

HORST BESELER

RÎPA

HUHUREZULUI

HORST BESELER ● RÎPA HUHUREZULUI

HORST BESELER

RÎPA HUHUREZULUI

În românește de
EUGEN FRUNZĂ

EDITURA ION CREANGĂ

Coperta de POMPILIU DUMITRESCU

**Horst Beseler
KÄUZCHEN-KUHLE
Verlag Neues Leben,
Berlin, 1965**

UN GLAS TAINIC

Ploaia cădea în rafale. Răpăia, lovind acoperișul de tablă ondulată al depozitului de bagaje, învăluind mica gară într-un vuiet monoton. Vîntul izbea furios în cele două felinare agățate pe peron și lîngă rampa de încărcare, mai-mai să le smulgă din loc. Cercuri de lumină fugare jucau pe pavaj ca snopii reflectoarelor la circ. Totul era îmbibat de umezeală.

Jampoll scruta furtuna. Cu gulerul impermeabilului ridicat, cu tașca de sport pe umăr, sta rezemat sub streășină, lîngă ghișeul de bilete. Personalul dispăruse de mult. Coborînd din tren, Jampoll sperase că ploaia se va potoli. Dar nimic nu se schimba. Cum să ajungă la Wolfsruh fără să se ude pînă la piele? Șase kilometri pe o asemenea noapte vrăjmașă!

Tresări. Un fulger săgetă pe cer, urmat de un tunet năprasnic. Licărul efemer scoase la iveală preț de o clipă ceea ce beznă ținuse ascunse pînă atunci: în față, pădure neagră și mută, la stînga, șirurile de copaci străjuind șoseaua spre Wolfsruh, iar la dreapta, pînă hăt-departe, calea ferată pierzîndu-se în nesfîrșit — două panglici lucii, din ce în ce mai subțiri, cu semnale luminoase la capătul lor neștiut.

Tocmai cînd, luîndu-și inima în dinți, hotărî s-o pornească la drum, Jampoll zări cum se înalță unul din semafoare. În aceeași clipă se auzi din zare zgomot de roți. Crescu într-una pînă se prefăcu într-un huruit grozav, apoi farurile locomotivei țîșniră din beznă și lungul șir de vagoane ale unui tren accelerat cutremură din goană mica stație. Geamurile luminate ale compartimentelor și ale vagonului-restaurant parcă treceau în zbor. De asemenea tăblițele cu

inscripția „Leipzig-Stralsund“. Tăind șoseaua, locomotiva chiui biruitor.

Jampoll ieșise în ploaie. Nu se mai sătura privind vagoanele care, cu viteză amețitoare, defilau prin fața ochilor săi. Sta nemișcat, înfruntând rafalele purtate de vântul stîrnit în preajma trenului. Ploaia îi biciuia obrazii. Iar trenul i se înfățișa ca un miracol. Da, un miracol ce nu-i era hărăzit.

— Stralsund... — murmură el.

Trenul dispăru la fel de iute precum se ivise. În urma lui nu rămase decît ecoul roților și trîmbele de fum risipite în noapte. Și ropotul ploii acoperi iarăși celelalte zgomote.

Băiatul se adăposti din nou. Îi curgea nasul și dădu să-și scoată batista. N-o găsi. Pesemne că era în tașcă. Își șterse nasul cu mîneca udă.

— Te smiorcăi pentru un fleac de ploaie ?...

Vorbise un străin. Un om neobișnuit de înalt, trecut de tinerețe, înfășurat într-o foaie de cort. Ducea de ghidon o bicicletă. De unde apăruse ? Nu cumva coborîse din același tren cu Jampoll și își scoasese bicicleta din depozitul de bagaje ?

— Da' nu mă smiorcăi de loc ! Ce aveți cu mine ?

Băiatul se uita în lături, îmbufnat.

Glasul străinului era gros, tărăgănat, calm. De fapt îi insufla încredere.

— Nu vine nimeni să te ia de-aici ?

— Mă descurc și singur — făcu Jampoll. Mare lucru ! Un pic de ploaie.

Și, semeț, își potrivi cureaua de la geantă. Nu-i plăcea ca oamenii mari să-i poarte de grijă ca unei copilite.

— Și încotro mergi ?

— La buniou' meu... Kalmus, pescarul.

Străinul, care dăduse să încalece pe bicicletă, se opri brusc.

— Va să zică, ești un mic... Kalmus ? întrebă el cu glas domol.

— Doar nu e lege ca toți să se cheme Kalmus...

— N-ai vrea să-mi răspunzi ca lumea ?

De astă dată străinul vorbise tăios, apăsător.

— Fontanon mă cheamă, dacă vreți să știți neapărat. Celălalt ascultă cu atenție. Părea oarecum nedumerit.

— Jean-Paul Fontanon — reluă băiatul — dar mi se spune Jampoll.

— Din Franța ?

— Da' de unde ! Din Berlin — îl lămuri în silă Jampoll. Așa-l cheamă pe tata... încă de demult.

Străinul nu făcu nici un comentariu. Nu păru amuzat, ca alții, cînd aflau pentru întîia oară numele întreg al lui Jampoll. Făptura lui avea ceva sobru care te ținea la respect. Băiatul nu deslușea ce anume. Poate timbrul vocii ? Poate înfățișarea ? Mă rog, acum nu avea timp de analize. Simțea și atît. Iar cînd străinul se mișcă nițel și lumina din dreptul ghișeului îi dezvălui fața, Jampoll zări o cicatrice frîntă ce-i desfigura gura în colțul stîng. Bătrînul medic-consilier din Alea Schönhäuser avea una la fel. Cică dintr-un duel de pe vremuri, cînd era student.

— Dacă dorești, te duc eu la Wolfsruh.

— Poate trece vreo trăsură.

— La ora asta nu mai trece.

Șuvoaie lungi de apă se scurgeau de pe streășină pe jgheab. Peronul era plin de băltoace. Un strat de clisă lipicioasă, amestec de praf, funingine și umezeală, acoperea pietrișul dintre șine.

— Fie... Mergem, dacă vreți !

Alteori, cînd cobora în stație, Jampoll găsea totdeauna cîte un vehicul. Dieselul albastru al Cooperativei agricole, vreun tractor cu remorcă pentru cărat îngrășămintे sau barem hodoroaga fermei de păsări — o căruță strîmbă cu apărătoare de moroi și coviltir lăcuit. Dar în seara asta, nimic.

Băiatul încăleacă la spatele străinului, pe portbagaj. Spinarea lată a bărbatului îl apăra oarecum de ploaie. Se ghemui cît putu de tare sprijinindu-și anevoie picioarele de osia roții. Prea plăcut nu era.

Coborîră pe la rampa de încărcare, trecură peste pavajul de piatră și ieșiră în șosea. De la barieră Jampoll aruncă o privire îndărăt. Gara rămăsese în urma lor ca un mic ostrov luminat într-un ocean bîntuit de furtună. Apoi dispăru cu totul. Jur împrejur nu era decît pădure. Zid înalt, întunecos. Vîrfurile copacilor abia dacă se zăreau pe cerul negru ca smoala.

Călătorii tăcură un răstimp. Dinamul lanternei zbîrniea întrerupt. Înaintea lor, pe șosea, luneca un evantai de lumină tremurător. Bicicleta scrișnea la fiecare apăsare de pedală. În sfîrșit, străinul rupse tăcerea :

— Te-a poftit bunicu' la el pentru vacanță ?

— M-au trimis părinții — răspunse Jampoll amărît.

Simțea cum îl cuprinde tristețea, ca și adineauri, cînd acceleratul de Stralsund trecuse prin fața gării. Pentru că, de fapt, Jampoll n-ar fi vrut să-și petreacă din nou vacanța la Wolfsruh. Asta era ! Mult mai bucuros ar fi plecat împreună cu ceilalți elevi la Marea Baltică, în tabăra de vară. Acolo te bălăcești cît e ziua de lungă și culegi arici de mare pietrificați sau meduze vîscoase. Unde mai pui că și timpul trebuie să fie bun ! Dar părinții nu au fost de acord. Doctorul cu cicatricea îi sfătuisese ca, după boală, „copilul“ să nu se țină de zburdălnicii. Mai bine să stea sub îngrijirea bunicii, departe de oraș și neștiut de nimeni.

— Va să zică vin și părinții la Wolfsruh ? reluă străinul.

— Da' de unde ! Zboară la Moscova.

— Cum ai spus ? se miră străinul. Ce să caute acolo ?

— Tata... Are treburi.

— Delegat ?

— Scrie la gazetă...

— Aha...

— Și mama cu el. Numai pe mine m-au...

Jampoll amuți. La urma urmei, de ce să-și verse ne-cazul ? Ce-l privea pe străin ? Încă din tren luase hotărîrea ca în timpul vacanței să nu scoată o vorbă de prisos, să tacă pe cît posibil, încrîncenat, să-și arate astfel supărarea pentru faptul că a fost trimis la Wolfsruh. Plănuise chiar și o grevă a foamei. Cînd va veni „copilul“ la Berlin, numai piele și oase, să-l vezi atunci pe domnul consilier cum dă din colț în colț !

O izbitură sub picior și Jampoll se trezi brusc proiectat înainte. Dădu cu fruntea în spinarea străinului. Dacă acesta nu s-ar fi opintit zdravăn ca să mențină echilibrul bicicletei, s-ar fi trezit amîndoi în clisa de pe șosea.

Sărise lanțul și se agățase de roata dințată dindărăt. Străinul își rezemă bicicleta de un copac și se apucă să repare stricăciunea. Jampoll stătea la doi pași. Se aștepta să fie muștrat pentru faptul că nu-și ținuse mai atent picioa-

rele. Căci lanțul, era clar, nu sărise fără pricină. Dar străinul nu scoase nici o vorbă.

Între timp, ploaia mai scăzu. Vîntul bătea mai slab. Norii groși se destrămau pe cerul noptatic. Din cînd în cînd se ivea luna și văzduhul părea mai limpede. Satul încă nu se zărea, ce-i drept, fiind ascuns după un cot al șoselei, dar împrejurimile se ghiceau mai ușor decît adineauri, la gară. Copacii căpătau contur. Și dacă pînă atunci răpăitul ploii înăbușise orice alt zgomot, iată că acum se făceau auzite și glasurile pădurii.

„Hu... hu ! Hu... hu !“ făcu un huhurez, la început cam surd, apoi mai tare, parcă a batjocură. „Hu-u-hu ! Hu-hu-hu !“

Jampoll se înfioră. Îl năpădi frica. Îi era teamă de pădure, de noapte și de acest străin sumbru care meșterea tăcut. Acum băiatul ghicea unde se află.

Imediat la dreapta o potecă tăia zidul negru al pădurii. La lumina palidă a lunii puteai privi în adînc. Terenul împădurit se scobea într-un fel de cazan deasupra căruia pluteau aburi neguroși. Jampoll cunoștea locul. Anul trecut se rătăcise prin preajmă. Jos, lucea o apă neagră, tăcută, uleioasă, împresurată de bușteni putrezi. Mai în spate, ca o părere, perdeaua de anini. Apoi... Lacul Nuferilor.

„Hu-u-hu ! Hu-u-hu !“

— Eu o iau încetișor pe jos — făcu Jampoll, mai mult într-o doară.

— Ce ți-a venit ?

Deși pusese lanțul la loc, străinul mai zăbovea ghemuit lîngă bicicletă. Ridică fruntea spre Jampoll. Luna îl poleia nițel, însă ochii rămîneau ascunși sub cozorocul șepcii. Nu se vedea clar decît gura cu cicatricea frîntă.

— Ți-o fi teamă, te pomenești ?

„Hu-u-hu... hu-hu !“ repeta huhurezul.

— Aici nu prea e bine să întîrzi — șopti Jampoll.

— De unde știi ?

— De la bunicu' ! Dar zice că nu trebuie să vorbim despre asta.

— Va să zică așa ți-a spus ? stăruie străinul și se apropie de băiat. Știi cum se numește locul ?

— Știu...

— Cum ?

— Rîpa Huhurezului — răspunse Jampoll cu teamă.

— Și ce mai știi ?

— Spun oamenii că nu e lucru curat la mijloc.

— Vorbe ! Superstiții !

— Cică ar fi fost omorît aici un om ! continuă Jampoll în șoaptă. Pe urmă altul... Împușcat. Iar după război, încă unul... Nu știți ?

Străinul îl măsură tăcut. Apoi întrebă, ca dintr-o simplă curiozitate :

— Și bunicu' ce ți-a mai povestit ? Ceva despre .. Lacul Nuferilor ?

— Nu, domnule... nimic ! se grăbi Jampoll să nege.

Întrebările îl intimidau. Nu le vedea rostul. Acum străinul îi apărea parcă și mai sumbru, și mai înalt. Vorbea mereu cu glas egal, coborît. Doar ultimele cuvinte sunaseră altfel, lungite oarecum.

— Nu, domnule ! repetă Jampoll, ca să-l asigure încă o dată.

Atunci bărbatul se întoarse, luă bicicleta de ghidon și veni lângă băiat.

— Hai, că am pierdut destulă vreme !

Ușurat, Jampoll se cățără din nou pe portbagaj. Ploaia încetase. Nu se mai auzeau decît stropii căzînd lin, prietenos, de pe crengile ude. Un tunet vlăguit se rostogoli undeva, în zare. Fulgere sfioase scăpărau din cînd în cînd.

„Hu-u-hu... Hu-u-hu !“

Străbăteau tăcuți distanța ce mai rămăsese pînă la Wolfsruh. Dinamul bîzîia trist. Rulmenții scrîșneau. Parc-ar fi pisat nisip. În sfîrșit, sosiseră la destinație. Jampoll coborî.

Încăpătoare, dar strîmbă și cocoșată, casa pescarului Kalmus îl aștepta străjuită de patru castani viguroși. Sus, la gemulețul rotund de sub streășina de paie, licărea o lumină ca un ochi deschis, dilatat. Jos, totul era cufundat în întuneric. Bucătăria se afla în partea cealaltă a casei.

— Vă mulțumesc pentru transport — făcu băiatul.

— Rămii mult la bunici, Fontenon ? întrebă omul.

— Trei săptămîni sau patru. Trebuie să rămîn aici pînă se întorc părinții de la Moscova.

Jampoll găsi potrivit să mai adauge un cuvînt de poli-tețe :

— Poate ne mai vedem...

— Nu-i exclus — răspunse celălalt rece, rezervat.

Jampoll avu din nou impresia că, dintr-o pricină oarecare, omul cam șovăie, cam stă pe gânduri. Dar pînă la urmă străinul își luă rămas bun :

— Ei, salutări bunicului !

— Da, desigur. La revedere !

La poarta înaltă cît un stat de om, Jampoll se opri totuși descumpănit. Întrebă :

— Din partea cui...

— Povestește-i doar că ne-am întîlnit.

Străinul dispăru de îndată. Zgomotul dinamului se stinse curînd. Bezna înghiți micul evantai de lumină.

PAȘI ÎN ÎNTUNERIC

Poarta era înțepenită. Jampoll trebui să o împingă din răspuțeri. Dulăul cel bătrîn se repezi din colțul lui, lătrînd răgușit. Legat în lanț, sărea nebunește, mai să desprindă cușca fixată de peretele șopronului.

— Cezar... ! Ce înseamnă asta ? Măgar bătrîn !

Cîinele îl recunosc, scîncind de bucurie.

— Marș ! Nu te astîmperi ? se auzi un glas femeiesc din pragul bucătăriei. Cine-i acolo ?

— Eu ! Cine altul ?

Bunica ieși valvîrtej în întîmpinarea băiatului, bucuroasă și surprinsă de apariția lui în plină noapte. Îl strînse în brațe și Jampoll simți din nou mirosul familiar al alifiilor cu care se ungea bătrîna, un amestec de mentol și eucalipt. De cînd se știa, mirosul acesta plăcut îl urmărise mereu în casa bunicilor.

— Ei hai, intră ! Trebuie să fii ud learcă.

Bunica își sufla nasul. Se înduioșa repede. Nu lipsea mult s-o podidească lacrimile.

— Doamne, că mare ai mai crescut !

Trecură pragul. În bucătărie bătrîna nu știa cum să-l dezbrace mai iute de hainele îmbibate cu apă. Se temea de parc-ar fi fost iarnă, la cîșlegi, nu miez de iulie. La îndemnul ei, Jampoll se așeză lîngă vatră.

— Stai că-ți aduc lapte fierbinte. Și miere... Jampoll, îți place mierea ? Pe așa vreme... Curată boală, zău așa ! Dar pe unde ai hoinărit, dragă ? Ți-e frig ? Spune drept ! Lasă că-ți pun și o sticlă cu apă caldă ! Cine-a mai văzut una ca asta... ! Am trimis căruța lăptarului să te ia din gară, la șase. Dar nu te-a găsit.

— Am venit cu trenul de seară...

— Ia uite cum se vîntură copiii de azi ! Credeam că vii abia mîine !

— Păi nu v-a scris mama ?...

— Ne-a scris, dar cînd a venit poștașul, eu nu-mi găseam ochelarii. Și atunci a citit bunicu' tău. Zicea că vii cu trenul de șase.

Jampoll clătină din cap. Ciudat ! Tocmai bunicu' să încurce ora de sosire a trenului ? ! Mama scrisese cum nu se poate mai clar că el, Jampoll, va veni cu trenul de zece seara. Iar bătrînul de obicei nu uita nimic, nici o cifră, nici o dată de calendar. Își amintea cu exactitate întîmplări de cine știe cînd : seara cînd a trăsnit în remiza pompierilor, iarna cînd au pierit sumedenie de pești, ziua cînd s-a operat de hernie rotarul Wagenseil.

În timp ce bunica, zor mare, vedea de pîine și caltaboși, Jampoll simți că-l încearcă oboseala drumului parcurs. Acum aproape că-i părea bine că se află la Wolfsruh. Nu va mai pomeni nimic în legătură cu preferința lui pentru Marea Baltică, pentru bălăceală și cules de scoici. Nu. De ce s-o jignească pe bunica ? S-ar amări, desigur, și ar suferi și mai rău de vechiul ei reumatism articular.

Jampoll mîncea serios. Greva foamei își cam pierduse din importanță. Îi plăcea căldura dulce a vetrei. Răspundea la întrebările bunicii dormice să afle o mie de lucruri dintr-o dată și își plimba ochii în jurul său. Nimic nu se schimbase.

Căminul de teracotă, smălțuit, cu zugrăveli înfățișînd o șuncă, niște ridichi și un cuțit lung, strălucea ca de obicei. În perete atîrnau aceleași cutii pîntecoase de porțelan pentru sare, zahăr și griș. La fel și cuierul din lemn sculptat pentru ștergere, ca și cusătura cu proverbul : „Cînd nu stai în loc, ai mereu noroc“. Mulțime de flori năpădeau prichiciul ferestrei ca într-o seră aglomerată. Printre ghivece odihneau cheile de la barca bunicului, un calup de săpun și trei prinzători verzi de muște. Toate erau la locul lor. Numai calendarul din perete fusese schimbat. Cartonul înfățișa o uzină cu țevării și cazane, și două fete în costume de baie roșii ca floarea de mac. Jampoll se întreba de ce vor fi stînd fetele acolo, între mașini. N-or fi știind să înoate ?...

— Jampoll dragă, bunicul e sus. Mă duc să-i spun că ai venit.

— Lasă-l, poate doarme...

— El ? făcu bunica, și o umbră de mîhnire îi trecu pe chip. Nu mai doarme de loc. Îl aud cum se foiește ceasuri întregi prin pod. Sînt zile cînd nici nu coboară...

— E bolnav ? se interesă Jampoll.

— Nu mi s-a plîns.

— Atunci de ce stă singur ?

— Umblă de colo-colo și își stoarce creierii. Mai citește și biblia.

Jampoll mesteca îngîndurat, sorbea laptele și lîngea pe furis mierea prelinsă pe degete. Ce să mai zici dacă și bunicu' citește în cărțoiul ăla negru și gros ! Parcă puțini bătrîni merg la biserică, se roagă lui Dumnezeu și cred că socialismul e o născocire a diavolului ?! Cel puțin așa povestea tata la Berlin...

— Nimeni nu știe ce l-a apucat — reluă bunica. Numai să nu-și iasă din minți...

— Poate că nu-i chiar așa de rău... Dacă nu face decît să citească biblia... ! vorbi Jampoll, ca s-o consoleze.

— Are el ceva pe suflet. O pasăre rea îi ciugulește gîndurile și...

Bătrîna tăcu. Ușa dinspre tindă, nițel crăpată, se dădu în lături. Un motan greoi, galben-spălăcit, apăru în bucătărie și se opri în loc, apoi își fixă ochii verzi asupra lui Jampoll. În aceeași clipă scara către pod trosni sub pașii cuiva. Sebastian motanul miorlăi, frecîndu-se ușurel de masă. Bunicul intra.

Arăta ca și ultima oară cînd îl văzuse Jampoll : puțin adus din spate ; în cap cu o șapcă pătată de catran, pe care n-o lepăda nici iarna, nici vara ; pulover cu fermoar, pantaloni negri, cîrpiți, de catifea vîrgată ; mîini muncite. În mare, totul ca și atunci. Doar cîte un amănunt schimbat. Mustața brumărie îi albise între timp ; ochii albaștri priveau tulburi ca printr-un vîl subțire. Și parcă mai scund, mai slab.

— Ei, călătorule ?...

— Multe, multe salutări de-acasă ! Și mama speră să nu vă stingheresc prea mult — repetă Jampoll întocmai vorbele părinților.

— Și zici c-ai bolit ?
— Brațul, atît... Mi l-am rupt puțin cînd am sărit capra.

— Dar ce, la voi caprele umblă pe străzi ?

— Aș, de unde ? Avem capre de piele. În sala de sport. Jampoll nu știa dacă bătrînul glumește ca pe vremuri sau e serios.

Bunicul tuși, se apropie de plită și întinse palmele. Sebastian se tot freca de picioarele lui, torcînd și unduindu-și coada stufoasă ca de vulpe. Lîngă cuptor se aflau butucei stivuiți și surcele de brad pentru aprins focul.

— Și tat' tu tot la jurnal ? iscodi bătrînul. Ce-i trebuie Moscova ? S-o fi zăpăcit de atîta scris.

— Kalmus, de ce te vîri unde nu te pricepi ?! interveni bunica.

— Aflați că tătucu a fost decorat ! se umflă în pene Jampoll.

— Pentru scîrța-scîrța la jurnal ?

— Pentru merite redacționale !

— Pe vremea mea nu-ți dădeau decorație decît în război.

— Poftim ! Se vede că tare ți-a mai plăcut războiul ! interveni din nou bunica.

Bătrînul o măsură supărat. Bombăni apoi ca pentru sine :

— Am ajuns de batjocură... Se uită lumea la mine și ridică din umeri...

— Mai lasă gărgăunii, omule ! îl certă femeia scoasă din răbdări.

Bătrînul se îndreptă agale spre ușă cu motanul după el. Deși îl vedea atît de ursuz, totuși Jampoll simțea că-i e milă de bietul bunic. O fi bolnav și nu vrea să spună ? L-o fi durînd poate ?...

— Mai am salutări de la cineva...

Bătrînul întoarse capul.

— M-a adus cu bicicleta pînă aici — completă Jampoll. Unul înalt de tot...

— Înalt... ?

— Îl cunoști. Are o tăietură pe obraz.

Bunicul îl lovi pe Sebastian cu piciorul. Apoi întrebă răstit :

— Și ce vrea... ăla cu tăietura ? Ce ți-a cerut ?

— Nimic — răspunse mirat Jampoll.

— Ți-a promis ceva ?

— Nu.

— V-ați dat întâlnire ?

Băiatul clătină din cap surprins.

— E satana ! izbucni bătrînul. Să te ferești de el, auzi ?

Bărbia îi tremura. Mustața i se zbîrlise. Își ridică furios mîinile deasupra capului și ieși. Izbît cu ușa, motanul scoase un miorlăit jalnic. Pașii bătrînului se depărtau cutremurînd scara.

Jampoll rămase ca năuc...

— Ți-am spus eu că i-a sărit o doagă — vorbi bătrîna, ca să-l liniștească un pic.

Dar Jampoll simțea că purtarea bunicului o speriasc și pe dînsa.

Dormitorul, mic și familiar, aparținuse cîndva mamei lui Jampoll, pe cînd aceasta încă nu-l cunoștea pe redactorul Fontanon. Un pat larg din lemn de nuc oafeniu, un lighean, o cană pe lavoar, o cromolitografie reprezentînd marea învolburată și o corabie cu trei catarge, cu pînzele umflate de vînt. Fereastră joasă, către grădină, era năpădită de viță sălbatică.

— Sticla cu apă ți-o pui la picioare și te încălzești.

— Da, bunicuță.

— Fereastră o lași așa. Să n-o deschizi !

— Nu, bunicuță.

Cum se văzu singur în dormitor, Jampoll ascunse repede sticla sub pat și deschise cu grijă fereastră. Era o noapte calmă, cu cerul înalt și blînd. Luna scâlda în argint frunzișul umed al copacilor, al tufelor. Aburi nimbați pluteau în văzduh. Mirosea a pămînt jilav. În salcia din spatele prisăcii cînta o privighetoare.

Jampoll nu adormi imediat. Oare din vina păsărilor care cîntau tulburător ? Sau a pendulei din tindă, care ticăia ? Sau poate îi lipsea hurelul metroului cu care se obișnuise acasă, la Berlin ? Nimic din toate acestea ! Jampoll auzea deasupra lui niște pași tîrșiți și agitați în același timp. Uneori zgomotul înceta pentru o clipă. Apoi revenea.

Bătrînul se plimba sus, în pod. Erau pașii lui. Avea dreptate bunica...

Întineric. Jampoll dădu la o parte pătura groasă cu care se învelise. Nu-și găsea locul. Se perpelea. Se întorcea cînd pe o parte, cînd pe alta. Încă de cu ziuă simțise că-l trage la plîns. Asta din cauza părinților care au hotărît să plece fără el. Va să zică, zboară la Moscova, într-un avion TU 104, la zece mii de metri înălțime, hăt deasupra norilor ! Frumos ! Și doctorul acela cu cicatrice, care nu l-a lăsat să plece barem la Marea Baltică ! S-au descotorosit pur și simplu de el. L-au trimis aici, la Wolfsruh, unde nu se petrece nimic interesant... Jampoll își aminti cu dispreț grămada de sfaturi și directive pe care le primise în legătură cu... boala lui. Auzi, parcă un braț rupt înseamnă boală ! Adevărul e că toate îi ieșiseră pe dos.

Pe cînd asculta zgomotul stingher al pașilor, i se părea — de ce oare ? — că străinul cu bicicleta pîndește undeva, în noapte. Amîndoi, și străinul și bunicul, îl trăsese de limbă, ca la interogatoriu. Primul pe șosea, lîngă pădure ; celălalt în bucătărie, jos.

Exista oare o taină a lor ?

Privighetoarea din salcie cînta într-una. Glasul ei suna cu totul altfel decît cel al huhurezului : dulce, limpede, atrăgător. De ce cîntă oare păsările în fel și chip ? Or fi deosebind și ele binele de rău ?

Imaginile se învălmășiră. Jampoll auzi din nou glasul străinului, gros, iscoditor. Îl revăzu pe bunicu', furios, cu mîinile ridicate. Motanul galben și niște aripi lungi, încețoșate, parcă pluteau sus, pe Rîpa Huhurezului.

INTEROGATORIUL CONTINUĂ

Jampoll dormi pînă tîrziu. Cînd se deșteptă, nu-și prea dădu seama unde se află. Afară soarele lucea orbitor. Pe cerul albastru, fără nori, săgetau rîndunele. Dinspre cîmp se auzea duduitul tractoarelor.

Ciudatele întîmplări din ajun pălisera în mintea lui ca niște vedenii de vis sau ca imaginile unui film de aventuri prelungite haotic în somn. Totuși, tașca de sport era încă umedă de pe urma ploii. Asta nu mai era vis.

Se spală la cișmeaua din curte, apoi îmbracă ceva. Bunica îl îndemnă cu blîndețe :

— Ai putea să urci, Jampoll, să-i dai bună dimineța.

— Ca să se răstească iar ?

Băiatul nu se simțea întru nimic vinovat. De aceea îl și scurma ciuda. Doamne, cum l-au mai aranjat ! Părinții se vor plimba curînd prin Kremlin, colegii zburdă de pe-acum la stăvilarul din Hiddensee... Numai el, Jampoll, e osîndit să asculte sîcîiala bunicului. Nedreaptă lume !

— Nu i-o lua în nume de rău, Jampoll — îl rugă bunica.

Parfumul de eucalipt se îmbina plăcut cu un miros vag de fructe. O grămadă de coacăze așteptau să fie puse la fiert.

— De ce-i atît de pornit ? întrebă Jampoll.

Bunica se opri din treabă. Nu înțelegea.

— Vreau să spun aseară... De ce s-a înfuriat ?

— Se-ntîmplă uneori să-și cam iasă din sărite — făcu bunica și se apucă să frămînte coacăzele. Adăugă : L-am mai certat eu pentru asta.

— Știi, a umblat iarăși noaptea sus, în pod. Ca pasărea în colivie.

— Du-te la el ! Un pic de bunătațe nu-i strică. Hai !

Și bunica îi făcu semn din cap să se ducă. Jampoll era descumpănit. În ajun, bătrîna părase foarte îngrijorată. Ai fi zis că bunicul e pe moarte, nu alta. Și acum ? Acum parcă nu mai e nimic serios. Băiatul ieși încruntat.

Trecu prin tinda răcoroasă, pardosită cu piatră, unde ticăia pendula cea mare, și urcă scara piezișă către pod.

Podul avea o boltă uriașă de stuf, cu grinzi înnegrite de vreme și mîncate de carii. Prin ferestruia de sus năvălea o pînză subțire de lumină. Firicelele de praf jucau, milioane, în urzeala ei. Într-o parte se afla odaia bunicului, avînd pereții de lut. Era singura de altfel în tot podul.

Jampoll ciocăni sfios în ușă. Nici un răspuns.

— Bunicule...

Ciocăni mai tare. Apăsă clanța. Dar ușa nu cedă. Cheia nu era în broască. Dacă te uitai prin gaura cheii puteai să vezi o parte din interiorul micii odăi : un scaun, marginea patului și masa pe care dormea motanul cel galben.

— Sebastian ! îl strigă Jampoll și ciocăni iar în ușă. Sebastian ! Pis, pis !

Motanul se trezi, scăpără spre ușă două luminițe verzui și sări jos. Acum Jampoll zări pe masă biblia cu cataramă de argint. Alături, hîrtie și călimară.

Acestea din urmă îl intrigau îndeosebi. Ce avea bunicul de scris ? De aceea nu mai dormea noaptea ?

Din cît știa el, bătrînul Kalmus nu pusese vreodată mîna pe condei. Iar cînd venea vorba de munca tatii, îi zicea în batjocură „scîrța-scîrța pe hîrtie“. Parcă în ajun nu spusese cam la fel ? De altminteri, la timpul său, bunicul se împotrivise ca mama să ia de soț un gazetar ! Și acum să se fi apucat el însuși de scris ? Poate și-o fi făcînd testamentul... Oh, de-ar putea citi ce scrie acolo ! Jampoll încă nu văzuse cum arată un testament.

Cercetă cadrul ușii. Căută cheia. N-o fi ascunsă undeva ? Dar nu găsi nimic. Atunci îi trecu prin gînd că, în pofida tăcerii, s-ar putea ca bunicu' să fie înăuntru și să doarmă dus. Trase din nou cu urechea. Nu se auzea decît micunatul motanului și un zumzet ușor venind de sus, de lîngă acope-

periş : acolo stăteau lipite popoare de viespi în cuiburile lor rotunde ca nişte mingi de fotbal.

Încet, pe îndelete, Jampoll se apucă să cotrobăiască prin pod. Sub acoperişul povîrnit se aflau o grămadă de vechituri — scaune scālîmbe, saci cîrpiţi, damigene împletite, lămpi de petrol, roţi de tors, veşminte mîncate de molii, cizme mucegăite, cutii cu păpuşi reformate cu care se jucase cîndva mama lui Jampoll şi pene de păun care îşi pierduseră de mult culoarea. De sfiori atîrnau ciuperce uscate, cimbru şi mănunchiuri de izmă. Prin colţuri zăceau cîrpe şi bulendre atît de vechi, încît, la cea mai uşoară atingere, stîmneau adevăraţi nori de praf.

În fine, Jampoll dădu peste capul împăiat al unei ştiuci enorme. Avea ochi de sticlă şi era fixat de o scîndurică spre a putea fi prins în perete. Botul turtit ca un cioc de raţă parcă rînjea, scoţînd la iveală puzderie de dinţi tăioşi, ascuţiţi ca nişte ace. Grozavi dinţi ! Perspectiva de a pescui în Lacul Nuferilor îl mai însenină pe Jampoll. Iată o ocupaţie atrăgătoare ! Te pomeneşti că vor veni şi băieţii de acum un an... dacă mai sînt pe-aici.

Prin văzduh trecea un avion şuiерînd. Jampoll dădu fuga la fereastră. N-o fi un TU 104, ca şi acela cu care zboară părinţii la Moscova ? Ca să-l poată vedea, trebui să se urce pe un taburet. Dar pînă să-şi scoată capul pe geam, avionul dispăru. Doar o dîră luminoasă de aer încins mai amintea de trecerea lui. Morişca de vînt, din tablă, datînd din anul 1910, stătea ruginită, nemişcată în vîrfurile casei. Totuşi era liniştit. Nici o zbatere de vînt. Ziua se anunţa călduroasă.

De aici, de sus, Jampoll vedea curtea cu orăţaniile şi cu Cezar care lenevea moţăind ; apoi grădina, prisaca şi, în fund, pădurea de un verde-mat, mîngîiată de soare. Dincolo de pădure se afla Lacul Nuferilor. Pe dreapta, la vreo trei sute de metri, se desluşeau casele din Wolfsruh.

Localitatea fusese cîndva un fel de cîşlărie — cu multe staule învelite cu paie — şi aparţinea domeniului Tutenberg. Acum aproape nimeni nu mai creştea oi. În locul stînelor se înălţau cîteva complexe mari de clădiri ale crescătoriei de porci şi de vite aparţinînd cooperativei agricole. Grajdurile, spoite în alb, aveau acoperişuri de ţiglă vălurite. În faţa uneia din clădiri stătea o macara verde folosită la gunoi.

Dincolo de sat se întindeau ogoarele. Băiatul văzu un tractor cu prășitoare. Afina pământul pentru sfeclă. Doi băieți se iviră de după cocini — unul subțirel, zvelt, celălalt scund, vînjos, cu părul bălai ca secara. Se opriră la macara. Cel bălai se cățără sus, probabil ca să încerce contactul.

Jampoll îi recunosc bucurios : erau Kristian și Schraube ! Se înalță cît putu pe taburet și, vîrînd două degete în gură, se pregăti să fluiera ascuțit.

Dar în aceeași clipă taburetul se răsturnă. Jampoll, lovindu-se de tocul ferestrei, căzu pe spate și trase după el o poliță cu mere uscate de anul trecut.

— Ce tot învîrți pe-aici ?

În ușa întredeschisă stătea bunicu', speriat, nedumerit.

— Te-am întrebat ce învîrți ?

Jampoll se ridică dintre hîrburi. Merele zbîrcite și negre se rostogoliră care încotro. Îl durea brațul. Chiar în locul unde abia se vindecase fractura. Doamne, să nu fi dat iarăși de bucluc ! Ar însemna să cadă iar pe mîna doctorului acela cu cicatrice.

— Bună... dimineața... ! bîgui Jampoll apropiindu-se încet.

— Mă rog... bună dimineața !

Bunicul tot mai stătea în ușa, nehotărît, încovoiat, privind bănuitor, parcă aștepta ca Jampoll să dispară cît mai curînd de acolo.

— Mai e ceva ?

— Am venit să întreb dacă... pot să pescuiesc nițel... la Lacul Nuferilor...

— La Lacul Nuferilor ? îngîmă bătrînul pe un ton ciudat.

— Păi, ce să fac toată ziua ?

— Hm, înțeleg. Dinspre partea mea, du-te ! consimți bunicul mai îngăduitor. Dar bagă de seamă să nu te îneci.

Curios, Jampoll ochi pe furiș biblia, călimara și hîrtia de scris, ceea ce nu-i scăpă bătrînului.

— Așteaptă afară ! îl pofti acesta supărat. Vin și eu. Și se retrase în odaie trîntind ușa.

Jampoll își scutură de praf pantalonii nituiți și ieși afară. Purtarea bunicului îl necăjea. Las' că fusese el cam aspru, cam morocănos și înainte. Dar tot îi mai spunea

una-alta : că primul pește prins în undiță trebuie aruncat înapoi în apă, că anume ploi fac penele de la pieptul găstei să se închidă la culoare și că Cezar miroase de departe a „cîine“, că aici, lângă Wolfsruh și la Lacul Nuferilor trăiseră cîndva niște pescari slavi dintr-o seminție păgînă, care se închinau la idoli și ascultau de profețiile unui cal alb, sfînt.

Astfel îi vorbise uneori bătrînul, șezînd seara pe banca de sub castani, trăgînd alene din pipă și purtînd pe față un fel de zîmbet mîhnit, care făcea ca totul să fie și mai atrăgător. Acum însă era schimbat. O pasăre rea îi ciugulea gîndurile. De unde să fi venit pasărea ?

Ușa se deschise iar. Bunicul se aprovizionase cu tutun pentru pipa lui burtoasă. Dar nu numai pentru atît trebuie să se fi închis el în odaie. Căci pînă să tragă moșul ușa după el, Jampoll observă că hîrtia de scris și călimara dispăruseră de la locul lor.

— Nu-mi place să umbli prin pod — vorbi bunicul cu glas hîrîit. Te poți alege cu vreo belea. Nu-ți ajunge că ți-ai rupt brațul ? Hai !

Și arată cu capul spre scară.

Pe cînd coborau, Jampoll auzi de după ușă mieunatul motanului. Bunicul îl încuiase înăuntru. Traversară curtea și, ocolind stiva de lemne, se îndreptară spre șopron. Băiatul nu-și putea lua gîndul de la călimară. Ce-o fi avînd bătrînul de scris ? Și de ce o fi ascuns călimara, că doar a încuiat și ușa... nu ?

În șopron plasele atîrnau ca niște perdele suprapuse lângă coșurile mari, pescărești, cu agățători rotunde din lemn de măslin, lângă tot soiul de gheme, sfori și nade... Într-un colț se aflau ciorapce cu coada furcă, vîsle și căușe de scos apa din bărci. Între altele, o cange lungă cu dinți încovoiati... Totul învechit, degradat, aproape de nefolosit. Kalmus nu mai pescuia decît rareori. Îmbătrînise. Și apoi, Lacul Nuferilor ca și apele din preajmă intraseră de mult în folosința cooperativei pescărești. Se lucra cu agregate electrice de care Kalmus nici nu voia să audă.

Tăcut, bunicul scoase din grămadă o nuia de bambus înmădită în cîteva locuri, undițe, fir și o plută roșie, bombată. Lui Jampoll undițele îi făceau o bună impresie, fiind neobișnuit de lungi. Promiteau.

— Rîme găsești și singur — hotărî Kalmus scurt.

— Și cheile de la barcă...?

— Arunci undița de pe mal !... pe apă n-ai ce să cauți.

Mustața lui Kalmus se zbîrli din nou tremurînd. Jampoll aștepta ca bunicu' să se răstească iarăși la el. Ca în ajun. Dar se petrecu altminteri. Cu voce blîndă, aproape rugătoare, moșul întrebă :

— Și zici că adineauri, în pod... n-ai vrut decît să-mi spui bună dimineața... Atît ?

— Păi ce alta... ? !

Nuiaua de bambus își încurcase vîrfurile în vîlmășagul de plase pescărești. Cu mare greu Jampoll izbuti s-o elibereze.

— Nu te-a trimis cineva sus, la mine, să cotrobăiești ?

— Nu m-a trimis nimeni.

Bătrînul îl prinse pe după umeri. Mîna îi era încă vînoasă și grea. Răsufla repede.

— Ce-a vrut ăla... cu cicatricea ?

Jampoll se sperie. Prin urmare, alt interogatoriu !

— M-a întrebat ce știu despre Rîpa Huhurezului.

Bunicul se dădu un pas înapoi și încremeni într-o atitudine ciudată, temătoare. Așadar, îl pîndea o primejdie ! Dar ce fel și din partea cui ? De ce oare îl blestemase pe străin în ajun ? Satana ! Așa îi spusese. Jampoll fu cuprins de neliniște. Îi venea s-o șteargă din ochii bunicului.

După un răstimp bătrînul își reveni. Dar expresia de teamă, de consternare, rău ascunsă, mai stăruia pe fața lui.

— Și tu ? Ce i-ai spus ?

— Ceea ce spune toată lumea... nimic mai mult.

— Adică ?

— Nu-i lucru curat, i-am spus... din pricina morților — răspunse Jampoll ezitînd.

— Și dînsul ? Crede la fel... ?

— N-am înțeles mare lucru. Dar de ce mă descoși ?

Bunicul oftă și își trecu palma peste frunte, pe ochi. Apoi vorbi obosit :

— Asta nu-i pentru mîntea ta. Mai bine uită totul. Nu te privește ! N-ai văzut pe nimeni și nu te-a întrebat nimeni nimic !

Își întoarse ochii de la băiat. Căuta parcă pe altcineva. Privirea îi era tulbure și tristă.

— Numai răutate e în gura lui, viclenie, venin...

Cuvintele se pierdură într-un murmur confuz. Și bunicu' plecă.

Jampoll îl urmări din ochi. Mergea țeapăn, cu pași mari. Apoi dispăru în prisacă.

Medicul-consilier povestise cândva, în prezența lui Jampoll, despre unul ce se credea doctorul Faust și trăia într-un veșnic coșmar de frica diavolului. Vorbind de acest caz, consilierul pufnise în râs, deși era vorba de un bolnav. N-o fi suferind și bunicul de vreo boală asemănătoare? Mania persecuției sau „para“... nu știu cum. Jampoll uitase cuvântul. Era prea complicat.

Lîngă plase zăceau niște cizme vechi de cauciuc, petic peste petic. Jampoll și le trase în picioare, luă un hîrleț și se duse în spatele șopronului. În fund, lîngă gard, era o movilă de frunziș veched, de hîrburi și resturi de bucate. Jampoll se apucă de săpat. Căuta rîme. Hîrlețul mușca mereu din piatră, din sticlă, din farfurii sparte. Săpă aproape o jumătate de metru și încă nu dădu de vreun vierme oît de mic.

— A, te-ai făcut miner? chicoti cineva subțire, provocator.

De partea cealaltă a gardului — o fată! Juca în mîină o nuia de alun.

Jampoll tuși gros, cu mînie. O mai văzuse el în vacanța trecută. Dar nu știa cum o cheamă. Ochii ăștia ca murele... Obraznici ochi!

— La umbră să cauți! La umezeală! Și-apoi, cu hîrlețul tai în două toate rîmele...

— Nu e cazul să mă-nveți!

Fata însă știa ce știa. O furcă de gunoi ar fi fost mai bună.

— Tu ești ăla cu nume caraghios, nu? Fîntînă... sau cum îi zice pe franțuzește.

Jampoll nu-i acorda nici o atenție. Scormonea de zor. Soarele îl ardea în ceafă.

— „Fîntînă țîșnitoare“...! Asta-i! rîse fata din nou.

Băiatul înșfăcă o cutie goală de conserve. Fata se aplecă, apoi se ridică iar pînă la înălțimea gardului, vînturînd nuiaua în bătaie de joc.

— Bunică-ta se lăuda la „Alimentara“ că ai sosit. Lume mare, de la Berlin, ce mai!

Tot scormonind, lui Jampoll îi sări niște cenușă în față. Duse degetul la nas.

— Pionierii nu se scobesc în nas, hi-hi !

— Acuși te pocnesc... ! și ridică amenințător cutia.

Fata se feri nițel și, țuguindu-și buzele, suflă o șuviță de păr ce-i cădea pe obrazul ars de soare.

— Nu știi unde-s Schraube și Kristian ? întrebă ea.

— Asta-i acum ! N-ai decît să-i cauți !

— Ba spune-mi tu ! stăruie fata. Acasă la Schraube nu sînt. I-am căutat. Mă gîndeam c-or fi meșterind iar la motocicletă lui.

— Ce, are motocicletă ? se îndoi Jampoll.

— Aș, o rablă ! Nici nu pocnește. Un ZUNPAPP.

Băiatul izbucni în rîs. Fata îl repezi supărată :

— Ce rîzi ? Habar n-ai !

— ZUNDAPP îi zice. DAPP... nu PAPP ! o corijă satisfăcut Jampoll. Dar la urma urmei, ce nevoie ai de Schraube și Kristian ?

— E vorba de problema construirii socialismului ! îl puse ea la punct. Așa ! Și-acum, n-ai decît să omori la rîme cît poștești ! Elegantule ! Grozav mai arăți în castraveții ăia de cauciuc și în pantaloni străini !

— Ciumă !

Fata se întinse peste gard și îi croi una cu vîrful nuielui. Apoi o luă la picior. Jampoll zvîrli cutia de conserve după ea, dar n-o nimeri. Să fugă și el, s-o prindă ? N-avea șanse. Cu cizmele astea de cauciuc...

Urmărind-o din ochi, își aminti deodată numele ei. Laț?... Lanț?... Henț?... aha, *Lenz* ! Așa o chema. Linde Lenz.

N-o să-i cadă ea în mînă ?

LIRIODENDRON TULPIFERA

După masa de prînz Jampoll se pregăti de pescuit. Momeală nu prea găsisese : doar cîțiva viermișori de gunoi, rău mirositor, și două larve ce se încovrigau desperate într-o cutie de accesorii de la bicicletă. Pentru orice eventualitate, își luase și un ciorpac. Te pomenești că pică niște pești barosani ! Ca, de pildă, știuca aia cu cioc de rață.

Cînd să iasă din curte, Jampoll observă un lucru interesant. Sebastian motanul tocmai ieșea prin ferestruia de sub acoperiș semănînd cu un ochi de bou. Agățîndu-se cu ghearele, cobora iscusit prin șpalierul de viță sălbatică. Băiatul măsură din ochi înălțimea ferestrei. Vreo patru metri. Ei da, nu-i mare lucru pentru un motan !...

*

Deasupra satului stăruia un cer de vară, incandescent. Soarele urcase în zenit, spintecînd cu mii de raze văzduhul tremurător. Nici o boare de vînt. Nici o pasăre. Doar în iarba încinsă greierii țîrîiau monoton.

Încălțat cu cizmele lui de cauciuc dogoritoare, Jampoll traversă grădina și se îndreptă repede spre pădurea cu li-niști verzi. Acolo îl întîmpină umbra plăcută a copacilor. Căldura era mai puțin apăsătoare, deși încă se mai simțea. Mirosea a rășină și a cetină de brad. Lîngă drumul de care, șerpuit și îngust, grămezi mari de lemne așteptau să plece la destinație. Roiuri de muște, lucioase, verzui, bîzîiau în jurul tufelor de mure.

La stînga se afla o rezervă de molizi, întinsă pe vreo două sute de metri, paralel cu drumul acoperit de nisip. Jampoll tresări înfiorat : chiar după acești molizi se afla Rîpa Huhurezului. Apa de pe fund, mută și neagră, nu se zărea. Dar o pală de vînt, umedă, răcoroasă, pătrundea pînă aici, anunțîndu-i prezența.

Jampoll se opri. Ar fi vrut să-și dovedească sieși că e curajos. Își mută anevoie ciorpacul și undița pe celălalt umăr. Asta mai lipsea, ca ziua-n amiaza mare să se lase pradă fricii, superstițiilor ! Gogorițe ! Dracul nu vine la cules de ciuperci.

Trecu de molizi și coti spre inima pădurii. Dacă o lua de-a dreptul, ajungea numaidecît la Lacul Nuferilor. Rămurișul se îndesea mereu. Fagi masivi și umbroși luau locul pinilor.

„...dieset... dieveti... vosim... sem... !“

Jampoll se chirci, gata să arunce unelte de pescuit. Privi încordat în jurul său. Prin desișul verde-gălbui nu se zărea nimic. Totuși vocea... Păi da, se aude clar ! O voce cam înfundată, gutunărită, care număra pe rusește și de-a-n-dăratelea :

„... șest... piati... citiri... !“

Numărătoarea continuă, mai sacadat, mai sever :

„... tri... dva... adin... nuli !“

Deodată, un șuierat strident, metalic. Sunetul se amplifică, devine zgomot hîrșit. După care scade treptat, se destramă, piere.

Șuierul, zgomotul păreau atît de aievea, încît Jampoll crezu mai întîi că fusese vorba de o mașină. Sau... mai știi, cineva care se pricepe la imitații...

Dar glasul reveni :

— Aici cosmodromul... ! Se aude... ? Au trecut șaptezeci de secunde de la start !

— Înțeles ! Șaptezeci de secunde ! confirmă un alt glas. (Acesta era limpede și părea să coboare de la mari înălțimi.) Zborul continuă... presiunea urcă ! Văd pămîntul... ! Cerul e complet negru !

Jampoll înainta pe brînci. Rămurișul lăstarilor de fag îi acoperea vederea.

Ritmic, gutural, primul glas se făcu din nou auzit :

— Emitem pe nouă virgulă zero nouăsprezece... și... douăzeci... douăzeci... virgulă zero zero șase... megaherț... Raportați !

— Zborul decurge normal. Aparatajul funcționează bine. Am intrat în stare de imponderabilitate.

— Douăzeci și opt de mii opt sute de kilometri pe secundă... ! stabili încordat cel de jos, de pe pământ.

— Pe oră ! corijă cosmonautul invizibil, de sus, dintre creștetele fagilor. Pe oră !

— Fie și așa... pe oră — consimți celălalt fornăind.

— Zbor întins ! Presiune în cabina spațială ! Temperatura 20 de grade... Umezeala 65 la sută... Nu pot privi soarele. Ce lumină ! De o sută de ori mai multă ca pe pământ.

Jampoll simți nevoia să se frece la ochi. Cosmonautul reluă :

— S-a întunecat brusc ! Am intrat în umbra pământului !

— Zboară înainte pînă se luminează !

De sus coborî un fel de protest zgomotos, nelămurit.

— S-a mai luminat ? Se interesă glasul de pe cosmodrom.

— Nava zboară pe traiectul prevăzut ! Asta e !

Pesemne că directivele și observațiile celui de jos îl cam plictiseau pe cosmonaut. Adăugă pe un ton flegmatic :

— Întuneric beznă ! Absolut !

— Aprinde farurile !

— Prostii, Schraube ! Aici e cosmos, nu șosea !

Jampoll chicoti bucuros. Enigma era dezlegată. Știa, în sfîrșit, cine explorează universul.

— Pregătește aterizarea ! ordonă insul de pe cosmodrom, după care fornăi pe nas de două ori. Probabil că avea într-adevăr guturai sau niscai polipi.

— Încă nu !... Condensatorul atmosferic s-a dislocat !

— Treci pe... „automatic“ !

— Blocaj !

— Decuplează ! Dar încet, auzi ? Frînează de mîna !

— Nu funcț...

— Stai un pic ! hotărî cel cu fornăiala. Vin eu sus.

În aceeași clipă, dindărătul lăstarilor de fag se ivi un puști voinic, cu părul galben ca secara. Purta salopetă de mecanic, pătată peste tot. Din ascunzătoarea lui, Jampoll îl vedea cum aleargă gesticulînd și cu ochii pe sus.

— Las' că-i dăm noi de hac !

— Mi-ai trăncănit vrute și nevrute ! îl certă glasul din văzduh. Auzi, cuplaj, decuplaj... ! Păi așa ne-a fost vorba ? Și apoi, cum să vii sus ? Mare prost ! Ai uitat că mă găsesc la treizeci de kilometri înălțime !

— Zi-i, nu mai răspunde comanda, sau ce dracu'... ?

— Rău le mai încurci, măi Schraube ! se plînsese cosmonautul. Și cînd te gîndești ce frumos iam început ! Ce să caute frîna de mîna la Wostok ? Poți să-mi spui ? Cît privește aterizarea, încă nu-i venise rîndul !

La adăpostul desişului, Jampoll se apropiase de „cosmodrom“.

Pe un buştean se afla un transformator electric uzat.

— Bine-bine... — se învoi umil Schraube. Mai încercăm o dată, înțelegi ?

Se ghemui și apucă de manetă. Jampoll era chiar în spațele lui. L-ar fi putut atinge cu degetul. Dar pe cosmonaut încă nu-l vedea.

— *Dieset... dieveti... vosim... sem... şes... piati...*

Jampoll însoțea în gînd numărătoarea lui Schraube. Apoi acesta ridică tonul : „... *cetiri... tri... dva...*“

După care tresări și întoarse capul. Tocmai se pregătise, cu mîinile pîlnie la gură, să imite zgomotul noii lansări.

— Jampoll... ! Ptiu, drace !

— Te miri, ai ?

— De unde ai picat ?!

— Păi, deh... Vacanță ! rîse Jampoll. Voiam să-ți văd ZUNDAPP-ul.

— Cum, s-a și zvonit de ZUNDAPP-ul meu ? exultă Schraube de mîndrie. Cine ți-a spus ?

— Am și eu antenele mele ! făcu Jampoll, misterios.

Schraube se avîntă în amănunte tehnice :

— Modelul e cam învechit, înțelegi, dar mașinăria e clasa întâi. Am pus totul la punct, numai...

— Cu cine discuți, mă ? își pierdu răbdarea cosmonautul.

Jampoll dibăci locul unde trebuia să se afle „nava spațială“. Din coroana unui fag uriaș se înălța o prăjină cu un steguleț roșu în vîrf.

— Habar n-ai, Kristian ! strigă voios Schraube. A venit Jampoll, berlinezul, înțelegi ?

Se cățără în copac. Schraube urcă primul. Din buzunarul de la spatele pantalonilor ieșea la iveală mânerul caciucat al unui clește universal. La fiecare mișcare salopeta zăngănea. Așa era și anul trecut. Schraube purta la el tot felul de șule, capace, șuruburi, rulmenți unsuroși. De aici și porecla, *Schraube* — adică șurub.

Sus în crengărișul fagului, domnea o umbră deasă și dulce. Printr-un luminiș se deschidea ochilor panorama către lac. Nuferi înfloriți țiveau apa, despărțind-o de bordura de stuf. Pe partea stîngă arinii creșteau pînă aproape de mal. Ceva mai încolo se înălța un stejar mare, uscat.

Nava spațială consta dintr-un șezlog de metal, prins cu sîrmă de o cracă solidă cu trei brațe. Cosmonautul își vîrșise capul într-un cazan pentru fiert magiun, prevăzut cu vizetă. Între genunchi ținea un schimbător de viteză de la un automobil reformat.

Kristian îl salută solemn pe noul-venit. În ochii lui cenușii stăruia un licăr semet, de parcă atunci, în acea clipă, s-ar fi întors dintr-o lungă și aventuroasă călătorie. Se mișca în „nava” lui cu dezinvoltura unui acrobat. Doar că, din cînd în cînd, își sălta pantalonii ce-i lunecau în jos de pe șoldurile înguste. De pămînt nu-l despărțea decît căptușeala șubredă a șezlongului. Ceea ce însă nu-l supăra de loc.

— Te „încadrez” și tu ? Schraube a pus totul la punct.

Jampoll cumpăni propunerea, dar preferă să se țină strîns de o cracă. Întrebă prudent :

— Oare Gagarin să fi șezut într-un asemenea scaun ?

— Ei, scaunul ! Seamănă, înțelegi ? făcu Schraube, pufnind superior. În orice caz, așa stau cosmonauții : culcați. Toate celelalte sînt vax ! Firește că nu se lansează din vîrfurile copacilor. Trebuie cel puțin o scară dublă de fier. Atunci numeri pînă la zero, și racheta o ia în sus... Dar Kristian zice că-i ajunge numai scaunul. Restul ni-l putem imagina...

— Imagina... ?

— Păi, e, și nu e, înțelegi ?... Imaginația...

Kristian își scoase cazanul din cap.

— Schraube ăsta... ! interveni el cu îngăduință. Mereu se-nvîrte și clămpăne ceva în mîină. A rămas la secolul motoarelor în doi timpi. Păi ce, un ZUNDAPP se compară cu o navă cosmică ? Scaunul, dacă vrei să știi, e lucrul cel mai

important. Altfel te faci zob chiar la pornire și mori ca o victimă a științei.

— De fapt, nu e decât aer dedesubt — obiectă Jampoll.

— „Se-nvîrte și clămpăne“ — bombăni jignit Schraube.

— Problema, dragă Jampoll, începe cu atracția pămîntului — lămuri Kristian, ridicînd ochii la cer.

Părea că efectuase pînă atunci o sumedenie de zboruri cosmice. Privirea i se lumina iarăși de entuziasm.

— Se mai cheamă și gravitație, științific vorbind — adăugă el. Cînd racheta își ia zborul, gravitatea crește. Asta pe măsura vitezei. Atunci ți se pare că ești de plumb ! Mîinile, picioarele, umerii, totul e plumb ! De aceea scaunul și corpul trebuie să se potrivească perfect. Că de nu, îți strîmbi șira spinării sau leșini pe loc. Sau îți stă inima. Lansarea e totdeauna partea cea mai grea.

— Și pe urmă... ? se interesă Jampoll, din ce în ce mai curios.

Avea mereu senzația că lunecă de pe cracă din cauza cizmelor prea largi.

— Pe urmă abia vine frumusețea ! făcu Kristian transportat. Îți pierzi greutatea și plutești în cabină ca un fulg.

— Asta-i imaginația lui ! comentă Schraube ursuz.

— Imponderabilitatea, măi !

Kristian își împreună mîinile sub cap, legănîndu-se vișător, cu genunchii la gură și cu tenișii proptiți în șezlong.

— Nu te sprijini de nimic. N-ai nevoie. Plutești, și sandvișul ți se plimbă sub nas ca un balon.

— Ce sandviș ?! Aștia sug mîncarea din tuburi speciale.

Schraube era încă pornit împotriva lui Kristian. Nu-i uita ironia în legătură cu ZUNDAPP-ul. Deși cucerit de mărețele descrieri ale zborului cosmic, se ținea totuși rece și distant. Preciză printr-o comparație :

— Ca pasta de dinți...

În acel moment sîrma se rupse. Șezlongul se dădu peste cap. Kristian întinse mîinile în gol și căzu. Jampoll scoase un țipăt înfricoșat. Îl văzu pe cosmonaut vîslind printre crengi, cu cazanul după el. Se prăbușea. Dar Schraube îl prinse din urmă fulgerător. O clipă se părea că vor cădea amîndoi la pămînt. Schraube îl ținea de picior. Din cauza efortului se făcuse stacojiu.

— Hai, mă, ajută și tu... !

Jampoll se smulse din buimăceală. Strângînd craca între genunchi, prinse celălalt picior al lui Kristian. Şezlongul se bălăbănea în faţa lui îngreunînd operaţia. Schraube gîfîia cumplit. Jampoll simţi că una din cizme îl părăseşte. Şi într-adevăr, cizma căzu lovind frunzişul şi bufnînd scurt. Cutia cu rîme o însoţi clămpănind. În fine, Jampoll şi Schraube izbutiră să-l tragă sus pe cosmonaut şi să depăşească nefericitul moment.

Se aşezară pe cîte o cracă şi un răstimp domni tăcere. Trebuia mai întîi consumată spaima prin care trecuseră. Jampoll îşi freca braţul. Ce mai zi ! Ba cade unul, ba altul !

— Ai văzut... imponderabilitate ! conchise Schraube năduşit. Cît pe-aici să-ţi frîngi gîtul... Să-i mulţumeşti imaginaţiei tale, înţelegi !

Abia acum Jampoll se gîndi cu respect la forţa lui Schraube. Să-l prinzi din zbor pe Kristian ! Să-l ţii de picior ! E ceva !

— Fără un anumit risc nu merge — zîmbi Kristian palid, incapabil să-şi ascundă groaza ce mai stăruia în el. De-aia nu primesc pe oricine...

— Tu, în orice caz, eşti prea slab ! mormăi Schraube.

— Dar pe cine primesc ? se interesă Jampoll.

— Gagarin a fost turnător la uzină — răspunse Kristian îngîndurat. Dar nu e ăsta singurul motiv pentru care l-au primit...

— Şi care mai e ? fornăi Schraube.

— Avea numai de zece. În certificat scria de sus pînă jos „excellent“ !

— Care din voi are zece pe toată linia ? întrebă Jampoll cam sceptic.

— Vreo cîtiva — răspunde discret Kristian.

Schraube nu reacţionează. Îşi făcu de lucru la mînerul cauciucat al cleştelui său universal.

— Eu n-am decît unul — mărturisi Jampoll.

— Dar l-au primit în special pentru că era turnător ! E vorba de muşchi ! izbucni în sfîrşit Schraube.

Apoi, satisfăcut, se apucă să repare şezlongul.

Jampoll se uita prin crengăriş. Îl atrăgea mai ales imaginea stejarului uscat. Avea un ce ameninţător. Stejarul şi aninii parcă apărau intrarea în Rîpa Huhurezului.

Kristian îi întinse un binoclu de sală, vechi și cam turtit. Îi lipsea lentila dreaptă.

— Închide un ochi !

Jampoll respectă indicația. Lentila era cețoasă și răsfîrîgea pe margini toate culorile curcubeului. Totuși, peisajul se apropia, se contura. Stejarul părea și mai fantastic. Jos, scoarța îi crăpase desfăcîndu-se de trunchi, dezvelindu-i trupul gol, neînsuflețit. Sus, crăcile se înălțau negre, pustii, parcă arse de incendiu. În rest, peisajul nu spunea mare lucru. Dar iată și un om, un cocoșat... ! Se apropia dinspre anini, însoțit de un cățel alb.

— Vine cineva de la rîpă. Cu un cățel.

— Țsta-i Hinrich al lui Wenzel — îl lămuri Kristian. Umblă uneori pe la rîpă cînd nu e cu gîștele la păscut. Cam slab de minte, săracul...

— Dar nu face nici un rău — completă Schraube în timp ce îndoia sîrma cu cleștele. Cum se apucase de meșterit, cum îi trecuse supărarea.

Hinrich dispăru în pădure. Jampoll scrută din nou depărtarea prin binoclu. În spatele unui dîmb zări lacul scînteind între perdele de rogoz și păтури verzi de mușchi. Pe lac, o barcă și un pescar. Omul vîslea cu spatele la Jampoll și mînuia o cange. Părea să caute în apă vreun obiect pierdut. Jampoll îi trecu binoclul lui Kristian :

— Poate i s-a desprins ciorpacul — își dădu cu părerea Kristian. Se întîmplă, cînd nu e bine fixat. De altfel, ăsta vine cam des pe-aici. S-ar părea că umblă și după gropi.

— Ce fel de gropi ?

Potrivindu-și mai bine binoclul, Kristian vorbi tainic și cu tîlc :

— Se zice că Lacul Nuferilor are fund dublu. Peștii cei mari stau jos de tot și urcă arareori... Iar crapul de aur nu urcă aproape niciodată.

— Crapul de aur ?...

Schraube fornăi ceva încurcat și grăbit. În schimb, Kristian căută să clarifice lucrurile pe un ton foarte degajat, deși era evident că problema îl frămîntă serios :

— Nu știu nici eu prea exact, dar așa vorbesc oamenii. Natura e plină de enigme. Probabil că fundul dublu nu e altceva decît un strat mobil de plante subacvatice sau de plancton. Cît privește crapul de aur, chestia s-ar cuveni

cercetată științific. Te vîri într-un balon de oțel și te scufunzi ca profesorul Piccard... „Batiscaf“ îi zice.

— „Batiscaf“ ! pufni Schraube. Te dai în vînt după vorbe mari.

— Fără limbaj de specialitate nu faci nimic — se apără Kristian.

Crapul de aur !... Denumirea aceasta, precum și peisajul din jur, parcă suspendat, îi aminteau lui Jampoll frumoasa poveste a cărăbușului de aur de pe insula Sullivan, unde *monsieur* Legrand și negrul Jupiter căutau comoara căpitanului Kidd. Acolo se înălța un arbore uriaș, înflorit, cu un nume foarte ciudat, latinesc : LIRIDODENDRON TULIPIFERA. Cu ajutorul unei crăcane și legat cu sfoară, cărăbușul fu coborît prin orbita stîngă a unui craniu veritabil. Asta se petrecea cu două secole în urmă. Pe-atunci se mai găseau comori.

Jampoll ceru din nou binoclul. Era curios ce anume va scoate pescarul din adînc. Dar barca, avînd lumina în față, aproape că se topea în jocul reflexelor. Abia după un timp Jampoll reuși s-o vadă mai dlar. Tocmai atunci pescarul, întorcîndu-se cu fața spre ei, înfipse cangea în apă.

Jampoll se sperie.

Coborî binoclul, apoi îl duse iarăși la ochi. Da, da, omul din barcă era într-adevăr străinul de aseară, cel care îl adusese cu bicicleta. Lunganul din ajun, cu obrazul lui uscat, mare, sever, cu cicatricea frîntă la colțul gurii.

„Vrrr-rrr-rrr !“ zbîrnîi ceva deasupra copacilor. Era o pasăre negricioasă, avînd ciocul ascuțit și aripile unghiulare ca un avion de vînătoare cu reacție. Pasărea urca și cobora în zigzaguri imprecise. Cînd se lăsa în jos, zbîrnîitul creștea.

— O becațină ! constată Kristian clipind din ochii săi cenușii ațintiți spre cer. I se spune și „capra-cerului“.

Jampoll își îndreaptă din nou privirea spre lac. Dar între timp străinul se întorsese iarăși cu spatele.

Băieții nu observaseră surpriza lui Jampoll, și asta îi convenea. Putea să mediteze în voie. Revăzându-l pe străin, își aminti de avertismentul grav al bunicului : „Mai bine uită totul !“ Nedumerirea creștea. În discuția din șopron bătrînul îl conjurase, ca pe un tănuitor dintr-o piesă cu gangsteri : „N-ai văzut pe nimeni și nimeni nu te-a întrebat nimic !“ De ce atîta mister ? De ce îi vorbise atît de vag, enigmatic ca din biblie ? Care să fie motivul ? Nu-l cunoștea.

— Ce-ai pățit ? întrebă deodată Schraube. Arăți ca brînza de vaci. Ți s-a făcut rău... ?

Jampoll negă din cap. Ar fi vrut să le mărturisească totul. Dar cum ? Să le spună că bătrînul se poartă cam aiurea, că-i e frică de satana care se plimbă acum cu barca pe lac ? Băieții și-ar rîde probabil și de bunic, și de nepot.

Barca luneca încet pe oglinda apei. Lui Jampoll îi pierise cheful s-o urmărească. „O fi necăjit că a pierdut cutia cu nade“, chibzuia Kristian. Cutia zăcea jos, căscată. Rîmele și larvele se răspîndiseră care încotro printre mușchi. Și fără momeală, pas de mai prinde vreun pește !

Ca să-l consoleze, Kristian observă că ziua e prea fierbinte pentru pescuitul cu undița. În plus, nuiua lui Jampoll n-ar rezista la peștii de aici. Mîine se vor echipa mai serios și vor porni bătaia. Vor lua niște undițe de soi de la domnul Helmchen, tatăl lui Schraube, vor agăța în ele cartofiori sau rîme grase, și poate se vor alege cu vreun pește barosan.

— Se întîmplă să pice cîte unul, nu-i de loc exclus — vorbi Kristian plin de încredere.

— Vezi să nu dai de un ghiborț nenorocit ! cobi Schraube, declarându-se totuși gata să intervină pe lângă taică-său pentru niște unelte mai acătării. Jampoll găsi propunerea excelentă și se lăsă cucerit de optimismul lui Kristian. Problema urii misterioase pe care bunicul i-o purta străinului rămase pe al doilea plan.

Hotărîră să plece la casele lor și să se pregătească pentru o doua zi. Următorul start al rachetei-șezlong fu deocamdată amînat.

Kristian desprinsese prăjina cu stegulețul roșu în vîrf. Dar cînd să coboare din copac, se ivi din senin Linde.

Apăru cu totul neașteptat, ca și la prînz, lângă gard — cu Jampoll și cu rîmele lui. Se opri la rădăcina fașului și strigă în sus :

— Unde-mi umblați creanga, mări ? Eu vă caut de-mi scot ochii, iar voi stați prin copaci ca niște coțotene !

Înveselit, Schraube se grăbi să coboare. Îl urmă Kristian. Jampoll mai întîrzie puțin ; scrută din nou lacul.

Barca se îndrepta către un loc marcat prin două cruci care ieșeau oblic din apă. Jampoll nu le zărise pînă atunci. Se aflau la vreo sută de metri una de alta. Rostul lor era greu de ghicit. Poate că cineva le uitase acolo. Poate că serveau la fixarea coșurilor pentru țipari.

— N-ar strica să te miști mai repede ! făcu Linde arțăgoasă, cînd Jampoll coborî în sfîrșit din copac.

Băiatul nu răspunse. Își trăgea în picior cizma evadată cu ocazia salvării cosmonautului. Îi era ciudă. Îl necăjea faptul că face o figură comică, așa, pe jumătate desculț... Îl supăra și timiditatea, propria lui timiditate... De s-ar duce odată ! Ciuma naibii... !

— Dar ce s-a întîmplat ? o descusu Kristian pe Linde.

— Veniți la școală ! Imediat !

Schraube se înseninase la apariția fetei. Acum, însă, chipul lui bucălat se întunecă. Nu avea nici un chef să dea ochii cu învățătorul, cu domnul Lenz. Fornăi :

— Asta, ca să zic așa, nu prea merge... Avem treabă, înțelegi... !

— Ia nu mai face mofturi, știi ! Tata vrea să vă ceară un serviciu.

— Păi, e vacanță... ! Dacă plecăm la Thuringen cu ceilalți ? ... Nu trebuia să se descurce fără noi ?!...

Schraube își coborîse ochii în pămînt. Stătea stingherit, încurcat, răscolindu-și fierăria din buzunar. Fata îi dădu un ghiont în coastă :

— E vorba de noul șantier, omule ! Punct important ! Hai !

— Bine, mă duc... Dar o fac pentru tine — cedă Schraube, curtenitor.

Lui Jampoll tonul de comandă al Lindei îl călca pe nervi. Presimțea că fata le strică tot restul după-amiezii. Încercă să o ia în balon :

— Ei da, te joci de-a construcția socialismului !...

Linde se întoarse brusc. Răspunse agresiv :

— Tu, oricum, ești prea filfizon ca să iei parte la așa ceva !

— Și tu ce-l repezi ? interveni Kristian pe un ton de muștrare. Ce ți-a făcut ?

La rădăcina nasului i se ivi o cută. Parcă-l maturiza nițel.

— Nici nu-l cunoști bine — adăugă hotărît. Așa că nu te grozăvi !...

Linde își suflă șuvița de păr ce-i juca pe față, se uită pieziș la Kristian, se înroși ca focul și o luă la picior.

O gaiță cîrîi urît. Era ca un semnal pentru mulțimea de vietăți ale pădurii. În poiană căprioarele se avîntară în salturi mari. Parcă lunecau la suprafața pămîntului. Petele albe din jurul cozii sclipeau luminos.

Urmînd să ia loc pe cadrul bicicletei lui Schraube, Jampoll se despovără de unelte și le ascunse într-un tufiș. Linde și Kristian pedaleau mai în față pe bicicletele lor. Din pricina stratului gros de nisip și a greutateii duble, Schraube făcea eforturi serioase ca să se țină de ei. Gîfîia în ceafa lui Jampoll și fornăia năprasnic. Ciudățenia asta în vorbă și respirația se datorau unor polipi neextirpați. Cîtă vreme se mai putea sustrage micii intervenții chirurgicale, Schraube prefera să fornăie ca un cal.

Apucară alt traseu decît cel pe care venise Jampoll. După un timp, ieșiră la un drum betonat, dar plin de hîrtoape, vălurit, cu bălării și urzici pe margini. Era puțin umblat. Se desena în șerpuiri line, frîngîndu-se apoi într-un

unghi aproape drept. Departe, la un cot, Jampoll desluși niște ruine. Din desimea ierburilor se înălțau blocuri mari de piatră, bolovani masivi ca ai templului Maya din Yukatan. Natura cu vegetația ei nu izbutiseră să acopere dărîmăturile.

— Mănăstirea ! lămurii Kristian, adresîndu-se lui Jampoll cu sollicitudinea și siguranța unui ghid.

Jampoll tresări. Mama îi povestise cîte ceva despre locul acesta. Mănăstirea aparținuse de mult călugărilor benedictini a căror amintire se pierde în negura vremurilor. Cataclismele o făcuseră una cu pămîntul. Rămăsese doar cu numele. În cel de-al doilea război mondial deținuții din lagărul Glindenow lucraseră acolo la amplasarea unui post de emisie — construcție secretă, cu ganguri subterane, adînci. În 1945 această nouă „mănăstire“ a zburat în aer. Iar din drumul betonat, construit în scopuri militare, a supraviețuit doar o porțiune de cîtiva kilometri, invadată și ea de buruieni.

De cum cotiră pe acest drum, Linde mări viteza. Părul ei negru flutura în vînt. Părea o călăreață de circ. Bicicletele vîjîiau. Un iepure trecu șoseaua. Ca să nu cadă, Kristian trebui să cîrmească brusc. Schraube venea în spate, gîfîind.

— Lenz... Mereu cu școala ! izbucni el.

Aproape în aceeași clipă Linde întoarse capul și-l întepă :

— Vezi să nu adormi, Schraube !

Era o nouă provocare, dar Schraube o înghiți tăcut. „Îi trece cam multe cu vederea“, gîndi Jampoll. Într-adevăr, era suficient ca Linde să-și rotească în cap ochii negri ca mura și Schraube devenea robul ei. Cică... „o fac pentru tine“. Dar de tatăl ei, de domnul Lenz, să nu-i fi pomenit !...

Și Linde ? S-a roșit ca racul din cauza observației lui Kristian. Și el, Jean-Paul Fontanon ? I-ar fi tras o palmă. Scurt pe doi ! Încă la prînz ar fi trebuit s-o învețe minte. Păi cum ? ! Las' că vine ea vremea răfuiei !...

Drumul betonat se sfîrși brusc. Dădură iar de nisip.

Mic de stat, ajungînd doar la înălțimea grilajului ce împrejmuia o plantație de copăcei foioși, le ieși în cale Hinrich, năîngul cocoșat. Se feri într-o parte, căutînd să

astîmpere cătelul care lătra de zor. Arăta cu mult mai în vîrstă decît i se păruse lui Jampoll la început. Avea tîmplele încărunțite.

— Vezi să nu te pape mistrețul, Hinrich ! îi strigă Linde, clipind șiret.

Nerodul, ținîndu-și cîinele de zgardă, făcu semn că a înțeles gluma. Zîmbi. Era un zîmbet senin, naiv, care cerea parcă iertare pentru necuviința cîinelui.

Jampoll nu prea știa cum să se poarte cu asemenea oameni. Îi provocau milă, dar, în același timp, îl intimidau. La fel și acuma cînd, din goana bicicletei, întîlni privirea ciudată a lui Hinrich. Abia mai tîrziu Jampoll îl întrebă pe Schraube :

— Ce-o fi căutînd în Rîpa Huhurezului ?

— Cică avea și el un camarad, înțelegi ? răspunse Schraube, suflînd avan. Și camaradul a murit aici, în rîpă.

*

Pe învățător nu-l găsiră la școală. Se grăbiseră degeaba. Doamna Lenz îi informă că soțul ei a plecat împreună cu primarul Schnarr. S-au dus la raion la Glindenow, unde au de rezolvat o chestiune urgentă. Domnul Lenz a lăsat însă vorbă ca Linde și băieții să facă rost de bere. Treizeci de sticle „blonde“, zece „negre“... Linde intră cu mamă-sa în casă ca să ia banii necesari.

Băieții rămaseră în curtea școlii, unde zăceau de-a valma cărămizi, mortar și lemn de construcție. Către stradă se afla localul propriu-zis al școlii, iar înspre grădină o remiză mare, veche, învelită în parte cu acoperiș nou. În peretele din față se căscau niște deschizături.

— Întîi ne cheamă urgent, apoi se cară ! făcu Schraube oțărît.

Dar în același timp eră foarte bucuros că nu-l găsiseră pe învățător.

— Pesemne că s-au ivit greutăți la construcție — își dădu cu părerea Kristian. Altminteri, n-ar fi plecat tam-ni-sam la raion.

De la Kristian află Jampoll ce anume treburi erau în curs. Învățătorul Lenz începuse prin a repara și amenaja

remiza. Apoi vechea clădire a școlii urma să fie complet transformată, adăugându-i-se încăperi pentru clasele a IX-a și a X-a, precum și o bucătărie și spălătorie. La etaj, unde se vedeau ferestrele cele mari, avea să fie sala de fizică. Lenz pornise construcția, deși raionul nu putea contribui decât în mică măsură la cheltuieli. Cele mai multe lucrări urmau să fie realizate prin muncă voluntară. Dacă și-ar fi pus nădejdea numai în planul oficial, ar fi însemnat ca șantierul să se deschidă abia peste doi ani.

Jampoll ascultă totul fără prea multă atenție. Stătea lângă o grămadă de mortar și își apăsa talpa de cauciuc imprimând conturul ei zimțat. Nu-i ieșeau din cap cele spuse de Schraube adineauri în legătură cu Hinrich. Nu cumva cocoșatul, străinul și bunicul aveau toți trei vreo legătură cu Rîpa Huhurezului ? Sau i se părea doar ? De câte ori căuta să stabilească apropierea dintre fapte, Jampoll orbecăia ca într-o pivniță în care s-a produs un scurtcircuit.

Schraube își sună din nou fierăria din buzunare.

— Când vor termina sala de fizică, atunci să vezi ce de cifre și socoteli !...

— Păi, la fizică domnul Lenz predă și despre motoare.

Observația lui Kristian nu i se păru lui Schraube destul de concludentă. Pufni înciudat :

— Pe tablă, mersi... Și cum pune mîna pe cretă, gata, îi și trage cu calculele.

Deodată Schraube tăcu și își alcătui o mutră drăgălașă. Linde ieșise din casă. Aceasta le înmînă băieților niște sacoșe și genți.

— E vorba de suport, d-aia s-au dus ! vorbi ea cu importanță. Tata a telefonat toată ziua.

— Ce fel de suport ? se interesă Schraube. Fier.. sau ce ? Sînt sute de soiuri.

— Asta e o problemă pe care o lămurești cu tata — îl măguli ea. Doar ești tehnicianul nostru !

Schraube zîmbi flatat. Șuruburile din buzunare zăngăniră mai amical.

— Ei, hai la bere ! hotărî Kristian.

Alimentara, un magazin modern cu galantare mari și firmă de neon, era închisă la ora aceea. Nu le rămînea decât să-și încerce norocul la cîrciuma lui Hebestreit pe care

Linde nu-l putea suferi. Localul se afla pe ulița mare, jos, nu departe de biserică. Un pitic de ceramică străjuia grădina lăsată în voia buruienilor. Cineva îi doborâse tichia.

Înăuntru nu se aflau decît doi clienți, un bărbat și o femeie, care, la apariția copiilor, amuțiră subit. Toate semnele arătau că se certaseră. Femeia, tînără, sta în picioare lîngă tejghea. Purta pantaloni de catifea în dungi și o bluză de sport decolorată. Sorbea dintr-un pahar cu sifon. În mijlocul încăperii, lîngă o masă strîmbă de biliard, ședea bărbatul îmbrăcat în salopetă albastră. Ținea un picior întins. Mai să te împiedici de el.

Pe postavul verde al mesei odihnea o sticlă goală de rachiu.

Bărbatul nu răspunse la salutul copiilor. După cîteva clipe reluă supărat :

— Dacă merge așa, le dau într-o zi dracului pe toate !

— Asta n-ai s-o faci, colega Dossow ! spuse femeia, dînd la o parte paharul și zîmbind. De ce te lași tîrît de mînie ? Pînă acum lucrurile au mers bine la grajd...

— Pînă acum... pînă acum ! repetă bărbatul încruntat. Vocea lui adîncă, nervoasă, umplu odaia întunecoasă, plină cu scaune galbene și, în perete, cu fotografia unui grup de pompieri. E a patra duminică pe care trebuie s-o petrecem în grajd.

Femeia deveni serioasă. Privind cu coada ochiului spre Kristian, răspunse :

— Nimeni nu zice că n-ar fi și greutăți. Asta e clar. Dar de unde să luăm oameni, tovarășe Dossow ? Mîine, de pildă, școala organizează munca voluntară pe șantier. N-are cine să-ți țină locul. Iar vacile trebuiesc îngrijite, nu ?!

Kristian îi privea cu ochii ficși, speriați, de parcă el ar fi fost pricina și obiectul supărării.

Lui Jampoll îi plăcea femeia asta frumoasă, zveltă ca o alergătoare în preajma Olimpiadei. Pînă și pistruii de pe nas îi ședeau bine.

— O cunoști... ? șopti el adresîndu-se lui Schraube.

— E „dădaca vițeilor“. Savantă, înțelegi ! De fapt, o cheamă... Hilde Posedin.

Între timp, din încăperile dosnice apăru Hebestreit cîrciumarul, o huidumă de bărbat, gras, cu obraji roșii,

purtînd cămașă fără guler și bretele la pantaloni. Avea niște ochi ca de focă. Se apropie de tejghea și își umplu un pahar cu bere spumoasă. Rînji, fără să-și lase mukul de țigară fumegînd :

— Ce să-i faci, domnișoară... Omul mai are nevoie și de nițică odihnă... după atîta plan...

— Cred. Dar nu mereu la cîrciumă !

Rînjetul lui Hebestreit dispăru. O măsură pe Hilde Posedin, care zîmbea calm. „Dădaca vițelor“ purta un batic peștit, înnodat cu o fundă cochetă la gît, ceea ce îi dădea un aer de eleganță. În cele din urmă Hebestreit mormăi :

— Avem și noi planul nostru.

— Plan de beție... Cu asta nu se strînge recolta de pe cîmp.

Urnindu-se anevoie, omul de lîngă biliard păru să observe abia acum prezența copiilor.

— Kristian ! strigă el.

Băiatul se apropie timid, șovăielnic.

— Ce cauți aici ?

— Am venit după bere, tată. Ne-a trimis domnul Lenz.

— Adică dumnealui nu poate să-și care singur berea ? Te-a găsit pe tine hamal ?

— E pentru șantier, domnule Dossow — se amestecă Linde, pășind în față.

Dossow o dădu la o parte și se răsti din nou la Kristian :

— De-alde noi ne spetim muncind, iar tu te fîții pe lîngă alții ! Mai bine ai da o mîină de ajutor la vite ! Hai, cară-te acasă ! Fugi !

— Vai, colega Dossow ! îl mustră Posedin cu jumătate de glas, încercînd să-l potolească.

Hebestreit luă de pe tejghea o sticlă cu un lichior incolor și îi făcu semn celuiilalt cu mîna :

— Mai bei un păhărel, Karl ?

Dossow își plimbă privirea de la Hilde Posedin la copii. Apoi refuză. Probabil că nu voia să bea de față cu ei. Ieși din local împreună cu Kristian, care îl urmă necăjit și tăcut. Jampoll observă că tatăl lui Kristian șchiopătează. Avea un picior țepăn.

Hilde Posedin dădu din cap compătimitor și Jampoll găsi că e într-adevăr frumoasă. Parcă semăna cu mama,

dar poate numai din cauza fundei de la gît. Părăsind cîrciuma, Hilde Posedin îi salută prietenos pe copii. Afară se auzi zbîrnîind o motoretă.

Hebestreit coborî în depozit după bere. Trecu un răstimp pînă reveni. Linde luă în primire lădița cu sticle „blonde”, urmînd să le restituie, goale, mai tîrziu. Cele „negre” fură așezate printre surorile lor bălaie cu gîtul în jos. Fata voi să le ia în sacoșă, dar Schraube susținu că soluția lui ar fi mai bună. E mai ușor la cărat.

Punînd banii deoparte, Hebestreit își opri ochii asupra lui Jampoll.

— Dar tu?... De unde-ai răsărit?

— Păi eu... sînt nepotul lui Kalmus, pescarul...

— Îl cheamă Jampoll — pufni Schraube, care dorea să plece cît mai curînd. Jampoll Fontanon!

— Fontanong?! repetă stîlcit cîrciumarul și, scoțîndu-și mirat mukul de țigară dintre dinți, îl strivi în scrumiera de pe tejghea. Scrumiera era confecționată dintr-o granată veche. Fontanong! Cine-a mai auzit asemenea nume printre germani!

— Totuși, așa-l cheamă — i-o tăie scurt Schraube.

Hebestreit se apucă să clătească niște pahare în spălător. Nu se auzea decît respirația lui astmatică și plescăitul periei de cauciuc.

Cînd Schraube și Jampoll ridicară lădița cu bere, cîrciumarul zări pe podea urme de mortar.

— Altă dată să lăsați afară murdăria de pe șantier!

— Ei, aș!... făcu Linde, scăpărînd de mînie.

Ieșiră în uliță. Ceilalți doi — Kristian și tatăl său — se depărtaseră între timp. Grăbindu-se, Dossow șchiopăta și mai rău. Kristian călca bărbătește, apăsător, voind să-și ascundă obida printr-o ținută cît mai demnă. Totuși, văzută din spate, arăta ca un răufăcător escortat. Lindei îi tremurau buzele.

În drum spre școală Jampoll simți că lădița atîrnă din ce în ce mai greu. Brațul îi amorți. Una din sticle, așezată neglijent, păru gata să cadă. Cu o mișcare bruscă, băiatul încercă s-o salte, s-o readucă în lăcașul ei. Dar îl fulgeră o durere ascuțită. Sticla căzu și se sparse. Fură nevoiți să

lase lada la pământ. Strîmbîndu-se de durere, Jampoll își frecă brațul sensibilizat din cauza fracturii.

— Nu știi să umbli mai atent ? izbucni Linde. Molîule !

Ofensa îl făcu pe Jampoll să uite de braț și de toate. N-avea de unde ști că mînia fetei nu se datora în fond accidentului cu sticla și că ochii ei îl însoțeau înlăcrimați pe Kristian.

— Molîu ! Fără un cuvînt, Jampoll făcu stînga-mprejur și plecă.

— Stai, mă... ! Lasă prostiile ! îi strigă din urmă Schraube, care se aplecase să culeagă cioburile răspîndite pe jos. Jampoll ! Omule !...

FERESTRUIA

Soarele coborîse asupra pădurii și, încet-încet, își strecura discul de foc printre coroanele arborilor. Amurgul stărui prelung. Apoi cerul păli treptat și la răsărit licări o stea luminoasă. Noaptea se lăsa senină, calmă, purtînd în creștet cornul lunii.

Jampoll întîrziase mult în grădina de lîngă casă. Suferea din cauza Lindei. Îl durea faptul că fusese ocărit pe nedrept. Nu e oare o josnicie să repezi pe cineva fiindcă nu se poate servi ca lumea de brațul său abia vindecat? O mierlă fluiera voios pe streășina șopronului. Părea că-și rîde de el. Jampoll se compătimea, savurîndu-și în același timp necazul. Spera să-i treacă. Dar nu-i trecea. Întinericul și foamea îl alungară în bucătărie.

Bătrîna, în șorțul ei negru, tot mai storcea sucul din coacăze. Umpluse peste zi un număr impresionant de borcane „Weck“ și le cărase în pivniță. Teascu mai era lîngă cămin. Presa cu arc în spirală strivea boabele și le arunca într-un lighean. Sucul, trecut prin sită, curgea într-un balon de sticlă, unde urma să se facă vin. Un parfum acrișor îți gîdila nările.

Aruncînd cît colo cizmele de cauciuc, Jampoll se încălță cu tenișii săi. Bunica îi oferî demîncare. Muțenia băiatului o izbi din primul moment. „I-o fi dor de-acasă“, gîndi ea. Și încercă să îl înveselească. Dar Jampoll nu-și ieși din ale lui. Răspunse monosilabic că a fost cu Schraube și Kristian. Atît. Pînă la urmă, bunica îi smulse, cu chiu cu vai, încă o informație lapidară : n-au prins nici un pește, nimic.

— Vai de capul meu ! se prefăcu ea consternată. Atunci ce mai mîncăm mîine ?

Se jelui așa cîtva timp, jucîndu-și negul de pe obraz. Apoi adăugă :

— Și eu, proasta, îmi pusesem nădejdea în peștii tăi ! Ziceam că-mi aduci măcar un crap !

— Căldură mare, arșiță — explică fără chef Jampoll. Mergem mîine din nou.

De fapt, îl cam supăra și văicăreala bunicii. Parcă vorbea în doi peri. Și în plus — nu prea credea să poată porni mîine bătaia cea mare, cu undițe rezistente și cu rîme de soi... Ciuma de Linde dăduse totul peste cap. Iar bunicăi, mă rog... îi arde de glumă.

Cu oarecare întîrziere Jampoll observă cum bătrîna se căznea să ridice găleata plină cu coacăze și s-o așeze pe plita de pe cămin. Rușinat, sări s-o ajute. În timp ce el mesteca sandvișul cu șuncă și se lăsa servit ca un domn, bătrîna își frîngea mijlocul cărînd asemenea poveri ! Zeama din țurloi se scursese aproape toată. Doar cîte un strop mai picura în balonul străveziu.

Jampoll desfăcu presa în așa fel încît bunica să poată curăța teascul de coji. Apoi introduseră alte boabe și strînseră presa la loc. Se auzea cum plesnesc fructele sub apăsare. La început, mergea ușor.

— Poate că nici nu sînt crapi acolo, în Lacul Nufetelor — medită cu glas tare Jampoll.

— Ce tot spui, băiete ? îl dojeni amuzată bătrîna. Pe vremea cînd bunicul mergea la pescuit, nu-mi amintesc să se fi întors vreodată cu mîna goală. Aducea crapi care trăgeau pînă la zece kilograme.

Jampoll se opri din lucru. Ei, să știi că bunica îi pune cioc. Îl ia în rîs ! Se uită pe furiș la negul ei. Nu juca.

— Zece kilograme ?

— Chiar și peste — îl asigură ea. Și avea niște mustați !... Ca franjurii, așa spînzurau. Crapi bătrîni, ce crezi...

— Cît de bătrîni ?

— Deh, băiatule, asta numai Dumnezeu știe. Unii spun... că trăiau și pe vremea călugărilor. Bătrîni de tot.

Deodată lumina se stinse. Rămaseră în întuneric. Bunica îi porunci să stea locului ca să nu răstoarne ceva. Nu se neliniștise. Se strecura prin umbră, explicîndu-i lui

Jampoll de ce se întrerupe curentul electric. Lîngă autogara din Glindenow se construia o fabrică nouă. Asta era cauza.

Scăpără un chibrit și aprinse fitilul bont al unui felinar. În bucătărie se răspîndi miros de petrol.

Ce-i drept, felinarul nu se compara cu becul electric, în schimb dădea lumină mai plăcută, mai familiară, împrumutînd bucătăriei un alt aspect. Ștergarul brodat din perete parcă deveni un covor de basm. Borcanele de porțelan pentru sare, zahăr și griș, rînduite pe poliță, căpătără luciul blînd al vaselor chinezești. Amarila cea roșie părea că-și înalță potirul în reflexul noptatic al geamurilor. Pîna și zeama de ȋcoacȋze, picurînd din teasc, clipea romantic și straniu ca un izvor de pădure împrejmuit cu stînci.

— Bătrîni de tot, ai spus ? întrebă Jampoll obsedat de această problemă. Dar un crap de *aur* nu s-a găsit ?

Bunica ostenise. Se lăsă pe un scăunel, așezîndu-și mîinile în poală. Părul ei alb, ca și ochii cenușii, parcă luminau în penumbră. Vorbi rar :

— Da, băiete... crapul de aur ! Despre crapul ăsta vorbesc oamenii încă de mult. Cică ar fi cel mai bătrîn din tot lacul, regele peștilor și al celorlalte vietăți. Are solzii cît palma și din aur curat ! Trăiește singur într-un castel din fundul apei, iar cînd iese la plimbare, broaștele amuțesc pe loc, se închină și fac plecȋciuni. Pîna și vidra ne-suferită se ferește din cale, fiindcă nu-și poate înfige dinții în solzii lui tari și prețioși. Și mai e ceva. Pe capul lui uriaș regele crapilor poartă o coroană de nuferi galbeni. Și în fiecare floare se află un mic diamant, ca un ciob de stea din cele care cad în noaptea de Anul nou. Cînd apa e liniștită și străvezie, atunci se vede cum scapără diamantele în străfund. Aurul însă nu se vede de sus, fiindcă regele crapilor poartă pe spate un fel de blană din mușchi verde și greu.

Jampoll zăbovea la manivelă. Obosise și el, iar povestea crapului devenea din ce în ce mai antrenantă. O fi crezînd bunica în spusele ei ? I-o fi jucînd oare negul de pe obraz ? Păcat, e prea slabă lumina ! N-ai cum să vezi.

— Se zice — reluă bătrîna dusă pe gînduri — că n-ar fi avut niciodată dușmani afară de oamenii care umblau

după aurul lui. Cică a căzut de mai multe ori în plasă, ba chiar s-a prins și în undiță, dar de fiecare dată a scăpat. Nici un fir nu-i destul de tare ca să-l poată stăpîni.

Chestia cu coroana trebuie că era basm curat, dar în ce privește solzii de aur, Jampoll șovăia. Își aminti de afirmația lui Schraube și Kristian despre fundul dublu și despre gropile acelea pe care, cum spuneau ei, trebuie să le cunoști. Să fie oare vreun adevăr în toate astea? Firește că apa conține tot felul de ciudățenii: scoici cu perle grozave, creaturi cu lanternă la cap, broaște țestoase care trăiesc sute de ani, pești încărcăți cu electricitate care te zguduie năprasnic dacă-i atingi... De ce n-ar fi posibil ca solzii unor crape să producă aur? Poate-i vorba de o secreție... Parcă oamenii nu au metal în organismul lor? Nu spunea doctorul-consilier, anul trecut, către mama: „Băiatul dumitale, doamnă Fontanon, ar avea nevoie de mai mult fier!”

Jampoll nădușea și gîndea. Placa de la teasc coborîse pînă la ultima limită. Manivela nu se mai urnea. Trebuia să aștepte pînă se va fi scurs totul.

— Se vede că așa i-a fost dat, să nu-l poată prinde nimeni. Soarta lui! rosti bunica mai mult într-o doară.

— Soarta? Cum asta? întrebă Jampoll ștergîndu-se de sudoare.

Nu termină bine vorba și becul din tavan se deșteptă. Atmosfera de vrajă se risipi. Ușile de sticlă ale dulapului nu mai scînteiau ca vitraliile unui dom străvechi.

Întrebarea lui Jampoll o puse pe bunica în încurcătură. Sau poate clipea numai din cauza luminii prea tari... Zîmbind vag, bătrîna stinse felinarul și se apucă iar de treabă.

— S-ar putea totuși... să fie un pește sfînt — făcu ea într-un tîrziu. Mai ales că trăiește încă de pe vremea călugărilor...!

— Ei, asta-i! Sfînt, înțelegi! protestă Jampoll, imitînd fără să vrea felul de a vorbi a lui Schraube.

— Doamne, iartă! Eu îi spun povestea de la un cap la altul și el își rîde de mine! se prefăcu jignită bunica. Apoi recunosc, oftînd: S-ar putea, nu zic, să mai fi greșit pe ici pe colo... Bunicul știe povestea de-a fir-a-păr...

Dar acumă nici că-i mai pasă de pești și... Doar îl cunoști și tu !

Goliră teascul pentru ultima oară. Bunica răsturnă cojile într-un ciubăr. Provizia de boabe, care păruse inepuizabilă, se terminase totuși.

— Lasă să-l duc eu ! se oferi Jampoll când bătrîna se aplecă să ridice ciubărul și să-l scoată afară.

Duse ciubărul în curte și-l goli după șopron. Roua îi umezi gleznele. Umbre moi învăluiau pămîntul, scrise cu argint lunar. Mierla de pe acoperiș tăcea. Privighetoarea încă nu se pornise pe cîntat. În schimb, greierii țîrîiau, acompaniați parcă de un zvon mai depărtat, mai grav. Era ecoul. Un liliac fîlfîi orbește deasupra lui Jampoll.

Cu ciubărul gol, băiatul porni îndărăt spre bucătărie. În drum se opri lîngă stiva de lemne. Sus, sub streășină, gemulețul rotund lumina și acum palid, ciudat. Ochiul prin care Sebastian motanul se strecura atît de lesne !... Jampoll fu cuprins de teamă, dar parcă ceva neașteptat l-ar fi pîndit din umbră. Deodată își retrase o mîna și țipă scurt : simțise o atingere rece. Dar nu era decît Cezar, pe care bunicii uitaseră să-l lege în lanț. Dulăul se gudură bucuros la picioarele lui. Băiatului îi veni inima la loc. Totuși, gemulețul de sus îl obseda. Și în acele clipe își explică în felul lui ura bunicului față de străin : se temea să nu pună mîna pe crapul de aur. Asta era ! Nici vorbă să fie alt motiv ! De aceea îl blestema. De aceea umbla noaptea fără somn, îndîrjit, îndărătnic. Credea și el, se vede, în crapul de aur și îl socotea o făptură sfîntă, invulnerabilă, pe care nimeni pe lume n-ar putea s-o ucidă. Dar să-l prinzi... ? Mă rog, asta-i altceva ! Poți să-l împiedici pe străin să-l pescuiască ? Aici bunicul era nepuțincios. Și de aici ura lui, deznădejdea, pasărea care-i ciugulea gîndurile.

Jampoll nu se îndoia că și problema cu scrisul, sus, în pod, avea legătură cu crapul de aur. Iată un ghem de fapte ca într-un roman polițist. Curios, foarte curios ! Jampoll se strecură pînă în dreptul gemulețului. Privi în sus. Patru metri !

Dinspre gară se auzi hurea greoi al unui mărfar. Sfîșiind tăcerea, zgomotul părea că umple văzduhul tot.

Jampoll începu să se cațere pe zid. Spalierul rezista. Scîrțîia puțin și atît. Te puteai aștepta însă și la șipci mai slabe. Dacă se prăbușește și dă de bucluc? Jampoll se opri, trase cu urechea. Oare nu e nimeni să-l vadă? Cine să fie? Sus, liniște. Jos, nici un zgomot. Luna scaldă frunzele de viță sălbatică în reflexe metalice. Doar mărfarul mai huruie în depărtări. Probabil că e foarte lung.

Jampoll pipăi în jurul său și se mai cătără o bucată. În sfîrșit, putea să-și strecoare privirea prin gemulețul întredeschis.

Bătrînul, în capul gol, ședea la masa din mijlocul odăii. Pe masă, dinaintea lui, biblia cu încuietori de argint. Motanul cel galben sta culcat pe lavița învelită cu o pătură de cal. Jampoll zări și uneltele de scris. Totuși, bunicul nici nu citea, nici nu scria. Ședea nițel aplecat și strîngea ceva la piept. Mustata îi sălta de parc-ar fi vorbit. Dar nu se auzea nici o șoaptă. Abia după cîtva timp, aplecîndu-se și mai mult, bătrînul rosti cu glas sfîșietor: „Sînt prins, n-am scăpare. Îmi seacă ochii de plîns“.

Și, cu un gest de neputință, lăsă să-i cadă din mîini obiectul ce-l strîngea la piept. Era o căciulă ponosită, din blană de vulpe, roasă pe la clapele urechilor. Jampoll n-o văzuse pînă atunci. Căciula căzu pe masă. Bunicul o privi cu ochii ficși.

Deodată, bătrînul își acoperi fața cu mîinile și gemu: „Dumnezeule Doamne, ziua strig după ajutor și noaptea mă rog Ție...“

Jampoll își reținu răsufierea. Scena dinăuntru îl speria mai mult decît primejdia de a fi prins. Glasul bătrînului suna jalnic și grav. Cînd acesta își descoperi din nou fața, ridicîndu-și fruntea brăzdată de ani, Jampoll se simți răscolit pînă în adîncul sufletului. Cîtă ură pe chipul lui! Și cîtă disperare în același timp! Asta nu mai era o simplă ciudățenie, de care să rîzi.

Motanul de pe laviță se destinse ca un arc și privi spre geam. Bănuia parcă o prezență nedorită. Ochii lui verzi păreau să întrebe: „Ce tot stai și te zgîiești? Nu ți-e rușine, măi?“

Pe cînd cobora, Jampoll simți un nod în gît. Mai bine nu s-ar fi suit să spioneze. Bunicul își ieșise din minți. Altă explicație nu găsea.

— Jampoll !

În curte, jos, cişmeaua cu pompă ţiuia de zor. Apa plescăia, găleţile zăngăneau.

— Jampoll !

Băiatul se desprinsese de spalier şi sări. Stătu o clipă. Tălpile îl frigeau din cauza săriturii. Porni spre cişmea, agale, nepăsător. Bătrîna clătea nişte vase.

— Unde-ai fost, băiete ? Ai păţit ceva ?

— Nu... nimic... de ce ?

Dar nu prea izbuti să pară calm. Bunica îl trase către fereastra luminată a bucătăriei. Îl privi cu îngrijorare :

— Te temi de întuneric, ai ? Fii pe pace. Aici nu-ţi face nimeni nici un rău...

X — VALOARE NECUNOSCUȚĂ

ZUNDAPP-ul lui Schraube era extrem de original : număra cel puțin treizeci de ani și închipuia un fel de compromis dintre o bicicletă și o instalație de gaz. Ghidonul uriaș, încovoiat, te ducea cu gândul la cărucioarele de copii, dar puteai să-l asemeni și cu grilajul castelului din Glindenow. Puzderia de manșe și manete făcea construcția și mai încâlcită. Nimeni nu știa exact de unde provine vehiculul acesta fără egal. Doar un lucru era sigur, și anume că aparținuse un timp fratelui lui Schraube, acum înrolat în armată. De fapt, fratele cîrpise ZUNDAPP-ul mai mult în joacă și îl cedase mezinului după ce-și făcuse rost de o motocicletă modernă, marca JAVA.

Astfel ZUNDAPP-ul ajunsese piesă de lux în colecția de mecanică a lui Schraube. Acesta îl curățase de rugină cu gaz, îi unsese lagărele și încheieturile, îi umflase cauciucurile. Tubul defect al carburatorului fusese înlocuit cu o țeavă groasă de metal argintiu. Pînă și farul funcționa, deși foarte slab. ZUNDAPP-ul era idolul la care se închina Schraube, dar, ca toți idoli, era trîndav. Dichisit și vopsit, aștepta parcă ziua în care motorul va începe să duduie. În afară de Schraube nimeni nu credea în acest miracol.

- Și ce-ai să faci cînd va porni hardughia ?
- Mă antrenez în pădure, pe ascuns.
- Și pe față ?
- Stau așa pînă la șaispe ani. Apoi îmi scot acte în regulă.
- Cam mult. Aproape trei ani.
- Pînă la șaispe nu-i rost, înțelegi ?

Ședeau ghemuiți în șura de lângă casa părintească a lui Schraube. Altădată se prepara acolo nutrețul pentru vite. Acum îi servea băiatului drept „cabinet tehnic” utilat cu o menghină strîmbă, cu un banc încropit dintr-un postament de trăsură, cu chei franceze și clești, cu o sumedenie de cuie, șplinturi, șaibe, șuruburi, rulmenți. Tot ce părea cît de cît folositor fusese strîns claie peste grămadă. Dar ce nu i se părea lui Schraube folositor? Pînă și caza-nul de fiert cartofi era plin de cabluri și tinichele vechi.

Schraube îi explica lui Jampoll modul de funcționare a pistonului. Ridicase motocicletă pe roata din față, iar pe cea dindărăt o învîrtea cu mîna. Pistonul suia și cobora lent în camera de combustie. Te uita în cilindru ca într-o oală. La fiecă mișcare pistonul plescăia zgomotos.

Demonstrația fu reluată. Cînd pistonul ajunsese aproape sus, Schraube observă :

— Punctul de aprindere ! Acum va trebui să scapere o scînteie, înțelegi ?

— Hai, fă să scapere ! ceru Jampoll nerăbdător.

— Nu merge fără chiulasă, mă ! E obligatorie !

— Păi, de ce n-o montezi ?

— Fiindcă n-o am.

Acesta era cuiul blestemat din visul lui Schraube. Piesa nu se mai fabrica. Era imposibil s-o procuri. Dar Schraube nu-și pierdea nădejdea.

— S-ar putea încerca, totuși. Ne adaptăm la situație — hotărî el.

Privi pe geam și se asigură că nu-l pîndește nici un pericol. Apoi scoase ZUNDAPP-ul în curte. Acolo atîrnau la uscat tot felul de albituri.

În spatele curții, o cărare bătătorită, ușor povîrnită, lungă de vreo optzeci de metri, ducea spre cocinile porcilor.

— Asta-i „cursă moartă”, înțelegi ? N-am nevoie de nici o cască de protecție.

Ca să-și deschidă drum, Schraube — plin de importanță — dădu rufe în lături. O față de pernă se desprinse de pe frînghie și căzu. Băiatul o agăță la loc. Împinse zdravăn la motocicletă și, după ce-i dădu avînt, sări în șa, lunecînd din ce în ce mai iute la vale, cu un picior

întins, ca motocicliștii la curbele de pe velodrom. Apoi dispăru după prima cocină.

— Merge binișor, nu ? se făli el după ce readuse motocicleta la locul de start.

Și repetă cursa. Jampoll era sincer impresionat.

— Trebuie să te fi antrenat multă vreme...

— Aș, fleacuri !... Nițel echilibru... Poți și tu ! Numai să nu-ți pierzi capul la curbă. Hai, sus ! Asta-i frâna, dincoace ambreiajul, ăstlalt e schimbătorul. Dar n-ai nevoie de el.

Jampoll urcă în șa. În timp ce Schraube împingea vîrtos, amicul său constată uimit cît de grea e hardughia. Nici nu se compara cu o bicicletă. Numai să nu ia viteză prea mare și să nu se izbească de ceva... Jampoll căută agitat frâna. Dar avîntul se potoli subit. Motorul scrișni. Cilindrul plescăia precipitat.

— Buba e la schimbător... Ambreiajul... Te lasă în pană cînd nu gîndești.

Schraube gîfîia în urma motocicletei. Reluă instruirea lui Jampoll.

— Așa pătesc toți începătorii. Nu-i nimic.

Jampoll mai făcu două curse, Schraube trei. După care, obosiți de atîta efort, readuseră ZUNDAPP-ul în „garaj”. Schraube îl șterse repede de praf și unse gura cilindrului cu un preparat gros, cafeniu.

— Pastă de etanș — explică el. Cînd chiulasa e la locul ei, atunci se întărește drăcia, înțelegi...

— Păi ce, tu ai chiulasă ? N-ai !

Schraube își coborî mîinile unsuroase și privi mîhnit gura căscată a cilindrului. Dar își reveni într-o clipă, din nou hotărît, optimist :

— Fac eu rost, n-ai grijă ! Și-apoi, să vezi cum fuge căprioara !

Apoi, din una din alta, veni vorba de Kristian care, orfan de mamă, trăia pe lîngă taică-său și se simțea stînger. O vecină vedea de gospodărie. Dossow era un om cu toane, capricios, iar Kristian plătea oalele sparte. Toanele lui Dossow nu țineau totdeauna la fel de mult. Dar cînd îl apucau, se dădea băuturii. Se înfunda la Hebestreit, lăsa baltă toate treburile grajdului și arunca vina pe cei

din jur. Piciorul și-l betegise într-un accident de pe când era dulgher.

— Dimineața mai bodogănea — relatează Schraube. Dar Kristian trage mădejde că o să-l lase totuși la pescuit. Dacă nu, atunci mergem numai noi.

— Păcat! regretă Jampoll.

— Mai sondez eu terenul pe la prânz. Apoi ne întâlnim la barca lui bunicu-tău.

— N-am cheile.

— Ce-ți trebuie chei? Doar nu-i casă de bani...

În clipa aceea Schraube fu chemat să ajute la căratul bidoanelor cu lapte pentru porci. Jampoll se oferă și el, dar Schraube nu-l lăsa:

— Tu stai, nu te băga... cu brațul tău.

În bucătăria încăpătoare, spoită cu var, totul era curat și perfect rînduit. Fiecare boxă era despărțită în două printr-un perete de scînduri. De o parte stă scroafa, de cealaltă cîte o duzină de porci trandafirii. Toți dormeau grămadă. Sus, deasupra fiecărei „familii“, ardea un bec roșu, împrumutînd buților golașe culori de marșipan.

— Porcii nu stau cu mamele lor? îl întrebă Jampoll pe tatăl lui Schraube.

— Ar putea să-i strivească, pricepi? De aceea îi lăsam să sugă din două în două ore, apoi îi ducem la loc. Scroafa are și ea nevoie de repaus.

Porcarul-șef Helmchen, tatăl lui Schraube, era un omuleț sprinten, bălai ca și fiul său. Fuma țigări de foi, purta pălărieuță verde, vîntorească, dată pe ceață, și zîmbea mai tot timpul. Acest zîmbet era farmecul lui. Te cucerea de la prima vedere. Helmchen părea exact tipul opus amărîtului de Dossow, tatăl lui Kristian.

Amabil, el îi explică lui Jampoll cît durează perioada de sugaci la porci, adică opt săptămîni, cum îi cîntărește, cum îi înseamnă, cum se încălzesc electric rogojinile, menținîndu-se în boxă temperatura cea mai potrivită.

Era mult mai interesant decît se așteptase Jampoll. Dar pe Schraube treburile astea îl plictiseau. Stătea moșneag, cu o mutră somnoroasă, jucîndu-și absent fierăria din buzunar. Helmchen spuse într-o doară:

— Odată și odată Werner al meu va prelua conducerea întregii gospodării...

— Nici pomeneală ! făcu Schraube întăritat. Nu vreau să aud de agricultură ! Eu mă fac mecanic-auto.

— Vrei să papi fier ? Mecanicii-auto nu produc cotlete.

— Mai există și alt soi de bucate ! replică Schraube isteț.

— Ei da, te pricepi la vorbă.

Helmchen nu-și putu stăpîni rîsul și-l înghionti pe băiat. Era vădit că disputa lor nu constituia o noutate. Schraube se potoli și zîmbi la rîndul lui.

Suflînd fumul gros de țigară, meșterul se adresează lui Jampoll :

— Și tu... ? Ai venit doar așa, în vacanță ?

— Da, în vacanță, domnule Helmchen.

— Aici e nevoie de băieți tineri. Nu cumva ți-ar plăcea să...

Nu, pe Jampoll nu-l ispитеau de loc asemenea treburi. El voia să se facă ziarist. Ca tatăcu. Să scrii la ziar e o muncă pasionantă, ehei ! Să luăm de pildă telegraful, cu forța lui misterioasă. Aduce știri de peste tot : „...*Associated press*... 1082 ...cicloul Othelo bîntuie pe coasta americană de est... un flux violent a distrus... *Reuter*... 145... în Rhodesia s-au descoperit osemintele unui om de acum 1,7 (unu virgulă șapte) milioane de ani... *Tass*... 66... Uniunea Sovietică a lansat la 11.20 (unsprezece douăzeci) ora locală o nouă stație cosmică... parametrii traectoriei... etc.“.

Se poate, mă rog să fii și redactor pentru probleme agricole. Dar atunci n-ai ce căuta ca reporter în Africa sau în Antilele mici, nici nu te cheamă la recepții, ca pe tatăcu — cînd își pune costumul negru cu decorații și se încalță cu pantofi de lac.

— La noi acasă nu se discută încă despre profesiunea mea...

— Las' că știu eu pe unde vă umblă gîndurile ! rîse Helmchen îngăduitor. Hai, să vă dau niște undițe.

Intrară în casă și urcară la etaj. Pe pereți, deasupra televizorului și a bufetului, atîrnau coarne de cerbi și boturi căscate de mistreți cu niște colți ca de elefant, dar cu mult mai mici. Printre trofee spînzurau diplome acordate de Consiliul agricol.

Tatăl lui Schraube aduse două lansete mari și o undiță obișnuită. Nuiielele de plastic, prevăzute cu moros, erau mlădioase ca niște arcuri de oțel. Rezistau la crapii cei mai grei. Helmchen fusese și el pescar, însă renunțase de când cu Cercul de vânătoare din Wolfsruh. În loc de pești pîndea acum iepuri și mistreți.

Pe când discutau despre nade, când și cum se folosesc, năvăli în odaie doamna Helmchen, mama lui Schraube. Mînioasă foc, le arată o față de pernă pătată cu ulei.

— Ce-i cu asta, Werner? Poți să-mi spui?

— Păi știu eu...?! pufni Schraube speriat, căutînd din ochi un refugiu.

Dar mamă-sa îi bară calea :

— Va să zică nu știi, hai?! Atunci să-ți spun eu : ai cîrpăcit iar la porcăria aia de motocicletă și te-ai uns din tălpi pînă-n creștet cu ulei fără să-ți pese dacă mai sînt în stare să-ți curăț hainele ! Mi-ai mînjit și rufăria cu unsoarea ta puturoasă. Arată mîinile, să le văd !

Schraube se supuse vrînd-nevrînd. Urechile îi ardeau. Nici pe Jampoll situația nu-l amuza. Femeia era zdravănă, puternică și supărată rău.

— N-o fi făcut-o anume, draga mea ! încercă Helmchen să-și astîmpere nevasta.

— Păi da, îl mai și aperi pe golan ! izbucni ea privind mîinile murdare ale lui Schraube. O să se smințească de tot din cauza hîrbului ăla blestemat. Nu era cît pe-acî să repete clasa ?!

— Asta-i altceva, înțelegi...! se apără Schraube. Un calcul idiot... ce mai... ! Și Lenz...

— Să nu mai scoți o vorbă ! M-am săturat ! Și cînd rostești numele învățătorului, fii bun și spune „domnul Lenz“ ! Ce fel de creștere-i asta ?

Helmchen se scărpină după ureche, îngîndurat. La coada ochilor parcă-i mai stăruia o urmă de zîmbet. Ca să-l ascundă, muta de colo-colo uneltele de pescuit. Dar nevastă-sa îl luă la rost :

— Poți să-mi spui ce-o să ajungă nătărăul ?

— Mecanic-auto... Dorința lui... !

— Așa, mecanic-auto ! Că aici, la ferma noastră, nu se poate învăța un meșteșug ca lumea ! Pînă atunci poftească domnul mecanic să ducă de-aici mizeria aia de

ZUNDAPP ! Să nu-l mai văd în ochi ! Pe maidan cu el, la groapa cu nisip ! Hai ! porunci doamna Helmchen mînuind fața de pernă ca pe o pelerină de toreador.

Schraube se întoarce cu fața în altă parte, mut, nenorocit. Ceva mai rău nici că se putea. Groapa cu nisip se afla într-o margine a satului — cimitir de gunoaie și deșeuri. În cele din urmă își recăpătă glasul :

— Dar noi... trebuie să mergem la școală... urgent, înțelegeți ?

— Ia lasă brașoavele ! Doar tu nu te prea împaci cu domnul Lenz.

— Ba uite că m-a chemat. E vorba de veriga principală a socialismului. Foarte important !

Doamna Helmchen scăpă rufa din mînă :

— Și nu minți ?

— Zău că nu ! I-am promis. Merge și Jampoll.

Pentru Jampoll chestiunea era cu totul nouă. Dar tăcu, discret.

— Ei, dacă i-ați promis și are nevoie de voi, atunci trebuie să mergeți — interveni solemn tatăl lui Schraube.

— Ah, voi... Totdeauna găsiți cîte ceva !

Doamna Helmchen se dădu bătută. Totuși stratagema lui Schraube nu reușise pe deplin. Coborînd în curte, băiatul zări în dreptul cocinelor Dieselul albastru al cooperativei agricole. Hilde Posedin și șoferul aduseseră mîncare pentru porci.

— Domnișoară Hilde ! o strigă de la etaj mama lui Schraube. Fii bună și du-i pe băieți la școală, la domnul Lenz !

Hilde încuviință din cap. Purta aceiași pantaloni de catifea și baticul înnodat ștregărește.

Băieții porniră cu capetele între umeri, tăcuți. Jampoll n-avea nici un chef să meargă la școală, s-o întâlnească pe Linde. Dar cum să-ți părăsești prietenul la ananghie ? Schraube ăsta, ce tip ! E clar că nu i-a promis nimic învățătorului. Nici n-a dat ochii cu el !

Hilde Posedin îi întrebă prietenoasă :

— Ați făcut vreo trăsnaie ?

— Nu... Nimic... Ce vă trece prin gînd ?!

Schraube se uită pe furiș spre casă. Mama încă mai stătea la geam.

— Țineți-vă bine !

Domnișoara dădu să se așeze lângă șofer, dar se răzgîndi și se urcă pe platformă, lângă băieți. Motorul porni duduind. Când Dieselul coti în șosea, Hilde Posedin strigă spre Jampoll :

— Ce mai face bătrînul Kalmus... ? Se arată rar de tot.

— Nu prea se simte bine...

Mergeau împotriva vîntului și Jampoll trebui să răcnească spre a fi auzit. Își ținea cu greu echilibrul în goana mașinii.

— Să-i spui sănătate din partea mea ! Să nu uiți !

Sănătate... Ușor de zis. Dimineța, Schraube venise ca să-l ducă la ZUNDAPP-ul său, încît Jampoll nu mai apucase să schimbe o vorbă cu bătrînul. Ceea ce, de fapt, i-a convenit. Dormise prost. Cele observate prin gemulețul de sub streășină îl urmăreau, îl apăsau. Nu voia să se mai gîndească la ele. Nu știa ce-o să se mai întîmple. Acasă, la Berlin, lucrurile ar merge ușor. S-ar duce glont la tata. Știa unde poate fi găsit. La redacție, în biroul acela cu cactuși țepoși ; sau la linotip, unde se umblă cu litere de plumb ; sau jos, la rotativă, unde mașina „Plamag“, înaltă cît un cat, înghite suluri mari de hîrtie și varsă afară tipăriturile, cu sutele de mii. L-ar găsi el imediat. Dar aici era singur... Și tata, hehei ! Cum să-l ajungi tocmai la Moscova și să-i spui : „Tată, trebuie să facem ceva ! Bunicu' și-a ieșit din minți ! ?“

※

În fața școlii staționau două mașini, o POBEDA masivă și, în spatele ei o SKODA-FELICIA, tip sport, elegantă, vopsită cu galben și fără capotă. Nu departe, lângă gard, trîndăvea Hebestreit oîrciumarul, în pantaloni cu bretele și ținînd în gură chiștocul aprins. Se vedea că, în dimineța aceea, nu avea nimic de făcut. Sau poate ieșise să mai tragă cu urechea.

Din cancelarie răzbăteau voci. Fereastra era deschisă. Se discuta despre niște bani.

Hilde Posedin așteptă să coboare băieții. Apoi, așezîndu-se în cabina șoferului, îi întrebă glumind :

— Să vă predau domnului Lenz arestați ?

— Nu vă deranjați... — fornăi Schraube. Noi venim în interes de serviciu.

În alte împrejurări FELICIA-SPORT l-ar fi interesat în mod cu totul deosebit. Acuma își mută ochii de la mașină și pași hotărît în curtea școlii.

Îl întâmpină zarva zidarilor. Roabele scîrțiau, nisipul trecea prin ciur. În troace se mesteca mortarul. La șopron se montau cercevele în spațiile destinate ferestrelor. Mistriile aplicau mortarul. Frunzișul castanilor încărunțise de atîta praf.

Schraube o zări pe Linde și veni în fugă la ea. Șușotiră un timp. Fata se uită mirată la Jampoll. Șopti ceva, ridică nerăbdătoare din umeri și dispăru repede în clădirea școlii.

— Voiam încă de ieri să lămuresc lucrurile — explică Schraube întorcîndu-se la Jampoll. Știi, chestia cu brațul. N-avea cum să știe de fractură, înțelegi ?

Totuși Schraube părea nemulțumit de rezultatul demersului său.

— Și ? făcu Jampoll cu răceală.

— M-a întrebat de Kristian. Asta o interesează. Și m-a ocărît că n-am venit mai devreme.

— Doar nu i-ai promis nimic !

— Ei, i-am spus eu că o să trecem pe-aici. Dar n-am stabilit cînd...

— Va să zică iarăși... de dragul ei ! Sau cum spune Schraube : „O fac pentru tine“.

Stăteau în drum. Pe Jampoll era cît pe-aci să-l lovească o roabă. În șopron se ciocănea de zor. La dreapta, pe schelă, oamenii își treceau din mînă-n mînă olanele pentru acoperiș. Printre ei se aflau și cîțiva inși de la pompierii voluntari. Purtau salopete albastre. Cînd zarva mai slăbea, se puteau desluși vocile din cancelarie. Cineva spunea : „Știți, desigur, că pentru anul în curs nu s-a prevăzut nici un sfanț“.

Ceva mai tîrziu apăru și domnul Lenz, îmbrăcat într-un trening vechi. Dacă n-ar fi avut pantalonii pătați cu var, ai fi zis că e alergător de cursă lungă. Făcu imediat cunoștință cu Jampoll și trecu la obiect :

— Ascultați, copii ! Îmi trebuie neapărat un suport de fier. Opt metri lungime. Pînă-n două săptămîni. Asta pentru tavanul sălii de fizică. Pînă atunci, lăsăm acoperișul în parte deschis, fiindcă nu putem introduce suportul decît pe

sus. Fără suport nu terminăm clădirea pînă-n iarnă. Clar ? Ați înțeles ?

Apoi Lenz îi informă că, în ciuda tuturor eforturilor depuse, nu s-a găsit încăieri un suport nou. Construcția fabricii din Glindenow absoarbe toată rezerva de materiale. Noroc însă de primarul Schnarr care, cercetînd peste tot, a descoperit o soluție. Suportul s-ar putea obține de la depozitul din Glindenow în schimbul unei cantități duble de fier vechi. Și acest fier trebuie colectat.

Lenz vorbea într-una grăbit, trecîndu-și degetele prin părul aspru și scurt. Părea nervos. Întreaga lui ființă trăda nerăbdarea cu care aștepta să se întoarcă la discuția din birou.

— Ce mai afaceriști ! Să pretindă de două ori pe-atîta fier ! se revoltă Schraube.

— Doar nu pretind pentru ei, Werner.

— Grozav de mult ! Imposibil ! hotărî Schraube pufnind. Doar am curățat satul pînă la ultimul rest.

— Trebuie încercat din nou. Poate se mai găsește ceva, la groapa cu nisip. Nu trebuie neglijată nici o posibilitate. Mai gîndiți-vă !

În birou discuția continua. Printr-o fereastră laterală puteai privi înăuntru. Se aflau acolo cîțiva bărbați, printre care primarul Schnarr. Altul, cam lat în umeri, reprezenta raionul. Frunzărea mereu niște dosare. Al treilea purta haină ușoară de poplin. Era un meșter tinichigiu din Glindenow.

— La ce sumă s-ar ridica devizul ? tatonă prudent omul de la raion.

— În orice caz... vreo trei mii cinci sute — răspunse tinichigiu, rezemîndu-se cu spatele de pervazul ferestrei.

— Doamne Dumnezeule ! răsună vocea de bas a primarului Schnarr.

La auzul sumei Lenz tresări. Bărbia îi zvîcni de parcă i s-ar fi tăiat răsuflarea. Toată vremea stătuse ca pe jar, gata să se întoarcă și să intervină în discuția părăsită.

— Ei, copii, rezolvați problema cu fierul ?

— Doar să-l scoatem din mîncă !

— De ce te zborșești, Werner ? făcu supărat domnul Lenz. În fond nu te obligă nimeni să participi la colec-

tare. Clar ! E vorba însă de o problemă tehnică. Și în astfel de probleme tu te descurci mai bine ca alții.

Schraube tăcea, cu mâinile la spate, crăcănât.

— Hai să lămurim lucrurile — urmă Lenz. N-am vrut să te las repetent și nu te-am lăsat. Dar nici mult n-a lipsit. Cine crezi că-i de vină ?

— Eh, ce atîta tîmbălău din cauza unui X... ? bombăni Schraube cu năduf. Nici măcar nu e cifră.

— De cîte ori să-ți explic, omule ? X e o valoare care încă n-a fost stabilită. De pildă, dacă am socoti în cifre, atunci X ne-ar răspunde la întrebarea : obținem suportul sau nu ? La fel și cu... chiulasa de care ai nevoie. Se poate afla.

— Atunci aflați dumneavoastră de unde să luăm atîta fier ! Ar fi vreo șaispce chintale ! pufni Schraube întăritat.

Între timp, apăru și Linde. Se apropie de tatăl ei. Pe Jampoll nu-l onoră cu nici o privire.

— Așadar, Werner refuză ! vorbi descurajat învățătorul.

— Am spus eu asta... ? protestă Schraube, surprins.

Prezența Lindei îl muie imediat. Amănuntele fură repede stabilite. Se va organiza colectarea fierului la Wilfsruh. Se va lua de la oricine și oricît. Imposibil să nu se mai găsească ceva pe la casele oamenilor.

Avînd în vedere partida de pescuit proiectată, Lenz fu de acord ca băieții să înceapă lucrul abia a doua zi. Era chiar preferabil. Duminica îi găsești pe oameni acasă. Vor participa : Schraube, Linde, Kristian, Spinne Schnarr, băiatul primarului, precum și Jampoll.

— De fapt, n-avem nevoie de străini ! interveni Linde. Ochii negri îi luceau mocnit.

Învățătorul fusese gata să plece. Dar se opri. Respira greu ca un cardiac.

— Ce se întîmplă, Linde ? întrebă el în timp ce bărbia îi zvîcni a supărare. Ce-ți veni ? Și ieri îl-ai împuns pe berlinez...

Linde nu răspunse.

— Va să zică, taci ? Ești și lașă pe deasupra ? De obicei nu-mi ascunzi nimic.

Fata își zvîrli capul pe spate și povesti cu de-amănuntul întîmplarea din fața cîrciumii lui Hebestreit. Nu tănuî nimic. Mărturisi și faptul că-l făcuse pe Jampoll „molîu“. Avea curaj, nici vorbă.

— Cere-i scuze! porunci Lenz.

— Păi de ce s-a zbîrlit așa...?! A lăsat totul baltă și...

— Cere-i scuze imediat!

Linde îi întinse mîna lui Jampoll. Stingherit, băiatul dădu să facă o plecăciune. Schraube se lumineă brusc.

— Tovarășe Lenz, avem nevoie de dumneata! strigă de la fereastră primarul Schnarr.

Apoi copiii distribuiră zidarilor berea adusă de ei.

După chestia cu scuzele, Linde se purtă față de Jampoll cu o politețe rece. Totuși nu se putu reține să-i dea un sfat în doi peri. Cică să fie atent ca să nu spargă iarăși vreo sticlă. Trebuia să aibă ultimul cuvînt.

Între timp, tovarășul de la raion și meșterul tinichigiu plecară fiecare cu mașina lui: primul cu POBEDA, celălalt cu FELICIA-SPORT. Chipurile lor vădeau că nu ajunseseră la nici un rezultat pozitiv.

Lenz arăta îngrijorat. Împreună cu primarul se apucă să mestece cimentul cu pietriș ușor umezit, care urma să fie folosit la temelia pompelor de apă.

Jampoll medita uimit la cîte lucruri se pricepeau oamenii de aici — cărămizi, acoperiș, bîrne, ciment... Acasă, la Berlin, cînd se strică ceva și meseriașul nu e de găsit, aștepți și aștepți ca un neajutorat.

Strîngînd cîteva sticle la piept, Jampoll urcă pe schelă. Bare nu erau. Trebuia să te ții strîns de zid, ocolind ba scînduri, ba găleți goale. Prudent, Jampoll dădea mai puțină atenție zidarilor decît sticlelor pe care le oferea. Pînă la urmă se trezi cu două sticle în plus: una blondă și alta neagră. Omisese pe cineva. Sus de tot, unde acoperișul șopronului se învecina cu cel al școlii, mai rămăsese un om. Lucra la niște căpriori. Scobea.

— Doriți și dumneavoastră o bere?

Omul lăsa o clipă lucrul și privi în jos. Purta o vestă decolorată și niște cizme vechi, butucănoase. Era străinul! Străinul din gară! Nu se arătă de loc mirat zărindu-l pe Jampoll. Răspunse:

— Dă-mi una neagră, dacă ai. Blondele nu-mi plac.

Băiatul îi întinse grăbit sticla. Străinul o destupă, îi șterse gura cu palma și bău tacticos. Jampoll îi urmărea mărul lui Adam, cum urca și cobora la fiecare înghițitură. Cicatricea frântă se aduna, se căsca. Chipul străinului era brăzdat de cute adânci.

— Faci pe chelnerul, Fontanon ?

— Aș, numai așa... muncă voluntară.

— Păi aici toată lumea lucrează voluntar. Ajutăm și noi pe cât putem, nu-i așa ?... Hai, ia sticla !

Jampoll era extrem de surprins. Iată o întâlnire la care nu se așteptase ! Aici mai puțin ca oriunde. Nu cumva e altul ? Cineva care-i seamănă leit ? Nu. Cicatricea nu lăsa nici o îndoială. Și glasul suna la fel : molcom, reținut, târăgănat. Exact ca în gară, pe când fulgera și ploua cu găleata. Dar de ce nu-l mai sperie omul acesta ? Oare numai din cauza decorului schimbat ? Cu toată surpriza, Jampoll găsea că fusese stupid din partea lui să se teamă de străin. De ce, de pildă, să-l fi luat drept un dușman misterios, atunci, la Lacul Nuferilor, când l-a urmărit prin binoclul lui Kristian ? Totul se trăgea în fond de la ciudata purtare a bunicului. Firește că noaptea, pe șosea, te cam trec fiorii. Dar ce vină avea străinul dacă, în timp ce-și repara bicicleta, l-a întrebat de Rîpa Huhurezului ? Misterul s-a lămurit. Și dacă omul acesta ar fi într-adevăr de temut, ce-ar căuta aici, pe acoperiș, ca voluntar ? E de rîs, zău așa !

— I-ai transmis salutări bunicului ?

— Da, chiar atunci — bîigui Jampoll. Numai că...

N-ar fi vrut să divulge scena din bucătărie, când bătrînul se dezlănțuise atît de crunt. Satana...

— ...numai că bunicul — continuă el — a cam fulgerat, înțelegi dumneata ? Dar nu i-o lua în nume de rău. E din cauză de boală. Crede... cum să spun... adică are năluciri. Și pe dumneata e supărat, fiindcă umbli după crapul de aur și răscolești lacul și cauți gropile de pe fundul dublu pe unde ies crapii cei mari...

— ...de aur ? Ce-ai spus ? Întrebă străinul.

— Ei, crapul de aur, domnule... Crapul ! repetă nervos Jampoll.

— Ți-a spus el asta ?

— El, nu. Nici nu-i place să discute despre Lacul Nufierilor. Dar mi-a spus bunica.

— Și cu ce se ocupă Kalmus de obicei ?

— Se închide în odăița lui din pod, umblă într-una și se roagă. Ieri l-am văzut cum strânge la piept o căciulă din blană de vulpe.

— L-ai spionat ?

— Am vrut doar să văd ce face.

Glasul străinului deveni mai discret :

— Dacă aș fi în locul tău, nici nu mi-ar păsa de toate astea. Trebuie așteptat, Fontanon. Trebuie răbdare. Uneori se cere foarte multă răbdare. Chestie de timp.

Și străinul își văzu de lucru. Dalta suna sec sub loviturile ciocanului. Cioburi de cărămidă se rostogoleau de pe zid. Discuția părea încheiată. De jos, Jampoll îl vedea pe străin ca și când ar fi stat după gratii. Nu se putu reține și întreabă :

— Ai găsit ceva în lac ?

Străinul se opri iarăși din lucru. Încercă atent, cu degetul gros, tăișul daltei. Stătea îngândurat, nemișcat. În cele din urmă rosti :

— Acum am treabă, Fontanon. Dacă vrei, treci cândva pe la mine, la Wüste-Buchholz. Ai să nimerești. E o casă cu gard, verde. Dar bunicului... să nu-i spui nimic.

Când ajunse jos, Jampoll dădu cu ochii de primarul Schnarr. Stătea lângă schelă și se uita roată. Sprâncenele-i negre păreau date cu pudră albă de ciment. Voia să se convingă, probabil, că treaba nu lîncezește.

URMELE TRECUTULUI

Stuful înfrunzit, plin de flori castanii, închipuia un dom gotic deasupra bărcii. Boabele de rouă atârnavu sclipind ca niște globuri de cristal, străvezii. Lumea se oglindea în ele. Un păianjen își avea plasa printre tulpini. În lumina tare a soarelui plasa nici nu se zărea ; doar păianjenul parcă plutea în văzduh, fără nici un sprijin. Musculițe cu aripi scînteietoare roiau jur împrejur. Încă puțin și se vor zbate în capcana nevăzută.

Jampoll moțăia în barca bunicului, lungit pe lada pentru pești. Din cînd în cînd își atîneau ochii spre cerul albastru-alburiu.

Golise barca pe jumătate plină cu apă și prinsă cu lanț de trunchiul unui anin. Treabă grea, obositoare, poate chiar inutilă, căci Schraube nu se arăta de loc. Și Kristian ? Oare ursuzul de tată-său i-o fi dat voie la pescuit ? De unul singur Jampoll nu putea întreprinde nimic. Un lacăt mare asigura barca. Locul era năpădit de plante acvaticе. Aici nu puteai arunca undița fără s-o împotmolești.

Sprijinit în cot, Jampoll trase cu urechea. Nu se auzea nici un zgomot. Numai păsările umblau prin stufărișul tăcut. Și cîte un ronțait scurt, ascuțit. Era guzganul-mosc. În largul lacului nici o mișcare. Apa — lucie ca oglinda. Calmul acesta călduț te toropea. Băiatul se lungi din nou pe ladă și închise ochii. La urma urmei, era destul de plăcut aici. Starea bunicului nu-l mai preocupa chiar atît de mult. La prînz, bătrînul catadicsise chiar să-i zîmbească. Da, da, cînd nu se scufunda în biblie te mai puteai înțelege cu el. Jampoll ațipi. Îl cotropise un fel

de osteneală dulce, leneșă. Tot soiul de gânduri și vise jucau în mintea lui. Se făcea că străinul scobește ceva cu dalta lângă ghișeul de bilete al gării și spunea încet : „Trebuie răbdare, multă răbdare“. Iată-l și pe bunicu'. Își înalță brațele și strigă furios : „Atîta cît trăiesc eu, nimeni n-are să se atingă de crapul de aur ! Satana !“ Aha, uite și cocoșatul ! Cățelul vrea să-l înhațe pe străin de pantaloni. Schraube împinge motocicleta pînă în fața ghișeului și cere fornăind o chiulasă. „Ciuma“ își ițește capul din ghișeu. „Nu se poate ! răspunde ea răstit. Chiulasele nu se dau decît în schimb... verigii principale !“ Kristian se prăbușește din racheta-șezlong. Cade în gol. Dar îl salvează Dossow cel beteag...

Toate se amestecă într-un chip absurd. Jampoll parcă-și dă seama de acest lucru, dar nu poate să pună ordine în avalanșa imaginilor. Apoi... se întîmplă că zace la pămînt, ca atunci, după accidentul din Berlin — și vede în jurul lui sumedenie de picioare. Oamenii îl ridică, îl duc. Targa plutește lin. Cînd să-i pună osul la loc, medicul-consilier, ăla cu cicatricea, îi dă cu eter pe la nas. Are un miros dulceag, neplăcut. Jampoll trebuie să numere pînă la douăzeci, dar nu izbutește. Totul se învîrte în jurul lui. Îl aude pe medic fornăind ca Schraube : „Cartofi... ? N-am făcut nimic, înțelegi ? N-a fost chip să intru în bucătărie...“ În sfîrșit, vine și Cezar. Se gudură și atinge cu botul rece fața lui Jampoll. Exact ca în noaptea cînd l-a spionat pe bunicu', sus, la fereștrua de sub streșină. Cîinele se tot gudură, miroase, îl mai împunge cu botul lui rece, din ce în ce mai rece...

Jampoll se trezi. Clipi speriat. Pe obraz îi cădeau picături de apă.

— Pe tine nu-i mare lucru să te răpească cineva din pat, înțelegi ? constată Schraube, în timp ce-și legăna undița udă deasupra capului.

— Dormi ca după insolăție ! întregi Kristian.

Acesta ședea în fundul bărcii. Ca să se apere de soare își trăsese pe ochi o pălărie veche. Jampoll privi buimac în jurul său. Lunecau pe lac, nu departe de niște insulițe de trestie și de dunga galbenă a malului. Schraube și Kristian scoseseșă barca în larg, în timp ce Jampoll dormea. Descuiaseră într-un fel lacătul.

— Omule, și lacătul... ? îngăimă Jampoll.

Flegmatic, Schraube făcu un gest de grandoare :

— Dacă n-ar fi decît atît...

— Și tu ? se adresează Jampoll lui Kristian. Te-a învoit tata ?

— Cu condiția să nu stau prea mult — zâmbi Kristian încurcat.

— Dar toanele ? Ce se mai aude cu ele ?...

Kristian privi într-o parte : nu-i plăceau discuțiile pe această temă. Intervenii Schraube :

— Aprobarea i-am smuls-o eu și Linde, înțelegi ? Dos-sow nu-i totdeauna la fel. Și apoi, în grajd mai era și Hilde Posedin. L-a rugat și ea.

— Bună femeie Hilde asta ! sublinie Jampoll.

Kristian zîmbea tăcut și cam nostalgic. Jampoll îl în-țelegea. Trebuie că e tare greu să trăiești fără mamă.

— Linde ar fi venit și ea — spuse Schraube, slobozind un suspin de regret — dar îi e greață de rîme.

Se uită apoi cu dispreț la undița înădătită a lui Jampoll. Clătină din cap :

— Cu ciomagul ăsta nu faci nici o brînză... ! Ce undiță să-i dăm, Kristian ?

— A mai prima — hotărî acesta. E musafir. Dreptul lui.

Îi dădură undița și-l instruiră minuțios cum să se folosească de ea : uite firul, uite pluta, uite plumbul.

Jampoll trebui să încerce de cîteva ori, să arunce undița de probă. Cînd firul cu plumb şuiera prin aer, ceilalți doi se făceau ghem. În sfîrșit, băiatul reuși în oarecare măsură. Puseră rîme în cîrlig. Undița cea mică a lui Kristian era prevăzută cu o fundă galbenă. Aruncară tustrei undițele și orice mișcare încetă. Pluta lui Jampoll se legăna lin la vreo cincisprezece metri depărtare, în direcția insulițelor de stof. Un punctuleț roșu-ălb.

Băiatul, novice în materie de pescuit, era foarte nerăbdător. Mereu simțea nevoia să tragă de undiță, să controleze dacă nu cumva rîma căzuse între timp. Dar renunță. I se recomandase să evite orice zgomot inutil.

Pîndea, frecîndu-și cizmele de cauciuc pe fundul bărcii.

— Scoate-le naibii de sărăcii ! pufni Schraube. Cînd ești pe apă, chițcăitul ăsta se aude pînă la Wüste-Buchholz.

Schraube și Kristian veniseră desculți. Rușinat, Jampoll se dezbrăă de cizme. Ar fi trebuit s-o facă de la bun început. Fundul bărcii era răcoros.

De aci încolo, băieții nu vorbiră decît în șoaptă.

— Peștii nu aud cu urechile — murmură Kristian. Dar dunga aia de pe margini e grozavă. Prinde și cel mai mic zgomot.

— Ce dungă ?

— Au un fel de dungă pe sub solzi. Un organ, științific vorbind. Simt cu ea cea mai neînsemnată mișcare. Să zicem că scapi briceagul în barcă. Se produce un zgomot, nu-i așa ? Ei, atunci peștii dispar pentru cel puțin o oră. Crapii mai ales.

Kristian smulse brusc undița. De cîrlig atîrna un ghi-gorț mititel, țepos. Se zbătea cumplit, căscîndu-și clapele urechilor.

— Pește nou, de anul ăsta ! rînji Schraube.

— Aruncă-l înapoi ! interveni Jampoll. Bunicul zice că altminteri nu mai prinzi pește cît lumea.

— Aș, superstiții ! zîmbi Kristian superior.

— Păi nu spuneai și tu că natura e plină de enigme ?

— Enigme sînt. Dar se pot dezlega.

Totuși, Kristian desprinsese peștele și-i dădu drumul în apă. Ghigorțul dispăru cît ai clipi.

— Astuia îi ajunge pentru ziua de azi — rîse Schraube.

Trecu apoi o vreme fără să se întîmple nimic. În jurul bărcii mișunau sumedenie de peștișori. Înotau aproape de suprafață, lăsînd să se ghicească adîncimea apei. Plum-burile, rîmele, cîrligele adăstau dedesubt. Doar plutele pestrițe vegheau sus, deosebindu-se de verdele-brun al stufă-rișului.

— Și-acum, ce mai facem ? șopti nerăbdător Jampoll. Poate să prindem niște țipari... ?

— Țiparii se prind numai noaptea — făcu Schraube.

— Și ziua, la căldură — îl completează Kristian.

— Vax ! Cînd e cald, stau pe fund și-și răcoresc burțile.

— Nu-i chiar așa — stăruie Kristian. Țiparii sînt foarte ciudați.

— N-or fi scos cumva pui ? întrebă Jampoll.

Kristian lămuri problema dîndu-și oarecare importanță :

— Țiparii nu scot puii aici. Asta-i ciudățenia. Ei vin toomai din insulele Bermude. Coboară la cîteva sute de metri adîncime și trec oceanul pînă la noi. Trei ani durează drumul. Trei ani încheiați! Dar și atunci nu sînt decît niște țipăruși mititei, sticloși. Abia pe urmă cresc mari și se întorc iarăși la Bermude, mai bine zis în Marea Sargaselor.

— Bermude? întrebă Schraube. Unde-or mai fi și astea?

— În Atlantic, la apus, lîngă Cuba lui Fidel Castro.

— Păi acolo sînt numai rechini și alte fleacuri de-astea — îl contrazise Schraube. Chestia cu țiparii e... imaginația ta!

— Dovedit științific, zău! se jură Kristian. Am dibuit-o din cărțile domnului Lenz.

— Și Marea Sargaselor n-o fi avînd fund dublu? Te pomenești că are! medită Jampoll.

Îl obseda povestea bunicii despre crapul de aur. Auzi, coroană de nuferi... și în fiecare floare un diamant...

— Posibil. Asta o cercetează cei cu balonul de oțel. Picard, batiscaful...

Kristian se topea de admirație pentru vitejii cercetători marini. Se uita în depărtări, visător, ca și atunci cînd, ghemuit în șezlongul-rachetă, abordase problema imponderabilității.

Mai așteptară un timp. În sfîrșit, Schraube pescui și el o babușcă destul de măricică. O lovi cu cleștele în cap și o aruncă la umbră, pe fundul bărcii.

Jampoll simți că-l încearcă invidia. Ceilalți, oricum, au prins cîte ceva. Numai dînsul șade aici ca un bleg. Pluta nu se mișcă de loc. Eh, pescuitul ăsta! Putea să fie mai palpitant. Să vezi colea luptă între om și pește, cu opințiri, cu undița încordată ca un arc... Nu să stai așa și să aștepți...

— Mai bine luam niște cartofi fierți — vorbe în cele din urmă Kristian. S-ar părea că nu vor să tragă la rîme.

— Păi, ți-am spus că n-a fost chip să intru în bucătărie — spuse amărît Schraube. Mama era înăuntru. M-ar fi bătut iar la cap cu ZUNDAPP-ul și cu groapa de nisip.

— Lasă, nu-i nimic — îl consolă Kristian.

Lîngă pluta lui Jampoll se ivi un şirag de băşicuţe, dar băieţii nu le luară în seamă. Probabil că erau gazele din adînc, care se bulbucau. Stăteau tustrei atît de liniştiţi, încît o găinuşă de baltă se aventură afară din stuf. Pasărea, neagră, înota cu mişcări uimitor de repezi. Se îndrepta spre pluta lui Jampoll. Acesta înjură în gînd făptura mică şi zbîrlită. Te pomeneşti că-i mişcă pluta şi-i strică afacerile ! Găinuşa, văzînd înaintea ei ceva colorat şi pestriţ, dădu cu ciocul de cîteva ori. Apoi zări firul şi o şterse iute vîslind cu lăbuţele ei ca nişte lopeţi. Jampoll o urmărea din ochi cum saltă şi dă din cap aidoma figurilor de tinichea de la bîlci în care tragi cu arma pneumatică.

— Pluta, omule ! strigă atunci Schraube, arătînd spre insulişele de stuf.

Într-adevăr, pluta lui Jampoll nu se mai vedea. Băiatul apucă undiţa şi simţi la celălalt capăt o rezistenţă puternică. Firul întins zbîrnîia. Nuiua, foarte mlădioasă, transmitea la rîndul ei zbaterea şi împotrivirea din adînc. Făptura invizibilă trăgea din ce în ce mai tare. Căutîndu-şi echilibrul, Schraube se apropie de Jampoll balansînd cu braţele desfăcute. Trebuia să-i vină în ajutor.

— Lasă-l în pace ! strigă Kristian. E vînatul lui. Să se descurce singur... Dă drumul la fir, Jampoll !

Agitat, cu mîinile tremurînd, acesta desfăcu piedica. Manivela hurui. Perlonul vibră un timp pe mosor. Apoi, la îndemnul lui Kristian, Jampoll puse din nou piedica şi porni să-l răpună pe adversar.

Schraube şi Kristian pîndeau firul întins, în vreme ce Jampoll trăgea de peşte, ba pe o parte ba pe alta, în jurul bărcii.

— Ți-a căzut o plească ! fornăi Schraube pătimaş.

Jampoll aşteptă ca peştele să iasă la suprafaţă. Zări în treacăt o spinare neagră, masivă, zbătîndu-se şi improşcînd. Apoi pieri din ochii lui, ca să reapară subit. Se iviră pentru o clipă şi nişte aripi cu reflexe galbui. Jampoll făcea eforturi mari să stăpînească peştele. Îşi dădea seama că e ditamai găligan. Triumfa. Ei da, ăsta-i peştele lui ! O să-l ducă acasă şi o să-l trîntească neglijent pe masa din bucătărie. Fără comentarii, mîndru, nepăsător. Să-şi mai rîdă bunica de el, cum a rîs ! Să se mai prefacă întrebîndu-se ce-o să mănînce a doua zi !

Firul era încordat la maximum. Sigur de izbîndă, Jampoll îl mai slobozi nițel. Peștele profită de ocazie și cîrmi spre nuferi. Ca să nu-i scape printre flori, Jampoll se opintea și blocă brusc mosorul. Nuiaua se curbă mai întîi ca un bici, după care se auzi un pocnet ușor. Rezistența din apă încetă. Firul se flocăi jalnic. Peștele scăpase cu cîrlig cu tot.

Jampoll se lăsă frînt pe banchetă. Tremura. Era palid.

— Trebuia... măi, măi! făcu necăjit Schraube.

— Oricum, tot s-ar fi smuls — raționă Kristian, mîhnit la rîndul lui.

— Eu... de fapt... — bîlbâi Jampoll. Dar nu putu să continue.

Stufărișul parcă foșnea în bătaie de joc. Băiatul își reveni cu greu. Abia într-un târziu îl întrebă pe Kristian dacă mai are vreun cîrlig de rezervă și dacă mai e cazul să arunce undița. Kristian și-o strînsese între timp pe-a lui.

— Pentru azi, gata, s-a terminat — hotărî el. După o comedie ca asta, nu mai prinzi nimic. Iar barosanul tău nu mai trece pe aici o săptămîină întreagă.

— Ce pește! Calibru serios! Își mai arată o dată Schraube regretul, strîngîndu-și de asemenea undița.

Rîma i-o înghițise vreun ghiborț șmecher.

— Trebuie să fi fost mare, dacă nu chiar cel mai mare dintre toți — aprecie cu jale Kristian.

— Dar s-a dus? S-a dus. Asta e!

— Și ce forță! zise Jampoll, care încă mai gîfîia. Să nu fi fost cumva crapul de aur!

— Poate... dacă există... — se învoi oarecum Kristian.

— Să știi că a fost el! stăruia amărît Jampoll. Bunica spune că există. S-a certat și cu bunicu' pe chestia asta. Străinul e pe urmele lui. Iar bunicul nu îngăduie să fie prins. Zice că e sfînt.

— Păi ăsta nu era sfînt — fornăi Schraube. Sfînții nu se luptă, nu se bat, înțelegi?

Parcă avea dreptate Schraube. De altfel, Jampoll nici nu credea în sfînți. Cînd dau de vreun lucru neînțeles, oamenii îl pun pe seama sfînților.

— Ce fel de străin, ziceai?

— E unul care vine mereu la pescuit. L-am văzut din „racheta“ voastră, prin binoclu. Țăla cu cangea!...

Jampoll le povesti întâlnirea nocturnă de la gară. Vorbi despre mânia lui Kalmus, ca și despre propria lui acțiune, sus, la ferestruia din pod. Șovăind, mărturisi și faptul că uneori bunicul se poartă cam aiurea.

— Nu mai spune! se miră Schraube cu ochii dilatați.

— Îmi închipui că are vreun motiv serios. Nu l-o fi urînd degeaba pe străin.

— Aha, ăla cu cicatricea — își aminti în sfârșit Kristian. Șade dincolo, în Wüste-Buchholz, lângă fabrică, dar e de prin alte părți... Și zi-i, ți-a spus chiar el că umblă după crapul de aur?

— Nu mi-a spus nici da, nici ba. Mă întreb însă ce tot caută prin gropile alea...

Priveau tustrei spre lac. Reperele spre care își mînase străinul barca păreau mișcate de la locul lor. Dar se aflau totuși la cel puțin două sute de metri depărtare.

— Așadar, peștele trebuie să existe și străinul îl caută de zor — deduse Kristian.

Sedea în barcă, aplecat, gînditor.

— Dar în același timp — reluă el — nu mi se pare prea logic. Să zicem că ar da de una din gropile de pe fund. Cine îi garantează că peștele nu se află atunci în altă parte? Doar n-are cum să pescuiască dintr-o dată peste tot. Știți ceva? Poate că nu face decît să-și atîrne acolo uneltele de pescuit.

— Ar trebui văzut. Să sondăm situația. Mergem înot — propuse Schraube.

— Cam departe — făcu Jampoll. Mai bine cu barca.

— Omule, cu „transatlanticul“ ăsta...? Eu zic să ne udăm nițel. Facem cîte un popas, ne odihnim...

Își lăsară hainele în barcă și săriră în lac. Schraube, pufăind și scuipînd, porni primul, dar nu chiar în direcția reperelor. Jampoll îl urmă vrînd-nevrînd. Nu înțelegea cum se poate poposi în largul apei. După un răstimp, Schraube dispăru. Apoi se ivi iar. Probabil că dăduse de fund. Într-adevăr, așa era.

Aici se formase un fel de dîmb ce se înălța din adîncuri pînă aproape de suprafața lacului. Năpădit de vegetație, era destul de solid ca să stai pe el ca pe fundul unui bazin rezervat celor care nu știu să înoate. Sau ca pe plaja de la Grünau, dincoace de lanțul de protecție. Kris-

tian lămuri că locului acela i se spune „Barschberg“, adică Dealul Bibanului. Uneori dau năvală acolo sumedenie de pești răpitori.

Băieții suflau zgomotos, își scuturau capetele ca să le iasă apa din urechi, se zbenguiau și mai ocheau din când în când nuferii rămași în urma lor, unde dispăruse peștele cel mare. În același timp nu slăbeau din ochi parii aceia suspecti.

— A lucrat științific ! constată Kristian.

— Iar vii cu știința ! îl ironiză fără răutate Schraube.

Se consolase primul de pe urma eșecului suferit ca pescar.

— Ce credeți ? Ce-l tot îndeamnă pe străin să prindă crapul ? Nu cumva solzii ? întrebă Jampoll.

— Pesemne că moare după aur — fornăi Schraube.

— Dacă povestea cu aurul e adevărată, atunci da, de acord — spuse Kristian. S-ar putea însă ca peștele să fie o raritate, științific vorbind. Și atunci poate că are de gând să-l predea.

— Unde să-l predea ?

— La Muzeul de științe naturale — preciză Kristian visător. Ar primi un premiu frumos... Pe coasta Africii de sud au pescuit de curând un pește cum nu se mai află, din aceia ghimpoși, care se spune că au dispărut încă acum trei sute de milioane de ani. Și totuși, mai trăia unul ! Cică au luat pe el o sută de lire.

— O sută de lire ? Asta cât face ? întrebă Schraube curios.

— Peste o mie de mărci.

— Ar fi ceva... ! Cu banii ăștia cumperi o motoretă nouă.

— Măi, dacă am pune noi mîna pe crap ! se înflăcăără Kristian. Atunci s-ar fixa o placă la muzeu : „Exemplar de mare valoare științifică ! Pescuit în Lacul Nuferilor de lângă Wolfsruh. Donat de elevii Jean-Paul Fontanon, Werner Helmchen și Kristian Dossow“.

— Elevi... Ce nevoie să scrie elevi ? obiectă Schraube.

— Mă rog, s-ar putea scrie și pe latinește : „Cyprius“... așa și pe dincolo. Asta înseamnă crap, iar aurului îi zice „aurum“. Apoi ar veni numele noastre.

Schraube însă voia să știe dacă nu se găsesc la muzeu niscaiva piese de metal. Să aduci crapul și să capeți în schimb ce-ți trebuie...

— Astea se găsesc la Muzeul comunicațiilor.

— Poate se-ntîmplă vreo chiulasă de prisos...

— Din muzee nu se scoate nimic. Altfel și-ar duce oamenii acasă câte o mumie sau un ciolan de ihtiosaur...

— Ihtiosaur! îngînă Schraube nemulțumit.

Mai înotară o bucată și ajunseră la primul par. Nu era fixat prea tare. Îl scoaseră destul de ușor. Dar la capătul de jos era plin de marnă albă, dovadă că fusese vîrît adînc în fundul lacului. Altceva, nimic.

Celălalt par se afla la vreo treizeci de metri distanță, bine întepenit. Schraube se vîrî sub apă, dar nu reuși să-i dea de fund. Ieși strănutînd ca o morsă. Greu să smulgi parul din loc fără să ai vreun punct de sprijin și fiind obligat să lopătezi mereu cu picioarele! Nu lipsi mult ca băieții să renunțe definitiv. Pînă la urmă, totuși, izbutiră. La capătul de jos al parului observară un fel de toartă cu cîrlig care se înfipsese ca o ancoră în nămol.

— Nu pricep — murmură Kristian.

— Poate cîrligul fusese fixat pentru altceva și dumnealui, cînd a înfipt parul, nu s-a sinchisit să-l scoată — rosti Schraube, prea puțin convins.

Rostul uneltei era imposibil de ghicit. Cîrligul părea să nu aibă nici o legătură cu crapul de aur.

Înfipseră parul la loc și o luară iar înot spre barcă. În drum, Jampoll se apropie de țesătura mișcătoare a nufierilor.

— Fii atent! îl preveni Schraube. Dacă te-ncurci printre tulpini, s-a zis cu tine...! Doar șapca de rămîne la suprafață. Atît. Așa a pățit-o și ăla din rîpă.

Se urcară istoviți în barcă și-și puseră hainele pe ei. La răstimpuri, Jampoll își arunca ochii spre Rîpa Huhurezului unde stejarul cel uscat veghea ca un paznic în dreptul aninilor. Lîngă mal zbura un pescăruș cu moț negru, pufos. Cînd răsucea capul i se vedea gulerul roșu-închis. Pasărea se scufundă și rămase mai mult de un minut sub apă.

Schraube strînse uneltele de pescuit. Fornăi:

— Dacă prindeam crapul de aur, ne-ar fi tras bunicu-tău o scatoalcă prima-lux !

Jampoll se înfioră. Așa e. S-ar fi lăsat cu scandal.

— Și de ce ? obiectă Kristian. Dacă există într-adevăr un crap din ăsta, nu înseamnă că e proprietatea lui moș Kalmus. E un obiect de studiu și aparține științei. Bătrînul ar trebui făcut să înțeleagă că nu-i vorba de un pește sfînt, ci de o raritate zoologică. Atunci s-ar liniști. Așa se-ntîmplă de obicei cu oamenii de soiul lui : lămu-rește-le misterul în care cred și gata, devin normali. Ideea fixă dispăre... științific vorbind.

Jampoll îi dădu dreptate. Totuși, un sentiment tulbure îl stăpînea. Îi revenea mereu în minte Rîpa Huhurezului. Ce legătură va fi avînd cu toată povestea ? De ce se în-cruntasе bunicul atunci, în șopron, cînd venise vorba de rîpă ? De ce ?

Barca își tăia anevoie drum prin stufăriș. Se însera. Rîndunelele veneau în zbor dinspre Lacul Nuferilor, să-getînd. Broaștele se porneau pe orăcăit.

Schraube legă barca de un pripon, folosindu-se de cleștele lui universal și de un cui îndoit. Treaba merse strună.

— Auzi, ăla de-a murit înecat la rîpă... ăla cu șapca... nu cumva era camaradul cocoșatului, cum ziceai ? se intere-să Jampoll, în timp ce-și trăgea în picioare cizmele de cauciuc.

— Îhî ! confirmă Schraube și încuie satisfăcut lacătul de la bancă. Numai căciula i s-a găsit pe apă. Atît. S-a dat la fund ca o piatră. Și nici după ajutor n-a putut să strige, că era mut, înțelegi ? Asta s-a petrecut în primele zile după război.

— Dar căciula, cum de-a rămas sus ?

— Avea un fel de garnitură în care s-a mai putut păstra aerul — îl lămuri Kristian. Și a funcționat, ca să zic așa, după principiul colacului de salvare.

— Era din blană de vulpe ? făcu Jampoll, căscînd ochii mari.

— Din blană, mă rog...

— Așa căciulă are și bunicu' !

— Păi da — rosti Kristian fără să se arate mirat.

Mutul acela îl ajuta la pescuit. Probabil că bunicul tău o păstrează ca amintire.

Jampoll îl ascultă cu răsuflarea tăiată. Deci ciudăţenia bătrânului nu era doar o simplă ţicneală, ci se datora unei amintiri ce-l măcina neconţinut.

— Ia uitaţi-vă ! exclamă deodată Schraube, arătînd spre lac.

Unul din pari, pe care băieţii probabil nu-l înfipseseră bine la loc, urca tot mai sus pe suprafaţa apei. Se desprinsese de fund. Din cauza greutateii cârligului, se înălţa încet, anevoie. Ai fi zis că-l împinge cineva de jos.

Totul părea fantomatic.

GARDUL VERDE

Se întâlneau a doua zi dimineata în fața școlii. Era duminică. Linde procurase un cărucior pentru transportul fierului. Voluntarii lucrau și acum la clădirea cea nouă. Dar nu erau toți aceiași. Doi dintre ei purtau șepci de feroviar. Pompierii lipseau cu desăvârșire. Făceau instrucție la Glindenow. Între timp, clădirea fusese pe trei sferturi învelită cu olane roșii ca focul. Doar o deschizătură păstrată anume aștepta râvnitul suport. Majoritatea oamenilor lucrau acum în interiorul clădirii, la dușumele, la instalația electrică. Din când în când se auzea vocea de bas a primarului Schnarr. Gealăile mușcau din lemn.

Peste puțin apărură și învățătorul Lenz, în treningul lui pătat cu var. Aduse din nou vorba despre colectarea fierului. Trebuie strâns cu orice preț. Cu cât mai repede vor avea suportul, cu atât acoperișul va fi încheiat mai curând și clădirea va fi apărată de ploaie. Deci: faceți pe dracu-n patru, descoperiți „rezervele interne”!

— Construcția e o întrecere cu timpul — defini el. O dată ce ai început, trebuie să mergi până la capăt. Clar?

Învățătorul vorbea amical dar apăsător. Își trecu apoi degetele prin părul său aspru și ridică ochii la cer. Umbra îngrijorării nu-i dispăruse de pe chip. Pe când se depărta, Linde îl urmărea mîhnită.

— Arată destul de prost — spuse Kristian compătimitor.

— Ah...! oftă fata.

De dragul ei, Schraube renunță să se mai întâlnească cu Lenz.

Așadar puteau porni la treabă. Numai că Spinne Schnarr încă nu se zărea. Băiatul primarului fusese înștiințat de Linde și promisese că va veni. Îl așteptau de douăzeci de minute.

— O hahaleră! pufni Schraube. Pe ăsta nu se poate conta. Cred că se învîrte iar pe la autogară.

— La autogară...? se miră Jampoll.

— Cum îți spun. Cască gura la mașini, înțelegi? Alea care vin de la Berlin sau din Vest. Le notează seriile într-un carnet, ca filateliștii. Nebun de-a binelea!

— Parcă tu ești mai breaz cu ZUNDAPP-ul tău?! i-o tăie Linde.

În sfârșit, porniră ofensiva începînd chiar de la capul satului. Dar curînd constatară că nu vor putea strînge mare lucru. Toate piesele mai acătării fuseseră colectate de mult. Nu strînseră decît niște oale de tuci, două aripi de automobil și un postament vechi, întortocheat, de la o mașină de cusut. Emmerich Bieber, brutarul cel mărunț, le mai dădu cîteva tăvi de tablă găurite, care aproape că nu atîrnau la cîntar. Ce-ar fi să încerce la cîrciumă? Acolo zăceau de ani de zile niște butelii ruginite de sifon. Ar fi o afacere strașnică. Numai că Hebestreit refuză să le dea.

Cîrciumarul îi purta pică domnului Lenz pentru că acesta vorbise la școală despre daunele provocate de consumul alcoolului și susținuse că rachiul îl tîmpește pe om. Hebestreit se simțea lovit în negoțul său și afirma sus și tare că acestea sînt insulte și calomnii. Arțagos din fire, l-ar fi dat în judecată pe învățător dacă nu-l opreau niscăi afaceri murdare din trecut. Dar tocmai neputința de a-i face vreun rău îl întărita și mai mult.

Firește că, discutînd cu copiii, Hebestreit nu-și dădu toată arama pe față. Dar ca să-și mai descarce năduful găsi nimerit să se lege iarăși de Jampoll. Mestecînd între dinți mucusul de țigară și vîrîndu-și degetele groase după bretea, cîrciumarul rosti în bătaie de joc:

— Fontanog... Eu aș interzice asemenea nume. Ce mai mofit franțuzesc! Și totuși bunicu-tău pare un om cumsecade!

Jampoll nu găsi nici un răspuns. De altfel, în dimineața aceea nu prea avea chef de vorbă. Îl preocupa po-

vestea cu căciula. Seara, se îndemnase să-l întrebe pe bunicu', dar îi lipsise curajul. Pe urmă nici n-a mai dat ochii cu el. De la Kristian nu aflate nici un amănunt în plus referitor la întâmplarea din rîpă. Nu-l interesa decît aspectul științific al crapului. „Cyprinus“ așa și pe dincolo... Iar acum Hebestreit, cu sîcîiala lui! Cică bunicu'... Oare o fi bunicu' într-adevăr un om cumsecade?

Jampoll își zise că pricina tulburării lui Kalms nu putea să fie doar crapul acela minunat. Probabil că și căciula își avea taina ei. Mutul murise în rîpă cu douăzeci de ani în urmă. Atunci de ce bătrînul se mai tînguia și acum?... „Ziua strig după ajutor și noaptea mă rog Tie...!“

De la Hebestreit copiii o apucară pe o uliță laterală căreia oamenii îi spuneau „Scara“ și care ducea spre maidan. Schraube împingea în silă căruciorul. Această margine a comunei, jumătate coclaur, jumătate baltă bună pentru rațe îi amintea de porunca mamei în legătură cu ZUNDAPP-ul. Ce-i drept, mama nu mai revenise. Totuși, amenințarea plutea în aer.

Străbătură terenul acela murdar. Ciorile stîrnite își luau zborul. Broaștele se refugiau sărind în apa îndoită cu noroi... Arcuri roase de rugină, anvelope sfîșiate, cutii și sticle vechi de medicamente se înșirau de-a lungul malului. Grămezi din care n-aveai ce alege. Totuși Kristian găsi un lacăt gros, iar Linde, care scommonea ca un hîrciog, dădu de un cadru de bicicletă. Schraube descoperi o placă de oțel și voi s-o păstreze pentru nevoile lui. Abia la stăruințele Lindei renunță. Jampoll contribui cu o stropitoare. O scoase dintre lobodă. Altceva nimic. Totul la un loc putea să cîntărească un chintal. Și aveau nevoie de cel puțin șaisprezece.

Schraube făcu înoruntat :

— Să ne fi spus măcar unde să căutăm așa-zisele „rezerve interne“...!

— Isprăvește, auzi ! îl somă Linde.

Cînd se întorceau tăind izlazul, prăfuiți și cu ghetete năclăite de noroi, clopotele chemau la slujba religioasă. Ușa ogivală a bisericii de piatră stătea larg deschisă. Cîțiva bătrîni și copii gătiți de sărbătoare tocmai se strecurau prin ea. Răsufliînd din greu, orga lansa tonuri obo-

site, prelungi. Undeva, în sat, țiuia un fereastră mecanic. De câte ori lemnul da în tăiş, țîşnea din el un țipăt sfîșietor.

Jampoll o zări pe bunică-sa, în rochie neagră, cu cireșe de carton la pălărie. Pășea grav, cu mîinile împreunate pe cartea de rugăciuni, ca într-un cortegiu solemn. Băiatul o privi de parcă i-ar fi fost străină și bucuros că nu fusese observat la rîndul lui. Dar îl mira absența bunicului. De ce nu se duce și el la biserică? Doar citește mereu în biblie?

După ce lăsară primul lot de fier în curtea școlii, dădură și de Spinne Schnarr. Doi agenți de circulație vegheau la ghereta stației de autobuze, urmărindu-i atent pe excursioniști. Tînărul sectorist din Wolfsruh, pe nume Reinhold Brügermann, care din cauza funcției ce o îndeplinea fusese poreclit SEKTO, se afla și el acolo. Automobilistii, și îndeosebi motocicliștii venind dinspre Berlin sau Glindenow erau ținuți sub observație în legătură cu respectarea vitezei. Unii trebuiau să oprească. Spinne Schnarr, un băiețuș isteț și simpatic, stătea în spatele sectoristului. Ținea în mînă un carnet.

— Din păcate, nu sînt disponibil azi — declară el cu importanță.

Își ridicase sprîncenele, ceea ce îi sublinia și mai mult asemănarea cu un șoricel. Se străduia să-și îngroașe vocea. Jampoll observă că Spinne avea limba colorată în albastru ca la cîinii chow-chow.

— Numărul accidentelor crește într-una... Avem de furcă serios.

Sectoristul clipi din ochi, dar nu spuse nimic. Cei doi agenți de circulație își clătinară capetele.

— Tu, cu creionul tău chimic...! Pînă la urmă ajungi mare la vreun minister! îl luă în rîs Schraube.

— Atunci îți dau permis pentru ZUNDAPP-ul tău! Aprobare specială! făcu solemn Spinne Schnarr.

— Ei hai, nu vii? îl întrebă Linde pe tonul ei poruncitor.

— Toate la timpul său — replică Spinne Schnarr cu superioritate.

Își muie creionul între buze, se săltă în vîrfurile picioarelor și scrută cu atenție intrarea în sat, unde doi moto-

cicliști gomeau cu viteză mare spre Wolfsruh. Țevile de eșapament, cîrpite, detunau ca salvele de artilerie. Motocicletele, jumătate din metal cromat, erau întărite cu niște bare improvizate prin sudură. Excursionistii păreau foarte grăbiți. Frînară, surprinși la vederea semnalului, și derapară pe rînd. Schraube holbă niște ochi mari, admirativi.

— Vă rog, permisul și legitimația! ceru unul din agenți.

— V-ați încărcat cu o duzină de contravenții, domnii mei! se amestecă Spinne Schnarr, fluturîndu-și carnetul.

Motocicliștii se prefăcură a nu înțelege pentru ce fuseseră opriți. Abia după un avertisment cederă. Se aleseră cu cîte un timbru de amendă, bașca ordinul scris prin care li se cerea să prezinte vehiculele pentru control la inspectoratul districtului.

— Păi, deh! făcu Spinne cu voce joasă. Trebuia să studiați mai ca lumea regulamentul circulației pe șosea!

— Ce se tot amestecă broscoiul? se indignă unul din contravenienți.

— Or fi ajuns și copiii sticleți! adăugă celălalt.

Agentii de circulație îi somară să fie cuviincioși. Se iscă un nou schimb de cuvinte. Sectoristul, pe care aerele lui Spinne Schnarr mai mult îl amuzau decît îl supărau, îi șopti totuși să-și țină gura. Motocicliștii mai bombăniră un timp, apoi se depărtară. Schraube nu-și putea lua ochii de la minunățiile alea cromate. Era vrăjit.

Dincolo de sat cresc din nou duduitorul motocicletelor. Acceleraseră iar. Polițiștii notară ceva în carnetele lor. Schnarr de asemenea.

— Ce tot mîzgălești acolo? întrebă Schraube.

— Tipul și semnalmentele — răspunse cu importanță Spinne Schnarr. Îmi trebuie la control. Frecvența circulației și așa mai departe. Mă interesează, ca să zic așa, mașinile. Ai ceva contra?

Unul din agenți căută să se descotorosească de el:

— Hai, ajunge! Scandalizezi lumea! M-am saturat!

— Văno, Spinne! ordonă la rîndul lui sectoristul. Că de nu, îți lipesc un timbru pe nas.

Îl apucă pe băiat de umeri și-l duse cu sine. Astfel, vrînd-nevrînd, Spinne se alătură celorlalți copii.

După o bucată de drum se opriă. Linde îl descusu pe Spinne Schnarr unde se mai găsește fier vechi neridicat. Acesta își cercetă carnetul de parc-ar fi avut notate în el toate disponibilitățile. Socoti ce socoti, își trecu palma peste fruntea îngustă și declară grav :

— După opinia mea, Wolfsruh nu mai dispune de nimic. Toate rezervele la nivelul comunei sînt epuizate. Dar la Wüste-Buchholz...

— Omule, mergem și la capătul lumii ! fornăi Schraube, în timp ce-și suna colecția de scule din buzunar.

— La Wüste-Buchholz ar exista o posibilitate. Desfășurăm inițiativa și...

— Zău ? se entuziasmă Linde.

— Acolo sînt cantități mari.

— Atunci, hai ! hotărî fata, fără să mai stea pe gînduri.

Sectoristul cam înțelese despre ce-i vorba. Îi preveni :

— Dar să nu scotociți prin mănăstire ! Puteți s-o pățiți !

— Ne ținem strict de normele legalității socialiste — îl asigură Spinne Schnarr.

Ori de cîte ori venea vorba de lucruri serioase, băiatul imita felul de a vorbi al tatălui său, primarul.

Din biserică răzbătea un imn : „Ferice, ferice, ferice vrem să fim...“. Dacă ar fi fost voci mai numeroase, poate ar fi sunat mai convingător.

Schraube și Spinne Schnarr mergeau în față. Împingeau căruciorul și discutau în contradictoriu despre avantajele și lipsurile diferitelor tipuri de motocicletă. Spinne era trup și suflet pentru YAMAHA japoneză, o motocicletă de curse, cu patru cilindri foarte mici și cu o forță de propulsie mare. Schraube se înflăcăra pentru marca MZ din Zschopau, care cîștigase multe crosuri internaționale și fusese adoptată pînă și de recordmeni englezi. Pe Schraube îl enerva vorbăria teoretică a lui Spinne, care nici n-a încălecat măcar pe vreo motocicletă și cu atît mai puțin a parcurs distanțe de test. Băieții puneau atîta pasiune în discuție, încît la un moment dat nu se mai distingeau fonfăiala lui Schraube de basul lui Spinne Schnarr.

Cum mergeau pe vechiul drum betonat, lîngă ruinele mănăstirii năpădite de verdeață, răsări în fața lor iarăși

Urechilă de care Kristian fusese oft pe-aci să se împiedice pe cînd trecea cu bicicleta. Se vede că iepurele moțaise printre buruieni și acum sălta fără grabă spre desiş.

Linde se opri și propuse o investigație printre ruine. Poate se găsește fier vechi. Dar Kristian se opuse. Aici tot fierul era prins în beton. Ca să-l desprinzi ar fi trebuit să ai un aparat de sudură. Și apoi accesul pe teren era interzis. Te pîneau o mulțime de gropi și canale subterane.

Își văzură așadar de drum. Kristian aduse din nou vorba despre crapul de aur. Dacă vremea rămîne frumoasă n-ar strica să mai încerce și mîine la Lacul Nuferilor, dar cu niște undițe de nădejde, cu firul tare de tot.

— Și dacă se rup și alea?! se îndoi Jampoll.

— Îl lăsăm să tragă cît o putea. Atunci cîrligul i se înfige mai adînc în gură.

Kristian povesti apoi că, după cum se spune, cei dintîi crapi ar fi fost crescuți în Lacul Nuferilor de către călugării benedictini cu opt sute de ani în urmă. Dacă și crapul de aur se trage de atunci, ar fi un eveniment senzațional, o descoperire unică din punct de vedere științific.

Linde avea o mutră acră. Regreta comoara de fier a mănăstirii. Și Kristian ăsta! Turuie mereu despre fleacuri pescărești! Totuși, Linde nu-l întrerupse. Kristian era singurul dintre băieți cu care nu prea intra în conflict.

Wüste-Buchholz se pierdea în pădure. Un cătun cu multe boschete și cîteva căsuțe pentru odihna duminicală. Cîndva, înainte de război, un antreprenor din Glindenow speculase terenurile de aici și le împărțise în parcele minuscule. Apoi totul fusese părăsit. Și acum mai alternau porțiunile construite cu altele împresurate de soc și de puieți sălbatici. Majoritatea clădirilor — neîngrădite. Nici o șosea, nici un drum pietruit. Din cauza poziției lateralnice, Wüste-Buchholz nu era locuit decît în parte. Cei cîțiva proprietari, care înainte vreme veneau să-și petreacă aici duminicile, muriseră toți. Iar comuna Wolfsruh, de care aparținea cătunul, avea altceva de făcut decît să repare vilele părăginite. Se spunea de altfel că întregul teren va fi iarăși nivelat și împădurit.

De cum intrară în prima curte, copiii găsiră o aripă lungă de automobil. Depășea cu mult lungimea cărucio-

rului. Trebuia ținută cu mîna ca să nu cadă pe drum. Dădură apoi peste două burlane pîntecoase. Alături, descoperiră o mașină stricată de tocat carne — piesă ce atîrna destul de greu. Chipul Lindei se mai luminează. Îngădui chiar ca Spinne Schnarr să preia conducerea operațiilor.

— Nu vă spuneam eu că aici găsim? se umflă acesta în pene. Trebuia să mă întrebați de la bun început. Alde noi avem ceea ce se cheamă privire de ansamblu. Pentru conducere se cere un cap competent.

Schraube vru să-i imite vocea fornăind într-un burlan, dar la prima suflare funinginea îi sări în obraz. Strănută, scuipă cu ciudă și își frecă ochii, murdărindu-se și mai rău. Acum arăta ca o mască demoniacă de indian sau ca un „desperado” încăierat cu un cow-boys. Pînă și Linde nu mai putea de rîs.

De după un gard se repezi lătrînd o namilă de cățea, neagră și cu pete galbene. Spinne Schnarr sări în șanțul opus, iar Linde și Schraube o zbughiră cu căruciorul huriind. Dispărură tustrei după un pîlc de arbuști. Doar Kristian și Jampoll rămaseră pe loc. Kristian se apropie de gard.

— Lasă prostiile! îl preveni Jampoll. Ai s-o asmuți împotriva noastră.

Deși javra ar fi putut să sară peste gard, totuși Kristian se opri în dreptul ei. Îi vorbi cu glas blînd, amical. Căteaua se mai repezi o dată mîrîind, sticlindu-și colții. Apoi se potoli și porni să dea din coadă. Pînă la urmă îi îngădui băiatului să-și treacă mîna printre stinghii și chiar să o mîngîie.

Era o victorie strălucită. Jampoll nu mai văzuse așa ceva și, la drept vorbind, nu l-ar fi crezut capabil de o asemenea ispravă. Kristian explică zîmbînd:

— Nu e chiar atît de rea. Numai să nu te arăți fricos. Țasta e secretul. Dacă vede că ți-e frică, ești pierdut. Cîinele știe imediat cu cine are de-a face. Îl ajută instinctul, științific vorbind. Cum simte superioritatea omului, cum devine supus.

Dădură să plece. Aici părea să nu fie nimeni acasă. Dovadă și cîinele lăsat liber prin curte. Pe ușă nu scria nimic. Soneria lipsea. Fundul curții era mascat cu niște mălini negri.

Deodată, lui Jampoll îi sări în ochi culoarea verde a gardului.

— N-ai îndrăznit să vii singur... ? răsună un glas domol, tărăgănat.

Și din spatele mălinilor apăru omul cu cicatricea. Cățeaua se gudură la picioarele lui.

— Noi... strângem fier vechi pentru școală, știți...

Străinul îi măsură atent când pe unul, când pe celălalt. Apoi, spunându-le să aștepte, duse cățeaua cu el. Se auzi scîrțîitul unei portițe. Zăngăni un lanț. Niște căței porniră să scîncească. Totul dădea impresia de părăsire. Probabil că străinul nu avea familie. Trăia numai în tovărășia cîinilor. De altfel, Jampoll nu-l văzuse decît singur. Noaptea, în gară. Sau în barcă, pe lac, vîslind, pe îndelete. Sau chiar pe șantierul școlii, unde lucra izolat de ceilalți. Dar de ce ajuta la construcția școlii dacă nu avea copii ?...

Trecu o bună bucată de timp pînă ce străinul se întoarse și îi pofti în curte. De după mălini se ițea o căsuță joasă, cu pereții de scîndură, scorojiți, care de mult așteptau să fie dați cu vopsea. Streășina spînzura crăpată. Două dintre ferestre — deschise — aveau perdelele trase pînă jos. Nu puteai vedea de loc înăuntru. Alături — niște acareturi scunde, dărăpănate. Iar după un gard înalt de sîrmă — șase căței zburdînd pe lîngă mama lor. Grădina era total neîngrijită. Părea că omul nu avea de gînd să prindă rădăcini aici. Sau că nu se sinchisea în nici un fel de aspectul gospodăriei.

Una din clădiri servea de magazie pentru vechituri, luminată tulbure prin niște geamuri joase și mici. Prin unghere zăceau unelte de grădinărit, vechi, tocite, ruginite. Sus, atîrnau pînze de păianjen. Jos, foiau gîndaci.

— Ce-ați căutat pe lac, la parii aceia ? întrebă străinul pe nepusă-masă.

Jampoll se înfioră. Trase cu coada ochiului spre Kristian, cerînd ajutor. Așadar, fuseseră văzuți pe lac...

— Ei... ?

Kristian îl informă foarte calm că au prins un pește neobișnuit care, din păcate, s-a smuls cu cîrlig cu tot. Apoi au luat-o către parii aceia ca să vadă dacă nu au vreo legătură cu fundul dublu și cu gropile de jos.

— Chestia cu fundul dublu e o aiureală.

— Și crapul de aur... ? Ce nevoie de pari dacă nu umblați să-l prindeți ? îl întrebă rece Kristian.

Străinul făcu să treacă un timp. Apoi, lăsat în genunchi, se apucă să caute un pluguleț vechi de grădină. Abia într-un târziu rosti :

— Eu nu-s decît pescar cu undița. Alta nimic... Dar pe viitor fiți buni și nu vă depărtați prea mult de mal. Vă puteți îneca.

Sfatul acesta binevoitor îl mai liniști pe Jampoll. Dîndu-și o aparență cu totul nevinovată, zîmbi :

— Eh, nu e prea grozav ! Am și poposit acolo, pe un soi de dîmb...

Cum sta în genunchi, străinul își înălță capul. Lumina cădea în așa fel încît ochii îi rămîneau ascunși, umbriți. În schimb i se vedea clar gura strîmbată de cicatrice. Deși camuflată, Jampoll recunoscuse privirea lui plină de atenție și interes. Ca și atunci, noaptea, cînd străinul se aplecase în drum ca să repare bicicleta, pe cînd luna îi lumina doar jumătatea de jos a chipului. Da, și atunci își ridicase la un moment dat ochii ascunși, abia bănuîți.

Gazda îi dădu lui Kristian plugulețul cel vechi, spunîndu-i să-l scoată imediat în uliță. Pe Jampoll îl mai reținu. Printre vechituri se afla și o osie grea de fier. Avea să le-o dea și pe asta.

După ce Kristian ieși, străinul îi ceru lui Jampoll relații despre dîmbul cu pricina : unde se află, dacă e tare sau moale dedesubt, dacă se simte sub picioare piatră sau altceva colțuros.

Jampoll ar fi preferat să nu divulge nimic. Doar străinul era rivalul lor. Cine prinde crapul de aur acela se alege cu prima — dacă se dau într-adevăr prime pentru așa ceva. Și totuși Jampoll vorbi. Atmosfera din magazie îl zăpăcea. Nu se temea de străin, dar atitudinea lui calmă, zgîrcenia la vorbă, tonul insinuant îl tulburau într-un chip straniu. Avea un fel de a fi sumbru, grav, misterios, de nepătruns. Jampoll vorbi ca să scape cît mai repede din menghina întrebărilor și să se vadă iarăși în drum. Îi spuse chiar mai multe decît se cuvenea. De atîta zel făcu și o referire la căciula mutului înecat în rîpă.

Străinul asculta fără să scoată un cuvînt. Controla osia pasămite. În cele din urmă întrebă :

— Și cînd zici că s-a înecat? În timpul războiului?

— Imediat după... Cîteva săptămîni... Așa se spune.

În acel moment Jampoll îl zări pe Schraube în dosul unei ferestruie. Se zgîia să vadă ce se petrece. Obrazul lui mînjit de funingine te înfricoșa. Jampoll îi făcu semn din cap să dispară. Schraube însă nu se clinti. Mai și rînjea pe deasupra. Fără să observe nimic, străinul se adresă lui Jampoll cu oarecare blîndețe :

— Și crezi că mutul... să fi avut vreo legătură cu crapul de aur, ca să zic așa?

Iată întrebarea pe care și-o punea și Jampoll fără să găsească răspunsul.

— Bunicul nu spune nimic — murmură el. Tăce și umblă prin pod. Citește în biblie, se roagă, scrie...

— Ce scrie? făcu străinul lăsînd osia din mînă.

Stătea nițel aplecat, cu brațele atîrnînd, ca în așteptarea unui atac. Vorba lui devenise din nou tărăgănată.

Afară căteii scheunau într-una. Căteaua lătră scurt. Străinul întoarse privirea și zări în geam obrazul murdar al lui Schraube. Acesta dispăru pe loc.

Bușindu-l pe Jampoll, străinul se repezi în curte.

— Cine ți-a dat voie să scotocești, hai? Dă-l încoace! strigă el și, repezindu-se mînios, smulse din mîna lui Schraube un magnet mare, albastru, în formă de potcoavă. Aveți sarcină să furați?

— Păi, se tăvălea pe jos... — răspunse Schraube intimidat.

— Șterge-o! tună străinul.

— Ce strigați așa?! Voia și el să vadă, mă rog! interveni. Kristian, care pînă atunci stătuse de vorbă cu cîinii. Din pașnic cum era de obicei, deveni dintr-o dată aspru și matur. La rădăcina nasului i se desenă cuta aceea mică.

— Afară cu voi! Imediat! porunci străinul și se îndreptă repede spre țarcul cîinilor.

O luară tustrei la sănătoasa. Trecînd în goană pe lîngă mălini, își loviră fețele de crengărișul înflorit. Abia trîntiră poarta în urma lor, că javra se și repezi spre gardul cel verde, lătrînd înfricoșător.

Băieții fugeau de le scăpărau cîlcîiele, împingînd căruciorul. Nu se opriră decît la ieșirea din Wüste-Buch-

holz. Chiar și acolo se mai auzea lătratul sălbatic al câinelui.

— Dobitocul... ! se oțărî Schraube ștergîndu-și cu mîneca fața murdară, asudată.

— Și cu osia cum a rămas ? se interesă Linde, care apăruse și ea între timp. Kristian zicea că ar fi rost...

— Schraube a stricat totul. Nu trebuia să intre ! rosti Jampoll, care încă nu-și revenise din sperietură.

Pînă atunci nu-l auzise pe străin răstindu-se sau strigînd. De aceea era foarte mirat. „Trebuie răbdare. Uneori se cere multă răbdare.“ Și iată că acum... !

— De un' să știu eu că o să turbeze în așa hal din cauza unui fleac de magnet — se justifică Schraube pufnind.

— Încălcarea samavolnică a unei proprietăți străine se consideră violare de domiciliu și se pedepsește de lege ! stabili cu importanță Spinne Schnarr.

Puștiul o luase primul la fugă din fața cîinelui și acum o făcea pe viteazul.

— E strict interzis să te atingi de bunurile cetățenilor ! adăugă el.

Kristian sta sprijinit de cărucior. Medita cu ochii în pămînt. Îi lăsa pe ceilalți să vorbească. Pe fața lui se așternuse iarăși acea încordare maximă, de parcă și-ar fi croit drum prin cele mai complicate hățîșuri ale științei. Dar nuanța nostalgic-visătoare lipsea. În cele din urmă spuse :

— E clar că n-avea nici un motiv să se supere într-un asemenea grad. Atunci de ce i-a sărit țandăra ?

— Mobilul e evident — se grozăvi iarăși Spinne Schnarr îngroșîndu-și glasul. Schraube a provocat panică. Mai precis : obrazul lui.

— Și osia... Mare păcat ! regretă Linde.

Schraube își înclină capul sub privirea ei dojenitoare. Frecîndu-și bărbia, Kristian se adresa lui Jampoll :

— Îmi vine să cred că nu e totul în regulă cu omul ăsta.

Porniră prin pădure. Căruciorul înainta anevoie pe poteca presărată cu nisip. Întregul grup împingea din greu. Doar Spinne Schnarr se învîrtea ca un titirez în jurul ce-

lorlalți. Cică băga de seamă să nu se piardă ceva. Era, într-adevăr, o sarcină, dar cea mai ușoară.

Dinspre Wolfsruh ajungea pînă la ei un dangăt de clopote. Slujba la biserică părea să se fi terminat. Dang-dang — suna departe, tînguitor. Și iarăși, iepurele, tușt în drum! Adulmecase sub tufele de ferigă. Pesemne că era un iepure-planton.

Ajuns acasă, Jampoll fu luat la rost. Întîrziase cu o oră întreagă. Bunicii mîncaseră singuri. Bătrîna era supărată foc. Pregătise un adevărat ospaț: cotlete cu sparanghel, budincă și cremă de lămîie. Rînduise vechile tacîmuri de argint, gravate cu meșteșug. Scosese farfuriile de zile mari, înflorite albastru și cu margini de aur. Și acum iată ce s-a ales! Porția lui Jampoll aștepta stingheră pe masa lungă, acoperită cu șervet gros. Cotletele se răciseră.

— Umbli fără căpătîi! bombăni bunica, pe cînd Jampoll își spăla în lighean mîinile murdare de rugină. Nici nu știm pe unde hoinărești. Mă mir că mai dai pe-aici... Lasă prosopul ăla! Ia-l pe celălalt.

Jampoll îi mărturisi abătut că a fost tocmai la Wüste-Buchholz ca să strîngă fier vechi. Din prudență, trecu sub tăcere faptul că acțiunea trebuia să continue după prînz.

Mîncă repede, absent. Părul năclăit îi cădea pe frunte. Fața de masă i se întindea înaintea ochilor ca un cîmp pustiu, înzăpezit. Televizorul, așezat pe bufet, se zgîia la el inutil și gol. Bunica, în rochia ei neagră de sărbătoare, îl privea încruntată. Bătrînul lipsea. O adiere ușoară agita perdelele. Afară, o găină cotcodăcea mereu. Parcă n-avea de gînd să se oprească. Ferăstrăul mecanic zbîrnîia departe, în sat.

— Ce-o să gîndească lumea cînd te vede în așa hal? reluă bunica. Pantalonii pătați, mîinile murdare, nepieptănat, șleampăt ca un pușcăriaș evadat. Am să te țin cîteva zile în casă!

Exact ceea ce-l îngrozea pe Jampoll! Acum trebuia făcut totul ca bătrîna să nu ia în serios propria ei amenințare. Atît de supărată n-o mai văzuse niciodată. De obicei era tandră, blajină, ca mireasma de eucalipt care o însoțea. Jampoll parcă simțea nevoia acelei miresme. Dar în locul ei stăruia în odaie mirosul cotletului răcit.

— Dimineața m-a întrebat cineva dacă tu ești nepotul din Berlin și dacă n-ai vreun costum mai curat pentru duminică. Mi-a crăpat obrazul de rușine... Dacă te-ar vedea părinții de acolo, de unde sînt, s-ar apuca de cap! Hai să judecăm: cu ce ne alegem de pe urma ta? Măcar de ochii lumii și tot ar fi trebuit să vii cu mine la biserică.

— Da' bunicu' de ce nu s-a dus? întrebă Jampoll, în timp ce răzuia coaja de pe budincă. Că doar se roagă mereu!

Bătrîna nu răspunse. Îi umplu încă un pahar cu cremă de lămîie apoi rosti șovăind:

— Are treabă cu albinele. Roiesc. Și pe urmă... știi... trebuie răbdare cu el.

Jampoll tresări. Bunica repetase aidoma cuvintele străinului. Poate numai din întîmplare.

— De fapt, ce a fost acolo... în rîpă? izbucni băiatul ca din senin.

— Ce-ai spus...? Cum...? îngăimă bătrîna.

Castronul tremura în mîinile ei.

— Spuneam de mutul ăla, camaradul lui Hinrich al lui Wenzel... Cică a fost omorît în Rîpa Huhurezului... N-o fi umblat și el după crapul de aur?

Bunica puse castronul pe masă și lăsă brațele în jos. Oftă:

— Of, Doamne, au trecut ani de atunci. Gotthold era un biet nenorocit. De fapt, nimeni nu știe ce s-a petrecut cu el. S-a găsit numai căciula. Vreme rea. Și locul rău. Au mai pierit și alții în rîpă. După război a fost găsit un soldat împușcat. Un german. Tînăr de tot.

— Dar pe Gotthold cine l-a ucis?

Oftînd din nou, bunica ieși cu vasele în bucătărie. Vorbi de acolo:

— Duminica nu se discută asemenea lucruri. În orice caz, cred că s-a petrecut atunci o mare nenorocire. Bunicul a suferit mult. Nu cumva să-i amintești.

Bătrîna era gata să dea în plîns. O răscoliseră amintirile. Jampoll veni la ea în bucătărie, tulburat și neputincios. Căuta în zadar o vorbă cu care s-o mîngîie. Mi-reasma de eucalipt îi pătrunse iarăși în nări.

Deodată, bătrîna îl îmbrățișă.

— De n-ai apuca măcar tu vremuri atît de grele... De n-ar mai fi război! rosti ea, scoţîndu-şi batista din buzunarul şorţului. Ei hai, du-te cu ai tăi, adună fier!

În curte, Jampoll îl văzu pe bunicu'. Bătrînul umbla cu sacul şi cu plasa după un roi de albine evadat. Căuta să-l întoarcă la stup. Îi făcu semn băiatului să nu se apropie. Majoritatea albinelor intraseră în sac, dar mai erau destule pe afară. Bizâiau crunt în jurul bătrînului. Şi totuşi, ciudat lucru, nu-l înţepau. În sfîrşit, bunicul coti după şopron, spre prisacă, aruncîndu-i băiatului un zîmbet fugar.

*

În acea după-amiază lipsi iarăşi unul dintre băieţi. Nu mai era vorba de Spinne Schnarr, ci de Schraube. Probabil se săturase să tot împingă la cărucior. Linde — foc şi pară. Nu-i destul că la Wüste-Buchholz pierduseră frumuseţe de osie din cauza lui?! Acum mai şi lipsea de la treabă, punînd în pericol forţa şi unitatea colectivului! De altfel, nici ceilalţi nu prea făceau impresia că ar fi porniţi pe fapte mari. Jampoll? Slabă nădejde! După ce că era străin de sat, mai avea şi braţul şubred. Deci jumătate de om. Kristian? Făcuse din nou cunoştinţă cu toanele lui taică-său şi acum se ţinea tăcut deoparte. În ce-l priveşte pe Spinne Schnarr, acesta declară din capul locului că nu stă mai mult de un ceas. Cică avea nişte „chestiuni de serviciu“. De fapt îl atrăgea la televizor. Postul din Vest transmitea raliul automobilistic din Le Mans.

Din turnul bisericii se auzi bătînd ora trei şi jumătate. Autobuzul de Glindenow opri în staţie, lepădînd pasageri eleganţi, care cu buchete de flori, care cu prăjituri sau cozonaci. Veniseră în vizită, la cafeluţe şi taifas. Agenţii de circulaţie şi sectoristul cel tînăr dispăruseră de mult.

— Dacă Schraube, cu mutra lui, nu l-ar fi speriat pe domnul ăla din Wüste-Buchholz, am fi avut o grămadă de fier în plus! bombăni Linde, care nu se putea consola de pe urma pierderii suferite. Nu-i așa că a vrut să-ţi dea osia, măi „fîntînă“? Cam cît cîntărea?

— Vreo juma' de chintal — mormăi Jampoll cu gândul aiurea.

— Ce-ar fi să mai treci pe la el ?!

— Doar n-o fi stînd numai în casă ! Sînt sigur c-a plecat.

Și Jampoll căzu din nou pe gânduri. Se întreba mereu ce l-o fi supărat atîta pe străin. Întîi și-ntîi, desigur, apariția lui Schraube, care arăta ca o momîie. Apoi chestia cu magnetul pe care voia să-l șterpelească. Oare numai ăsta să fi fost motivul ? Jampoll se căznea în van să precizeze momentul cînd străinului îi sărise țandăra. Cînd venise vorba de Dealul Bibanului ? Sau cînd amintise de căciula lui Gotthold ? Nu se dumerea de loc. Crezuse un timp că se află oarecum pe drumul adevărului, care ducea de la bunic la străin și de aci la Lacul Nuferilor, la Rîpa Huhurezului, pînă departe, în trecut. Acum însă itele se încurcau rău de tot. Bunica nu știa nimic precis. Doar că, la sfîrșitul războiului, se întîmplase într-adevăr ceva misterios, un șir de întîmplări... Pînă la urmă probabil că totul se va scufunda în întuneric.

— Schraube nu te prea lasă în pană de obicei — făcu îngrijorat Kristian. Se vede că i s-a întîmplat ceva.

— Ce să i se întîmple ? sări Spinne Schnarr. O fi călărind iar pe ZUNDAPP-ul lui și visează la chiulasă. Nebun de legat ! Poți să te bizui pe el ?!

— Te-ai găsit tocmai tu să vorbești ! îl repezi Kristian.

— Ia nu vă mai certați ! porunci Linde nervoasă.

Ardea de nerăbdare. Voia să continue munca. Fierul colectat zăcea într-un colț în curtea școlii ; o biată moviliță, nici trei chintale. Domnul Lenz o măsurase din ochi și apreciasse cu neliniște că rezultatul e foarte slab. Învățătorul arăta și mai obosit. Starea precară a sănătății lui stimula zelul Lindei. Fata voia cu orice preț să strîngă cele șaisprezece chintale. Ținea mult la tatăl ei.

Hilde Posedin și primarul sosiră cu autocamionul de la cooperativa agricolă. Aduseră niște prelate mari menite să acopere în caz de ploaie deschizătura din acoperiș de la aripa cea nouă. Se anunța o furtună. Discul soarelui ardea după norii amenințători, plumburii. Nu adia nici un vînt. Era zăduh. Transpirai într-una. Chiar fără să te miști.

— Mai bine v-ați duce la scaldă decît să alergați după fier vechi ! le vorbi prietenos Hilde Posedin, în timp ce-și dezlega baticul înnodat cu cochetărie.

— De fapt, așa-i — recunosc Jampoll, plictisit de atîta așteptare.

— Ba nu-i așa ! făcu Linde sever. Construcția întîi de toate !

„Dădaca vițeilor“ se bătu cu palma peste frunte, simlînd surpriză :

— Auleu, asta era s-o uit ! Pentru că e duminică...

— Nu e cazul să ne jigniți.

— O, dar înțeleaptă mai ești ! rîse Hilde Posedin. Nu știi de glumă !

Linde tăcu. Își zvîrli capul pe spate. Scurt.

— Adevărul e că n-am prea găsit fier suficient — mărturisi cu gravitate Kristian.

Hilde Posedin deveni serioasă. Luîndu-l pe după umeri, rosti :

— În regulă, Kristian. Nici nu m-am gîndit să vă jig-nesc. Deci curaj ! Nu vă pierdeți cumpătul !

Se întoarse la camion. Kristian, cu ochii luminați de afecțiune, sări să-i deschidă portiera. Hilde urcă sprintenă lîngă șofer. La pornire, se aplecă pe geam și strigă aco-perind duduital motorului :

— Mă mai interesez și eu. De acord ?

Kristian o urmări plin de admirație. Linde observă și spuse din vîrfurile buzelor, pe un ton ofensat :

— Dumneai îi vine ușor să vorbească... ! Se plimbă cu mașina de colo-colo. Mare lucru !

Dar gelozia Lindei nu avu cînd să se desfășoare. Căci, în timp ce domnul Lenz și primarul urcau pe schelă cu prelatele, iar Spinne Schnarr îi dirija de jos cu sfaturile lui inutile — se ivi deodată Dossow, tatăl lui Kristian. Venea pe partea opusă a uliței de parc-ar fi avut de gînd să cotească spre cîrciuma lui Hebestreit. Dar nu coti. Se îndreptă spre școală, schiopătînd.

Lumina din ochii lui Kristian se stinse. Fața i se crispă, se întuneacă.

— Hai s-o ștergem de-aici ! Altminteri, te umflă ! îl preveni Linde, încercînd să-l tragă după ea. Încurcat, băiatul se împotrivi. I se părea o lașitate să fugă în felul

acesta. Dar pînă la urmă, cedă. Cine știe ce primejdie îl pîndea !

Se pitiră la parterul noii clădiri. Pardoseala de beton era încă umedă și apărută de niște scînduri întinse de-a curmezișul. Sus, la etaj, Lenz și primarul se căzneau cu prelatele. Se sfătuiau cum să acopere deschizătura în caz de nevoie. Le-ar fi trebuit niște frînghii. Spinne Schnarr pălăvrăgea cu mare importanță. De fapt, mai mult îi încurca pe ceilalți.

Din încăperea destinată spălătoriei, Jampoll îl văzu pe Dossow cum se apropie și cum măsoară din ochi clădirea. Pe chipul lui se vădea un amestec de interes și dispreț.

— N-ai vrea să ne ajuți, colega Dossow ? îi strigă Lenz de sus de sub acoperiș.

Acesta se întunecă la față. Crezuse că nu-l observă nimeni. Strîmbă din gură vrăjmaș, amar :

— Eu... ? Cu piciorul ăsta ?

— Păi ai fost dulgher — îi aminti învățătorul. Ai putea să mai lucrezi cîte ceva în timpul liber. Să zicem tocurile de la uși...

Furios, Dossow îi întoarse spatele și se izbi de o roabă. Aceasta se răsturnă provocînd un zgomot metalic.

— Ce ajutor să vă dau ?! Sînt invalid... ! S-a mai văzut dulgher cu piciorul țepăn ?

— Măi Karl, fir-ai tu să fii ! se rostogoli de sus basul primarului. Ce te vaiti într-una ? Munca la grajduri e frumoasă, băiatu-tău e premiant, iar tu dă-i și dă-i cu istoriile tale ! Ai de gînd să-ți amărăști așa toată viața ? Ce exemplu îi dai lui Kristian ? Crezi că alde noi nu avem cîteodată...

Schnarr nu termină fraza. Glasul lui, pînă atunci binevoitor, își schimbă brusc adresa și tună :

— Dacă-mi mai umbli printre picioare, îți trag două palme, potlogarule !

— Ei, ei... — interveni împăciuitor Lenz, în timp ce Spinne o zbughi pe scări în jos.

Acolo se izbi de ceilalți, care stăteau ghem și ascultau.

— Atmosfera e încărcată, domnii mei ! gîfii el, arătîndu-și limba albastră.

Cu toată lauda primarului, Kristian se simțea prost. Îi era rușine. Ar fi vrut să scape de-acolo. .

— Nu-i frumos că stăm aici și tragem cu urechea. Parc-am fi spioni...

Între timp, țîrșîindu-și papucii, se ivi și Hebestreit. Pășă în curte și, zîmbind strîmb, se apropie de Dossow :

— Nu prea merge treaba, hai ?

Dossow nu răspunse.

— Mai mare daraua decît ocaua cu domnii ăștia ai tovarășului Lenz. Cine se apucă de lucru cînd n-are nici jumătate din cele necesare ? Acum să vezi ce-o să mai plouă în șandrama ! Și cînd te gîndești că-i chinuie și pe copii ! Ți se rupe inima, zău !

Lenz coborîse după frînghii și îl auzise pe cîrciumar. Răsuflînd anevoie, i se adresă foarte tăios :

— Mai bine ți-ai vedea de cîrciumă, domnule Hebestreit ! Și încă un lucru : să nu-mi spui „tovarăș“. Nu-ți permit ! Dumitale nu-ți permit !

Și, fără să mai aștepte răspuns, dispăru în casă.

Hebestreit se făcu roșu de mînie. Își pocni bretelele de pieptu-i gras și se întoarse spre Dossow :

— Hai, Karl ! Lasă-i pe... activiști în plata Domnului ! Mai bine tragem o dușcă.

— Rachiul nu ajută la nimic ! interveni primarul Schnarr.

Totuși, Dossow era gata să-l urmeze. Se pomeni însă cu Kristian care ieși fuga din ascunzătoarea lui :

— Să nu mergi, tată !

Dossow, surprins, se încruntă rău de tot. Strînse buzele și ridică mîna să-l lovească. Dar își luă seama și nu făcu decît să spună răgușit :

— În regulă, Kristian !

Apoi, grăbit, ieși din curtea școlii. Apucă schiopătînd pe drumul pe care venise.

Hebestreit îl urmări cu ochii holbați. Înălță din umeri și plecă la rîndul lui. Curînd, dispăru pe ușa cîrciumii.

Primarul Schnarr era nemulțumit de faptul că și copiii asistaseră la această scenă. Își adună sprîncenele stufoase și rosti :

— Parcă erați grăbiți, dacă nu mă-nșel ?

— Lipsește Schraube, știți ! sări Linde să explice.

— Atunci fii bună și fugi după el ! Sau vrei să stai aici pînă-ți pică din înaltul cerului ? Poate-i bolnav.

— Schraube e sănătos tun — se oțărî ea. Nu bolește. Și afară de asta, ne-am înțeles să vină aici.

— Poate a scotocit pe-acasă și așteaptă să venim și noi — interveni Jampoll, mai mult într-o doară. În șopro-nul lui e o grămadă de fier...

Linde îl scrută bucuroasă :

— În sfîrșit, o idee ca lumea, măi fîntînă cu sifon ! Hai !

Cînd grupul, ocolind cocinele, începu să urce cărarea, Jampoll îl descoperi pe Schraube la unul din geamurile de la etaj ale locuinței sale. Îl recunoscuse destul de greu, căci Schraube arăta foarte schimbat. Purta cămașă albă cu cravată verde. Părul lui veșnic rebel era impecabil piep-tănat. Semăna cu elevii frunțași ale căror chipuri apar în revistele ilustrate. Dar și mai ciudată se dovedi atitudinea lui : agitîndu-se îndărătul geamului închis, le făcea semne desperate să nu se apropie, să plece numaidecît.

— L-au îmblînzit, ce mai ! își dădu cu părerea Spinne Schnarr. Au luat măsuri de siguranță.

Kristian dădu să se întoarcă. Nici pe Jampoll situația nu-l ispitea. Însă Linde găsi că ar fi cazul să afle barem ce s-a petrecut.

— Dacă au musafiri și trebuie să stea cu ei, să bea cafeaua ?

Șovăind, grupul se apropie de spălătorie. Schraube gesticula mereu, și făcea mutre dezolate. Deodată cineva îl împinse în lături. La geam apăru maică-sa. Deschise fereastra și strigă :

— Werner rămîne aici. N-are voie să iasă !

— Bună ziua, doamnă Helmchen — i-o întoarse politicos Linde. Voiam numai să...

— Degeaba te ostenești ! L-am prevenit nu o dată să nu se mai ungă pînă peste urechi cu toate porcăriile. O să-mi stric și mașina de spălat din cauza lui. Azi mi-a venit acasă ca un porc tăvălit în noroi. Dar gata, s-a isprăvit ! De-acum șade frumușel aici și învață la matematică. Problema lui X...

Linde nu se dădu bătută :

— Păi noi, știți... Colectăm fier vechi.

— Așa ? Foarte bine. Vă dau și eu.

Schraube rămase secheștrată în odaie în timp ce maică-sa coborî repede și-i conduse pe copii la șură. ZUNDAPP-ul strălucea proaspăt curățat și uns.

— Uite-aici ! Tu răspunzi ! i se adresează femeia Lindei. Iei drăcia asta și o dai la fier vechi ! Doar așa dacă mai poate să aducă vreun folos. Cîntărește pe puțin două chintale.

Ochii Lindei se aprinseră triumfători. Două chintale nu erau de lepădat.

— Hai, dați-i drumul... ! îi îndemnă mama lui Schraube, văzînd că nimeni nu se mișcă.

În cele din urmă puse ea mîna pe ZUNDAPP și-l urni de pe suport. Acesta se clătină gata să cadă. Linde sări și-l reținu.

— S-ar cuveni să vorbim mai întîi cu domnul Helmchen — pledă Kristian, care pînă atunci tăcuse mîlc. Încerca să stăvilească mersul lucrurilor.

— Ei da, ți-ar conveni. Dar uitate că bărbatu-meu nu-i acasă. E la vînătoare. Iar au turbat niște vulpi...

— Nu putem lua motocicletă, doamnă Helmchen — refuză cu toată gravitatea Kristian. Asemenea piese nu se primesc la fier vechi. Dacă mai are și benzină, atunci e rău de tot : sare în aer cuptorul de la oțelărie.

— Rezervorul poate fi scos, nu e prea greu — stăruie mama lui Schraube. Apoi, adresîndu-se lui Spinne Schnarr : Pune tu mîna, că ești de la Consiliul comunal !...

Băiatul se simți flătăat nevoie-mare.

ZUNDAPP-ul fu scos din adăpostul lui. Spinne Schnarr îl împinse pe lîngă spălătorie către cărarea povîrnită. Motocicleta lunecă la vale. Jampoll frînă. Se simțea de parcă era părtaș la un furt. Kristian venea în urmă cu căruciorul. Nici măcar nu se atinse de comoara nefericitului său prieten.

Ajunseră astfel jos, în uliță, cînd, deodată, fereastra de la etaj zbură în lături și Schraube, în cămașa lui albă, sări ca un acrobat, se rostogoli prin iarbă, se ridică și o luă la goană după ceilalți.

— Înapoi, Werner ! N-auzi ?! strigă de sus doamna Helmchen.

Dar lui Schraube nici prin gînd nu-i trecea s-o asculte. Gîfîind, îi ajunse din urmă pe coechipierii săi. Cravata îi

flutura pe un umăr. Spinne Schnarr se alese cu un ghiont care-l zvîrli cît colo. Schraube puse mîna pe ZUNDAPP. Nu prea era limpede ce vrea. Să renunțe la luptă ? Să-și ducă personal favoritul la eșafod ?

Ieșind din raza de vizibilitate a maică-si, Schraube se opri și pufni mînios :

— Porcărie ! Nu vă credeam în stare de așa ceva.

— Cum porcărie ? se apără Linde. Am venit să te luăm...

— Dacă mă jefuiți de motocicletă, e vai de voi !

— A intrat în posesia școlii — îl anunță Linde. Mama ta ne-a dat-o definitiv.

— Naționalizat, proprietatea poporului ! proclamă Spinne Schnarr zgîlțîind manșa de viteză.

Schraube îl pocni peste mîină.

— Ar fi cazul s-o dai, Schraube. De dragul meu ! făcu Linde insinuant.

Băiatul se crampona de motocicletă, aprig, amenințător. O ținea cu atîta putere, încît i se albiseră degetele la încheieturi. Nici nu se uita la cei din jurul său.

Kristian asista îngrijorat. Încercă să-l convingă într-un fel :

— Omule, Schraube, poate renunți totuși... Că de funcționat, degeaba, nu funcționează. Fără chiulasă e mort. Și acasă, cu ZUNDAPP-ul, n-ai ce căuta...

Chinuit de gînduri, bietul Schraube sforăia ca un cal. Deodată porni în goană cu motocicletă cu tot. Fugi așa drept înainte, apoi coti pe o cărare dosnică și dispăru într-un lan înalt de secară. Ceilalți rămaseră împietriți. Se așternu o tăcere penibilă. În sfîrșit, Kristian se luă fuga după el. Dar se întoarse curînd, dezamăgit.

— Ce-i cu comedia asta ? întrebă Linde.

— Zice că pleacă. Asta e ! Dacă nu-i dă voie cu ZUNDAPP-ul, pleacă de-acasă !

— Păi, încotro... ? murmură Jampoll.

— Unde-o vedea cu ochii.

— Anunțăm imediat toate posturile de control ! hotărî Spinne Schnarr cu un aer de parcă ar fi decretat mînăzarea întregului Minister al Securității.

— Nu vorbi prostii! i-o tăie Kristian cu o violență neobișnuită. Se întoarce el. Cel mai bun lucru e să-l lăsăm în pace.

— Două chintale ar fi însemnat... — începu Linde. Dar amuți sub privirea dojenitoare a lui Kristian.

Jampoll avea remușcări. Dacă n-ar fi adus el vorba despre grămada de fier din șura domnului Helmchen, atunci poate nu s-ar fi dus la Schraube și nu s-ar fi întâmplat nimic. Dar cine să prevadă asemenea tragedie?

— Haideți prin sat! Poate mai găsim ceva pe ici, pe colo...

Plecară cam în silă. La un moment dat, Spinne Schnarr își aminti de chestiunile sale „de serviciu“ și îi părăsi.

Sulițe galbene spintecau norii la orizont. Undeva, departe, tuna. Din timp în timp se abăteau scurte rafale de vânt, stîrnind praful de pe uliță și gonind libelulele cu zbor sonor către lanurile înfiorate.

FURTUNĂ

Televizorul scînteia ca de argint. Ecranul ușor bombat îți deschidea vederea către lumea cea mare. Jampoll ședea tolănit într-un scaun, cu picioarele întinse comod. Mînca fragi cu zahăr. Fragii aveau un gust văratic, de grădină, dulce-acrișor...

...Pe aeroport, sus, se rotea o umbrelă ovală de radar și întreținea un dialog mut cu înălțimi nevăzute. Jos, pe asfalt, lunecau cisterne. Microbuze și camionete cu remorci încărcate cu bagaje se îndreptau spre avioanele gata de drum. Motoarele duduiau aprig. La megafon se anunțau rutele de zbor : Riga, Omsk, Baku, Havana. Departe, dintre nori, se ivi un TU 104. Rotindu-se deasupra pistei din Șeremetievo, coborî mai jos, din ce în ce mai jos, apoi ateriză cu siguranță, masiv, în șuietul reactorului. Pînă să oprească, viră lin, orientîndu-se după semnalul de pe teren, în direcția halei de sticlă a aerogării.

Jampoll mai văzuse la televizor spectacole de acest soi. Privea fără prea mult interes. De altfel, se cam resimțea după emoțiile zilei. Ar fi vrut să nu se mai gîndească la nimic. Sperase la început să vadă un nou film artistic sau barem continuarea serialului „Lumina de neon“, cu căpitanul Wernicke și cu agenții poliției judiciare. Cînd colo, crainicul Adlershoff prezintă actualități de pe glob. Cel mai nimerit lucru ar fi fost să meargă la culcare. Și așa imaginea era foarte proastă. Se apropia furtuna. Atmosfera se tulbura. Uneori, pe geamul mat al televizorului apăreau dungi întunecate. Aparatul pocnea, pîrîia.

Dar deodată se petrecu un fapt cu totul neașteptat. Surprins peste măsură, Jampoll scăpă din mână lingurița cu fragi, răspîndind boabele pe covor. Părinții !!!

Băiatul sări de pe scaun. Îl înșela oare cadrul acela luminos ? Nicidecum ! Iată-i pe scara avionului, printre alți pasageri ! Mai întîi statura înaltă, ușor adusă din spate, a tatălui — cu un teanc de reviste sub braț. Apoi mama, cu capul nițel într-o parte, ca de obicei cînd zîmbește ! Și baticul, da, baticul ! Ca la Hilde Posedin. Foarte cochet... Jampoll strigă din răspuțeri :

— Bunico, hai repede, să vezi ceva... !

Bătrîna veni din bucătărie, cu mîinile ude. La început nu desluși nimic. Dungile negre apăruseră iarăși pe ecran. Dar pe urmă scoase un țipăt ascuțit și își duse palma la gură. Nu-i venea să-și creadă ochilor.

— Doamne Dumnezeu... copiii... !

Și se repezi spre scări să-l strige pe bunicu'. Acesta coborî din pod neobișnuit de repede. Credea că s-a întîmplat vreo nenorocire...

...Tocmai atunci oaspeții germani erau întîmpinați de gazde. Plecăciuni, strîngerii de mînă. Un bărbat scund, rotofei, cu mustăcioară, se strecură prin mulțime, îl îmbrățișă pe tata, iar mamei îi oferî un buchet de flori.

— Pe ăsta îl cunosc ! explodă Jampoll. A fost la noi acasă acum vreo trei ani !

...Șirul de oameni se îndrepta rîzînd, gesticulînd, spre clădirea aerogării. Fotoreporterii alergau în jurul oaspeților. „Blitz“-urile scăpărau...

— Și-acum s-au întîlnit iar... — vorbi bunica profund emoționată. Vezi ce bine-i să ai prieteni ?!

Kalmus era și el mișcat, dar nu spunea nimic. Privea în tăcere, mărunț, slab, cu nelipsita lui șapcă pătată de catran. Își întoarse o clipă ochii triști spre băiat, ca unul care ar vrea să ia parte la bucuria lui, dar nu izbutește.

Ecranul se tulbură din nou. Imaginile jucau, tremurau. În bucuria și în emoția ei, bunica dădu să-l înveselească pe bătrîn cu o glumă :

— Ei, ce zici, Kalmus ? Ai zburat tu vreodată ? Cu pantalonii ăștia nici nu te-ar primi în avion.

— Parcă știu ei cu cine iau de-a face... ?! mormăi Kalmus, cu gîndul aiurea.

Apoi deveni atent. Se auzeau bătaî în uşă. Aceasta se crăpă şi o pală de vînt năvăli în odaie.

Era Kristian. Salută grăbit şi dădu să-i spună ceva lui Jampoll. Dar nu ajunsese să plaseze un cuvînt. Pe băiat nu-l interesa însă în acea clipă decît forfota de pe aeroport. Era mîndru de părinţii lui. Nu se lăsă pînă nu-l lămuri pe Kristian care anume e mama, care tata şi care prietenul cu mustăcioară. În zelul său, Jampoll nu-şi dădea seama că de fapt Kristian nu-l asculta decît din politeţe...

Transmisiunea de la aeroport luă sfîrşit. Pe ecran apă-rură talazuri înspumate ce se izbeau de stînci, apoi palmieri de pe coasta Indoneziei.

Kalmus îşi făcu loc printre scaune şi părăsi odaia fără a rosti un cuvînt. Bunica voi să-i trateze pe băieţi cu cozonac, dar Kristian se scuză politicos şi ieşi afară. Avea ceva de aranjat cu Jampoll. Acesta îl urmă. Acum abia observă cît de abătut era vizitatorul său. Nu cumva iarăşi toanele lui Dossow?... Dar Kristian spuse scurt :

— Trebuie să-l ajutăm pe Schraube !

De sus se auzi închizîndu-se uşa de la odaia bunicului. Sebastian motanul trecu repede prin curte şi se furişă pe scări. Era seară. Pendula cea veche tocmai bătea de nouă ori. Pe cutia ei de lemn un vultur sculptat se deplasa mereu în ritm egal : stînga-dreapta, stînga-dreapta.

— S-a întors acasă ? întrebă Jampoll.

— Nu.

— Şi maică-sa... ?

— Mînioasă foc. Cică de ce a sărit pe fereastră ! Nu cumva să vină cu ZUNDAPP-ul, că-i de rău ! O să-i rupă urechile. Aşa zice.

— Şi el unde-i ?

Kristian ridică din umeri şi îşi strînse la gît gulerul vîndiacului său decolorat. Îl sfătui pe Jampoll să ia o lanternă.

Noaptea încă nu se lăsase pe deplin. O vagă pînză străvezie mai plutea peste pajişti şi livezi. Răbufnind mereu, vîntul năvălea dintre nori răvăşind fără milă coroarele castanilor. Cocoşul de vînt de pe acoperişul de stuf al casei lui Kalmus se învîrtea scîncînd. Totuşi, furtuna făcuse front dincolo de pădure. Părea că nu va trece peste

Lacul Nuferilor. Tuna departe și surd. Din timp în timp fulgere palide cutreierau cerul. Ploaia nu se hotăra.

Kristian înfățișă pe scurt situația: îl căutase pe Schraube acasă la Spinné Schnarr, fusese și la Linde. Nu știau nimic. În plus, aveau și alte griji. Domnul Lenz și primarul, alarmati de apropierea furtunii, s-au cocoțat pe acoperiș și au întins prelatele. Dar fixarea acestora cu frânghii nu e treabă ușoară. Există pericolul ca, întinzându-se, vântul să smulgă prelatele din loc.

Băieții păseau alături. Inițial, Jampoll nu luase prea în serios declarația lui Schraube că va fugi de acasă din pricina ZUNDAPP-ului. Acum însă pricepea și împărțasea neliniștea lui Kristian. În sinea sa chiar se rușina nițel: uitase pur și simplu problema Schraube.

Trebuia stabilit mai întâi dacă între timp fugarul nu a revenit acasă. Se îndreptară deci spre ferma de porci. Clădirile joase și lungi abia se zăreau prin noapte. Într-una din ele ardea lumină. Șirul de geamuri llicărind galbui dădea impresia unui tren accelerat. Puteai să și vezi interiorul compartimentelor. Acolo, tatăl lui Schraube lucra febril. Fătase o scroafă și dânsul îngrijea de nou-născuți. Purta pe cap pălărieuța lui verde, vânătoarească, și în picioare aceleași cizme înalte de piele. Se mai oprea în răstimpuri, se uita pe geam, asculta, își cerceta ceasul.

— Să fi fost tată-su acasă, aproape sigur că n-ar fi lăsat să-i ia ZUNDAPP-ul — vorbi cu regret Kristian, în timp ce urcau cărarea povîrnită, apărîndu-se de vînt.

Nu găsiră nici un semn care să-i indice întoarcerea lui Schraube. Jampoll aprinse lanterna și lumină șopronul. Intrară, cercetară atent. Nimic! Nici Schraube, nici motocicletă.

Printre perdelele ușor crăpate scrutară și odaia unde atîrnau trofee de vîntătoare și diplomele domnului Helmschen, șeful-porcar. Televizorul, prost reglat, emitea imagini alandala. Mama lui Schraube, cu ochii plecați pe masă, răsucea în neștiință un mosor. Părea foarte îngrijorată.

— Așa-i trebuie...! șopti cu năduf Jampoll.

Ce, nu putea să fie mai îngăduitoare? I-a murdărit o față de pernă. Ei și? Merita atîta scandal? Cui îi fă-

cea Schraube vreun rău cu pasiunea lui pentru motocicletă ?

Jampoll își aminti cu drag de părinții săi, care îi îngăduiau orice joc numai să nu-și pericliteze sănătatea și să nu-i păgubească pe alții. Anul trecut, de pildă, și-a pătat cu țipirig o pereche de pantaloni, cei mai eleganți din garderoba lui. Dar nimeni nu îl-a ocărât. L-au obligat doar să-și cumpere alți pantaloni din banii pe care el îi adunase în pușculiță. Pedepsă și asta, ce-i drept. Chiar destul de serioasă dacă te gîndești că planul lui prevedea că din banii strînși pînă-n iarnă să-și cumpere patine de hochei. Dar nici o nedreptate, nici o umilintă.

— A cam intrat la griji — constată la rîndul lui Kristian și se depărtă de fereastră.

Jampoll bănuia că Schraube s-a refugiat la vreun prieten. Kristian se îndoia :

— Atunci ar fi venit la mine. Asta-i clar. Trebuie să fie undeva, pe-afară.

O luară printre lanuri, pe răzor. Între timp se înnoptase de-a binelea. Vîntul sufla vrăjmaș. Spicele sunau, paiele se îndoiau, frămîntate. Satul, cufundat în noapte, nu se înfățișa ochilor decît prin tunla înaltă a bisericii. Pomii de lîngă șosea păreau niște arătări fantomatice. Mașini, cu farurile aprinse, lunecau fără pic de zgomot. Vîntul înghițea și mesteca în el orice sunet, dînd impresia că vehiculele gonesc fără motor.

— Schraube... ! Schrau... aube... !

Strigătul băieților era smuls de vînt și risipit. Se apropiau de linia ferată. Tocmai venea un tren dinspre Glindenow. Urca panta încet, anevoie, ca un cal la pas. Din coșul locomotivei parcă țîșneau suveici de aur, pe care vîntul le spulbera numaidecît. Greoaie, vagoanele treceau într-un flaut nesfîrșit, izbind zgomotos în joantele șinelor. Într-un tîrziu se arătară și luminițele roșii de la coada trenului. Se depărtau încet-încet.

— Și dacă...

Jampoll nu cuteză să pronunțe fraza pînă la capăt. Își amintise de o scenă dintr-un film. Se petrecea la fel, noaptea, lîngă o cale ferată. Era căutat un ins... care nu mai trăia.

— Ce dacă... ? întrebă Kristian.

— Dacă și-a pus prea mult la inimă și...
Sîrmele de telegraf vibrau trist, tînguitor.

— Nu mai spune prostii ! Doar nu s-o fi aruncat înaintea trenului pentru atîta lucru ! Ți-ai și găsit omul ! Schraube nu e laș.

Kristian vorbea din ce în ce mai repede și mai tare. Pe urmă adăugă încet :

— L-am lăsat să plece singur după prînz... Nu trebuia !

Traversară linia fîrată, apoi — pe un podet de lemn — trecură șanțul de scurgere a apei ce se strecura printre lanuri. Liziera pădurii se afla la vreo cincizeci de metri mai sus. Aici, drumul de țară se bifurca în unghi drept. Pe parcurs cele două brațe luau direcții aproape opuse. Pinii foșneau agitați. Cîte o creangă uscată se frîngea și cădea la pămînt. Tufe de scoruși se înălțau sfioase dintre ierburi.

Kristian și Jampoll se sfătuiră ce să facă. De fapt, nu prea știau încotro s-o ia. Era puțin probabil ca Schraube să se fi refugiat în pădure. I-ar fi fost cumplit de greu să împingă motocicleta pe un teren atît de moale și accidentat. Kristian propuse să meargă drept înainte pînă vor ieși în șosea. Dacă Schraube avea într-adevăr intenția să fugă în lume, atunci nu putea să nu-și scoată ZUNDAPP-ul pe asfalt. Altminteri, ar fi fost aproape imposibil să-l care cu el.

Mergeau prin noapte, ținînd fiecare altă margine a drumului, oprindu-se din cînd în cînd și strigîndu-l pe Schraube. Drumul era nisipos, dar tivit cu iarbă înrourată. Umezeala le pătrunse în ciorapi. Jampoll simțea că-l scutură frigul. Pe-allocuri, la lumina lanternei, i se părea că descoperă niște dîne înguste, ca de motocicletă. Dar acestea se pierdeau imediat, amestecîndu-se cu urme de tractoare. Chemările sunau în gol. Nu venea nici un răspuns.

— Ca să ne poată auzi, ar trebui să se afle pe direcția vîntului — cugetă cu glas tare Kristian.

Ieșiră la șosea într-un loc unde aceasta făcea o curbă. Dinspre Glindenow apărură un autocamion cu remorcă și cu faruri foarte puternice. Vehiculul depășea lățimea normală. Transporta niște generatoare grele și era precedat de un motociclist de la circulație, cu cască albă în cap, care avea misiunea să-i deschidă drum la nevoie. Auto-

camionul viră zgomotos. Farurile lui uriașe luminau pentru o clipă împrejurimile. Atunci, dintre scoruși, licări un obiect de metal. Jampoll scoase un strigăt. Cu lanterna aprinsă se năpusti într-acolo.

Și în adevăr, jos, între tufele de scoruși, se afla Schraube, ghemuit, cu capul în piept. Cămașa albă îi era năclăită de praf și sudoare. Cravata îi spînzura într-o parte ca și cînd vreo mîină vrăjmașă ar fi încercat să i-o smulgă de la gît. ZUNDAPP-ul stătea alături, cuminte, rezemat în suport.

— Schraube, omule ! exclamă Kristian fericit, dar încă nesigur.

Schraube nu-și ridică ochii și nu reacționează în nici un fel.

— Doar n-ai să stai pe vecie aici, în mijlocul cîmpului.

Nici Jampoll nu prea știa ce să spună. Se lăsară amîndoi jos, lîngă Schraube, și stătură așa un timp fără să scoată un cuvînt. Snopul gălbui al lanternei le juca la picioare. Jur împrejur, iarba era strivită, iar florile roșii de răchitică păreau frînte cam de mult. Dovadă că Schraube stătuse ascuns aici toată seara.

— Stinge lanterna ! ceru el în sfîrșit, cu glas nefiresc de slab.

Apoi se porni pe un plîns amarnic :

— Eu... nu mă mai întorc... ! Și voi... ce-aveți cu mine ? Frumoasă figură mi-ați făcut... Și pe urmă umblați...

— De unde să știm noi că maică-ta e pusă pe scandal ? ! îl întrerupse Kristian ca să-l potolească.

— De unde... ? Puteați să vă gîndiți c-o să iasă cu tîmbălău. Nu mă zbăteam eu la fereastră ca un nebun și vă făceam semne să plecați... ? !

Schraube plîngea cu hohote. Fomăi și mai rău ca de obicei. Dar faptul nu mai amuza pe nimeni. Dimpotrivă, totul părea mai tragic, mai dureros.

— Ce-a spus... ? Mă primește cu... ? Nu ? Va să zică nu ? ! Atunci să aștepte mult și bine, înțelegi... Eu fără ZUNDAPP... nu vin ! Niciodată ! De ce să fiu pedepsit ? ! Ce, i-am făcut vreun rău cuiva ? !...

— Ce-ar fi să ascunzi ZUNDAPP-ul în pădure ? chib-zui Kristian compătimitor.

Schraube se răsuci. Propunerea îl scoase din fire :

— Aşa, în pădure ?! Ca să dea peste el toată lumea ? Ca să-l plouă ? Ca să ruginească ? Vine un păcătos, în-ţelegi, şi fură jumătate din piese ! Nici nu mă gândesc ! Să ştiu de bine că...

De supărare, Schraube nici nu mai putu să continue. Abia după câteva clipe reluă :

— Auzi, ca şi când motocicletă ar fi o simplă bătă de fier... Doar am muncit la ea ca s-o pun pe picioare ! ZUNDAPP-ul ăsta... dacă vrei să ştii, e o fiinţă vie ! Mi-am pus sufletul în el. Şi... n-am să-l arunc la gunoi aşa, de florile mărului !...

Deşi plîngea, Schraube punea în glas cea mai dîrză hotărîre. Ceea ce însemna că va stăruî în atitudinea lui. Ce era de făcut ? Existau două soluţii şi amîndouă proaste. Să fie informată maică-sa asupra locului unde se află băiatul ? Nu. Asta nu ! Să fie lăsat Schraube în cîmp, noaptea, să se aleagă cu o pneumonie sau cu vreo altă boală ? Nici asta nu mergea !

Tăcură un timp, grămădiţi în întuneric ca nişte potîrnichi şi ascultînd şuietul vîntului. În cele din urmă Jampoll avu o idee :

— Dacă-am duce ZUNDAPP-ul la noi în şopron ? Aşa, provizoriu...

Schraube, care părea prăbuşit, îşi înălţă deodată capul :

— Dar bunicu-tău ?

— Parcă trebuie să ştie ?! vorbi repede Jampoll. De altfel, nici nu i-ar păsa. Are el altele în cap. Ascundem ZUNDAPP-ul în dosul plaselor. Acolo nu-l vede nimeni. Bunicul nici nu dă pe la şopron. Doar nu merge la pescuit !

— Perfect ! se înflăcăra Kristian, dîndu-i un bobîrnac lui Schraube. Ți-ai lua, pînă una-alta, de-o grijă şi ai avea motocicletă la doi paşi. Pe urmă, dacă faci rost de o chiulasă, mai vedem noi, ne orientăm. Poate ne ajută şi taică-tău.

— Iar acasă spui că am dus-o la fier vechi — îl sfătui Jampoll. Mai târziu găsim o minciună : n-au primit-o din cauza benzinei sau așa ceva.

Schraube își reveni treptat. Mai sughiță o dată, tuși, apoi își drese glasul, răsuflînd cu adîncă ușurare. Deși nu îmbrățișa în totul noua propunere, se sculă totuși și coborî ZUNDAPP-ul de pe suport.

— Ținem cărarea ! hotărî Kristian. Aici sîntem feriți de ochii oamenilor.

O luară spre sat. După ce trecură podetul de lîngă calea ferată, Schraube se opri, cuprins de noi îndoieli :

— Dar ce se întîmplă dacă Lenz, și Linde, și Spinne Schnarr fac pe nebunii ? Dacă pretind ca motocicletă să fie dată la fier vechi ?

— Nu fac ei una ca asta — ripostă Kristian hotărît.

— Și dacă totuși.. ! stărui Schraube. Parcă poți să contezi pe înțelegerea Lindei ? N-ai văzut cum se agăța de fiecare cui ?

Noua primejdie îl speria într-atît, că nici nu mai voia să continue drumul. Prefera să se întoarcă în ascunzișul lui.

Văzînd că nu-l poate convinge în nici un fel, Kristian recurse la o soluție extremă :

— Atunci să le dăm altoeva în schimb. Tot fier. Două chintale, poate chiar și pe deasupra...

— Și de unde-l iei ? întrebă sceptic Schraube.

— De la mănăstire. Mergem mîine și ne punem pe treabă. În sat nu mai e nimic.

— La mănăstire ? făcu Jampoll nehotărît. Păi e interzis. Nu spuneai chiar tu să nu ne atingem de fierul de-acolo ? Dacă se întîmplă ceva ?...

— Ne descurcăm noi ! Sîntem trei inși — declară solemn Kristian. La nevoie ne legăm de frînghii ca să nu cadă careva în groapă. Bineînțeles că totul rămîne între noi. Secret.

— Și cum să-l scoatem din armătura de beton ? se interesează Schraube înviorat.

— Îl tăiem cu lame de ferăstrău speciale.

— De acord — încuviință Schraube. Am eu acasă cite ceva.

Restul drumului nu făcură decît să împingă ZUNDAPP-ul pe cîmp. Schraube mergea în faţă cu motocicletă de ghidon. Kristian şi Jampoll o împingeau din spate. Înaintau astfel într-un ritm acceptabil, deşi vîntul îi lovea mereu cu trîmbe de praf. Ajunşi la casa lui Kalmus, Jampoll — pentru mai multă siguranţă — pormi în control pe teren. O dungă de lumină se strecură prin fereastra bucătăriei. Deci bunica mai lucra. Dar în curte n-avea ce să mai caute. Sus, în odaia din pod, era întuneric. Bunicul se culcase probabil.

Pe cînd împingeau ZUNDAPP-ul prin curte, Jampoll trebui să-l astîmpere pe Cezar, care se arăta neobişnuit de nervos. Mîrîia ca un bezmetic şi numai anevoie putu fi convins să se retragă în cuşca lui. În sfîrşit, duseră ZUNDAPP-ul pînă la şopron. Jampoll renunţă să mai a-prindă lanterna. Păstrau tustrei o tăcere desăvîrşită. Totul se petrecea în taină, pe ascuns, ca o spargere la miez de noapte. Castanii rămuroşi se zbăteau într-una. Din timp în timp se desprindea de sus cîte un fruct ţepos, rotund, încă necopt. Vîntul sufla ca turbat.

— Dar să ai grijă, înţelegi? îl conjură în şoaptă Schraube pe Jampoll după ce ascunseră motocicletă în dosul plaselor. Era ca o rugă de părinte nevoit să-şi lase copilul pe mîini străine. O implorare supremă şi nespus de grea. De altfel Schraube nici nu se îndura să plece de lîngă ZUNDAPP-ul său. Kristian îl luă de braţ şi-l trase din curte afară.

HARPONUL

Jampoll călca tiptil prin curte. O bicicletă sta reze-mată de șopron. Conturul ei se desena clar pe peretele văruiț. În primul moment băiatul n-o observase. În fond, nu-i acorda nici acum prea mare atenție. Era mulțumit că-l găsisse pe Schraube. Se simțea de parc-ar fi luat parte cu succes la o expediție de salvare, undeva la Polul Nord, sau în Anzii Cordillieri. Deși nu înfruntase nici un pericol, totuși se considera aproape un erou. Cine-l dibuise pe Schraube printre scoruși? Cine găsisse soluția potrivită pentru a feri ZUNDAPP-ul de mânia doamnei Helmchen? De altfel, aventura va fi continuată mâine. Vor asalta rui-nele mănăstirii. În alte împrejurări s-ar fi temut. Doar nu era o treabă simplă. Cine știe ce primejdii îl așteptau! Dar îl chema o dorință aprigă de a cunoaște acel loc ciudat în jurul căruia, ca și în jurul Rîpei Huhurezului, se țeseau atâtea povești pline de mister.

Intră în bucătărie și găsi pe masă un bilet. Bunica îl anunță că s-a „repezit nițeluș“ pînă la o vecină. El, Jam-poll, ar face bine să se culce imediat... Probabil că bătrîna se grăbea să difuzeze cele văzute la televizor. Jampoll zîmbi: cică s-a repezit! Avea haz bătrîna! Cum să te „repezi“ la vîrsta ei?! Asta înseamnă să fugi, înseamnă vi-teză. Or, bunica...! Poți măcar să ți-o închipui fugind ca obraznica de Linde?

Cu ochii la vitraliile bufetului, băiatul se pierdu în cugetări. Cum îmbătrînește omul? Cum apar zbîrciturile, cum încărunești? Zilele trec și nu se mai întorc. Tre-cutul e ca un tărîm scufundat, ca orașul legendar Vineta din Marea Baltică. Drumul înapoi e închis.

Firul meditațiilor se rupse pe nesimțite. Jampoll privi pe fereastră spre șopron. A cui o fi bicicleta? Să fi venit cineva în vizită? Înseamnă că e în casă, nu?

Jampoll ieși din nou în curte. Morișca de vînt de pe acoperiș scîncea monoton. Băiatul aprinse lanterna. Bicicleta nu avea nimic deosebit. Veche, nu prea îngrijită. Clopotelul — fără capac... Dar descoperind o bară sudată, Jampoll căzu la bănueli. Pipăi portbagajul aidoma unui orb care vrea să recunoască un lucru. Se urcă pe cadru, probînd, verificînd. Apoi stinse lanterna și rămase nemișcat în bătaia vîntului. Asta era! Pe portbagajul acesta șezuse el...

Neliniștit, dădu ocol casei. Nu observă nici o mișcare, nici un semn suspect. Luminile erau stinse. Chiar și în odaia bunicului. Doar din bucătărie răzbătea o dungă subțire, palidă. Altminteri, întuneric. Și în șopronul unde se odihnea ZUNDAPP-ul lui Schraube. Și dincoace, lângă stiva de lemne. Într-un cuvînt, peste tot. O ușă a șopronului stătea întredeschisă. Jampoll îndreaptă raza lanternei într-acolo. Dar nu-l întîmpină decît mirosul stătut de paie, de praf, de grînzii.

Din timp în timp vîntul se mai domolea. Morișca de vînt amuțea și ea. Doar Cezar, care de obicei ședea în fața cuștii așteptînd mîngîierile omului, acum mîrfa într-una și se zbătea în lanț. Mirat, Jampoll își continuă cercetările. La un moment dat i se păru că aude un glas venind dinspre grădină. Da, un glas! Sau e părere? La urma urmei, ce să caute străinul aici? O simplă grădină cu meri noduroși, cu straturi de zarzavat puse de bunica... Pe urmă sălciile alea de lângă prisacă, unde cîntă privighetoarea uneori...

Jampoll o luă pe furis spre dreapta. Vrejii de zmeură i se agățau de pantaloni. Un imbold irezistibil îl mîna înainte. Simțea că se petrece ceva. O fi avînd străinul niște motive serioase dacă, în ciuda urii ce i-o purta Kalmus, a venit totuși pînă la el.

În prisacă se afla o construcție joasă, acoperită cu paie și situată cam la mijlocul grădinii. Peretele din fund era de scînduri, iar în față o stivă înaltă de stupi acoperea vederea. Un spațiu cu cîteva rafturi se deschidea în inte-

rior. Acolo bunicul păstra ramele de schimb și sticle cu provizii de iarnă pentru albine.

În spatele acestei barăci vîntul bătea și mai rău. Parcă-și dezlănțuise toată mînia. Jampoll își lipi urechea de perețele de scînduri. Așchiile îl înțepau în obraz. Liniște. Nu se auzea decît vîntul șuierînd prin acoperiș. Deci glasul n-a fost aievea ! Jampoll se înalță cît putu în vîrfurile picioarelor încercînd să lumineze interiorul barăcii. Deodată deveni extrem de atent.

— Vrei bani... ? se auzi vocea străinului.

— Ce folos ? În zadar ai stăpîni o lume dacă sufletul ți-e păgubit ! răspunse bunicul.

— Ia mai lasă-te de predici, Kalmus ! Vrei să-mi pierd răbdarea ? Faci pe nebunul, ori cauți să mă-nfunzi ? Ți-e frică de ceva ? Zi-i ! E ceva pe urmele noastre ?

— Nu e nici o urmă. Și între noi doi nu e nimic comun. Doresc să-mi dați pace. Plecați ! V-am spus doar să nu mai veniți... ! Altminteri...

— Altminteri... ce ? întrebă străinul cu răceală.

Nu primi nici un răspuns.

În timp ce străinul vorbea destul de calm, pe un ton intim dar și arogant, glasul bătrînului vădea teamă, amărăciune și dispreț față de vizitatorul său.

La început, auzind că bătrînul folosește pluralul, Jampoll crezu că sînt mai mulți inși de față. Dar pe urmă se lămurî. Își dădu seama că acest mod de a se adresa nu era decît expresia unei atitudini de umilință și de protest neputincios.

Jampoll pipăi perețele în căutarea unei crăpături mai late prin care să vadă ce se petrece înăuntru. Scurmă cu privirea, dar nu izbui să distingă nimic. Simțea un îndemn amestecat cu teamă să-i observe cu ochii lui pe cei doi adversari ascunși în întuneric. Dar nu reușea decît să le distingă glasurile măcinate de vînt.

— Ai jurat că vei tăcea — reluă străinul.

— Și am tăcut.

— Ai adus-o încoace ?

De data asta străinul vorbea tăios și amenințător.

— S-a dus la... fund. S-a dus totul — răspunse Kalmus rar, fără vlagă.

— Atunci de ce nu-mi arăți locul ?

— Prea e legat de suferință... Ați făcut din casa mea o vizuină de ucigași !

— Tacă-ți gura ! izbucni străinul, furios ca și, în dimineața cînd îi alungase pe băieți din ograda lui.

Dar se potoli și continuă mai blînd :

— E bine că ai pus problema, Kalmus. O să-mi spui și unde a rămas mutul ăla al tău...

Kalmus gemu. Aceasta să fi fost pasărea care-i ciugulea gîndurile ?

Vîntul își schimba mereu direcția. Parcă sufla din toate părțile. Morișca de vînt scîncea întrerupt, lansînd chemări jalnice.

Jampoll asculta uimit. „Vizuină de ucigași“ ! Poate nu-i decît un fel de a exagera ? Sau poate bătrînul, bolnav și aiurit, vorbește în dodii ? Oricum, se vădea că bunicul e amestecat în niște întîmplări ciudate. Iar una lui împotriva străinului nu-și avea rădăcini în simple fantasmagorii. Omul purta povara unei vini misterioase. Și totuși lui Jampoll îi era milă de bietul bătrîn.

— Hai, Kalmus... ! Spune pe șleau ! M-ai amețit destul cu vorbăria ta biblică. Azi e a treia oară. Dar și ultima. Nu-mi mai scapi cu șmecherii ! Deci : unde a rămas mutul ? De ce putrezești în odaia ta și te închini într-una ba lui Dumnezeu ba căciulii ?

Bătrînul gemu din nou. Întrebă aproape fără glas :

— De unde știți ?

Străinul rîse scurt :

— Nu te privește. Destul că știu. Vrei să afle și poliția ? Hăi, dă-i drumul ! Mai bine spui totul de la început. Și cu... hîrțiile alea.

— Hîrțiile ? N-o să vi le dau nici în ruptul capului ! rosti bătrînul apăsător.

— Ba da, pun eu mîna pe ele, Kalmus ! Iar locul mi-l arăți chiar în noaptea asta, pricepi ? ! Crezi c-am așteptat douăzeci de ani ca să mă duci de nas ? Douăzeci de ani... lungi, nesfîrșiți...

Jampoll se înfioră. El însuși îi dăduse străinului toate amănuntele de care se folosea acum împotriva lui Kalmus. Îi spusese de căciulă, de biblie, de hîrtii...

— Mi-ați distrus viața ! izbucni deodată bătrînul. Blestemul să cadă asupra voastră ! Satana ! N-am să...

Se auzi o bufnitură și un strigăt. Era al bătrânului. Cineva se izbi de raft. Stiolele zăngăniră.

— Canalie ! Ticălosule !... gîfii Kalmus.

Pînă să se dezmeticească, Jampoll se și pomeni alergînd către intrarea barăcii. Voia să sară în ajutor. Îi era teamă pentru viața bunicului, dar se temea și pentru a lui. Te joci cu străinul ?! Te dă gata dintr-un pumn... Ar trebui o armă.

Ce se cheamă de fapt curaj ? Simplu. Să nu-ți fie frică. De pildă Kristian... Căteaua furioasă... Gardul verde... Mîna întinsă printre șipci... Reînviate, imaginile îi fulgeau prin minte în timp ce fugea spre șopronul lui Kalmus. Văzuse acolo un harpon, unealtă veche, asemenea unei furci, cu dinți lungi și ascuțiți. Jampoll smulse harponul dintre plase. Îl ridică în sus ca pe o lance de-ai fi zis că e Sfîntul Gheorghe în luptă cu balaurul cel crunt. Spaima îi dădu aripi. Se simțea mînat de un curaj orb, pe care nu-l cunoscuse pînă atunci.

Din baracă veneau strigăte înăbușite, gemete, icneli. Încăierarea părea să fie în toi. Jampoll se apropie. Tocmai atunci unul dintre bărbați se izbi puternic în ușa șubredă. Ușa sări din țîțîni și îl lovi pe băiat drept în frunte. Parcă l-ar fi croit cineva cu un paloș de oțel. Cencouri roșii îi jucară pe dinaintea ochilor, apoi totul se cufundă în neant...

*

Se deșteptă zăcînd lîngă cișmeaua din curte. Cineva îl oblojea. Simțea cum îl ating niște mîini calde, fine, grijulii ; cum îi aplică o batistă udă pe cucuiul din frunte. Răcoarea îi mai alina durerile. Cezar lătra ca turbat și se zbătea în lanț.

— Nu-i nimic, nimic, te-ai lovit un pic. Te-ai lovit la nas, iepurii fac haz — cînta în glumă Hilde Posedin.

Sedea lîngă el ca o infirmieră. Lumina ce cădea din fereastra bucătăriei îi scălda chipul fermecător. În toropeala ce-l stăpînea, Jampoll nu o recunoscuse la început. I se păru că simte mîinile mamei... „Dădaca vițeilor“ purta o rochie ușoară de vară și avea un aer sărbătoresc.

— Haide, vă rog, domnule Kalmus ! Spuneți ce s-a petrecut ? se auzi glasul insistent al sectoristului.

Se afla în spatele Hildei Posedin, lângă bunicu', și tot examina harponul cu dinții lui rășchirați ca nuiielele la tîrn.

— Nu s-a întîmplat nimic, domnule șef — mormăi bătrînul ferindu-și privirile în lături. Voiam să vedem de albine... că roiau. Și la un moment dat băiatul... s-a lovit de ușa.

— Mare bucluc pe tine, Jampoll ! rîse Hilde Posedin.

— Dar de cînd roiesc albinele noaptea ?

Sectoristul își dădu chipiul pe țeafă și clătină din cap a îndoială, ca în fața unui lucru neclar. Dar se arătă mai curînd mirat decît bănuitor.

Mi s-a părut că vin niște țipete din grădina dumneavoastră. O încăierare sau așa ceva... ziceam că ați prins pe cineva la miere... vreun hoț.

— N-a fost nimeni... Numai noi ! tăgădui iarăși Kalmus.

Ca să evite alte întrebări, se apropie de cușca lui Cezar care lătra într-una. Desprinsе cîinele din lanț și-l încuie în șopron. Acuma Cezar lătra înăbușit, ca printr-un burlan.

— Pînă la nuntă îți trece, Jampoll — glumi din nou Hilde Posedin.

Răspîndea un miros plăcut, de portocale.

Sectoristul se apropiase iar de bătrîn. Stăteau amîndoi în mijlocul curții. Jampoll le vedea siluetele ; primul înalt și zvelt, celălalt scund, gîrbovit.

— Păi, o ușă ca asta nu sare singură din țîțîni — făcu sectoristul mai apăsător. Cine vreți să vă creadă ? Aici a fost bătaie în lege. Sau poate l-ați scărmanat pe băiat ?

Apoi, arătînd harponul :

— Și cu asta ce-i ? Pe cîte știu eu, în grădina dumneavoastră nu prea înnoată știucile. Prin urmare, aveți de gînd să vă apărați împotriva cuiva... Mă rog, eu nu vă pot obliga să vorbiți. Dar vă atrag atenția asupra unui lucru : chiar dacă ați fost în legitimă apărare, tot trebuie să anunțați organele în drept...

— Băiatul... trebuie să se culce — i-o întoarse Kalmus cu reproș. De ce spionați pe la casele oamenilor ?

— Ieșisem la plîmbare și am trecut întîmplător pe aici — interveni Hilde Posedin.

— Cine ce treabă are cu mine ? E gospodăria mea. Nu privește pe nimeni ce se întâmplă...

— Va să zică s-a întâmplat totuși ceva ! îl prinse de limbă sectoristul.

Și în aceeași clipă zări bicicleta rezemată de șopron.

— A cui e ? întrebă el scurt.

— A noastră — minți bătrînul.

— Păi, dumneavoastră nu mai umblați cu bicicleta. Nici doamna Kalmus nu știu să...

— Băiatul...

— Jampoll... ? se miră Hilde Posedin.

— Mda ! confirmă bătrînul mai mult de mîntuială, plictisit.

Sectoristul își trase chipiul la loc și lepădă harponul lîngă perete. Lumina dinspre bucătărie îi cădea drept pe obraz. Părea nemulțumit. Răspunsurile bunicului nu-l satisfăceau.

Hilde îi ajută lui Jampoll să se ridice. Băiatul se supuse stîngenit. Amețeala îi trecuse. Dar mai simțea un fel de bîzîit în cap. Grijulie, Hilde Posedin îl sfătui să treacă a doua zi la policlinică ; s-ar putea să fi suferit o ușoară comotie. Împreună cu sectoristul, îl conduse pînă în tindă. Kalmus tăcea încruntat. Aștepta să scape de acești musafiri nepoftiți. N-aveau decît să-și continue plimbarea ! În sfîrșit, după ce se văzu singur, îl trimise pe Jampoll la culcare, stinse lumina și se repezi pe scări în sus.

Jampoll auzi cum, în graba lui, bătrînul se poticni de o treaptă. Pe urmă totul amuți. Numai Cezar lătra în șopron, stins, înfundat.

În noaptea sosirii sale de la gară, Jampoll stătuse ca și acum, treaz, tulburat, ascultînd ticăitul monoton al pendulei. Atunci se născuse în el prima oară ideea că ar fi pătruns într-un mare mister. Mai tîrziu neglijase oarecum problema, punînd totul pe seama țicnelii bunicului. Apoi, pe neașteptate, îi sărise în ochi un semn revelator : căciula. Și dispariția lui Gotthold cel mut... Pentru ca astăzi, înainte de prînz, la Wüste-Buchholz, străinului să-i cadă subit masca de pe obraz. S-a făcut foc. A zbierat. Iar acum ? Acum se adăuga întîmplarea din prisacă ! Bănuiala se confirma pe deplin !... Jampoll aștepta să audă din

nou cadența tristă a pașilor lui Kalmus. Ce-o fi făcînd oare sus, în odăița lui ? Se frămîntă înnegurat, gînditor, cu fața îngropată în palme ? Se roagă asupra bibliei ? Sau stă pur și simplu dezolat, neputincios, fără gînduri, știindu-se pîndit de străin ?

După un timp, Jampoll se ridică în capul oaselor. Mișcarea îi deșteptă durerea din frunte. Cucuiul zvîcnea. Aprinse lampa de pe noptieră. Clipi din ochi. Și în acel moment îl auzi pe bunic coborînd scara. Pașii se apropiau. Bătrînul se opri lîngă ușă.... O deschise și, încet, veni la patul lui Jampoll. Arăta extrem de ostenit și abătut. Ascundea ceva la spate și parcă nu găsea cuvîntul potrivit cu care să înceapă.

— Ce-i ? Ce s-a petrecut între voi ? întrebă Jampoll, căruia i se uscaseră imediat gîtlejul.

— Dar tu... ce-ai auzit ?

— Totul ! Îmi spui ori nu ?

— Nu pot.

— De ce n-ai anunțat poliția că străinul te amenință și-ți face rău ? Sectoristul e...

— *Trebuie* să tac. Iar tu să nu scoți un cuvînt față de nimeni ! Altminteri mă nenorocеști de tot.

— E vorba de o crimă ?

— Ai să afli după ce n-oi mai fi — răspunse vlăguit Kalmus.

Își aduse mîinile în față și adăugă :

— Dar pînă atunci jură-mi că ai să taci !

Jampoll privi țintă la biblie. Tomul tremura în mîinile slăbite ale bătrînului.

— Nu jur nimic !

— *Trebuie* !

Jampoll refuză indignat :

— Nu cred în biblia ta ! Dumnezeu nu e decît o scornire. Voi aștia... cică sînteți credincioși, dar ați făcut pe-sempe lucruri grozav de urîte... Și-apoi, tu nici nu mergi la biserică !

Jampoll se trînti pe pat și-și ascunse fața în pernă. Nu voia să mai știe de nimic. Alergase cu harponul ca să-l apere pe bătrîn. Nu-l trădase sectoristului în legătură cu

bicicleta. Și acum ? Să-l mai și oblige la tănuirea unei ticăloșii ?! Și încă sub jurământ ?!

— Băiete dragă... — mai încercă bătrînul cu glasul stins. Dar nu-și duse intenția la capăt.

Părăsi odaia cu pași rari, tîrșiți. Jampoll își mușcă buzele ca să nu izbucnească în plîns.

Întorcîndu-se din vecini, bunica îl găsi culcat cu fața la perete. Se prefăcea că doarme tun. Astfel bătrîna nu-i zări cucuiul din frunte.

Pe Lacul Nuferilor furtuna hăulea grozav. Se zbătea ca un uriaș dezlănțuit care încearcă să se smulgă din captivitate.

•

GRIJILE DOMNULUI LENZ

Luni dimineata vîntul încetă. După zăduful apăsător și după emoțiile ultimelor zile se anunța o zi frumoasă, cu un soare strălucitor.

Jampoll, Schraube și Kristian se adunară în fața școlii. Pășiră în curte. Domnul Lenz tocmai conducea afară pe doctorița de la policlinică, o femeie uscată, nu prea tînără, îmbrăcată cu un taior sport din stofă grea și cu pantofi cu tocuri joase. Discutau. Lenz o asculta amabil, ca unul care primește cu plăcere un sfat pe care nu are de gînd să-l și urmeze. Linde mergea discret în urma lor.

Băieții salutară și le făcură loc să treacă. Dar doctorița se opri. Pipăi plasturele lat de pe fruntea lui Jampoll, îl dezlipi cu îndemînare și se uită la cucui.

— De unde-l ai ? întrebă ea aproape răstit.

Jampoll minți că, urcînd în pod, ar fi căzut de pe scară. Același lucru îl susținuse în fața bunicii și a prietenilor săi. Vorbi cam nesigur, temîndu-se de noi întrebări.

— Ai căzut de pe scară, zici ? Mai degrabă te-ai bătut cu cineva ! La vîrsta voastră mințiți toți de îngheață apele.

După ce lipi plasturele la loc, doctorița îl zări pe Schraube care căuta să se ascundă în spatele lui Kristian.

— Ia te uită ! Domnișorul Helmchen, cu polipii lui măreți ! Ei, cît mai așteptăm ? În curînd n-ai să mai poți vorbi ca lumea. Cel mai bine ar fi să te operezi chiar acum.

— Imposibil — fornăi speriat Schraube, și se dădu cu încă un pas înapoi. Vin eu la iarnă, doamnă doctor. Acum e prea multă treabă, înțelegeți... Recolta, munca pe șantier...

— Ei dă, tu ai totdeauna cîte un pretext la îndemînă — zîmbi doctorița. Dar adăugă imediat, foarte serioasă : Va să zică, munca pe șantier... ?

Privi reprobator vîlmășagul din curte, apoi se îndreptă cu Lenz la WARTBURG-ul ei prăfuit, parcat la umbra copacilor.

— Aflați că tata e bolnav ! se adresă Linde băieților. Are junghiuri la inimă și-l doare brațul stîng... ! Toată noaptea a stat cu domnul Schnarr, de-a pîndit furtuna, știți, din cauza acoperișului... Și nici măcar n-a plouat... Dimineța l-a durut și mai rău, dar n-a vrut să se ducă la policlinică. Ei, și atunci domnul Schnarr a anunțat-o pe doctoriță.

— Lasă că se face sănătos — o consolă Kristian, săl-tîndu-și pantalonii care-i lunecau mereu la vale. Vezi că nici nu e cazul să stea în pat.

— Unele boli trec și așa — interveni cu hotărîre Schraube, făcîndu-și de fapt curaj în legătură cu propriii săi polipi.

N-o slăbea din ochi pe doctoriță, căci se îndoia că amenințarea cu operația va rămîne și de astă dată fără urmări.

— Și chestia cu fierul o rezolvăm noi ! adăugă Kristian, ca s-o liniștească pe Linde. Scoatem chiar un plus față de greutatea ZUNDAPP-ului.

Apoi schimbă repede o privire cu Schraube. Acesta dădu din cap și-și potrivea sub braț un pachet lunguiet înfășurat în hîrtie. În alte împrejurări pachetul ar fi stîrnit curiozitatea Lindei, dar acum îl ignoră aproape total. Nici de motocicletă nu se interesă. Nici de Spinne Schnarr, despre care nimeni nu știa pe unde umblă. Fata parcă se transformase subit.

Temătoare, căuta să nu scape vorbele doctoriței care tocmai descuiase mașina și își trîntinse trusa pe bancheta din spate.

— Aș vrea să-ți dau un sfat : lasă-te de șantier ! îl preveni aceasta pe Lenz. Ești director de școală, nu brigadier la zidari. Șantierul e o sarcină prea grea pentru dumneata și nu cred s-o poți duce pînă la capăt. Folosește vacanța, caută să te întremezi. Plimbă-te sau, dacă vrei, pescuiește. Mă întreb de ce n-ai plecat cu ceilalți la Thüringen ? Ții cu orice preț să-ți distrugi sănătatea ? La cei treizeci și

cinci de ani ai duminică? Află că, dacă mai continui așa, poți s-o pățești!

Portiera mașinii se închise cu zgomot sec. Motorul în doi timpi porni numaidecât, dar scăpă un scrîșnet metalic.

— Of, ambreiajul! făcu Schraube revoltat. Asta habar n-are de tehnica șoferiei.

Învățătorul reveni în curte indispus. Linde îi sări în întâmpinare. Fără să se oprească, el o strînse cu duioșie la piept, îi mîngîie părul negru și rosti încet:

— Caută să mă sperie de dimineață. Dar nu-i nimic grav.

Trase aer în plămîni și se îndreptă din umeri în vestonul lui cam strîmt. Apoi rîse forțat. Voia să alunge starea neplăcută ce i-o crease avertismentul doctoriței.

— Ei, vînătorilor de fiare vechi! Așteptați căruciorul?

— Ne trebuie o frînghie serioasă — spuse cu hotărîre Kristian.

— O frînghie?

— Ca să scoatem fierul afară, domnule învățător.

— Credeam că din groapă nu mai e nimic de scos. Linde îmi spunea parcă...

Fără să șovăie, Kristian ticlui o minciună despre niște fier vechi pe care îl neglijaseră la prima lor ieșire pe teren și care ar putea fi scos cu ajutorul unei frînghii. Trecu, bineînțeles, sub tăcere faptul că nu era vorba de groapa cu nisip. Nu pomeni nici de discretele lui explorări printre ruinele mănăstirii, unde fusese de dimineață, după ce-l ajutase pe taică-său la izlaz. Descoperise acolo o bară de fier masivă de tot. Dacă ar putea-o smulge din armătura de beton și ar duce-o la topit, s-ar alege cu material mai mult ca suficient pentru suportul sălii de fizică.

— Nu cumva să vă expuneți vreunei primejdii! Ne-am înțeles?

— Băgăm noi de seamă — îl asigură Kristian cu glas răspicat.

Domnul Lenz o trimise pe Linde în clădirea cea nouă după frînghii. Iar pe băieți îi pofti pînă una alta în cancelarie.

Schraube ar fi preferat să rămînă pe loc. Nu se clinti pînă ce învățătorul nu-l chemă a doua oară.

Fereastra stătea deschisă. Totuși înăuntru mai stăruia miros de tutun. Scrumiera era plină vîrf cu mucerile ți-gărilor fumate de Lenz și Schnarr în cursul nopții. Alături, sticlute cu medicamente.

Învățătorul scoase din raftul cu cărți o cutie cu halva și oferi băieților cîte o bucată :

— Gustați. E din Polonia, de la un prieten al meu.

În timp ce savurau halva — o pastă fibroasă cu gust de miere și nuci — Lenz desfășură pe birou planurile noii clădiri și se lansă în explicații amănunțite privind transformarea șopronului. Lucrarea prezenta un dublu avantaj. Pe de o parte asigura un spațiu suplimentar pentru clase. Pe de alta — îndată ce vor avea sală de fizică și laborator de științe naturale — elevii din clasele a IX-a și a X-a nu vor mai fi nevoiți să se transfere la Glindenow, economisindu-și astfel drumul zilnic cu autobuzul, dus și întors.

Urmărind cu vîrf de pixul rețeaua deasă de linii, Lenz le arătă băieților locul unde urma să fie montat suportul. Arhitectul stabilise prin calcule cum și unde trebuie fixat pentru a oferi cele mai bune garanții de rezistență.

— Precum vezi, Werner, fără matematică nu faci nimic — glumi învățătorul.

Schraube tăcea, cu buza de sus răsfrîntă și scormonind cu limba o măsea găunoasă unde se cuibărise un rest de halva. Kristian îl înghionti cu cotul. Schraube își mută limba, dar rămase tăcut și încruntat. Chestia cu matematica îl contraria în aceeași măsură ca și amenințarea cu operația de polipi pe care o amîna mereu. Și una și alta îl călcau pe nervi. Unde mai pui că și în problema ZUNDAPP-ului stăruia un semn de întrebare. Schraube încercase de dimineată să-și revadă comoara ascunsă în șopron, dar nu lipsise mult să fie surprins de bătrînul Kalmus. Ce s-ar întîmpla dacă, ferească Dumnezeu, moșul ar da cu ochii de motocicletă ?

Domnul Lenz reluă explicațiile :

— Mulțumită acestor calcule...

— De ce v-ați luat pe cap și beleaua asta cu construcția dacă sînteți așa de bolnav ? Doar nu v-a'obligat nimeni ! îl întrerupse Schraube aproape grosolan.

— Nu... Firește că nu m-a obligat nimeni.

Lenz se așează. Mută mai la o parte sticlutele cu doctării și își sprijini coatele de masă. Arăta mîhnit. Își continuă expunerea abia după o pauză destul de lungă, stăpînit de griji, aproape descurajat.

Cu cît construcția înainta, cu atîta dificultățile deveneau mai mari. Se adăuga și faptul că în timpul campaniei de recoltare numărul voluntarilor pe șantier scădea simțitor. O dată cu ieșirea la cîmp a combinelor pînă și primarul Schnarr trebuia să se ocupe de alte cele. Învățătorii nu erau nici ei disponibili, fiind plecați — împreună cu majoritatea elevilor — la tabăra de vară de la Thuringen. Și apoi, nu numai procurarea suportului îi provoca dureri de cap domnului Lenz. Și mai rău era faptul că nu dispunea de fonduri pentru plata instalației de apă și sanitare, ca și a celorlalte lucrări. Nu avea nici un ban. Tinichigiul din Glindenow accepta să efectueze lucrările, dar cu condiția ca să fie plătit imediat după terminarea lor. Sfatul raional a prevăzut fondurile abia pentru un an mai tîrziu. Și deși responsabilul respectiv promitea să caute o soluție pentru ieșirea din impas, totuși perspectiva se arăta foarte nebuloasă. Iar devizul stabilea o sumă de loc neglijabilă : trei mii cinci sute de mărci !

Jampoll, ale cărui gînduri zburau aiurea, privea cu invidie planul construcției, cu țesătura lui de linii precise, ordonate. Aici nu încăpeau enigme ; aici totul era dinainte calculat. Mă rog, domnul Lenz putea să fie bolnav și problema cheltuielilor încă nerezolvată, dar exista un țel cît se poate de limpede. Se știa cu precizie care va fi rezultatul final : o școală nouă, modernă. Pe cînd cazul bunicului era foarte încurcat. Cum să prevezi finalul ?! Darămite un final fericit ! Dacă i s-ar cere să expună problema, el, Jampoll, nici n-ar ști cum să se descurce. Că străinul și bunicul s-au bătut ? Asta da, era clar. Însă de ce ? Cauza dușmăniei lor aprige rămînea o taină.

Jampoll se pipăi în buzunar. Dis-de-dimineață, pe ascuns și trăgînd mereu cu urechea spre bucătărie, începuse o scrisoare adresată părinților. Un semnal de alarmă. Scriesese mai întîi adresa pe plic. Apoi : „Dragii mei părinți, aici se întîmplă ceva rău...” Dar se răzgîndise. Ce mare

lucru putea să obțină astfel ? Dacă voia să denunțe cazul, n-avea decît să se adreseze sectoristului !

— Trei mii cinci sute... ! îngîină cu tristețe Kristian, luînd parte la suferințele lui Lenz.

— Dar tinichigiul... de ce nu vrea să aștepte ?! se zborși Schraube pe un ton de parcă învățătorul ar fi avut vreo vină. Are el bani destui... dacă și-a putut cumpăra o FELICIA-SPORT !

— Oricum, îl costă materialul, lucrătorii — explică Lenz.

— Adică fără bani, gata, s-a zis cu veriga principală... ! ironiză Schraube și, vîrîndu-și unghia între dinți, se întoarse cu spatele la învățător. Uite-așa rămîne treaba la jumătate !

— Se întîmplă... — făcu Lenz privind pe fereastră la dungile de mortar de pe zidul clădirii.

După puțin sosi și Linde cu o frînghie. Kristian era mulțumit.

Învățătorul îi lăsa pe băieți în voia lor. Ar fi vrut să le mai ofere cîte o bucată de halva, dar cutia se golise. La ieșire le vorbi calm :

— Ei, acum a știți cum stăm. Prin urmare, hotărîți voi dacă mai adunați fier vechi ori nu. Eu unul nu vreau să vă oblig.

Îi însoți pînă afară. Cînd ajunseră lîngă castanii prăfuiți de ciment, Linde se adresă băieților pe un ton foarte aspru :

— Ce se întîmplă iar ? Nu cumva vreți să ne lăsați în pană ?!

— N-a spus nimeni nimic ! i-o reteză scurt Schraube. De cînd cu cearta în jurul ZUNDAPP-ului, devotamentul său pentru Linde slăbise serios.

— Atunci ce tot măcăi ?! Doar trebuie să plecăm !

— Și căruciorul ?

— Lasă, mai tîrziu.

Kristian zîmbea nehotărît. Își aruncase frînghia pe un umăr, după obiceiul alpiștilor. Linde îi cerceta cu ochi mari. Între timp devenise atentă și la pachetul lui Schraube. Înțelese că băieții tănuiesc ceva.

— Vă ajung la groapa cu nisip. Aduc și căruciorul.

— Nu e nici o grabă. Acolo unde mergem noi durează cam mult — explică pe ocolite Kristian.

— Și nici nu e lucru potrivit pentru fete, înțelegi? vorbi răspicat Schraube.

Ducea pachetul sub braț ca pe o pușcă automată. Curiozitatea Lindei s-ar fi dezlănțuit vîrtos și ar fi plouat cu întrebări dacă tocmai atunci nu s-ar fi oprit în fața porții o POBEDA, din care coborî spătosul consilier raional. Prima oară, cînd cu distribuirea berii pe șantier, consilierul venise la discuție înarmat cu un dosar voluminos. Acum venea cu mîinile goale. Desigur că aducea răspuns în legătură cu fondurile. Dar aerul lui nu anunța nimic bun. Cuprinsă de teamă, Linde se repezi în cancelarie ca să-l anunțe pe Lenz.

UN CÎNTEC DEASUPRA ADÎNCURILOR

Cînd părăseai drumeagul cotit și o luai prin tufărișul răspîndit pe margine, cam la vreo cincizeci de metri depărtare, te întîmpina o tăbliță strîmbă cu inscripția : „Intrarea oprită ! Pericol de moarte ! Dislocarea materialului strict interzisă !“ Mai încolo, din vălmășagul verde al tufelor, se iveau ruinele de beton, blocuri informe, colțuroase, acoperite de mușchi. Pe-alocuri ieșeau la iveală plăci groase de jumătate de metru, ca niște sloiuri de gheață ce se îngămădesc și se topesc de-a valma. Printre acestea se căscău gropi foarte adînci, căldări umbroase, în care putrezea frunzișul de anul trecut. În preajma ruinelor vîntul închipuise pătule din praf și frunze moarte, alături de care trăiau mesteceni schilozi. Cum arătau golurile dedesubt, ce hăuri tăiasse forța teribilă a dinamitei — aceasta nu se vedea de sus. Ar fi trebuit să cobori în adînc. Deschizături oarbe, întunecate, trădau totuși unele posibilități de trecere. Aminteau de cuștile pentru iepuri de casă.

Bara descoperită de Kristian se afla cam la trei metri adîncime, țîșnită din corpul ruinelor, nu departe de un spațiu liber deschis printre bolovani. Era lungă cît un stat de om, cu o mulțime de muchii, și trăgea desigur serios la cîntar. Deasupra barei odihnea pe orizontală craca unui pîn vînjos, neînfrînt. De minare cum rezistase exploziei. Pînă și bara fusese strîmbată și mușcată în partea de jos — locul unde băieții plănuiau s-o rețeze.

— Chestia asta ne ia pe puțin trei zile — aprecie Schraube, care își revenise total de pe urma dramei sale de motociclist. Dar fără lampă de sudat... ?

— Întîi și întîi ne trebuie un pietroi — hotărî Kristian. Cam de vreo jumătate de kilogram.

Dar pietroaie de mărimea asta nu se prea găseau. Pînă la urmă descoperiră totuși două pietroaie de acest fel. Kristian legă pe cel mai greu de un capăt al frînghieii și dădu s-o arunce pe după cracă. La cea de-a patra încercare figura îi reuși. Descriind un arc, frînghia încălecă pe craca trasă la capătul celălalt de greutatea pietroiului:

— Și ce-i cu circul ăsta ? întreabă Schraube nedumerit.

— Măsură de siguranță, omule ! Ne legăm cu ea ! lămură Kristian.

Pietroiul se izbi de un bloc de beton, se rostogoli și căzu într-o groapă. Din adînc se auzi un sunet straniu, metalic, tremurător. Băieții ascultară surprinși. Nu cumva adîncul îi avertiza să se astîmpere ?

— Știți ceva... ? rosti Schraube. Ce-ar fi să ne lăsăm păgubași ?!

Blocurile de beton cîntăreau desigur multe tone fiecare. Zăceau așa, cum le răvășise cu douăzeci de ani în urmă explozia dinamitei, însă tari și de neurnit. Existau și porțiuni unde un singur pas greșit putea să disloce și să rostogolească la vale cîte un bloc uriaș, care să-l strivească pe intrus. Perspectivă cam neagră, desigur. Ceea ce fusese cîndva menit să reziste bombelor, putea să se dovedească acum mai șubred și mai slab ca o traversă veche.

— Va să zică, te-ai speriat ? întreabă în cele din urmă Kristian.

— Pe dracu' ! mormăi Schraube. Dar să ne rupem gîtul, înțelegi, cînd însuși Lenz spunea că putem s-o lăsăm baltă dacă vrem, că nu ne obligă nimeni... !

— Lenz e bolnav și totuși muncește pe șantier.

— Parcă e obligat... ?!

— Păi o face de bună voie.

— De bună voie... ? fornăi Schraube. Pesemne că vrea să fie lăudat, să-l evidențieze, să-i dea și o decorație : învățător emerit ori Medalia Muncii, înțelegi... ? La urma urmei, ce-i aia „de bună voie“ ?

— Asta e... cînd faci ceva fără să fii obligat ! defini cu tărie Kristian. Cînd muncești fiindcă vrei *tu*... adică îți place !

— Îți place... ! îngînă tărgănat Schraube.

Se aplecă apoi brusc, desfăcu pachetul în care se afla un ferăstrău special pentru tăiat fier și, ca și cum n-ar fi avut nici un fel de rezerve, întrebă :

— Cine începe ?

— Eu ! sări Kristian. E clar !

— Tu nici nu știi să umbli cu ferăstrăul ! refuză Schraube. Și nici Jampoll nu intră în discuție, cu brațul lui...

După care se și pregăti să atace ruinele. Dar Kristian îl reținu :

— Nu face pe grozavul, Schraube ! Ideea cu mănăstirea a fost a mea.

Astfel Kristian porni să cucerească pas cu pas haosul acela cu bolovani colțuroși înălțați ca niște stînci artificiale. Asta după ce Schraube și Jampoll îl încinseră de două ori cu frînghia trecută peste cracă. Acum țineau vîrtos de un capăt al ei. La prima poticnire băietii ar fi tras din răsuputeri și Kristian s-ar fi legănat în aer ca un gîndăcel prins de o ață.

Dar nu se întîmplă nimic. Cu brațele desfăcute, Kristian își menținea echilibrul balansînd deasupra vîlmășagului de piatră. Ajunse apoi la bara cu pricina și se apucă de lucru.

Micul ferăstrău țiuia și scrișnea cumplit. Schraube constată că uitase să-l ungă. Își scotoci buzunarele salopetei proaspăt spălate și găsi în sfîrșit sticluța cu ulei. Dar dopul, nefiind bine fixat, cam un sfert din conținut i se prelinse pe cracul drept al pantalonului. Era o pată întunecată.

— Dacă o mai vede și pe asta, m-am ars ! bombăni Schraube, cu gîndul la maică-sa.

Îi aruncă sticluța lui Kristian. Acesta o prinse cu îndemînare. Se mișca pe terenul acela primejdios cu aceeași siguranță ca și în șezlongul său cosmic din vîrfurile fagului. Era mai optimist și mai încrezător ca oricînd. În ajun, tatăl său, Dossow, nu mai băuse nimic, iar dimineața, pe izlaz, fusese destul de prietenos cu el. De aceea băiatul se simțea fericit și capabil de cele mai mărețe acțiuni. Expediția la mănăstire îl pasiona. O adevărată aventură. Dar rîvna și setea lui de glorie ținteau și mai sus. Seara avea de gînd să continue vînătoarea după crapul de aur.

După ce unse bine ferăstrăul ca și porțiunea de bară cu care acesta venea în contact, băiatul constată că unealta scrișnește mai puțin. Munca își urmă deci cursul ei firesc.

— Nu forța, omule ! îl corijă Schraube în câteva rînduri. Plimbă-l ușor. Altfel nu taie ca lumea.

După un timp, cei doi obosiră să tot țină de capătul frîngiei. Schraube hotărî să o lege de colțul unui bolovan. Astfel puteau să se miște în voie și să supravegheze terenul pentru a nu fi surprinși.

Jampoll se deplasă pînă la vechea șosea și scrută împrejurimile. Nu văzu decît un iepure ce țopăia printre ferigi, pătlagină și măcriș. Acesta se sperie și o zbughi în salturi repezi. Altminteri nimeni. Nici pădurar, nici vreun paznic care să-i pună în primejdie. Liniștea ar fi fost deplină dacă tocmai atunci n-ar fi trecut în viteză un tractor ce remorca bușteni.

Cucuiul lui Jampoll mai zvîcnea din timp în timp ca un semnal menit să-i readucă în memorie întâmplările acelei nopți. De fapt, ce-ar fi trebuit să facă ? Să-l caute pe străin și să-i spună răspicat : „Lasă-l în pace pe bunicu’!“ Să-l urmărească în taină ? Sau să lase lucrurile în voia lor ?

Cînd se înapoie, îl găsi pe Kristian learcă de sudoare. Nu-și închipuise că treaba va fi atît de grea. Schraube rînjea satisfăcut. Păi da, o bară ca asta nu e un băț de lemn !

Sloboziră frînghia în așa fel încît Kristian să poată reveni sus, ajutat de centura lui de siguranță.

— Mi-e o sete de mor ! se plînsese el. Dar trebui să se mulțumească cu niște coacăze ce creșteau din belșug în preajma mănăstirii. Boabele trandafirii, încă necoapte, aveau un gust amar. Jampoll ciuguli la rîndul lui.

— Dacă am căuta mai jos ?! propuse Schraube, arătînd spre groapa în care căzuse pietroiul. Te pomenești că a mai rămas ceva de la călugări. Vreun butoiăș cu vin sau...

— Vin... ?! rîse Kristian și se înecă, tușind zgomotos. Ai și tu niște idei ! Poate să găsim vreun butoi de benzină ars. Că din vechea mănăstire n-a rămas nici urmă. A fost distrusă încă pe la 1700. Asta, dacă ar fi să dăm crezare unor surse competente.

— Vax la pătrat ! făcu Schraube flegmatic.

— Află că dărmăturile astea sînt cazemate din timpul războiului, cînd nu mai era pe-aici nici picior de călugăr, pricepi ? Dar...

Kristian deveni foarte serios. Ca de obicei cînd se avînta în probleme de știință, o tensiune maximă se așternu pe chipul lui.

— ... dar acum patru-cinci sute de ani s-ar fi găsit poate ceva extra, ceva colosal...

— Comori ?

Jampoll își aminti din nou povestea cu cărăbușul de aur al domnului Legrand și al negrului Jupiter. Ca și atunci, cînd se afla cocotat în vîrfurile fagului-rachetă. LIRIODENDRON sau TULPIFERA...

Kristian oftă :

— Comori... nu cred. În orice caz, puțin probabil. Călugării benedictini, cu sutanele lor albe, erau îndeobște lipșiți de avere. Bineînțele cei fără rang. Așezați aici acum aproape o mie de ani, pe un teren sălbatic și mlăștinos, dormeau pe paie, se hrăneau cu legume, ba chiar și cu frunze de fag. Carne nu aveau voie să mănînce.

— Tîmpită asociație ! constată Schraube cu dispreț, scuipînd o coacăză. Eu nu m-aș fi înscris la ei ! Continuarea, domnilor !

Acestea zise, mai scuipă o boabă și, legat de frînghie, se lăsă coborît printre ruine. Băieții lucrau cu mare atenție. Schraube nu avea îndemînarea lui Kristian. Prudent, se tîrî o bucată de-a bușilea. Patentul i se ițea din buzunarul de la spate al pantalonilor. În sfîrșit, ajunse și el teafăr pînă în dreptul barei de fier. Ferăstrăul intră din nou în funcțiune.

— Trebuie să fi fost coloniști călugării ăia, nu ? întrebă Jampoll. Căuta dinadins să gîndească la altceva ca să scape de obsesia împlinirii din prisacă.

— Asta la început... Păreau foarte cumsecade, o duceau numai în rugăciuni — răspunse Kristian legînd frînghia de colțul bolovanului și lungindu-se la pămînt. Dar pe urmă stareții și egumenii, înțeleși cu margrafi, s-au apucat să rupă cît mai mult din pămîntul și din bunurile pescarilor slavi care trăiau aici. Le dărimau pînă și templele. Iar cînd pescarii se apărau, atunci călugării chemau în ajutor călăreți înarmați de-ai margrafului.

Kristian istorisi apoi cum locuitorii aceia slavi, în ciuda prigoanei la care erau supuși, nu se lepădau de credința în zeii lor Svantevit și Turasioi și se închinau mai mult la *Calul Sfânt* decât la cruce. Astfel se dezlănțuiră lupte crâncene între margrafi și călugări pe de o parte și pescarii slavi pe de altă parte. Pe urmă cică s-a petrecut povestea cu contele cel hain, pe care pescarii l-au aruncat în Rîpa Huhurezului...

Iarăși Rîpa Huhurezului ! Ce nume ciudat și vrăjmaș ! Din prima clipă a șederii lui la Wolfsburg, Jampoll simțea cum cele două cuvinte alăturate îl urmăresc ca o piază rea. Înghiți în sec. Ar fi vrut să prindă nițel curaj și să mărturisească prietenilor povara ce-l apăsa.

Încă de dimineață îl încerca acest gând. Simțea nevoia unui ajutor de nădejde, ca să poată înfrunta atâtea chinuitoare întrebări. Dar cum dădea să scoată un cuvînt, cum îl apucau ezitățile. „Aici se-ntîmplă ceva grav“ — așa ar fi vrut să le spună. Ce anume se întîmpla ? Jampoll nu știa nimic precis. Doar că bunicul îl conjurase să tacă ; altminteri cică ar fi fost și mai rău.

Kristian avea chef să-și continue povestea :

— Și atunci margraful...

— Du-te naibii ! se înverșună Schraube împotriva barei și întoarce sticluta cu ulei cu gura în jos. S-a scurs tot ! Și pînza la ferăstrău... s-a tocit !

Kristian se sculă în picioare :

— Cît ai tăiat ?

— Vreo trei centimetri...

— Și totalul ?

— Vreo cînșpe — fornăi Schraube plictisit, moleșit la rîndul lui de atîta efort. Cu ritmul ăsta nu termină nici la Crăciun.

Împinse supărat sticluta deoparte. Aceasta se rostogoli pe blocul de piatră și căzu în groapă înainte ca Schraube s-o poată salva. Jos răsună din nou un zăngănit metalic. Ca și adineauri, cînd căzuse pietroiul.

— Fleți mai sîntem, măi fraților ! exclamă Schraube lovindu-se cu palma peste frunte. Acolo, jos, s-ar putea să fie o grămadă de fier vechi. Și încă liber ! N-avem decît să-l scoatem afară.

— Aiurea ! protestă Kristian. Dacă se prăvale ceva ?!

Dar Schraube se lansă totuși ca un acrobat pe frînghie. Blocul de piatră era foarte solid. Nici măcar nu sună a gol dedesubt.

— „Clopotele“ lui Schiller : „În pămînt, adînc zidit“ — recită Schraube.

— Nu sînt de acord ! se încăpățîină Kristian. Categorie împotrivă !

— Atunci întrerupem și facem rost de alte pînze — se învoi Schraube revenind la locul său.

Ceilalți traseră imediat de frînghie ca s-o scoată de pe cracă. Schraube, care încă nu-și desfăcuse legătura, se încurcă de-a binelea, ca într-un laț. În sfîrșit, rezolvare și acest accident neprevăzut.

— Va să zică, facem o pauză. Beleaua asta ne-a cam încurcat.

După ce fereastrăul amuți, totul se prefăcu parcă într-o tăcere șoptitoare... Să fi fost vreo poveste ce se depăna ? În vîrfurile arborilor sporovăiau pițigoii cu glas subțire și mic. Sunetul metalic din adînc pierise de mult. În schimb, se trezi un cîntec depărtat...

La început nu se putea ghici de unde vine. Nu era voios, entuziast, ca al unui excursionist. Dimpotrivă, suna trist și tînguitor. Cînd băieții stătură în loc să-l asculte, glasul se frînse și tăcu. Să fi fost numai o părere ? Ba nu ! Cîntecul răsună din nou ! Încă nedeslușit, confuz...

Ajunși la vechea șosea asfaltată, Kristian rosti sec :

— Rîpa Huhurezului.

— Haide odată ! ceru Jampoll.

I se făcuse lehamite să tot dea ocol enigmelor. Încă de mult ar fi trebuit să vadă rîpa, s-o cerceteze cu ochii lui.

— N-or fi umblînd strigoii tocmai la prînz ! se îmbărbătă Schraube.

Pe măsură ce înaintau, aspectul pădurii se schimba treptat. Părea că se întoarce în timpuri din ce în ce mai vechi. Pîlcuri de arbori frînți de furtună alternau cu deșul. Se încrucișau poteci întortocheate, croite nu de oameni, ci de sălbăticiuni. Adesea trebuia să ocolești hățisuri de nepătruns. La dreapta, după anini, licărea scurt Lacul Nuferilor. Se arată și stejarul cel bătrîn, cu trunchiul

aproape putred. Terenul începea să coboare. În stînga ră-sări o potecuță șerpuiind în sus, pînă la șoseaua spre Wolf-sruh. Băieții se apropiau de rîpă. Se strecurau cu băgare de seamă printre mesteceni și pini mărunți. Tufe de roz-marin închipuiau ultima barieră.

Rîpa Huhurezului !

Semăna întocmai cu imaginea pe care Jampoll o păstra de cînd cu întîlnirea aceea întîmplătoare de anul trecut. Iată malul sinuos, năpădit de mușchi și rădăcini. Iată și arborii culcați la pămînt, găunoși, putrezi. Și jos, iată oglinda neagră a apei, încremenită, uleioasă.

Nici un glas nu se mai auzea. Cîntecul pierise. Băieții mai înaintară o bucată tîrîș. Schraube ținea ferăstrăul în-tins ca pe un pumnal.

— Se vede că venea din altă parte cîntecul — mur-mură Kristian.

Dar în aceeași clipă glasul răsună din nou și băieții îl recunoscuseră pe cîntăreț. Era Hinrich, năîngul cocoșat. Șe-dea lîngă rîpă, dincolo, pe un buștean, și arăta ca un duh al pădurii.

„Negru hău fără poteci,
Zboară-un zvon departe —
Zvon de jale-n veci de veci,
Inimi seci și buze reci
Și omor, și moarte“.

O năpîrcă inelată, cu pete galbene, spinteca lacul înot. Nu i se vedea decît căpșorul pe care-l purta cu greu dea-supra apei. Limba îi țîșnea într-una, subțire și iute ca fulgerul.

„Negru hău...“ — o luă de la capăt năîngul. Cînta cu o voce nesigură, pițigăiată, de copil. Pe capu-i cărunț avea o bonetă militară pomosită și îndesată pînă peste ochi. Probabil că o culesese cîndva de pe autostradă pe urma unui camion cu soldați americani. Cățelul ședea la picioarele lui și ținea capul într-o parte, ca foxterierul tărcat de pe vehile discuri pe care le colecționa tatăl lui Jampoll. „His

Master's Voice", vocea stăpînului său. Semăna perfect. Numai că foxterierul şedea în dreptul unei pîlnii de gramofon.

„Z... Zvon de jale-n veci de veci...”

Băieţii nu-şi trădau prezenţa. Ce rost ar fi avut să-l tulbure pe bietul Hinrich în singurătatea lui? S-ar fi putut să-l sperie. Aşteptau deci lungiţi sub o tufă argintie de rozmarin, potopită de flori gingaşe, albe, cu parfum ciudat. Parcă mirosea a terebentină şi a coji de portocale.

„...Inimi seci şi buze reci...”

Jampoll îl observa cu atenţie pe cîntăreţ. De cînd cu întîmplarea din cursul nopţii — care îi dovedea clar că nişte fapte grave fuseseră într-adevăr săvîrşite cu participarea bunicului şi a străinului — poveştile grozave în legătură cu Rîpa Huhurezului îl nelinişteau mai puţin. Era totuşi atent şi curios. Aştepta următoarea strofă a cîntecului. La cine oare se referea? La margraful cel hain? La Gotthold cel mut?

— Să-şi fi compus Hinrich singur cîntecul? Întrebă Jampoll răguşit.

— S-ar putea să fie unul vechi — şopti Kristian. Dar există destui oameni trăsniţi care ştiu să facă versuri. Aşa şi Hinrich. N-are ocupaţie, stă, gîndeşte, îi trec prin cap toate alea şi gata cîntecul!

În mijlocul apei, unde apăruse adineauri năpîrca, se ridicau acum băşicuţe lucioase ce plesneau, şi dispăreau fără nici un zgomot.

— Vezi? îl înghionti Kristian pe Jampoll. Asta o fi! Cînd înecatul strigă de jos atunci apar băşici la suprafaţă. De aci şi legenda.

— Ce legendă? Cu Gotthold cel mut?

— Da' de unde! Una veche de tot, cu margraful cel hain. Tutenberg îl chema.

Schraube pufni a silă şi se trase mai înapoi sub tufa de rozmarin.

— Thietemar Tutenberg? Ce ţi-i şi cu cămilele astea bătrîne! Ar fi trebuit să iasă pînă acum! Doar înecaţii se ridică la suprafaţă!

— Unul ca Tutenberg nu se mai ridică — sublinie cu fervoare Kristian. Tocmai ăsta e tîlcul legendei pe care străbunii au transmis-o urmaşilor. Pentru nelegiuirile lui margraful a fost osîndit să stea veşnic la fund, să rătăcească sub apă. Un blestemat.

— Atunci trebuia să iasă barem celălalt — raţionă Schraube, căruia legendele îi apăreau prea vagi şi care se încontrase cu Kristian şi în legătură cu fundul dublu al lacului. Doar Gotthold cel mut n-a fost un jefuitor, nu i-a chinuit pe oameni cum făcuse Tutenberg la vremea lui. Şi atunci, care-i păcatul ?

— Ei, asta-i altă epocă, ştii, contemporană... dacă judecăm din punct de vedere istoric — răspunse Kristian. Cu Gotthold s-o fi petrecut un accident nenorocit.

Băşicuţele dispărură. Nu se mai arătau. Jampoll îşi mută privirea dinspre lac. Plecîndu-şi capul, simţi pe frunte boarea pămîntului acesta umed şi răcoros. Muşchiul de dedesubt era de fapt o infinită aglomerare de frunze minuscule, milioane de fire subţiri adunate într-un covor imens, catifelat. De oriunde l-ai fi privit, nu-i aflai nici început, nici capăt.

Jampoll se simţea dezamăgit. În zadar obosise de atîta încordare. Frazele docte ale lui Kristian îl enervau. Povestea cu Tutenberg n-avea nici un chichirez. Asemenea basme circulă peste tot.

— Trăcăneşti într-una... Dar adevărul nu-l ştie nimeni.

— Şi ce te interesează, mă rog ? făcu mirat Kristian.

— Mă interesează ce s-a întîmplat cu Gotthold cel mut, pe toţi dracii ! zbieră Jampoll sărind în picioare. Asta-i important, pricepi ? ! Altfel ce tot căutăm pe-aici ? Legende ? Aiureli ?...

Ceilalţi doi se ridicară la rîndul lor agitaţi. Rozmarinul trosni. Auzind zgomot, cocoşatul tresări şi se sculă de pe buturugă. Speriat, căţelul porni să mîrîie.

Kristian pâlise la faţă. Îşi muşca buzele. Fusese atacat pe nedrept. În sfîrşit, răspunse hotărît :

— Păi tu ai cerut să venim încoace ! Aşa că nu zbiera ! Iar dacă te interesează Gotthold, atunci fă bine de-l întreabă pe bunicu-tău ! E singurul om în măsură să ştie ceva.

Jampoll privea în lături bosumflat. În sinea lui regreta faptul că se purtase ca un măgar. Ce-i făcuse la urma urmei Kristian ? Nimic !

La cooperativa agricolă din Wolfsruh suna ora prînzului. Un sunet limpede, prelung, fără pic de mister. Kristian ascultă cu atenție. Își aminti că ar fi trebuit să fie mai devreme acasă ca să se apuce de gătit. Vecina care îngrijea de gospodărie plecase pentru cîtva timp la niște rude ale ei.

— Uite, omule... — dădu Jampoll să se explice.

— În regulă ! îl liniști Kristian.

Supărarea îi trecuse. Doar o umbră de mirare mai stăruia pe chipul lui. Ce-o fi fost cu explozia asta a lui Jampoll ? Ciudat.

Părăsîră rîpa în pas grăbit, petrecuți de ochii întrebători ai lui Hinrich. Kristian o luă înainte. Ceilalți mergeau la cîtiva metri în urma lui. Buzunarele lui Schraube sunau în ritmul pașilor.

— Întîi vă luați la hartă și pe urmă iese cu mare prietenie ! fornăi el nedumerit.

ATA DE LA UNDIȚĂ

În după-amiaza aceea Schraube fu surprins de bătrînul Kalmus. Venise după Jampoll, înarmat cu niște nuiete pentru undiță și cu pînze noi de ferăstrău. Dar, pînă una alta, trebui să se strecoare, firește, în șopron ca să-și vadă motocicletă. Kalmus fusese în grădină și meșterise ceva la ușa stricată a barăcii. Îl zări pe Schraube tocmai cînd acesta ieșea din șopron.

Aflîndu-se în bucătărie și auzind glasul supărat al bătrînului, Jampoll dădu fuga în curte.

— Ce-ți trece prin cap, băiețas ? Mă spionezi ? se repezi Kalmus la Schraube, amenințîndu-l cu o stinghie.

Mustața lui albă, pleoștită, juca nervos. Schraube se refugie între plase. Întăritat, bunicul răcni și mai tare :

— Las' că te croiesc eu !

— Poftim ! Dați în mine ! Dați ! gîfîi Schraube cu brațele desfăcute, ca și cum ar fi vrut să-i ațîină calea. Dar de ZUNDAPP să nu vă atingeți, că... !

— Cine te-a trimis ?

— Cum adică ? fornăi Schraube năuc.

Nu se înțelegeau. Băiatul habar n-avea ce-i în capul bătrînului. În schimb Kalmus, convins că derbedeul fusese însărcinat de străin să-l spioneze, agita furios stinghia și se tot repezea la el. Vîrît între plase, Schraube se apăra cu pumnii ridicați.

— A venit numai pentru ZUNDAPP-ul lui ! interveni Jampoll, dînd buzna pe ușa șopronului.

Bătrînul lăsă stinghia în jos.

Jampoll înțelese că nu mai avea nici un rost să ascundă adevărul. Oricum, bătrînul s-ar fi apucat să scotocească prin

șopron. Decît un scandal monstru, mai bine o mărturisire deschisă. Vorbi deci de neomenia cu care fusese tratat Schraube, de mînia mamei-si, de fuga de acasă. Pînă la urmă, nu găsisese altă soluție decît să ascundă ZUNDAPP-ul, aici, în șopron... Bătrînul ascultă bănuitor. Apoi dădu plasele deoparte. Și într-adevăr, între coșurile pentru pește, odihnea sărmanul vehicul — sfios, demodat, plin de praful celui drum de pomină prin noapte și vînt.

— Ce face... ? băigui bătrînul, mirat la culme.

Încă nu înțelegea toată istoria. Îi venea greu să iasă din cercul spaimelor și bănuielilor, să se consoleze cu o explicație atît de simplă.

— Ce-i cu asta... ? Ce aveți de gînd ? căută el să se dumirească.

— Material de studiu — răspunse Schraube împleticit. Adică teorie... exerciții... Asta-i tot... înțelegeți dumneavoastră.

— Schraube vrea să se facă mecanic-auto — întregi Jampoll.

Bătrînul parcă se mai liniști.

— De aceea ai șters-o masă ? îl întrebă el pe Jampoll.

Băiatul confirmă din cap. Simțea din nou povara sumbrei înțelegeri care intervenise între ei. Ca și cum ar fi fost vorbiți, priviră amîndoi peretele de care Schraube își rezemase sculele. Acolo stătuse și bicicleta străinului. Dimineata, însă, dispăruse. De altfel, Jampoll fusese sigur că așa se va întîmpla. Disparația bicicletei făcea și ea parte din jocul întunecat al tainelor.

Bunicul lăsă din mînă perdeaua de plase ce acoperea motocicletă. Apoi îi se adresă neașteptat de blînd :

— Dacă mergeți la pescuit, luați și cheia de la barcă. O găsiți la bucătărie, sus, în cui.

Jampoll era foarte surprins. Ce-o fi însemnînd această bruscă generozitate ? Nu de mult bătrînul ascunsese cheia poruncindu-i să nu pescuiască decît la mal.

Sebastian, motanul cel galben, se strecură tiptil prin ferestruia de la pod. Coborî în curte și, mlădiindu-și coada, se frecă de picioarele lui Kalmus care tocmai dădea să plece.

— Cît despre mine... lăsați motocicleta aici — hotărî bătrînul împăcat. Dar nu vreau să-și vîre nasul oricine, pricepeți...

— Avem noi grijă, domnule Kalmus ! fornăi Schraube cu mare zel. Strălucea de bucurie.

— Rămîne între noi... Absolut totul ! încheie bătrînul privind rugător spre nepotul său.

— Chestie de onoare ! îl asigură Schraube, care nici acum nu înțelegea că discuția viza de fapt altă problemă decît aceea a motocicletei.

De îndată ce bătrînul plecă, Schraube sări frenetic într-un picior. Acum ZUNDAPP-ul se afla în siguranță. Acum putea să aștepte pînă ce maică-sa va reveni la sentimente mai bune. De atîta bucurie se apucă să joace scena spaimei sale de adineauri :

— Gata-gata s-o bag pe mîncă, măi, cînd s-a repezit cu stinghia la mine ! Și ce mai ochi căscase ! Ca de strigoi ! Însă nu-i chiar așa de rău cum pare. Numai uneori se arată cam crunt, înțelegi ? Încolo, e om de treabă bătrînul.

Jampoll dădu să intre iarăși în șopron, dar întîrzie nehotărît lîngă undițe. Nu-i prea venea să se ducă iar la mănăstire. Se simțea prost în societatea acestor prieteni cărora nu putea să le dezvăluie taina lui. Nici chestia cu crapul de aur nu-l mai ispitea prea mult. Scăpase un prilej unic, extraordinar. Acum, degeaba, nu mai era nici o șansă ca monstrul să-i pice în undiță.

Schraube insistă multă vreme pînă reuși să-l aducă pe drumul dorit. După părerea lui, micul conflict ce-l avusesese cu Kristian în legătură cu rîpa n-avea nici o importanță și nu era cazul să-l jignească așa de profund.

— Omule, poate dăm de caraghiosul ăla de la Wüste-Buchholz — caută el să-l îmbie. Să vedem ce tot face cu parii aceia. Eu unul l-aș croi să vadă stele verzi !

Străinul... Schraube l-ar croi... Hm, parcă celălalt ar sta cu mîinile în sîn !

Jampoll intră în bucătărie și luă cheia de la barcă. Dar bunica îl mai reținu nițel ; voia să știe cu cine anume se duce la pescuit și dacă au luat cu ei destule provizii. Băiatul nu scăpă fără un pachet serios, căci — zicea bunica — după-amiaza e foarte lungă. Bătrîna pregăti șase

sandvișuri duble cu cârnăț afumat, câte două de fiecare, și le înfășură în suplimentul de duminică al ziarului „Glin-denower Volksstimme“. Apoi îi scoase pansamentul murdar de pe frunte, aplicând în schimb un leucoplast „Ancora“ de culoare roz și mult mai bățător la ochi. Privindu-se în oglinda de lângă cuier, Jampoll aprecie că arată ca un bleg.

Încrucisându-și mâinile la piept, bunica îi urmări pe băieți cu privirea până ce aceștia ieșiră în drum încărcăți nevoie-mare : Schraube cu nuiielele, cu o vâslă, cu o legătură de pânze noi de ferăstrău, precum și cu o sticlă lungă, plină cu ulei, pe care și-o îndesase în buzunarul pantalonului ; Jampoll cu pachetul de sandvișuri, cu ciorpacul și cu o cutie mare pentru rîme. Negul de pe fața bunicii jucă satisfăcut.

Pe cînd mergeau așa, chibzuiră că le-ar trebui niște ață mai groasă pentru mulinetă. Tăiară deci ulița și porniră în marș pe sub castanii pletosi către noul magazin cu articole de consum, pe a cărui firmă de neon zburdau vrăbiile.

Acolo fură nevoiți să aștepte la rînd. Mai erau o seamă de clienți înaintea lor : țărânci care țîrguiau zahăr pentru dulceturi, țărani care doreau o ladă cu răcoritoare pentru tovarășii lor de pe cîmp — precum și Hebestreit cîrciumarul, care avea nevoie de brînză și era necăjit că oamenii nu se răcoresc la tejgheaua lui. Responsabilul unității, domnul Kutulla, un bărbat jovial, cu fața ca o lună plină, zorea mereu de nu-i mai ajungeau cele două mîini, mai bine zis una și trei sferturi — căci îi lipseau două degete de la mîna dreaptă, pierdute în război.

Încărcăți cu sculele lor, Schraube și Jampoll așteptau într-un colț, lângă frigider. Abia dacă îndrăzneau să se miște. Mai bine și-ar fi lăsat buclucul afară.

— Să nu-mi răsturnați pungile de pe raft ! le strigă prietenos Kutulla.

Soarele îi juca pe chelie.

— Aveți ață de undiță ? întrebă Schraube. De șaizeci ?

— Dumnezeule ! se miră Kutulla. Vînați balene de vă trebuie asemenea odgon ? Porlon șaizeci... ? O să caut în magazie.

Și, foarte preocupat, continuă să servească clienții. Kutulla glumea, țărâncile chicoteau. Automatul de la casă zuruia emitînd benzi subțiri cu cifre albastre.

Între timp, pe uliță apăsură Spinne Schnarr și sectoristul. Băieții îi zăriră după maldărul de pâini expuse în vitrină. Sectoristul parcă-i lămurea ceva lui Spinne Schnarr, vorbind cît se poate de serios. Spinne îl asculta ca de la egal la egal. La un moment dat, sectoristul schiță cu mâinile conturul unui obiect masiv. Spinne, cu sprîncenele arcuite pe fruntea lui îngustă și îndărătnică, îl aprobă din cap.

— Face pe grozavul — mormăi Schraube. Parcă-ar fi de la comisia de anchetă.

Sectoristul aruncă o privire fugară în magazin. Jampoll întoarse repede capul ca să nu fie văzut. Deasupra rafturilor atîrnau tot soiul de inscripții: „Nu vindem chibrituri copiilor!“; „SAUBERLIN“, produsul ideal pentru spălat, care vă face fericiți! „Gătește cu drag, piperează cu BINOI!“ Cum poate un produs pentru spălat să te facă fericit? Și sectoristul? Poate n-o să intre în magazin... Lui Jampoll îi era teamă de noi întrebări.

Ajunse la rînd Hebestreit. Cu chiștocul lui nelipsit în colțul gurii, acesta obiectă că șvaițerul e uscat și că nu e învelit în celofan. Îi comandă totuși lui Kutulla o litră de șvaițer, cerînd să i-l taie în felii foarte subțiri. Operația dură cîțva timp.

Deodată, Spinne Schnarr dădu buzna în magazin și ceru un carnet.

— Sînt foarte grăbit... ! Urgent !

— La ordin, domnule ministru ! rîse Kutulla și-l servi imediat.

Spinne îi observă pe băieți. Dar se mărgini la un gest nervos — un soi de scuza — după care o zbughi afară.

Schraube pufni în bătaie de joc. Jampoll nu cuteza să se uite spre ușă. O fi plecat sectoristul?... Deodată îi fulgeră prin cap explicația purtării atît de generoase a bătrînului. De ce nu-i zvîrlise afară cu motocicleta cu tot, ba le și oferise cheile de la barcă? În dosul acestei purtări parcă se auzea întrebarea: „Ai tăcut, n-ai vorbit cu nimeni, ai să taci și de-acîi încolo?“ Bunicu' se temea, da, se temea. De aceea se arăta îngăduitor.

Domnul Kutulla coborî prin spate la magazie. În lipsa lui, Hebestreit umbla de colo-colo, nehotărît, furios, întinzându-și bretelele pestrițe. În sfârșit, se opri în fața băieților :

— V-a pierit pofta de fier vechi ?

— Vezi-ți de-ale dumitale ! mârâi Schraube.

Hebestreit se încruntă și dădu să-l lovească. Schraube se feri fulgerător și, cu capătul nuielilor mătură fără să vrea raftul cu săpun. Două sticle de șampon căzură și se sparseră, închipuind pe pânza de linoleum mici băltoace de culoarea gălbenușului.

— Halal ispravă ! Ce vă tot suciți cu bețele voastre ?! făcu supărat Kutulla care, la auzul zgomotului, revenise iute în prăvălie.

Schraube trebui să șteargă dușumeaua cu o cârpă. Apoi, vrînd-nevrînd, băieții plătiră sticlele sparte.

Așa de șaizeci se găsea. Dar de unde să mai scoată bani ? Degeaba își scotoci Jampoll buzunarele, doar-doar va mai găsi ceva mărunțiș. Schraube era lefter. Își cum-părase de curînd o garnitură de chei pentru strîns șuruburi, marcă cehoslovacă, CHROM-VANADIUM, cheltuin-du-și toate economiile. Băieții socotiră că nu le ajung două mărci și șaptezeci și cinci de pfenigi.

— Regret, dar monetarul e monetar — spuse Kutulla din nou prietenos și vîrî ghemul de ață la loc în cutie.

— Douăzeci de țigări Casino, vă rog ! ceru cineva din spatele băieților.

Zăpăciți cum erau, aceștia nu observaseră apariția sectoristului. Iată-l acum aici, lîngă ei, bronzat, cu chipiul nițeluş pe ceafă !

— Și dă-le băieților așa. Eu plătesc.

— Ba nu ! refuză hotărît Jampoll.

Schraube îl fulgeră din ochi și se lovi cu palma peste frunte. Hebestreit asista nedumerit. Sectoristul şuieră scurt printre dinți. Nu se așteptase la un refuz. Jampoll întări adresîndu-se lui Kutulla :

— Mai bine treceți-o în cont, pe numele Fontanon sau... Kalmus.

Responsabilul făcu nota pentru casă. Cele trei degete de la mîna dreaptă mînuiau creionul cu mare meșteșug.

— Bine, drăguțule, atunci scriu Kalmus — clipi vesel Kutull. Bunicul tău e un om cinstit. Va să zică tu ești ăla cu nume comic din Berlin... ?

— Are și cucui pe frunte ! completă cu tîlc sectoristul.

— Fontanong ! îngîna Hebestreit rotindu-și ochii de focă. Niște pușlamale ! Ia cereți-le autorizația de pescuit !

— Cît despre asta, n-aveți grijă, domnule Hebestreit — ripostă cu răceală sectoristul și-l luă deoparte pe Jampoll.

Schraube se ținu după ei, dar fu îndepărtat. Sectoristul întrebă încet :

— De ce mă refuzi ?

Jampoll tăcea. Protestase aproape fără voia lui, dintr-o pornire spontană și din teamă de a nu se îndatora față de sectorist, ceea ce l-ar fi obligat să-i relateze întîmplarea din prisacă. Dar voind să se eschiveze, iată că picase într-un nou bucluc. Își plimba nervos degetele pe mînerul aspru al ciorpacului. Privea țintă la conservele de pește din Sassnitz, cu etichetele lor strident colorate : „Sos de Cumberland“. Și dacă sectoristul o să-l ducă la Glindenow, la poliție ? Și dacă acolo îl vor încolți cu întrebări meșteșugite și nu-i vor lăsa nici un răgaz ? Dacă pînă la urmă va trebui să cedeze ?

Sectoristul îi puse mîna pe umăr. Jampoll scăpă din ochi conservele. În schimb, își fixă privirea pe insigna sportivă de argint, care strălucea pe fondul verde al uniformei. Sectoristul continuă blînd :

— Bunicul tău e un om cinstit. Ai auzit ? Și totuși azi-noapte nu s-a purtat cum se cuvine. Nici tu...

— Eu nu știu nimic ! izbucni Jampoll. Nu știu decît cele ce v-am spus !

Îi venea să urle de necaz. Bunicul încercase să-i astupe gura cu biblia. Și iată că acum tăcea fără să fi jurat măcar !

Hebestreit dădu să se apropie, dar sectoristul îl ținu la distanță, măsurîndu-l cu ochi reci. Domnul Kutulla nu mai prididea să-și servească noii clienți. Mașina de măcinat cafea ronțăia într-una. O aromă plăcută, veselă, se răs-pîndi în magazin. Ca și acasă la Jampoll — cînd se scula dimineata.

— Uneori oamenii tac dintr-o îngăduință greșit înțeleasă — reluă sectoristul. Mă-nțelegi? Unii târăgănează lucrurile pînă e prea tîrziu.

— Trebuie să plec — făcu Jampol. Mă iertați!

— Dacă se întîmplă ceva, să știi că tot la mine o să alergi.

Se priviră o clipă ochi în ochi. Sectoristul adăugă:

— Bagă la cap! Ți-o spun de pe-acum!

După aceea, îl lăasă în pace pe Jampol. Arăta calm de parcă nimic nu s-ar fi întîmplat. Își luă țigările și ieși.

Petrecuți de privirea rea a lui Hebestreit, băieții părăsiră și ei localul magazinului.

— Să-mi arătați și mie ce-ați prins cu odgonul ăla de șaizeci! le strigă din urmă domnul Kutulla.

*

La mănăstire îi aștepta Kristian. Mulțumită noilor pînze de ferăstrău și a rezervei de ulei, lucrul la bară se desfășura în condiții optime. Schraube și Kristian lucrau cu schimb. Din timp în timp intervenea și Jampol. Tăietura se adîncise considerabil. Avansau mai repede decît s-ar fi așteptat. Încă o zi de lucru și probabil că bara avea să se desprindă din armătura de beton. Doar o problemă rămînea deschisă: cum s-o scoată dintre dărîmături? S-ar putea încerca eventual cu un scripete fixat de trunchiul unui pin. Hilde Posedin s-ar face forte să le procure un tractor și un cablu cu care să tragă bara pînă la șosea. „Dădaca vi-țelilor“ nu i-ar trăda. Asta era sigur. Și cînd vor lepăda co-geamite bară în curtea școlii, atunci nimeni nu se va sinchisi de unde au scos-o și cum.

Băieții se mișcau în voie pe mormanele de piatră și beton. Renunțaseră la ajutorul frînghieii. Lucrau ca o mică brigadă: în timp ce unul tăia, celălalt picura ulei, iar al treilea se ocupa de pregătirea uneltelor de pescuit, depănînd ața cea groasă pe mosorul mulinetei. Totuși un soi de jenă îi stăpînea. Conflictul dinainte de prînz se aplanasă într-un fel, dar făcuse loc unei tăceri persistente. Reflexiile lui Schraube despre butoaiile cu vin străvechi, poveștile lui Kristian cu margrafi și cu zeitățile slavilor, chiar și cîntecul straniu din Rîpa Huhurezului — toate își

pierduseră oarecum din farmec. Jampoll ştia de ce. Schraube se perpelea fiindcă în ciuda stăruinţelor sale nu reuşise să afle conţinutul discuţiei cu sectoristul. Dacă se interesase cumva de ZUNDAPP-ul lui? Dacă adusesese vorba despre interdicţia de acces la mănăstire? Şi Jampoll, mă rog, de ce refuzase banii pentru atât? Întrebat de Schraube, acesta ocoli răspunsul. La fel şi în faţa lui Kristian, care îl întrebase dacă l-a descusut pe Kalmus în legătură cu Gott-hold cel mut şi cu căciula.

Faptul îi preocupa în cel mai înalt grad atât pe Schraube cât şi pe Kristian. Citeai în ochii lor uimire şi o aşteptare plină de imputări. Dar şi o umbră de neîncredere. Jampoll îi văzu şuşotind. Kristian îl privea cu coada ochiului, aspru, bănuitor, pe cînd Schraube clătina din cap şi ridica din umeri, nedumerit. În cele din urmă, Jampoll prinse cîte ceva din fornăitul lui Schraube :

— Pînă acum... s-a purtat cum trebuie, înţelegi...? Dar azi... filfizon de oraş... Se vede că nu-i mai convine societatea noastră.

Jampoll se simţea prost. Pierzînd prietenia băieţilor, ar fi rămas stingher şi străin. Şi totuşi... Cum se hotăra să le spună adevărul, cum îi suna din nou în urechi glasul rugător al bunicului: „Rămîne între noi! Absolut totul!

Schraube şi Kristian mînuiau ferăstrăul, Jampoll, cam la doi paşi depărtare, sta ghemuit pe una din plăcile de beton, privind în jos către groapa căscată ca o gură de peşteră. Soarele făcuse un ocol larg şi scălda acum altă faţă a ruinelor. În partea umbrită pînă atunci ieşeau la iveală imagini noi : scobituri adînci, goluri, fierării dislocate, pline de rugină. Jos de tot, pe o anume porţiune a gropii, se zăreau nişte urme. Nu păreau să fie vechi. Se vedea clar conturul unor ghetе bărbăteşti cu talpă de cauciuc ornată cu două semilune.

Jampoll se ridică de la locul lui. Simţea, ca şi dimineaţa, o atracţie deosebită să cenceteze groapa. Dar Kristian? Nu descoperise şi el urmele? Doar îl găsiseră aici la sosire. Dacă el, Jampoll, le-ar vorbi acum băieţilor despre problema asta, cine ştie ce-ar crede?! Că vrea să se pună bine pe lîngă ei... Că ţine să-şi dea importanţă...

— Jos, omule ! strigă deodată Schraube.

Ferăstrăul amuți. Jampoll tresări, dar nu pricepu nimic. Se uită de sus la obrazul lui Schraube scădat în sudoare. Acesta repetă aspru :

— Hai jos, n-auzi ?! Vine cineva !

Dinspre vechiul drum betonat se auzea zgomot sec de vreascuri călcate-n picioare. Cineva se apropia pe furis. Tufele trădau și ele mișcarea. Să fugi prin vălmășagul acesta de ruine ? Prea târziu ! Până să ieși la larg, intrusul te-ar dibui.

Kristian își strînse buzele și se lăsă pe pantă în jos ca pe un topogan. Schraube îl urmă ocortindu-și sticluța. Jampoll rămase ultimul. Lunecă și el la vale, încît se ciocniră tustrei. Stătură așa tupilați pe fundul gropii, la vreo doi metri adîncime. Parcă erau niște iepuri de casă ghemuiți în brazdă, pe cîmp. Așteptau. Dar nimic nu mișca, nimic nu se clintea de sus. Groapa dădea într-o subterană din care răzbătea un aer muced, apăsător. Vedeai înăuntru doar la distanță de un braț. Încolo — întuneric de nepătruns. Băieții își țineau răsufierea. Jampoll privi terenul. Dedesubt urmele de tălpi se șterseseră sub propriii lor pași.

Deodată se auzi iarăși un zgomot ușor. Și iarăși tăcere. În sfîrșit, un glas oficial, îngîmfat :

— Pofțiți afară, domnilor ! Pofțiți !

Intrigați, băieții ieșiră din groapă. Ce rost mai avea să se ascundă ? Undițele rămăseseră sus, șapca lui Kristian de asemenea, ca și binoclul lui cel chior. Tot lucruri care le trădaseră desigur prezența. Jucînd în mîini o crenguță, Spinne Schnarr îi aștepta lîngă o buturugă de pin. Rînjea. Zări sticluța de ulei a lui Schraube și căscă ochii mari :

— Piliți pe ascuns, ai ?

— Du-te naibii cu pileala ta ! bombăni Schraube. Să ne sperii în așa hal !

Se apropiară balansînd pe marginea ruinelor și-l măsurară uimiți pe Spinne Schnarr. Acesta era încins cu o centură mult prea largă, de care atîrna un porthart cu pătrățele și o lanternă cilindrică. Din cele două buzunare ale cămășii sport se vedea cîte un carnet : în dreapta cel vechi, în stînga cel nou, cumpărat la domnul Kutulla. Pe cap purta o șapcă de automobilist cu clapele ridicate. Doar o carabină îi mai lipsea ca să arate ca un partizan.

Între timp, Spinne descoperi ferăstrăul și înțelese ce se petrece. Își coborî glasul potrivit cu rolul său oficial :

— Foarte riscant, domnii mei ! Și în plus, contravine legilor în vigoare. Dacă se prăbușește ceva ?

Grav, cu sprâncenele ridicate, Spinne Schnarr continua să-i admonesteze :

— Astfel de abuzuri nu pot fi tolerate de Consiliul comunal !

— Dacă mai ai de gând să turui, atunci unge-ți de pe-acum dosul cu alifie ! îl amenință Schraube sunându-și mînios sculele din buzunar. Iar ca să stai și să te holbezi la noi, tot nu merge. Ori pui mîna, ori...

— Regret, dar nu sînt disponibil — făcu tănțos Spinne Schnarr, după ce, pentru mai multă siguranță, se dăduse cu doi pași înapoi. E vorba de niște măsuri !

Băieții îl ascultau bănuitori. Spinne simți că-i pusese pe gînduri și se apucă să frunzărească unul din carnete. Paginile carnetului erau încă nescrise. Scoase atunci carnetul cel vechi, plin cu date, numere de mașini, nume de firme și tot soiul de alte însemnări — evidența sa personală asupra mașinilor străine identificate la autogară : STUDEBAKER, RENAULT, BENTLEY, CEAİKA, OLDSMOBILE. Micul Spinne se uita atent în jurul lui ca și cum ar fi deținut niște informații ultrasecrete.

Încrețindu-și fruntea, Kristian întrebă :

— Și ce treabă ai ?

Spinne Schnarr coborî vocea și rosti misterios :

— Urmăresc pe cineva !

— Pe cine ? fornăi Schraube neîncrezător.

— Încă nu l-am dibăcit. Caz extra ! Foarte confidențial ! Supravegheare !

După care schiță cu mîinile conturul unui obiect masiv, exact cum făcuse sectoristul în fața magazinului. Același gest. Deci nu putea fi vorba de o păcăleală. Oricum, ceva trebuia să fie adevărat. Probabil că Spinne se înțelese într-o anume problemă cu sectoristul. Dar pe cine urmărea ? În privința asta puștiul își pusese lacăt la gură. Absolut secret. Deși lăudăros cum era, Spinne ar fi etalat cu cea mai mare satisfacție datele misiunii sale.

Înainte de a pleca, Spinne îi ceru lui Kristian binoclul.

Acesta i-l împrumută, dar cu condiția să nu sufle o vorbă despre prezența lor la mănăstire.

Spinne se depărtă tiptil. Ceilalți își continuă lucrul pînă seara. Plicticoasă treabă, ce-i drept. Perspectiva era însă bună : a doua zi aveau să fie stăpînii barei. Nu mai rămăsese de tăiat decît vreo trei centimetri. După un timp uleiul se isprăvi. Băieții încetară lucrul, ascuseră ferăstrăul într-un tufiș, își luară undițele și se îndreptară spre barca lui Kalmus.

Vîsliră iar către covorul acela de nuferi galbeni înconjurînd insulițele de stuf. Erau singuri. Aruncară una din undițe hăt spre mijlocul lacului. Amurgul cobora încet. După ce învălui peisajul într-o ultimă risipă de lumină, soarele își pierdu vîlaga și păli. Sus, coroanele copacilor își schimbă verdele superb într-un cenușiu sobru. Stuful, vegetația de pe mal și pădurea nu mai formau un tot, un întreg ca în timpul zilei, ci se delimitau precis, asemenea unor culise de teatru demodat. Apa deveni plumburie. Pești mărunți săgetau din loc în loc. Uneori, pe la știrbituri, zvîcnea oște o știucă aruncîndu-se lacomă asupra pradei. Stoluri de rîndunici zburau fără noimă sub cerul mat, vîînd insectele pînă aproape de fața lacului. Cînd stopau deasupra bărcii curbîndu-și zborul într-o nouă ascensiune, penajul lor se deslușea foarte clar. Privite din spate, printre aripile desfăcute, capetele lor păreau de catifea neagră ca smoala.

De cum terminară pregătirile și se așezară la pîndă, băieții își amintiră de clipa cînd Jampoll fusese cît pe aci să prindă peștele cel mare — monstrul cu spinarea verde acoperită de mușchi : crapul de aur.

Schraube, care ședea în capul bărcii supraveghînd undița lansată în larg, întrebă cu glas reținut :

— De fapt, ce va să zică „dispariție“? Cineva care a murit înseamnă că a dispărut, nu ?!

— E vorba de specii... „Dispariție“, adică n-a mai rămas în viață nici un exemplar — răspunse Kristian scrutînd depărtarea pe sub cozorocul șepcii sale. Chestie simplă : cînd nu se găsesc alte dovezi decît urmele imprimate în cărbune sau fosilele. Paleontologie...

— Pantol... Iar îi dai cu pasăreasca ta ! fornăi pliotisit Schraube. Era cam întors pe dos.

Așteptau cum se așteaptă de obicei la pescuit. Dar pînda încordată, plină de speranță, lipsea.

Kristian nu-și lua ochii de la dîmbul ce se ițea din apă și unde băieții poposiseră rîndul trecut. Să se fi schimbat ceva de atunci? Pe dreapta și pe stînga dîmbului străjuiau doi pari. Probabil că străinul îi mutase acolo în cursul nopții. Se înălțau din apă, țepeni, fără grai.

Crra!... Crra-i!... cîrîi un bîtlan din direcția stejarului cel uscat și se ridică leneș din stufăriș. Bătu fără grabă din aripile sale cu tiv negru și tăie văzduhul sus, deasupra aninilor.

Peisajul se scufunda într-o blîndă penumbră. Dinspre stuf năvăleau tîntarii bîzîind ușor. Schraube scoase din buzunar o țigară de foi ruptă, destrămată și o aprinse cu bricheta. Țigara trecu din mînă-n mînă. Avea gust amar și mirosea a pîrlit. Pe Kristian îl apucă tusea. Tîntarii se depărtară pentru cîtva timp și reveniră apoi în pofida fumului. Nu dispărură decît o dată cu lăsarea frigului și a ceții.

Pe cînd soarele apunea, Jampoll prinse un țipăruș și îl trase cu succes pînă la barcă.

Kristian îi sări în ajutor. Sperînd că e o pradă acătării, tăiară ața, scurt, lîngă botul peștelui. Dar acesta le scăpă din mîini și, lunecînd ca un șarpe, o tuli peste bord.

— Măi, parc-ați fi cizme! bombăni Schraube de la locul lui. Nici măcar o ață nu știți să țineți ca lumea!

Se apropie totuși și scăpără bricheta. La lumina ei, Kristian puse altă nadă la undiță. Jampoll nu scotea o vorbă. Tăcea. Îi era rușine, ca și atunci cînd scăpase peștele cel mare. Ca să nu stea degeaba, despachetă sandvișurile cu salam și le oferi celorlalți. Aceștia acceptară, dar răceala din atitudinea lor nu dispăru. Nici incidentul cu Spinne Schnarr, nici întîmplarea cu țiparul nu reușiseră s-o alunge. Jampoll își dădea perfect seama că numai neîncrederea și discreția lui sînt de vină. Băieții se simteau jigniți.

Între timp se întunecă. Ceța luneca în jurul bărcii, albă, moale, ca vata. Nu se mai vedea decît la cîtiva metri depărtare. Pe lac, nici o mișcare, nici un semn. Doar insulițele de stuf parcă priveau spre mal, năluci incerte, în-

tunecate. Cerul, deși ușor înnorat, mai amintea lumina, iar sub cupola-i falnică strălucea sidefiu albastrul. Luna ră-sărea palidă. Frigul pătrundea peste tot. Băieții își ridi-cară gulerile și își vîrîră mîinile în buzunare. Dîrdăiau. Numai Schraube meșterea ceva la capul bărcii. Din cauza întunerioului nu-și mai vedea pluta. Mai derulă deci ața și o înfășură în staniol. Dacă peștele, la celălalt capăt, ar fi mușcat de cârlig și ar fi vrut s-o șteargă, atunci s-ar fi întins și, făcînd să foșnească staniolul, ar fi dat semnalul cuvenit.

Sus, în imensitatea nopții, zburau două avioane de vî-nătoare, cu lumini abia vizibile, discrete, ca niște licurici.

Jampoll asculta zumzetul din ce în ce mai slab al mo-toarelor. Se chircise de frig. Aspira mirosul de catran al bărcii și se simțea obosit. Pe Schraube îl vedea ca printr-o sită. Numai fața lui Kristian parcă lucea în întuneric.

Din stufăriș se auzi chemarea unui bou de baltă. Suna ca un geamăt înfundat, din ce în ce mai sugrumat, în-cheindu-se cu un suspin prelung. Avea ceva sinistru, în-fricoșător, mai rău chiar și decît strigătul huhurezului pe care Jampoll îl auzise, noaptea, în drum spre Wolfsruh.

— Ce-i cu tine? i se adreseă Kristian. Ai ceva pe suflet?

Jampoll nu reacționează imediat. Apoi încercă să răs-pundă și își dădu seama cît de jalnic îi sună glasul:

— A, nimic... Ți se pare!

— Cîteodată omul singur nu prea știe ce și cum. Atunci se încrede în prieteni, își descarcă inima.

Cam așa îi vorbise sectoristul. Prin urmare, același cîntec! Mereu se găsea cineva să-l tragă de limbă. Unde mai pui că aici, în barcă, nici nu avea cum s-o ia din loc!

— Chestie personală... Voi n-aveți ce-mi face... Trebuie s-o lămuresc numai eu!

— Păi, deh, mai sînt și alții cu chestii personale! in-terveni Schraube, aproape nevăzut, din capul bărcii. De pildă, Spinne Schnarr... Acum îl imiți și tu! Vă credeți grozavi, înțelegi?

— Mă rog, s-ar putea să nu...

Kristian încercă să împace întrucîtva lucrurile. Dar Schraube îl întrerupse hotărît:

— Omule ! Ce-mi vîi cu „mă rog, s-ar putea“ ?! Nu vezi că umblă toată ziua ca un năuc ? Îl simte și orbul, înțelegi ? Altă dată n-are decît să meargă singur la pescuit. Asta o spun așa... personal !

Kristian nu mai continuă ceanta. Se întoarce cu spatele și tăcu. Departe, pe lac, se auzi un plescăit ușor, pierdut, de parcă cineva ar fi mînat o bancă. Dar putea să fie și o părere.

Jampoll simțea gustul amar al regretului. Nu s-a bătut cu băieții, nu și-a bătut joc de ei, nu i-a trădat și totuși se apropia ceasul rupturii. Nu mai era mult pînă atunci. De bună seamă că a doua zi Schraube și Kristian aveau să-l ocolească. Tăcerea îl apăsă, rece, înnegurată...

Dar iată un eveniment ! Staniolul lui Schraube dădu semnalul. Un foșnet aspru care, în acea clipă, părea de-a dreptul asurzitor. Mușcase peștele ! Așa se întinsese, hîrtia pîrîia. Băieții ascultau muți, nemișcați. Totuși, barca se clătina nițel, ceea ce însemna că Schraube se mutase de la locul lui și apucase prevăzător undița.

— Trage ! șopti Kristian.

Schraube nu crîcni. Nu i se auzea decît respirația greoaie, precipitată. Așa de șaiszeci zbrîrnîia în învelitoarea ei de staniol.

Deodată, o zguduitură. Barca se cutremură. Schraube strînse așa și puse piedica. Zgomotul se transmisese cu ecou prelung. Deși nu se vedea mai nimic, totuși Jampoll și Kristian simțiră instinctiv încrîncenarea luptei dintre om și pește. În aceste condiții supărarea lor se risipi ca fumul.

— Măi băieți, l-am prins ! gîfîi Schraube în întuneric. De-acum gata, s-a zis cu el !

— Mare ? întrebă Kristian răgușit.

— Grozav, omule ! Asta rupe firul în două, înțelegi ?

De necrezut — dar cum un alt colos nu exista în Lacul Nuferilor, însemna că Schraube prinsese crapul de aur ! Dihania trăgea de mama focului. Se smucea, se zbătea în adînc și îl obliga și pe Schraube la eforturi mari. Acesta slobozea mereu undița ca să reziste șocurilor.

— Perlomul cel vechi s-ar fi făcut de mult ferfeniță — gemu el îndîrjit.

În clipa aceea barca se zgudui teribil. Apoi totul se liniști. O liniște incertă, surprinzătoare. De teamă să nu-i fi scăpat prada, Schraube nici nu îndrăznea să se miște din loc.

— Ce se-ntîmplă?... făcu Kristian îngrijorat.

— Habar n-am.

— Atunci ce stai? Trage!

Schraube se dezmetici. Zbaterea din adînc încetase. Peștele nu se mai împotriva. Sau poate căuta scăparea în altfel. Apa se netezise. Doar o vagă rezistență la capătul undiței. O greutate. Dar asta probabil din altă cauză.

— O fi vreun țipar — furnăi Schraube nesigur. Caută să se prindă de ceva.

Cînd scoase prada la suprafață — spre surprinderea lui — nu simți nici cel mai slab zvicnet. Prizonierul atîrna calm, inert. Din precauție, Kristian se mutase lîngă Schraube, cu ciorpacul pregătit. Jampoll se înalță curios de pe banchetă. Barca juca ușor. Folosindu-se de ciorpac, băieții traseră prada în sus și o răsturnară pe fundul bărcii.

Bricheta lui Schraube își strecură lumina palidă prin apărătoarea ei de metal găurit. Suficient ca băieții să vadă ceea ce aveau de văzut.

Nici urmă de vreun pește legendar! Nici vorbă de vreo captură senzațională din punct de vedere științific! Nici măcar un pește oarecare! Doar un ghem de sfori în-călcite, în care odihnea ca într-un cuib o potcoavă mare și grea.

Era magnetul albastru al străinului de la Wüste-Buchholz.

Bătrînul Kalmus se credea neobservat. Nu bănuia privirile ce-l urmăreau cu atenția încordată. Mergea încet pe șoseaua scăldată în soarele dimineții. Scund, călcînd apăsat, avînd capul și umerii ușor aplecați înainte, părea că duce în spate o povară. Dăduse colțul în dreptul grajdurilor. Acum trecea pe lîngă indicatorul galben desenat cu numele localității : Wolfsruh. Un autocamion pentru transportul laptelui, plin cu bidoane de aluminiu, îl sustrase pentru o clipă vederii celorlalți. Apoi statura lui mărunță se arătă din nou, pentru ca, în cele din urmă, să dispară definitiv pe după turnul transformatorului electric instalat la intrarea în sat.

— Nu se mai vede ! constată în șoaptă Kristian.

Urcat pe o ladă în dreptul gemulețului de sub acoperiș, băiatul pîndea cu înfrigurare. Puseseră lada în locul taburetului care se prăbușise cu Jampoll. Lumina soarelui tăia cărări scînteietoare prin praful stîrnit de vechituri. Kristian își schimbă poziția, dar în așa fel încît să nu poată fi văzut de afară. Căci nu numai Kalmus trebuia ținut sub observație. În fundul grădinii, lîngă prisacă, bunica lega pe bețe vrejurile încîrligite al roșiilor. Nici dînsa nu trebuia să știe ce se petrece sus.

Jampoll aștepta lîngă odaia din pod. Împrăstie cu piciorul niște mere uscate și se adresa nerăbdător lui Schraube, care stătea rezemat de ușă.

— Hai, mă ! Să nu pierdem vremea !

Schraube însă se codea. Își trecea nehotărît cleștele universal dintr-o mîină într-alta și fixa atent o crăpătură

din tavan. Împrejurul lor zăceau claie peste grămadă fursuri de tors, saci cîrpiți, damigene prăfuite, precum și capul de știucă împăiat.

— Nu-mi place, băieți ! fornăi Schraube. Te pomenești că se întoarce fără să-l observăm la timp.

— Pînă-i dă pensia durează destul de mult — îl încurajă Kristian de la postul lui de observație. Doar se numără banii...

Schraube își subție nervos gîtul de parcă l-ar fi strîns gulerul vindiacului și se apropie tiptil de scara ce ducea în jos.

— Nu-mi place sub nici un chip, înțelegi ?! Mai bine l-am anunța pe sectorist și gata povestea.

— Ești nebun ! se răzvrăți Jampoll. Dacă-l cheamă pe bătrîn la interogatoriu, îl lovește damblaua ! Nu v-am spus eu ce speriat era și cum mă puneă să jur pe biblie că n-am să scot un cuvînt ? Ce ți-a venit așa, deodată ? Ori nu mă crezi ? Doar ai promis...

— Ei, te cred — replică Schraube abătut, cu ochii în pămînt.

Își ciupea într-una mînerul de cauciuc al patentului.

— Dar găsesc că-i o porcărie — adăugă el. După ce bătrînul se poartă atît de amabil și nu ne dă pe ușa afară, ba ne și lasă ZUNDAPP-ul în șopron, noi ce facem ? Îi călcăm odaia pe ascuns !... Spargere, înțelegi...

Tăcură un timp tustrei. Sus, pe galerie, în jurul unor cuiburi mari cît mingea de fotbal, zumzăiau viespile. Jos, în tindă, ticăia pendula cu vultur imperial. Tic-tacul ei solemn anunța trecerea implacabilă a timpului. Jampoll își mușcă buza de jos. Șovăiala lui Schraube îl enerva.

Seara, tîrziu, Jampoll se destăinuise celor doi prieteni. După ce legaseră barca de mal, băieții fugiseră cu magnetul cel albastru în pădurea plină de hățisuri și scaieți, luînd-o de-a dreptul peste hîrtoape și gropi. Se temeau ca străinul să nu le dea de urmă. Acolo, în pădure, Jampoll le mărturisise întregul adevăr. Și lupta din prisacă — dovadă a dușmăniei crunte dintre cei doi bărbați — luptă din care el, Jampoll, se alesese cu un cucui ; și încercarea străinului de a-l înșenunchea pe Kalmus prin amenințări și șantaj ; și grija disperată a bătrînului ca să nu se afle nimic.

Jampoll le împărtăși toate bănuielile, observațiile și constatările lui. Le arată pînă și răvașul destinat părinților, pe care renunțase să-l ducă la capăt. Le spuse absolut totul după ce Schraube și Kristian juraseră pe cinstea și pe conștiința lor că, deocamdată, să nu destăinuie secretul nimănui.

Mărturisirea îi luă o piatră de pe suflet. Totodată, grație perspicacității lui Kristian, își mai lămură un lucru foarte însemnat : în care anume moment al discuției ce o avusese cu străinul în magazia lui de la Wüste-Buchholz acesta dăduse cele mai mari semne de enervare. Concluzia : exact în momentul cînd Jampoll îi declarase că bunicu' stă mereu în pod și scrie. Va să zică scrisul îl ducea ! Asta era buba ! Fără îndoială că străinul se temea la rîndul lui. Și, de fapt, aici era cheia întregii enigme.

— Spargere ar fi dacă am veni să furăm ceva ! căută Jampoll să-l convingă pe Schraube. Or, hîrțiile nu sînt...

— Degeaba, omule ! se împotrivi acesta din nou. N-o să aflu din ele mai mult decît din răvașul tău. Și-apoi, s-ar putea să nici nu existe măcar. Cine așterne negru pe alb niște chestii pe care le ține în cel mai strict secret ? Ar fi o tîmpenie ! Dacă descoperă cineva hîrțiile și le citește ?!...

Kristian stătea la locul lui de pîndă și medita scrutînd ba grădina unde bunica lui Jampoll rînduia vrejurile ca pentru paradă, ba curtea unde Cezar dormea tolănit în fața ouștii sale, ba intrarea în sat, unde, în acea clipă, nu se zărea decît autobuzul sosit din Glindenow. În cele din urmă hotărî :

— Jampoll are dreptate ! Bătrînul simte nevoia să-și descarce într-un fel sufletul... De vorbit, nu poate vorbi. De aceea scrie. Așa că : ori găsim hîrțiile, vedem problema și poate îi dăm o mîină de ajutor... ori îl anunțăm pe sectorist ! Numai că asta nu-i convine lui Jampoll. Iar străinul, dacă...

— Ce-ar fi să-i dăm una peste bot ? propuse Schraube.

— Așa nu obții nimic.

În sfîrșit, Schraube îngenunchea greoi în fața ușii. Se lăsase oarecum convins, dar lucra în silă și temător de parcă ușa ar fi fost încărcată cu electricitate. Nu punea

mîna pe clanță. Nici de broască nu se atingea mai mult decît era nevoie ca să introducă șperaclul său special.

Potrivii șperaclul încet, cu băgare de seamă. Dar acesta se lovi în interior de o rezistență, și alunecă scrișnind. Broasca nu cedă.

Lui Jampoll, care stătea în spatele lui Schraube, i se tăie respirația. Scrișnetul acela slab parcă răsunase în toată casa, lung, primejdios.

— Nu merge — mormăi Schraube. O fi pus piedica de siguranță.

— Ia taci ! se oțărî Jampoll, chinuit de nerăbdare. Aici nu există broaște patent.

— Mai încearcă ! îl îmboldi Kristian de la locul său de pîndă.

Indispus, Schraube o luă de la capăt, dar fără rezultat. Jampoll urmărea cu teamă efortul lui inutil. Dacă nu puneau mîna pe hîrtii, atunci ce soluție mai rămînea ? În ciuda frămîntărilor sale, Kalmus nu scotea un cuvînt. „Trebuie să stau liniștit, să tac...“, își spunea probabil bătrînul. Cît despre străin, cum să dai ochii cu el ? O fi bănuind, desigur, cine anume, sub protecția ceții și a întunericului, i-a șterpelit magnetul albastru. Doar hîrțiile mai ofereau o șansă cît de cît...

— Păi, atunci s-a zis ! făcu Kristian cu părere de rău, coborînd de pe ladă și ocolind taburetul stricat.

Dezamăgit, Jampoll zgîlțîi clanța. Ușa se crăpă. Nici nu era încuiată.

Băieții holbară ochii. Stătură un timp ca năuci, uitîndu-se prin deschizătura ușii. Apoi Schraube, revoltat și aprins la față, dădu vina pe Jampoll :

— De unde să știi eu... ? Cine ne-a îndrugat că bătrînul nu iese din odaie fără să încuie ușa ? Jampoll ! Mare nătăflet !

Jampoll nici nu-l auzea. Doar cu cîteva zile în urmă Kalmus îi interzisese categoric să arunce măcar o privire în odaia lui. Un semn și acesta că lucrurile nu prea erau în regulă.

— Și în plus — întări Schraube supărat — eu nu intru, înțelegi ?

— Atunci stai la geam și fii cu ochii-n patru ! hotărî Kristian.

Pufnind nemulțumit, Schraube se instalează pe ladă. Ceilalți, cu sufletul la gură, se furișară în odaia bătrînului. Mobilierul era sărăcăcios ca într-o celulă de pușcărie. O masă, un scaun, laița cu pătura de cal pe care lenevea de obicei motanul Sebastian, apoi un scrin cu sertare și cu piciorușe în spirală. Dușumeaua negeluită. În odaia asta umbla bătrînul Kalmus nopți de-a rîndul, urmărit de spaimă, rătăcit în propriile-i gânduri de care nu știa cum să scape. Miros stătut, aer închis. Gemulețul rotund — prins cu cîrlig. Pe masă — pipa curbată cu inel de gumă la muștiuc. Alături, biblia — grea, voluminoasă. Dar hîrțiile cu șpovedania bătrînului nicăieri! Doar cîteva pete de cerneală pe masă.

— Le-o fi ascuns — spuse Jampoll nedumerit.

Căutară peste tot. În cel de-al doilea sertar al scrinului găsiră o călimară și un condei. Dar nu și hîrțiile. Unde puteau fi? Sub dușumea, vîrîte între scînduri? Sub laiță? În salteaua de paie? Întoarseră totul pe dos. Nimic. Jampoll controlează biblia. Nici acolo nu găsi nimic.

După un timp, Schraube întrebă de la geam :

— Ei, ați găsit...?

— Nici urmă! răspunse Kristian clătînînd din cap.

— V-am spus eu că-i aiureală...

Deodată, Jampoll și Kristian se privesc cu înțeles. Făcuseră amîndoi constatarea că, o dată cu hîrțiile, dispăruse și căciula lui Gotthold cel mut. Tulburat, Kristian emise o ipoteză :

— Dacă a ascuns căciula înseamnă că n-o păstrează doar așa, ca amintire...

— Adică?...

— Trebuie să fie un corp delict... care acuză.

— Pe cine?

— Pe străin... Sau poate chiar pe bunicu-tău! Gîndește-te la lupta din prisacă. Nu cumva și-au sărit în gît din pricina mutului?

— Da, da, era vorba de Gotthold — confirmă Jampoll. Străinul spunea ceva de poliție. Dar bunicul nu. I-a strigat doar : „Ați făcut din casa mea o vizuină de ucigași!”

— Asta-i! Vizuină de ucigași... Or fi amestecați amîndoi și se tem unul de celălalt. Altfel nu s-ar feri de lume.

Băieții mai răscoliră o dată fiecare ungher al odăii. Nu neglijară nimic. Căutară pînă și în sobiță. Dacă a pus hîr-tiile pe foc ?! Dar cenușa era strînsă. În puținul rămas nu se ghicea hîrtie arsă. Mai degrabă niște cetină de brad. De fapt aici nu se mai făcuse de mult focul.

Deodată, Jampoll auzi o exclamație de surpriză. Kristian, frunzărind din nou biblia, descoperise un fragment dintr-o hartă, cam de două palme lățime, vîrît într-un colț rupt al copertii de piele. Așa se explica faptul că, atunci cînd băieții scuturaseră tomul, nu căzuse nimic din el.

Schraube se zgîia la ei de la fereastră. Era neliniștit. Se temea ca, în cazul unui conflict cu Kalmus, să nu piardă bunătatea de adăpost pentru ZUNDAPP-ul lui.

— Cît vreți să mă țineți aici, în picioare ? Tot n-ați găsit ?

— Ba da — răspunse repede Kristian. Rămîi la post ! Schraube înjură printre dinți.

Harta era veche și cam ștersă. După aspect părea să fi fost scoasă dintr-un atlas turistic ce înfățișa împrejurimile localității Glindenow, la scara 1 : 25 000. Patru centimetri pe hartă corespundeau cu un kilometru pe teren. Se vedeau pînă și cele mai modeste drumeaguri răspîndite în jurul Wolfsruh-ului. O porțiune hașurată în unghiuri drepte, numerotate, indica pădurea. Din peisajul acesta de un verde-deschis, se desprindeau apele colorate în albastru. Lacul Nuferilor închipuia o elipsă mare cu conturul ne-regulat. În preajma Rîpei Huhurezului o mulțime de liniuțe îngrămădite sugerau surpături și mlaștini.

Lui Jampoll i se uscaseră gîtlejul de emoție. O întrebare îl asalta mereu, rămasă fără răspuns. Ce legătură să fi fost între acea parte a lacului învăluită în mister, pe care o tot cerceta străinul, și cazul lui Gotthold cel mut ? Acesta nu se înecase de fapt în Lacul Nuferilor, ci dincolo, în apa de pe fundul rîpei. Și, totuși, se părea că există o anume legătură. Harta purta două însemnări făcute cu cerneală. Trebuie să fi fost vorba de niște date de calendar. Una din însemnări se afla lîngă lac, în dreapta. O cruciuliță și : 2/5. Cealaltă era sus, deasupra rîpei : 14/6. Anul lipsea.

Doi mai și paisprezece iunie.

De ce făcuse Kalmus aceste însemnări ? Vor fi completat ele conținutul hîrtilor ascunse sau distruse între timp ?

Jampoll și Kristian discutau în șoaptă. Se străduiau să-și explice semnificația datelor. Kristian avu o idee :

— Parcă ziceai că la prisacă străinul amintise de niște ani care s-ar fi scurs. Ceva cu așteptarea...

— Douăzeci de ani. Cică n-a așteptat atîta vreme pentru ca acum să se lase dus de nas...

— Păi, atunci e limpede ! Acum douăzeci de ani, deci 1945 ! La 8 mai s-a terminat războiul. Iar după cîteva săptămîni s-a petrecut dandanaua cu Gotthold.

— Dar de ce scrie 2/5 ? replică Jampoll încă neconvins. Asta era înainte de încheierea războiului.

— Nu pricepi, omule ?! făcu Kristian îmbătat de tăria raționamentului său și cu ochii veseli de parc-ar fi rezolvat o problemă grea de matematică. E vorba de două întîmplări : una înainte și alta după terminarea războiului. Nenorocirea cu Gotthold s-a petrecut fără îndoială la paisprezece iunie... Judecă, analizează și te lămurești pe loc... În luna mai Gotthold trăia încă și purta pe cap căciulița lui de blană. Deci a fost și el de față la cele ce s-au întîmplat. Pe urmă intervine moartea lui. Accident ? Logica spune că nu. A fost omorît pentru că știa prea multe.

— Cine a omorît ? voi să știe Schraube, care, părăsindu-și postul încredințat, venise lîngă ușă și se aplecase ca un portar de fotbal în așteptarea șutului.

— Simple presupuneri — răspunse Kristian. Deocamdată numai presupuneri.

Prin urmare, o crimă ! Jampoll se așeză pe laiță. Era zdrobit. Deși se așteptase la ceva neplăcut, totuși concluzia lui Kristian îi părea de-a dreptul monstruoasă. Dar nu rostise însuși Kalmus acea formulă teribilă : „Vizuină de ucigași“ ? Cumplită afacere ! Poate că numai în romane se întîlnesc asemenea orori.

Kristian dădu să-și continue raționamentul :

— Cînd ții seama de toate indiciile, nu-i așa...

— Fuga, băieți ! exclamă deodată Schraube, care se postase din nou la fereastră.

Sări peste taburetul stricat și o zbughi orbește, răscolind praful. Din fugă, adăugă :

— Bunica, în curte !

Coborîră valvîrtej scara, dar nu mai apucară să se facă nevăzuți. Jos, în tinda răcoroasă, dădură nas în nas cu bunica. Jampoll căută cu desperare un pretext. Nu găsi. Numai Kristian dovedi prezență de spirit :

— Schraube vrea să vadă pendula, doamnă Kalmus. Știți, pentru mecanism...

Uluit, Schraube se înclină :

— Bună... ziua !

— De ce nu faceți lumină ? întrebă femeia fără să bănuiască nimic.

Becul din tavan se aprinse poleind cu razele lui geamul șlefuit și ornamentația sculptată a pendulei. Vulturul imperial oscila ritmic prin fața cadranului : tic-tac, tic-tac. La fiecare mișcare vulturul scîrțîia din încheieturile lui de lemn.

— Trebuie să fie tare veche pendula, înțelegi ? căută Schraube să simuleze, în timp ce fruntea i se acoperea cu broboane de sudoare. Un anticariat !

— Vrea să spună „piesă de anticariat“, doamnă — corectă Kristian, cam jenat de atîta minciună.

— Asta e încă de la tatăl lui Kalmus. O avea de mult... de la bucătăria casei imperiale. I-o dăduseră pentru șalăul cu care îi aprovizionă.

Schraube se miră :

— Cum așa ? Oare împăratul n-avea bani lichizi de făcea schimb în natură ?

— Ei, aș !

Bunica nu găsea o explicație potrivită. Poate unde vorbea de un trecut prea îndepărtat. Glasul ei vădea emoție :

— Cum să spun... a fost un fel de răsplată, adică o cinstire. De aici, de la Lacul Nuferilor, i se aduceau peștii cei mai gustoși. Întrebați-l și pe bunicu'.

Motanul Sebastian veni din bucătărie. Se opri, îi privi bănuitor pe băieți, apoi — cu o grabă ciudată — o șterse pe scară în sus, către pod.

— Hai să mergem ! propuse Jampoll. Bunica are treabă.

— Vă mulțumesc frumos pentru explicații, doamnă Kalmus ! fonfăi Schraube transpirînd.

Sculele îi clămpăneau în buzunar. Ca să alunge orice suspiciune, salută înclinându-se adânc. Bunica fu plăcut impresionată. Iată un băiat binecrescut. Negul cafeniu de pe obraz tresări mulțumit.

Înainte de a se fi urcat în podul casei, Schraube ascunsese magnetul cel albastru între plasele din șopron. Acum îl scoase de acolo, șterse cu mîneca rezervorul de benzină al ZUNDAPP-ului și controlează dacă e bine fixat pe suport. Apoi ieșiră tustrei în drum. Ar fi putut să mai întîrzie în șopron, însă nimeni nu avea chef să dea ochii cu Kalmus. Se temeau să nu-și trădeze gândurile. Ca să nu-l întîlnească pe șosea, băieții o luară repede peste cîmp. Făcînd un ocol prin maidanul cu groapa de nisip, puteau să reintre apoi în sat.

Din mers, Kristian îi lămuri lui Schraube chestiunea cu harta, precum și legătura posibilă dintre ceea ce se petrece acum pe Lacul Nuferilor și cele întîmplătoare cîndva în rîpă. Îi împărtășii totodată și noile sale bănuieli privind dispariția căciulii. Schraube, care-și îndesase magnetul în buzunar ca pe o potcoavă enormă, ascultă și el încruntat. La un moment dat se opri și spuse cu hotărîre :

— Domnul Kalmus... ucigaș ?! Imposibil ! S-ar putea, nu zic, să-l apese ceva pe suflet... Dar o crimă, înțelegi...

— Oricum, știe ceva — stăruie Kristian.

— Știe un anume loc pe care-l caută străinul — preciză Jampoll.

— Și ce-o fi căutînd, mă rog ?

Își continuară marșul peste cîmp. Pămîntul era fărîmicios. Praful se învoldura sub fiecă pas. Lanurile de orz, cu puzderia lor de spice coapte, uscate, foșneau atinse de vînt. Se apropia secerișul. Cîteva potîrnichi se ridicară în văzduh.

Mergînd în ritm susținut, băieții ieșiră dintre lanuri și dădură în maidanul cu groapa de nisip pe unde zăceau de-a valma sîrme ruginite, anvelope uzate, flacoane de farmacie cu etichete murdare și o sumedenie de alte gunoaie. Niște broaște săriră speriate într-o baltă plină de noroi.

— Mă-ntreb ce tot caută străinul ? reluă Kristian. Ce naiba să fie acolo, în adîncul apei ? Peștele ăla... sfîntul ? Cine se apucă să omoare un om pentru un pește... ?!

Făcură un popas și se așezară pe vine. Kristian verifică magnetul apropiindu-l de un cui ruginit. Magnetul îl atrase de la o distanță de cincisprezece centimetri.

— Destul de serios !

Magnetul cîntărea pe puțin două kilograme, avînd deci o putere de atracție corespunzătoare.

— Ei și... ? făcu Schraube ridicînd plictisit din umeri.

Potcoava asta de fier nu-l mai impresiona. Acum ghi-cea și împrejurarea care făcuse ca magnetul să se prindă în undița lui, obligîndu-l la un efort teribil, seara, pe întuneric, față-n față cu un adversar nevăzut. Desigur că străinul se afla și el pe lac, în barca lui, ascuns după perdeaua de ceață. Își scufundase magnetul legat cu sfoară și cerceta pas cu pas adîncimile. Dar sfoara se agăță la un moment dat de cîrligul undiței lui Schraube, trăgînd magnetul după ea. De unde și senzația că ar fi fost un pește foarte greu. Aceasta era explicația logică. Se puneă însă o altă problemă : ce rost avea să cercetezi lacul cu un magnet ? Băieții abandonaseră tustrei ideea că străinul ar umbla după crapul de aur. La urma urmei, aurul nici nu e atras de magnet.

Cîntărindu-l în mîini, Kristian întrebă :

— Ce se întîmplă dacă-l legi și-l scufunzi în apă ?

— Asta-i acum ! mormăi Schraube. Simți cînd dă de fund.

— Și dacă fundul e mîlos ? Am văzut eu un loc din asta cînd am fost cu tata la pescuit.

— Nu se schimbă nimic. Scufunzi greutatea, o plimbi și îți dai seama cînd se izbește de ceva.

Pe fața lui Kristian apăru deodată ca o lumină a revelației.

Se ridică și îi restitui magnetul lui Schraube. Apoi declară solemn :

— Știu ce s-a petrecut acum douăzeci de ani !... Au ascuns ceva pe fundul lacului.

MOARTEA LUI CILLY

La intrarea în școală ți se oferea o priveliște neobișnuită. Sub copacii umbroși staționau FELICIA-SPORT și un mic LKW. Meșterul tinichigiu din Glindenow, împreună cu trei ajutoare, descărcau tot soiul de scule și materiale pentru instalații. Le cărau în curte: chiuvete, conducte lungi, filiere, un căprior cu trei picioare, lămpi de sudat, țevi, robinete. Tinichigiul nu mai purta costumul lui de poplin, ci o salopetă de mecanic, albastră, pătată. Din când în când îi îndemnă pe ceilalți: „Hai, hai, timpul e bani!” Probabil că mult discutata problemă a celor 3 500 de mărci fusese rezolvată între timp. Așadar delegatul de la raion, care îl vizitase cu o zi înainte pe domnul Lenz, nu-i adusese vești proaste, ci bune. Doar se știe că meșterul refuzase să înceapă lucrările fără asigurarea că va fi plătit în cursul aceluiași an. Și iată-l acum la lucru: „Hai, hai!...” Meșterul morfolea în colțul gurii un muc de țigară stins.

— Omul în etate nu e tren accelerat — făcu tacticos unul din lucrători.

— Tinichigiu... grozavă afacere! spuse Schraube admirând mașina galbenă FELICIA-SPORT.

Băieții se opriră în fața școlii. Nici Lenz, nici Linde nu se arătau. Pesemne că învățătorul își mai cruța inima, se odihnea. Să meargă la el, să-l caute?

Kristian fusese cu propunerea. După avîntul lui inițial se răzgîndise brusc. Situația era prea gravă ca să acționezi numai de capul tău. Indiciile duceau la crimă, la asasinat. Kristian se pomeni într-o adevărată dilemă: îi făgăduise lui Jampoll că va păstra o discreție absolută, deci nu se putea duce la poliție ca să denunțe tenebrosul caz. Simțea

nevoia să vorbească măcar cu cineva pe care l-a prins aici sfîrșitul războiului și care cunoștea întâmplările de-atunci. Lenz era un asemenea om.

— Ți-a venit așa, hodoronc-tronc, să lași totul baltă?!
îl muștră Jampoll.

— Dimpotrivă — se apără Kristian. Dacă acționăm, apoi s-o facem temeinic. Singuri n-o să ne descurcăm.

— Ba da! insistă Jampoll. Doar am aflat o mulțime de lucruri fără ajutorul nimănui.

— Și ce propui? întrebă cu gravitate Kristian.

— Să cercetăm. Nu să stăm aici și să căscăm gura...

— Răspunzi tu?

— Dar cine?!... Adică ce înțelegi prin răspundere?

— Dacă mai pățim ceva?!

De fapt, Jampoll nutrea aceleași temeri. Între bunicul său și străinul cu cicatricea se desfășura un joc foarte primejdios. Ce-ar ieși dacă s-ar vedea din nou față-n față? Fișilul arde undeva mocnit. Ca să-l stingi trebuie să știi exact unde se află. Numai cu bănuiala nu faci nimic. Trebuie să ajungi la sursă.

— Poate că toată afacerea s-a învechit — fu de părere Schraube, hotărîndu-se în fine să-și mute ochii de la FELICIA-SPORT.

— Dacă s-au luat la bătaie înseamnă că nu s-a învechit — îl contrazise Kristian.

— Păi, la noi nu se umblă cu vendeta... sau așa ceva — bombăni Schraube.

Nici dînsul nu voia să intre la Lenz. Prefera să nu-l întâlnească. Îl pasiona mai ales partea tehnică a cazului. Ce anume să fi fost ascuns în lac? Arme? Poate chiar un tun? Sau vreo ladă de fier?... În douăzeci de ani trebuie să fi ruginit de tot.

Interesant dacă un magnet — fie și de două kilograme — poate să atragă asemenea greutateți...? Și dacă străinul nu-l folosea decît pentru sondaj?! Lacul e adînc, fundul găunos. Mînuirea parilor e prea greoaie.

— Și tu susții că semnul de pe hartă, mai exact, cruciulița, se află chiar pe Dîmbul Bibanului?

— E singurul loc care vine în discuție. Din punct de vedere cartografic, nu-i așa...

— Imposibil ! pufni Schraube. Sînt aproape sigur de asta. Doar am fost acolo nu o dată.

Tăcură un timp nehotărîți. Kristian privea în gol și își sălta mereu pantalonii năvăși. Jampoll își pipăia nervos plasturele de pe frunte, care începea să-l deranjeze. Se dezlipise la un colț.

— Dacă erau sub apă, ar fi dat cineva cu piciorul peste lucrurile alea, înțelegi ?... Le-ar fi atins măcar cu degetul gros ! mai adăugă Schraube.

Jampoll îi dădea dreptate în sinea lui. Dar poposisese și el pe Dîmbul Bibanului, pe cînd înotau în direcția celor doi pari. Lacul dedesubt era solid, pietros. Cum să afunzi un obiect într-un teren atît de tare ? Dar hai să zicem că era într-adevăr ceva ascuns acolo. Atunci nu s-ar fi descoperit, nu s-ar fi simțit ? Și totuși Jampoll se agăța de această unică speranță.

— Haideți ! îi zori el. Orice-ar fi, trebuie cercetat. Nu e musai ca obiectul să se afle chiar pe dîmb. Poate a luncat în nămol. Trecem înot, ne vîrîm sub apă și într-o oră controlăm absolut totul...

Își smulse plasturele de pe frunte și continuă :

— Credeți că străinul ar tot căuta pe-acolo dacă n-ar ști că poate să găsească ceva ? !

— N-ar fi rău, totuși, să mai cerem un sfat — se îndoi din nou Kristian. Cine știe ce probleme sînt în joc...

— Lasă ! Mergem și ne dăm la fund. N-are ce să strice — fu de părere Schraube.

În cele din urmă se învoi și Kristian. Dar cînd să plece, se treziră cu Linde care, după ce nu-i găsisese în șopron, alergase după ei în mare goană. Era murdară pe mîini și purta o bluză largă, uzată, cu mînecele prea lungi. Ochii negri ca murele îi scînteiau mînioși.

— Unde-i fierul ?

Băieții, smulși din preocupările lor, o priviră muți, încurcați. Drept care Linde se aprinse și mai mult :

— V-ați uitat limbile acasă... ? Ce-aveți de gînd, ai ? Ieri erați cu gura cît șura, umblați cu frînghii și secrete ! Cică facem și dregem, ba aducem chiar o cantitate dublă... Și acum ? Nu văd nimic ! Doar cîteva grame colea...

Linde își înălță căpșorul cu obrazii îmbujorați și arătă spre gard unde zăcea biata recoltă din prima zi : bur-

lanele, aripa de automobil, tăvile brutarului Bieber scoase din uz... Penibil de puțin !

— Numai lauda-i de voi !

— Toate la timpul său. Se aranjează — fornăi Schraube aproape draguț. De cînd își știa ZUNDAPP-ul asigurat, își reînnoiește bunăvoința față de Linde.

Fata se propti în fața lui cu mîinile-n șolduri :

— Tocmai tu te-ai găsit să vorbești ? Ai adus la fier... n-am ce zice ! Osia de la Wüste-Buchholz am pierdut-o din cauza ta. Iar ZUNDAPP-ul l-ai ascuns. Două chintale. N-ai decît ! Trambalează-te cu hodoroaga și apoi să vezi cum dai din colț în colț cînd te întreabă tata de X ! Într-o zi ai să te scrîntești de tot cu sticleții tăi motorizați. Atîta-ți spun ! Și tata e de părerea mea.

Schraube o privea întunecat. Încercase să fie amabil și cînd colo se lovea de un zid. Răspunse jignit, revoltat :

— Tat-tu mai bine să-și vadă de medicamente și să nu-și vîre nasul în ZUNDAPP-ul meu !

Kristian puse capăt conflictului :

— De ce cauți ceartă, Linde ? Așa faci mereu !

Linde se calmă imediat. Rosti cu amărăciune :

— Tata e bolnav... și... și eu vreau să-l mai scutesc de griji. Dacă al tău s-ar simți prost, ce-ai face ? Nu l-ai ajutat ?

Kristian tăcu o vreme. Referirea la Dossow i se părea deplasată. Parcă nu avea și el destulă bătaie de cap cu... toanele lui ! În cele din urmă reluă, cam rece :

— N-are nici un rost să te superi. Chiar ieri domnul Lenz zicea că n-are cu ce plăti tinichigiul. Și uite că meșterul a și sosit. Și atunci ? Care-i adevărul ? Înseamnă că s-au găsit bani.

— Chestia cu banii nu-i treaba nimănui ! răspunse Linde cu glas tremurător. Și nici de unde a făcut rost... nu interesează !

Kristian i-o tăie plictisit :

— Isprăvește odată, Linde ! Am promis că aducem fier și o să aducem.

— Azi ?

— Dacă va fi posibil...

Fata își împreună mîinile murdare și îl imploră :

— Înțelege, Kristian... Cei de la depozitul din Glin-denow au și telefonat să le predăm fierul de schimb până cel târziu mâine. Altminteri vor fi nevoiți să repartizeze suportul în altă parte.

— Zău ? se tulbură Kristian.

— Uite, jur !

Kristian făcu semn din cap către Schraube și Jampoll, adică : n-avem încotro, trebuie să amânăm chestia cu Dîmbul Bibanului.

Băieții pleacă numaidecît. Lindei îi venise inima la loc. Le mai strigă din urmă :

— De unde-l luați ?

— Din lună !... mîrîi Schraube iritat. Iar o face pe șefa !

Jampoll păsea tăcut lîngă prietenii săi. „Ciuma“ îi dăduse iarăși planul peste cap. În loc să afle în sfîrșit misterul, vor asuda iarăși la bara aia de fier. Deh... pentru șantierul școlii...

— Trebuie să le luăm în ordinea importanței. Munca voluntară e o datorie de onoare a cetățenilor — argumentă Kristian în chip de scuză. Parcă-i ghicise gîndurile lui Jampoll.

— Și cealaltă... e o chestie personală, nu ?

— Păi tu ai făcut să fie... personală. Vrei ca totul să rămînă secret !

Traversară drumul și trecură prin dreptul cîrciumii lui Hebestreit unde, dintre buruieni, se ițea piticul scă-lîmb de teracotă.

Aici îl întîlniră pe Hinrich, năîngul cocoșat. Mergea încet, agale, lovind aerul cu o crenguță de rosmarin. Că-țelul topăia în preajma lui și dădea mereu din coadă. Hinrich se feri sfios într-o parte, ca să le facă loc băie-ților. Dar aceștia, ca și cum ar fi fost vorbiți, își încetiniră pașii. Ochii lor se opriră lung asupra crenguței uscate, cenu-șii. Năîngul o culesese din Rîpa Huhurezului !... Totuși, cine ar fi bănuit că, în următoarele cinci minute, avea să se întîmple o dramă ? !

Kristian schimbă o scurtă privire cu tovarășii săi. Jam-poll îi șopti :

— Întreabă-l... !

Schraube făcu o strîmbătură, semn că nu era de acord. Dar degeaba !

— Bună ziua, Hinrich ! salută Kristian.

Cîinele lătră scurt, apoi se liniști. Năîngul zîmbi prietenos, mut.

— Te-ai plimbat, nu ? insistă băiatul.

— Cu Cilly am fost — răspunse încet și rar Hinrich. Soare frumos... Tare cald și frumos.

Cățelul mîrii alene și își lipi botul de cizma stăpînului.

— Te-ai dus din nou în pădure ? întrebă Kristian ca într-o doară.

Jampoll asculta înfrigurat. De ce nu l-or fi descusut mai demult pe omul ăsta ? Pentru că are mintea slabă și nu poate fi martor la proces ?...

— În pădure, da... am fost... Cu Cilly... Amîndoi am fost — răspunse Hinrich.

Ochii de un albastru-deschis îi clipeau blînd sub boneta veche, soldățească.

— La lac am fost — adăugă el. E apă multă acolo. Ce mai apă ! Adîncă tare. Cilly bea totdeauna...

— Ai căutat să-l întîlnești pe Gotthold cel mut ?

Jampoll observă un fior lunecînd pe obrazul țepos al năîngului. Hinrich își săltă capul pe care, de obicei, îl ținea plecat. Totuși zîmbetul sfios nu-l părăsi. Doar că i se adăugă o umbră de tristețe.

— Gotthold doarme de mult... Zeci de ani... Multe zeci...

Schraube asista neliniștit. Respira zgomotos. Deodată îl descoperi pe Spinne Schnarr care venea de la stația de autobuze. Puștiul își notase în carnet, cu creionul chimic, semnalmentele unei mașini de proveniență suedeză. Schraube îi făcu semn să nu se apropie.

— Ai fost de față cînd a murit Gotthold ? continuă Kristian cu întrebările.

De astă dată vorbi foarte rar, limpede, îmbietor, de parc-ar fi discutat cu un copil timid.

— Zeci de ani... — repetă în neștire Hinrich.

Treptat privirea i se aspri. Părea chinuit de niște imagini învălmășite, de gînduri care fugeau aiurea și pe care ou greu izbutea să le stăpînească. Zîmbetul i se șterse de pe chip. Bîigui :

— Noaptea... au venit... Au venit noaptea cu arme ucigătoare... Mantale... cu dungi, ca la leopard... Și l-au luat pe Kalmus... L-au luat pe Gotthold... Spre apă... spre lac! Zeci de ani...

— Cine i-a luat? Spune!

Kristian venise lângă Hinrich și îl apucase de umeri. Căuta să-l ajute pe nătîng să-și pună ordine în gânduri, să-și amintească mai precis.

— Spre lac... Gotthold, Kalmus. I-au luat. Mantale cu dungi... Arme... Noaptea... Au venit.

— Dracu' s-o ia! bombăni Schraube nerăbdător.

Deodată Cilly începu să latre furios. Spinne Schnarr, în echipamentul lui de semipartizan, se apropiase din spate și-l sîcîia cu un băț lung. Cățelul se dezlanțui. Hinrich căută să-l potolească, vînturîndu-și creanga de rosmarin ca și cum ar fi mînat gîște.

— Termină, măi! se răsti Schraube la Spinne Schnarr. Cară-te de-aici! Avem ceva de discutat!

— Dis-cu-tat... îl maimuțări puștiul.

Sărea în jurul cățelului și-i tot trecea bățul pe sub nas. De fapt n-o făcea ca să-l scoată din fire pe Hinrich. Îi era necaz pe băieți. De ce nu-l luaseră cu ei?

— Omule, nu înțelegi?! îl admonestă Kristian.

Dar prea tîrziu. Se iscase învîlmășeală. Boneta lui Hinrich căzuse la pămînt. Acesta se aplecă s-o ridice. Spinne Schnarr, ferindu-și repede bățul, îl pocni fără voie pe Cilly care, scheunînd fugi desperat pînă-n mijlocul drumului și nimeri sub roțile unui camion ce trecea în plină viteză.

Băieții priveră scena înmărmuriți. Camionul zdrobi picioarele dindărăt ale cîinelui. Scîncind jalnic, acesta se tîrî peste bordură spre imaș. Hinrich își acoperi fața cu mîinile. Era complet distrus. Nici nu avea putere să se apropie de cățel.

Dinspre școală veni fuga Linde, cu bluza-i largă fluturînd. La doi metri de bietul animal care zăcea chircit de durere și care numai cu cîteva clipe în urmă fusese atît de vioi, fata se opri în loc și, repetînd gestul tragic al lui Hinrich, se porni pe plîns. Plîngea în hohote.

Suferința Lindei îl răscoli pe Schraube. Fără a spune un cuvînt, se repezi la Spinne Schnarr și-l luă la bătaie.

Acesta se apăra ținând. Se rostogoliră amândoi în drum, se tăvăliră prin praf îndârjiți, crânceni, gîfîind de furie și efort.

În disperarea lui, Hinrich nici nu se mișca din loc. Palid, cu umerii lăsați, se lovea peste genunchi plîngînd, chemînd, implorînd de parcă Cilly ar mai fi putut răspunde la chemările lui. Impresionat, Kristian își muta mereu privirea de la Hinrich la cei doi adversari aflați în luptă. Jampoll tremura ca varga și simțea cum i se urcă un nod în gît.

Nimeni nu-l observă pe domnul Lenz care, în pantalonii lui de trening pătați cu var, venise grăbit la fața locului. Apăruse ca din senin. Se aplecă asupra băieților tăvăliți în drum și dădu să-i despartă. Strigă supărat:

— Nu vă e rușine?

— Ce-i treaba dumitale?! Mă doare-n dos! scrișni Schraube în focul bătăii.

Dar Lenz îl și trase în sus și-l blagoslovi cu o palmă de zile mari. Schraube uită de Spinne Schnarr. Stătea în fața învățătorului și-l fixa cu niște ochi uluiți, plini de reproș.

Lui Lenz îi sărise într-adevăr țandăra. Își privi mîna, de parcă abia atunci ar fi băgat de seamă că-l lovise pe băiat.

Plîngînd gros și cu sughituri, Schraube o luă la goană către turnul transformatorului electric.

— Werner...! îl strigă Lenz din urmă. Dar Schraube fugea de-i scăpărau călcîiele. Cilly scîncea îngrozitor.

Între timp apăru și sectoristul încingîndu-se cu centura din mers. Se apropie de bietul Cilly și-și ridică brațele consternat. Nu știa ce să facă. Apoi se hotărî și-și scoase pistolul din toc. Detunătura sperie mulțimea de vrăbii răspîndite prin castani. Linde își astupă urechile. Plîngea într-una. Cățelul amuți. Trupul i se destinse. Zăcea inert, nemișcat. Sectoristul își scoase șapca. Oftă, scuzîndu-se parcă pentru lovitura de grație dată bietului animal.

Focul de pistol atrase o mulțime de oameni — clienți de-ai domnului Kutulla, tinichigii din Glindenow. Cîrciumarul Hebestreit veni și el, cu bretele și în papuci. Făcură cu toții cerc pe imasul satului și priveau. Hinrich ședea pe jos, nenorocit, ținîndu-l în brațe pe Cilly. Cățelul parcă

era de pluș. O dîră de sînge îi desena blana, prelingîndu-se pînă pe surtucul stăpînului. La urmă sosi și primarul Schnarr. Arcuindu-și sprîncenele negre întrebă :

— Ce treabă-i asta ?

— N-am avut încotro — lămuri sectoristul cu amărăciune. Îl călcase un camion.

— Golanii ăștia l-au bătut și l-au gonit în drum — rînji Hebestreit trăgînd din țigară.

— Lămurim noi lucrurile sus — hotărî aspru gospodarul satului.

În timp ce Hinrich cu Cilly în brațe rămase pe loc, neolintit, înconjurat de mulțimea de gură-cască, Jampoll, Kristian, Linde și Spinne Schnarr, împreună cu domnul Lenz și cu sectoristul, se îndreptară spre primărie. Abia încăpură cu toții în spațiul strîmt al biroului. Pe pereți atîrnau grafice reprezentînd producția de lapte, carne și ouă. Sub portretul Președintelui Consiliului de Stat, o dactilografă cam vîrstnică țăcănea într-una la o mașină de scris „Underwooll“, veche și zgomotoasă.

Cu oarecari șovăieli Kristian relatează cum se petrecuse accidentul. Stăteau de vorbă cu Hinrich. Deodată a venit Spinne cu un băț și cățelul s-a speriat... Kristian se abținu să-l acuze pe Spinne, care lovise într-adevăr victima, dar fără intenție. Trecu de asemenea sub tăcere conținutul discuției lor cu Hinrich. Nici despre palma cu care se alesese Schraube nu aminti nimic.

Domnul Lenz, palid, cu buzele strînse, părea cel mai tulburat dintre toți. Parcă avea mereu senzația că mîna cu care-l lovise pe Schraube nu e a lui, nu-i aparține. Sectoristul era și el deprimat. Își tot ferea la spate tocul pistolului, să nu se vadă. Linde se smiorcăia și ofta din adînc. Spinne Schnarr, cu un ochi umflat și vînat, se refugiase după scaunul dactilografei. Cu toată discreția lui Kristian, puștiul se temea să nu-l dibuie tatăl său drept marele vinovat. Avea pentru el un simțămînt de respect amestecat cu frică. Abia dacă ciripea în fața lui. Nici urmă de basul acela „oficial“ cu care, în alte împrejurări, își dădea atîta importanță.

— De ce ai ieșit afară, tovarășe Lenz ? făcu supărat primarul. După părerea mea, s-ar cuveni să stai în pat.

Lenz schiță un gest vag cu mâna. Ar fi vrut să-i răspundă, dar renunță și se mulțumește să clatine din cap. Schnarr îl fixă câțiva timp, revoltat de neglijența cu care își trata boala. Apoi se adresează copiilor, cu o predică tăioasă. De ce s-au agățat de Hinrich ? Oare se cred grozavi dacă-l sîcîie pe un om bătut de soartă, care nu se atinge de nimeni și nu face nici un rău ? !

— Am vrut să-l întrebăm ceva... — mărturisii Kristian.

— Ce vorbă-i asta, să-l întrebați ? ! tună primarul de după biroul lui. Pe tine, Kristian, nu te-aș fi crezut în stare de asemenea prostii ! Te știam băiat serios, poate chiar exemplu pentru alții. Și cînd colo... cauți să ne îmbrobodești ! Cît despre Schraube al vostru, ce să mai zic ?... Nu degeaba a șters-o de la fața locului.

Kristian schimba priviri desperate cu Jampoll. Primarul sesiză :

— Să nu mai scorniți vreo minciună, că vă faceți de rîs ! Ce să-l întrebați pe Hinrich ? Ce-ar fi putut să vă spună ? Ați făcut o porcărie, asta-i ! E o rușine ce-ați făcut ! Toată lumea lucrează, culesul bate la ușă, tovarășul Lenz s-a uscat de tot zbătîndu-se pentru școală... Iar voi ? Vă arde de scandal. Vă bateți în mijlocul drumului !

Primarul își dresă glasul și întoarse ochii spre Jampoll :

— Și tu ? Te-ai înhăitac cu ceilalți ? Așa e moda la Berlin ? Tare s-ar bucura tatăl tău dacă vreun cititor l-ar informa despre asemenea fapte ! Dacă ar primi o scrisoare la redacție...

Jampoll își fixă ochii în podeaua de scînduri ce semăna cu aceea din odaia bunicului. Simțea cum i se amestecă totul în cap. Îi mai suna în auz scîncetul cățelului muribund și nu știa cum să-și adune gîndurile. Doar un lucru îi era clar : teama lui Kristian că ar putea să se întîmple o dandana se dovedise întemeiată. Și încă ce repede au pățit-o !

Preț de o clipă se păru că primarul se pregătește de un nou discurs. Dar nu : Schnarr isprăvisese. Porunci băieților să îngroape cățelul cu toată grija și-i însoți pînă afară.

Tocmai cînd ieșeau din primărie, tăcuți și solemni ca într-o procesiune, iată-l și pe bătrînul Kalmus trecînd prin dreptul lor. Primarul îl opri :

— Moș Kalmus, hai cu noi ! Să vezi ce ispravă au făcut băieții !

Kalmus îi privi cu sfială. Strângea la piept un portofel demodat, cu încuietori de nichel, în care-și vîrîse banii încasați drept pensie. Nu înțelegea ce vor de la el. Ar fi preferat să-și vadă de drum. Dar pe de o parte prezența lui Jampoll, pe de alta stăruința primarului îl făcură să cuteze.

— Hai, te rog, moș Kalmus !

La locul cu pricina se mai afla încă lume. Ieșise și domnul Kutulla, luîndu-se după clienții săi. Purta halat alb, imaculat. Încuiase magazinul și legătura de chei și-o atîrnase pe unul din cele trei degete de la mîna dreaptă. Pe chelia-i lucie juca soarele.

Hinrich ședea ca și adineaori ghemuit la pămînt. Plîngea în tăcere. Mica făptură din brațele lui se răcea treptat. Cineva se aplecă și pipăi, ca unul ce se pricepe, labele frînte ale victimei. Cînd se ridică din nou, lung și deșirat, Jampoll constată uimit că e străinul cu cicatricea. Kalmus tresări speriat și se dădu îndărăt de parc-ar fi vrut să fugă. Dar îl opri în loc, fără să vrea, primarul Schnarr, care stătea chiar în spatele lui. Și în aceeași clipă răsună glasul domol al străinului :

— Păcat ! biata gînganie... ! oricum, nu mai putea fi salvat.

— Și de ce, mă rog, te simți dumneata obligat să depui mărturie ? îl întrebă cam crunt sectoristul. Doar nu l-am împușcat fără rost !

— Păi asta o spun și eu. Fracturi grave. Nici dacă-l legai în șine nu se vindeca.

Un zîmbet smerit îi răsări în jurul cicatricei. Clătină din cap, semn că fusese greșit înțeles. Apoi își întinse bărbia spre Hinrich și reluă, plin de compasiune :

— Sărmanul ! Îmi închipui cît suferă acum. Cîinele poate să-ți fie un camarad mai bun ca oricare altul.

— Cîinele nu e decît cîine — filozofă Schnarr.

— De ce vorbești așa... Poate că l-a iubit mai mult ca orice pe lume. Și iată-l singur, părăsit. De cînd mă știu mi-au fost dragi cîinii. Am și acuma cîțiva în curte. Dacă n-aveți nimic contra, îi dau un cățeluș fătat de curînd. O mică mîngîiere...

— N-am nimic contra — făcu primarul scurt.

Pe Jampoll îl mișcă gestul străinului. Însemna că e bun la suflet... Și, totuși, dincolo, în prisacă, omul acesta milos se aruncase ca o fiară asupra bunicului. Ciudat. Oare se prefăcea? Parcă arăta sincer. Poate iubea într-adevăr cîinii... Oricum, să-i dai lui Hinrich un cățel!... Emoționant, nimic de zis.

Spinne Schnarr își mai revenise din spaima lui. Domnul Kutulla, pe care drama lui Hinrich îl îndurerase profund, își șterse ochii cu cele trei degete ciuntite. Legătura de chei clămpăni. Înduioșat, Kutulla i se adresa străinului:

— Frumos din partea duminale, domnule! Tare frumos!

— Frumos...? izbucni bătrînul Kalmus. Totul e minciună și viclenie.

— Cum așa? făcu Schnarr intrigat, neînțelegînd despre ce-i vorba.

Mustața lui Kalmus se zbîrli amenințător și pumnii i se strînseseră de mînie. Respirația îi era grea de atîta furie. Jampoll simți că bătrînul e gata să dea pe față întregul adevăr. Dar deodată moșul își pierdu curajul și, depărtîndu-se împleticit murmură mai mult pentru sinea lui:

— Nu-i treaba altora...! Nu!...

Toată lumea din jur rămase mirată. Apoi oamenii își întoarseră privirile spre Jampoll. Vrăbiile, pe care detunătura pistolului le gonise aiurea, reveneau gălăgioase așezîndu-se iarăși pe crengile castanilor. Cu ochii în pămînt, Jampoll bîigui:

— Așa e bunicul... cam ciudat, uneori...

Străinul nu se trădă cu nimic. Spuse doar în treacăt:

— Să vină copiii la mine după prînz să le dau cățelul. Hinrich e prea timid ca să bată la uși străine.

— Mă rog — aprobă Schnarr oarecum absent, întorcînd iarăși capul după Kalmus.

Sectoristul îl urmări și el cu privirea. Oamenii începeau să se împrăstie. Deși situația era palpitantă, totuși nu puteau să caște gura la nesfîrșit.

Văzînd că nimeni nu-l trage la răspundere, Spinne se învioră de tot. Îi dădu un ghiont lui Kristian și acceptă bucuros invitația străinului.

— Se face, cum de nu...! trăncăni el cu importanță. Organizăm totul după ce se termină operația la mănăstire.

Un rictus strîmbă fața străinului. Dar nu dură decît o secundă. Apoi făcu de parcă și-ar fi amintit de ceva și le spuse băieților să vină mai bine a doua zi, căci după-masă are cam mult de lucru. Își luă bicicleta pe care o rezemase de un copac, salută politicos și coti spre șosea. Trecînd de bordură, se opri nițel moșmondind ceva la pedale. Dar nimeni nu-i mai dădu atenție. Singur Jampoll înțelese că oprirea nu era decît un truc. Ochii străinului îl fixară reci, bănuitori.

Primarul Schnarr veni lîngă Hinrich îndemnîndu-l să se scoale de jos. Surtucul acestuia era plin de sînge.

— Nu se poate să umbli așa, Hinrich... Parc-ai fi rănit și neajutorat — vorbi cu milă primarul.

Mai de voie, mai de nevoie, Hinrich își scoase surtucul. De fapt, nu-i prea păsa ce se întîmplă cu el. Primarul, după ce-și goli buzunarele — portvizit, țigări, briceag — îi dădu vestonul său.

— Frumos și din partea dumitale! Foarte frumos! îl laudă domnul Kutulla, în timp ce Schnarr, numai în cămașă, bîgui ceva și plecă.

În fața primăriei staționau două camioane încărcate cu cartofi noi, albi-gălbui. Oamenii îl așteptau pe primar.

Copiii plecară la rîndul lor. Hinrich se depărtă și el, ducîndu-și cățelul înfășurat în surtucul cel vechi. Codița scurtă, albă pufoasă, atîrna într-o parte. Kristian și Jampoll arătau palizi și triști. Linde, în bluza ei largă, mergea ca la prohod, răvășită de plîns. Numai Spinne Schnarr era destul de vesel. Ieșise cu bine dintr-o mare belea. Kristian nu-l pîrșe. Și acum iată-l scăpat din sfera de acțiune a tatălui său!

Pe cînd cotea după colț, tîrîndu-și papucii, se îndrepta spre primărie. Măsură cu ochi răi șantierul școlii și rosti către Schnarr:

— Am o reclamație.

CUTREMUR ÎN YUKATAN

Era ultima încercare. Cu buzele strînse, Jampoll sări de pe Dîmbul Bibanului și se scufundă. Apa îl învăluie calduță. Lumina intensă a soarelui îl acoperea scînteind. Parcă se mișca sub o uriașă placă de cristal. Cu ochii deschiși, băiatul se căznea să atingă fundul. Apa se întuneca treptat. De sus, de pe dîmb, putuse distinge totul grație terenului de dedesubt care era deschis la culoare. Aici însă, unde bancuri de alge și liane leneșe te însoțeau pînă în împărăția scoicilor moarte și a nămolului viclean, stăpînea un întuneric verde, înfricoșător. În această lume a peștilor, străină și stranie, ochiul nu mai deosebea nici un amănunt. Jampoll își croia drum cu mîinile pipăind vegetația. Algele se mișcau aidoma antenelor unui gîndac ce-și caută un punct de sprijin.

Apoi simți lipsă de aer. Presiunea crescîndă făcea să-l doară timpanele. Jampoll se săltă din răspuțeri, și despicînd apa, ieși la suprafață cu capul prăvălit pe spate ca un om sfîrșit, gata să se înece. Se opinti de cîteva ori, lopotînd anevoie spre Dîmbul Bibanului. Acolo, apa îi ajungea numai pînă la piept.

Sus, pe dîmb, stătu o vreme vlăguit, cu mîinile în șolduri. Inutile și repetate un ceas întreg, scufundările îl istoviseră. Brațul fracturat îl durea. Sub coasta stîngă îl încerca un junghi. Simțea în gură și în nări gustul sălcii al apei stătătoare.

Acasă, la ștrandul din Gartengasse, Jampoll reușea să rămînă sub apă douăzeci de secunde. Acum rezistase mai mult. Dar, în ciuda eforturilor, nu descoperise nici un

obiect scufundat — nici pușcă, nici tun, nici vreo ladă de fier. Schraube și Kristian avuseseră dreptate. Căuta în van.

Jampoll gîfîia ca un alergător de cursă lungă la atingerea țintei. Numai că dînsul nu atinsese nimic. Cei doi pari ce flancau Dîmbul Bibanului parcă aminteau un loc de start. Purtau în vîrf cîte o cîrpă albă. Așa înseamnă pescarii punctele unde au pus momeală pentru pești. Indiciu pentru alți pescari ca să ocolească porțiunea respectivă. Dar străinul ? Parcă de pește îi ardea lui ? Pescuitul nu era decît un pretext, un camuflaj, ca să poată controla în voie lacul.

Încet, fără prea mare risipă de energie, Jampoll o luă îndărăt. Înota lin. Din timp în timp se lăsa pe spate, cu fața către cerul blînd al după-amiezii. Dar trebuia să revină iar pe burtă ca să nu se încurce în vîlmășagul de nuferi și săgetărică.

La dreapta, lîngă Rîpa Huhurezului, aninii înconjurau stejarul cel bătrîn ca niște santinele încremenite în văzduh. Pe mal se plimba țanțoș un scufundac.

Ajuns la mal, Jampoll se desfătă privind tulpinele de rogoz, frizele și umbreluțele de țelină. Bondarii bîzîiau asupra cupelor de stînjenei cu dungi cafenii. Băiatul poposi cîtva timp în apă, cu fața-n jos, ca să se odihnească.

Deodată zări un rac ce se tîra încet pe sub barcă peste niște bolovani cu care bunicul obișnuia să-și priponească plasele. Racul înainta pe fundul apei, tacticos, aparent stîngaci, ca un tractor tăindu-și cale printre dărîmături și moloz. Doar că nu răscolea praful și nu făcea nici un zgomot. Făptura asta de un cafeniu murdar, cu mădulare prelungi, cu ochi sidefii, nu arăta de loc sprintenă. Se părea că n-ar fi greu s-o prinzi. Prudent, Jampoll întinse mîna și dădu să apuce. Dar în aceeași clipă racul dispăru ca și cînd n-ar fi fost.

Băiatul ieși din apă, se scutură și-și desprinse de pe o creangă de anin cămașa și pantalonii săi americănești. Îmbrăcîndu-se, privea mereu îndărăt, la parii aceia cu semn alb în vîrf. Căutase și acolo, dar degeaba. Toate îi mergeau anapoda. Unde mai pui și împlinirea de dimineață cu moartea lui Cilly, care-l zguduise atît de rău, încît ajunsese în pragul totalei renunțări. Apoi, la masa de prînz, îl văzuse pe bunicul său adînc răscolit de cele petrecute pe imașul

satului. Un biet bătrîn fără nici un sprijin de nicăieri. De supărare și groază, abia reușise să înghită cîte ceva, pe urmă se ridicase de la masă și urcase tăcut în odaia singurătății lui. Jampoll se înduioșase, agățîndu-se iarăși de firava nădejde că va găsi ceva la Dîmbul Bibanului. Căci un fapt îi apărea foarte clar : dacă lucrurile care formau obiectul discordiei dintre cei doi bărbați ar fi dispărut sau ar fi ajuns în mîinile poliției, atunci străinul l-ar fi lăsat în pace pe bunicu' !

Jampoll întinse o mînă ca să ia tenișii pe care îi lăsase pe lada din spatele bărcii. Dar înlemni. Deși observase mai dinainte că barca era scufundată pînă la ultima limită, totuși abia acum își dădu seamă de gravitatea situației. Niciodată, de cînd știa el, barca bunicului nu luase apă ! Ce s-a întîmplat ?

Pipăi cu atenție fundul neted, cătrănit. La început nu simți nimic suspect. Dar apoi dădu de niște așchii și descoperi o gaură destul de mare, tăiată pieziș ca de buza unei securi. Se uită grăbit în jurul său. Făptașul putea să fie pe-aproape. În orice caz, străinul nu se culcase pe-o ureche. Se răzbunase prompt pentru dispariția magnetului albastru.

Cu tenișii în mînă, Jampoll o luă repede peste cîmpul mlăștinos. Buruieni jilave i se agățau de glezne. Smîrcul înțepa. Pulpele îl ardeau, zgîriate. Sub mestecenii înșirați pe marginea pădurii băiatul se încălță, apoi o luă la goană pînă la fagul cel înalt în care Kristian și Schraube se jucaseră de-a racheta. Șezlongul nu se vedea de jos. Stegulețul dispăruse. Îl luase Kristian după ultimul lor eșec. Oare de sus, din vîrfurile fagului n-ar putea să observe orice mișcare de pe lac ? Locul era potrivit. Nu te vedea nimenea. Să tot stai și să pîndești. Chiar și pînă duminică.

După-masă Jampoll nu mai găsise pe nimeni dintre tovarășii săi de joacă. Schraube parcă intrase în pămînt de cînd cu palma. Ceilalți, după ce-l îngropaseră pe Cilly, o luaseră care încotro peste maidanul cu groapa de nisip. Linde fugise repede acasă. Spinne, în echipamentul său de semipartizan, se întorsese la postul lui de observație, al cărui rost numai sectoristul îl știa. Kristian o luase și el la picior, speriat de faptul că WARTBURG-ul argintiu al veterinarului, în care se aflau tatăl său și „dădaca vițelilor“, trecuse

în goană prin sat. Probabil că se întîmplase ceva la grajduri.

Jampoll ascultă o clipă țiuitul depărtat al ferăstrăului, apoi se furișă repede printre tufe și ajunse în acel hățiș straniu de bolovani și lemn străvechi, semănînd cu ruinele templului Yukatan din „Marea istorie universală” a lui taică-său.

Aici, spre uimirea lui, o găsi pe Linde. Pîndea lîngă o buturugă de pin, urmărind în același timp îngrijorată munca lui Kristian. Schraube lipsea.

Îngenuncheat printre dărîmături, Kristian lucra cu îndîrjire. Nu mai avea decît un centimetru și jumătate de tăiat. Totuși bara de zece chintale nici nu se apleca măcar. Probabil că abia retezată complet avea să-și piardă echilibrul. Atunci trebuia să sari în lături cît ai clipi.

— Lasă-mă pe mine — se rugă Linde. Sînt mai ușoară.

— Nu mă bate la cap ! Doar am și eu interesul să termin cît mai repede ! refuză Kristian cam brutal.

Lucra cu mare sîrg, însă gîndurile parcă-i fugeau în altă parte.

Jampoll nu înțelegea cum de aflate Linde despre bara asta de fier. În cele din urmă își aminti de Spinne Schnarr. Puștiul dracului ! El descoperise secretul cînd se aflau pe imasă, adunați în jurul lui Hinrich. Noroc că ceilalți de față nu-i dăduseră nici o atenție.

— Dacă e prea periculos, mai bine renunțăm — reluă Linde. Ochii ei negri ca murele îl implorau pe Kristian.

Jampoll se miră grozav în sinea lui. Linde să renunțe la atîta fier ? ! Însemna că moare, nu alta, după Kristian ! Acesta însă nu-i acordă fetei nici un răspuns. Grav, preocupat își vedea de lucrul lui. Nu arăta interes nici pentru veștile aduse de Jampoll și formulate cam în dodii, lapidar : la locul „știut” — nimic, barca găurită. Avea ceva pe suflet Kristian. Clar. Îl îngrijora situația tatălui său. De fapt, numai dispariția lui Schraube îl determinase să vină aici. Trebuia tăiată bara ? Trebuia ! Dar gîndul îi fugea mereu acasă și la WARTBURG-ul veterinarului.

La un moment dat, Jampoll îi luă locul lui Kristian. Linde îl privi ou recunoștință. Dar nu trecu mult și deodată, pe cînd amîndoi băieții se aflau printre dărîmături, fata exclamă :

— Vine ăla... de la Wüste-Buchholz !

Jampoll se făcu mic. Kristian se piti la rîndul lui. Ca și atunci cînd se treziseră surprinși de Spinne Schnarr, era prea tîrziu să mai fugă.

— Te-a observat ? întrebă Kristian cu glas scăzut.

— Cred că... da — răspunse Linde.

— Mai e ou cineva ?

— Nu... Are o legătură de fîn la spatele bicicletei. O descarcă...

— Fă-te că ești singură aici — o instrui repede Kristian. Nu cumva să ne descopere ! Expediază-l cum știi ! Pe urmă... la grădina botanică.

Băieții coborîră tiptil și se ascunseră jos de tot, unde nu puteau fi văzuți. Din hrubă venea un aer închis și muced. Nu-și auzeau decît răsuflarea precipitată. Apoi un foșnet, niște vreascuri strivite și glasul străinului care întrebă :

— Ce faci aici ?

— Uite-așa... — făcu Linde, ca și cum n-ar fi avut nimic de ascuns. Căutam mure și m-am rătăcit.

— Te-ai vîrît și *aici*, înăuntru ? se interesă străinul cu blîndețe, dar și îngrijorat.

— Nu mă bag eu ! M-am oprit la margine și am ochit.

— Ce-ai ochit ?

— Ei, ce ?! îl îngîină Linde obraznică.

Băieții, jos, păriră la față. Se temeau ca Linde, înțepată cum e, să nu-l înfurie pe străin.

— Dărîmăturile astea sînt periculoase, știi ? Poți să te nenorocеști.

— Dar dumneata de ce-ai venit ?

— Eu... ? Am zărit pe cineva.

— Nu te îngriji de mine. Sînt atentă.

Pauză. Liniște. Doar în adîncul pădurii duduia leneș un tractor. Probabil că încărcă buștenii doborîți săptămîna trecută.

— Și cu aia de colo ce-i ? se auzi glasul, de astă dată sever, al străinului.

Groaza îi cuprinse pe băieți. Sticla de ulei a lui Schraube, cu gîtul ei lunguiet, rămăsese sus, la vedere. Asta putea să încurce rău lucrurile. Dacă străinul mai observa și locul unde lucraseră la bară, atunci, gata, se lămurea complet.

Dimineata îi lăsase în pace. Nu-i convenise să-i ia la rost în fața altor oameni, printre care și primarul și sectoristul. Aici însă situația era cu mult mai grea. Sub aparența lui inofensivă pîndea un duh vrăjmaș. Pentru dispariția magnetului se răz bunase găurind fundul bărcii cu o secure. Cu aceeași unealtă putea lovi și un om.

— Ce... ? Nu înțeleg — făcu Linde pe proasta.

— Sticla aia, nu vezi ?!

— A ! O fi aruncat-o cineva... Poate niște excursioniști... Pe aici trece multă lume — răspunse Linde cu oarecari ezitări. Apoi, brusc, cu glas ascuțit : Nu te apropia ! Se prăbușește... !

Sosise momentul critic. Jampoll și Kristian se refugiară adînc în bezna hrubei. Pe vechea șosea treceau tractoare duduind. Căutînd să se reazeme cît de cît, Jampoll întinse mîna și se lovi de ceva tare, metalic. Se produsese un sunet lung, ondulat, ce acoperi cîtva timp zgomotul tractoarelor. La început băiatul nu dădu nici o atenție acestui fapt.

Era limpede că străinul nu venise fără un anume scop. Dar ca să nu-și trădeze intențiile în fața Lindei, se prefăcea că trecuse pe-aici din pură întîmplare.

Băieții îl auziră apoi cum o iscodește pe Linde. Voia să știe dacă merge și ea uneori la pescuit. Fata răspunse foarte degajat. De altfel, nici nu știa nimic despre magnet. Susținu că n-o interesează de loc pescuitul. O scîrbesc rîmele. N-ar pune mîna pe ele nici moartă.

Între timp, Jampoll pipăi mai atent obiectul de metal care se ridica numai pe jumătate din pămînt. După toate aparențele, era un cilindru de oțel din care porneau niște țevi inelate. Jampoll mișcă puțin țevile din loc. La pipăit parcă semănau cu instalația de duș de acasă. Descoperi și niște curele din material plastic. Și cataramae. Încercă să le desfacă, dar nu putu. Totul neted, lunecos. Astea nu aveau nici o legătură cu călugării benedictini. Era clar.

— Atunci du-te acasă, dragă ! o îndemnă străinul pe Linde.

— Nu poștești și dumneata ? îl invită fata cu prefăcută smerenie. Ce să mai faci aici ? Mergem împreună.

Străinul șovăi. De fapt, voia să se descotorosească de fată și să rămîna singur. Totuși, înăbușindu-și necazul și nerăbdarea, se hotărî să coboare cu Linde pînă la șosea.

— De-acolo nu te mai poți rățăci — zise el. Haidem !

Cei doi băieți așteptară pînă ce zgomotul pașilor se stinse în depărtări. Apoi Jampoll îl informă pe Kristian despre descoperirea ce o făcuse. Se strecurară amîndoi pe brînci pînă la ieșirea din hrubă.

Jampoll își roti ochii pe sus. Nu văzu decît brațele țepoase ale pinilor și cerul deasupra, siniliu. În văzduh plana un erete.

— Interesant ce-mi spui — zise Kristian. Un aparat, pesemne.

— Îl luăm ?

Kristian bătu în retragere :

— Nu, încă nu... Trebuie să fie prea greu.

Se sculă în picioare și adăugă neliniștit :

— S-o ștergem de-aici ! Cu siguranță că se întoarce.

Scrutară drumul în direcția pădurii. Străinul și Linde tocmai dispăreau din cîmpul lor de vedere. Omul o împingea ușor de braț, de parcă voia să scape cît mai curînd de prezența ei.

Băieții făcură un ocol mare, alergînd în salturi printre pîlcurile de molizi tineri sau tîrîndu-se de-a bușilea, ca soldații în fața frontului inamic. Pînze de păianjen îi gîdilau pe obraji. După vreo două sute de metri atinseră șoseaua exact în punctul unde asfaltul se termina cedînd locul unui strat de nisip.

De cealaltă parte a șoselei se afla grădina botanică plină cu arbuști înfloriți și împrejmuită cu grilaj de fier. Băieții se pitiră după niște tufe de zmeură. Fluturii roiau. Linde nu se arăta.

— Mai bine îl urmăream pe individ — regretă Jampoll.

— Ții neapărat să-i cazi în gheare ? După ce ne încredințăm că s-a dus naibii, vedem ce-i cu aparatul.

Așteptînd așa, se pomeniră iarăși cu iepurele „planton“. Acesta ieși la drum, stătu o clipă, se ridică pe labele dinapoi și ciuli urechile. Luminate din spate, marginile negre ale urechilor băteau în roz. În sfîrșit, răsări Linde. Iepurele o luă la sănătoasa. Fata le făcu semn de departe cum că străinul a plecat și că nu mai e cazul să stea ascunși. Se descurcase excelent, hoțoaica !

Băieții o întâmpinară mulțumiți. Dar tocmai cînd fata dădu să-i ia la rost de ce se tot joacă de-a v-ați ascunselea, se auzi un zgomot puternic venind de la mănăstire. Mai întîi un scrișnet lung, apoi o bufnitură care zgîlții pămîntul ca un cutremur ușor.

Linde amuți cu gura căscată. Băieții stătură cîtva timp nedumeriți. Apoi o luară la goană înapoi, printre molizii cei tineri. Fata se ținu anevoie de ei. Lîngă mănăstire își încetiniră pașii. Erau numai urechi. Abia dacă respirau. Se furișară încet, cu mare atenție, pînă dădură cu ochii de desișul cunoscut. Aninii stăteau la locul lor. Doar cîtiva lăstari de mesteacăn, care se înălțaseră verzi din pătulele înjghebate de vînt, dispăruseră cu totul. Sus, deasupra hrubei, ruinele se prăbușiseră. Bara de fier zăcea ca un bulumac smuls din pămînt. Căderea ei provocase probabil întreg dezastrul. Un nor de praf mai plutea în văzduh. Nu se auzea nici un glas, nici un geamăt.

— N-o fi cumva... jos ? blîgui Linde și se dădu nițel înapoi.

Și lui Jampoll îi surîse diabolica speranță că străinul își găsisse moartea sub dărîmături. În felul acesta s-ar fi terminat cu toate relele. Chiar și cu pasărea care ciugulea gîndurile lui Kalmus. Și umbra grea a trecutului s-ar fi pulberat pe veci.

— Poate că nici nu s-a mai întors pe-aici — se îndoi Kristian.

Jampoll arătă în jos, spre hruba unde stătuseră ascunși cu puțin înainte. Parcă nu se mai vedea. Iar la intrarea în subteran — iarăși niște urme de tălpi. Aceleași urme cu două semilune turcești.

— Ei, vezi că s-a întors ?! Urmele astea le-am mai întîlnit și altădată.

— Atunci trebuie că l-a prins dedesubt — chibzui Kristian. Să cercetăm !

Fără să țină seama de temerile și rugămințile Lindei, băieții se avîntară în haosul acela de piatră, verificînd fiecare punct de sprijin ca niște alpiniști pe un munte povîrnit. Apoi se lăsară în jos.

Hruba se năruise complet. Rămăsese doar o crăpătură de vreo două palme lățime. Kristian lovi în jur cu mînerul

ferăstrăului. Nu se desprinsese nimic. Totul era solid. Lavina de piatră și beton își încheiase opera.

— Vrei să te atingi de mort ? Ai curajul ?

Luîndu-și inima în dinți, Jampoll se lungi ușor pe o coastă și vîrî mîna în crăpătură. Se aștepta să dea de un leș sau de o baltă de sînge. Pipăi peste tot, cu atenție, cu teamă. Dar nu simți nimic.

— Ei ? întrebă Kristian.

— Lăsați totul ! Veniți înapoi ! îi chemă de sus Linde cu glas tremurînd.

— Absolut nimic... ! raportă mirat Jampoll în timp ce se ridica în picioare.

— Și cilindrul ?

— Dispărut.

Lui Kristian nu-i venea să creadă. Controlă și el, mai aprofund, vîrînd ferăstrăul. Nici un rezultat. Cilindrul nu mai era. Fără îndoială că străinul îl scosese de acolo și-l dusese învelit în sarcina aia de fîn. Asta, pentru că ascunzătoarea nu i se mai părea destul de sigură. Așadar, pricepuse vorbele lui Spinne Schnarr rostite pe imaș în legătură cu mănăstirea. De aceea și venise înapoi. Și după ce se depărtase cu cilindru cu tot, bara de fier, aproape retezată, s-a prăbușit peste hrubă.

Băieții se cățără din nou sus. Jampoll simțea în gură un gust neplăcut. Probabil din cauza aerului muced ce răzbătea din adînc.

— De fapt, ce-aveți voi cu... omul ăsta ? făcu Linde nelămurită, dar în același timp foarte bucuroasă de reîntîlnirea cu Kristian.

Acesta nu răspunse. Privea în gol. Chibzuia. Părea că nu aude nimic, nici chiar semnalul orologiului de la biserica din Wolfsruh care bătea ceasul jumătate. Jampoll înțelese ce-i în capul lui. Se găseau iarăși în situația de dinainte de prînz și trebuia luată o hotărîre. Atunci era cît pe-acum să-i ceară sfatul domnului Lenz...

Tăcerea se prelungea. În sfîrșit, Jampoll își înălță ochii și rosti cu oarecare sfială :

— Dacă ești de acord... să mergem totuși la sectorist... Kristian aprobă din cap.

— Și bara ? Frumusețe de bară... ! se văita Linde fără să priceapă ce urmăresc băieții.

În apropierea cârciumii lui Hebestreit se opriă și ținură sfat. Acele orologiului din turla bisericii se împreunaseră aproape vertical : șase fără două minute.

— Trebuia să fiu de mult acasă, știți ? mărturisi cu neliniște Kristian. Ce-ar fi ca Jampoll să discute deocamdată singur cu sectoristul... ? Dar între patru ochi !

— Habar n-am ce complotați — se strîmbă Linde.

— Tu te descurci mai bine — insistă Jampoll pe lângă Kristian.

— Atunci să vină și Linde ! Martoră. A văzut fînul.

Făcură câțiva pași, dar se opriă iar la auzul unor suspine, sau mai degrabă gemete de om adormit, care se perpelește tăvălindu-se de pe o parte pe alta. Veneau din grădina păraginită a lui Hebestreit unde trona piticul fără nas. Între buruienile crescute în voie zăcea întins un bărbat. Dacă nu i-ar fi atras gemetele, copiii ar fi trecut fără să-l zărească din drum. Era Dossow.

Kristian se repezi și dădu să-l ridice pe tatăl său. Acesta, beat-mort, bolborosea cuvinte neînțelese. Abia cu ajutorul lui Jampoll, băiatul izbuti să-l țină afară din grădină. Dar să-l ducă mai departe nu era chip. Dossow atârna greu ca un sac. Piciorul lui țepăn trăgea brazde în praful uliței. Capul i se lăsase în piept.

Băieții stătură nițel să-și mai tragă sufletul. Kristian arăta de parcă l-ar fi palmuit cineva. Linde își frîngea mâinile îngrozită. Făcu apoi stînga-mprejur și o zbughi peste imaș, către școală.

Ceva mai sus, pe uliță, apărură sectoristul. Ieșise grăbit din primărie. Se urcă pe motocicletă lui și porni în sens opus. La biserică se trăgeau clopotele de vecernie.

— Îl lăsăm aici ? întrebă Jampoll gîfîind.

Îl umflară iar pe Dossow, încercînd să-l sprijine de gard. Dar acesta cădea mereu ca o păpușă.

Din cârciumă răzbătu vocea lui Hebestreit :

— În orice caz, dragă Kuckasczinsky, pe acest domn Lenz l-am aranjat ! Moralistul naibii ! O să vezi !... Dar pe unde-o fi Dossow ? A șters-o pe negîndite. Mortăciunea

cu picior de lemn ! Un acrit, un oțetit... Nu-i priește băutura. Niște molfi cu toții ! Cîrpe !

Furios, Kristian dădu să se repeadă în cîrciumă. Dar tocmai atunci o zări pe Linde. Venea fuga trăgînd căruciorul după ea. Într-adevăr, singura soluție pentru a-l transporta pe Dossow era să-l urci în cărucior.

Porniră așadar cu trista lor încărcătură. Piciorul țepăn al lui Dossow atîrna afară. Linde trăgea în față. Kristian împingea din urmă. Își dezbrăcase vestonul și-l pusese tatii sub cap. Jampoll mergea cînd pe dreapta, cînd pe stînga căruciorului. Băga de seamă ca mîinile lui Dossow să nu se încurce printre spițe. Una din roți scîrțîia urît. Clopotele bisericii sunau gnav și monoton. Aerul vibra.

Deși grăbeau din toată puterea, totuși, copiii nu reușeau să evite întîlnirea cu diverși trecători. Aceștia clătinau din cap ori zîmbeau cu milă. Domnul Kutulla, care tocmai cobora storul peste vitrina luminată cu neon, îi privi mirat de după maldărele de pîine. Kristian era palid, rușinat, obidit.

Locuința lui Dossow se afla într-o aripă a vechii gospodării ce ținuse cîndva de moșia lui Tutenberg. Clădirea principală servea de grajd, supranumit „cel vechi“. Majoritatea clădirilor noi erau situate în afara satului. Locuința lui Dossow cuprindea două odăi mici și o bucătărie. Totul era renovat, curățel, dar cufundat în singurătate. Masa neacoperită. Nici o glastră, nici o floare nicăieri. În spălător, o grămadă de vase murdare.

Icnind din greu, Jampoll și Kristian îl cărară pe Dossow în bucătărie. Aici însă le scăpă din mîini, se lovi de masă și căzu ca un butuc pe dușumea. Cu chipul împietrit, Kristian se aplecă peste taică-său. Trebui să-i scoată mai întîi cizmele pline de noroi. În sfîrșit, băieții îl traseră pînă în odaia alăturată și-l culcară în pat. Bolborosea și acum vorbe fără șir, dar în același timp zîmbea ca într-un vis frumos.

Kristian stătu o vreme trist, tăcut. Abia cînd văzu că se apropie cineva dinspre grajd, porunci repede :

— Stingeți lumina !

Jampoll răsuci comutatorul. Totul se înecă în umbra serii. Prin fereastra întredeschisă se auziră glasuri și pași.

— V-a anunțat prea târziu să chemați veterinarul. Nu-i așa, domnișoară Hilde? întrebă Helmchen, porcarul-șef.

— Probabil. Dar după ce se întâmplă ceva, e ușor să arunci vina pe alții. Am greșit și eu că n-am trecut mai devreme pe-aici. Treabă pînă peste cap cu vițeii ăștia.

— Și ce spune veterinarul?

— Oricum vaca nu putea fi salvată. Vițelul era complet răsucit... Trebuia să se sfîrșească prost... Dossow a intrat în mare panică. A strigat, s-a jurat că nu mai stă grăjdar. Apoi a dispărut.

— Nu-l trage inima la muncă, domnișoară Hilde — rosti Helmchen gînditor. Îl apasă suferințele din trecut. Pierderea soției, picioarul... Omeneste vorbind, îl înțelege...

— Dacă-și face mereu drum la cîrciumă! Spelunca aia unde nici de mîncare nu găsești...! Hebestreit e ca un duh rău. Îl îndeamnă la băut. Intrigantul, borșosul!... Și Kristian, ce băiat reușit! Îți închipui cît suferă, sărmanul, cînd vede în ce hal se află tatăl său...

Apoi, zărind afară un cărucior, intrară în bucătărie. Aprinseră lumina. Nedumerit, domnul Helmchen își dădu și mai mult pălăriuța de vînătoare pe ceafă. Observă cizmele de cauciuc ale lui Dossow și, fără un cuvînt, pași în odaia vecină.

— Oh, Kristian...! exclamă deodată Hilde Posedin.

Băiatul coborî ochii, îi întoarse spatele și se refugie în camera lui, trîntind ușa. Linde vru să-l urmeze numai-decît. Dar „dădaca vițeilor“ o reținu cu un semn ușor din cap. După cîtva timp, domnul Helmchen reveni în bucătărie. Își scoase țigara din colțul gurii și explică:

— Am deschis fereastra. Poți să te sufoci cu mirosul ăsta de basamac.

— Și dacă are nevoie de ceva la noapte? se îngrijoră Hilde.

— Ăstuia nu-i mai trebuie decît somn. Și-apoi... e băiatul.

Jampoll se simțea de prisos. Ce să mai caute? Linde pîndea mereu ușa odăii lui Kristian. Ochii ei negri se încetoșară. Îl compătimea profund. În cele din urmă se duse la spălător și se apucă să clătească vasele. Hilde

Posedî în veni în ajutor. Luă un ștergar din cui și se adresă domnului Helmchen.

— Le spălăm și ne luăm tălpășița. Pînă atunci se mai liniștește și Kristian.

— În regulă ! făcu Helmchen ducînd un deget la pălărie. Plec. Mă așteaptă pourceii.

Jampoll ieși în urma lui. Curtea era neîngrijită. Prin fereastră puteai să cercetezi odaia lui Kristian. Un raft cu cărți, deasupra o colecție de pietre multicolore, iar sus de tot, atîrnat în perete, un insectar și un desen închipuind itinerarul sateliților artificiali. Kristian ședea aplecat, cu brațele și cu fruntea rezemate de un pupitru.

FĂȚĂ-N FĂȚĂ

Așezându-se la cină, Jampoll găsi pe masă o ilustrată sosită „par avion“ de la părinții săi. Tocmai din Irkuțk. Înfățișa un tren electric șerpuiind lângă malurile împădurite ale lacului Baikal. Părinții scriau că voiajul lor de documentare s-a extins, delegația urmînd să plece în Kamciatka.

— Irkuțk ? Unde vine asta ? se interesă bunica.

— În Siberia.

— Dumnezeu, acolo e plin de urși !

— Aș, doar nu e pădure peste tot !

— Și încotro zici că mai pleacă ? La Kamciala... ?

— Kamciatka — o corectă Jampoll. Asta-i departe, spre Japonia și America. Zece mii de kilometri.

— Ce vorbești ? ! făcu bunica uimită. Nici n-or să creadă vecinii cînd le-o spune.

Apoi, repede, îi puse dinainte mîncarea : brînză, ceapă, cartofi copti. Astea îi plăceau. Adineaori nu-i fusese poftă de nimic. Nu-l preocupase decît Kristian și problema hrubei năruite atît de misterios. Acum îi lăsa gura apă.

În timp ce înfuleca, băiatul se duse iar cu gîndul la părinți, însoțindu-i în călătoria lor. Își imagina cum chiar în clipa aceea străbăteau oceanul verde al Siberiei și goneau spre răsărit, instalați într-un expres confortabil. Cine știe cînd aveau să se întoarcă acasă !

Dintr-o căniță de lut bătrîna picură peste brînză niște ulei de in galben-chihlimbariu. Motanul Sebastian sta amărît sub vatră, lângă lemnele de brad. I se strepezeau dinții în fața unui blid cu lapte acru. Nu-i plăcea.

Jampoll termină de mâncat și-și clăti gura la cișmeaua din curte. Era întuneric. Bunica îl chemă din nou în bucătărie. Parcă avea ceva pe suflet, dar nu se hotăra să vorbească. Băiatul adulmecă mirosul plăcut de mentol și eucalipt.

— Ascultă, Jampoll, să umbli încet când te duci la culcare... — îl rugă bunica. N-aș vrea ca bunicu' să co-boare și să facă scandal. Enervarea îl obosește... Azi iarăși n-a mâncat nimic. Cred că l-a supărat ceva când a fost după pensie. Își scurtează zilele, zău așa !

— Bine, bine, umbliu încet — o asigură Jampoll.

— Zicea că înainte de masă i-a cotrobăit cineva prin odaie — adăugă bătrîna șoptind. Voia să te prezinți numaidecît la el. Era foc și pară... Cît despre mine, dragă, puteți întoarce pe dos toate boarfele și lăzile din pod. Însă bunicul se supără. Să-l fi văzut cum scăpăra ! Nu mai știam cum să-l potolesc. L-am mințit că nici n-ați trecut pe-acasă. Crezi că s-a prins ? A mirosit minciuna. S-a răstit la mine, m-a certat... lucru care nu-i prea intră în obicei.

Bunica vorbea cu glas tremurător. Își întoarse fața, se șterse la ochi și continuă :

— Ce vină am eu dacă nu se mai înțelege cu nimeni?... Numai Dumnezeu știe cît mă străduiesc să-i intru în voie. Dar el nici nu bagă de seamă, nu scoate măcar un cuvînt de mulțumire. Ca să-ți spun drept — izbucni bătrîna în plîns — m-a și înjurat. Cică ne-am unit cu toții împotriva lui. O bandă de Korah...

Bunica tăcu, apoi oftă din adînc. Negul 'de pe obraz tresări din nou, dar cu tristețe.

În tindă, unde vulturul imperial se mișca în ritm militar, Jampoll stătu cîtva timp pe gînduri. Nu știa ce înseamnă „bandă de Korah“, dar își imagina că e vorba de ceva foarte dubios. Îl neliniștea ideea că și bunică-sa, atît de blîndă din fire, ar fi putut nimeri în păienjenişul obscur al acestei drame. Sărmana de ea ! S-a străduit să nascocoască tot felul de pretexte și a îndurat mînia nedreaptă a lui Kalmus. În starea lui de amărăciune Jampoll înțelese pe deplin ceea ce dincolo, la mănăstire, nu făcuse decît să bănuiască. Anume că misterul continua, trăia, era viu. Nimic nu fusese înmormîntat. Totul dospea

dedesubt. Crîncen și hain, necunoscutul lovea pînă și în oameni cu totul nevinovați, care nu aveau alt scop în viață decît binele.

Nu mai departe decît dimineată, cînd cu moartea lui Cilly... Încercarea lor de a-l trage de limbă pe Hinrich și de a se informa mai precis în legătură cu evenimentele de acum douăzeci de ani s-a soldat cu un lanț de reacții fatale. Spinne Schnarr s-a făcut vinovat de moartea cătelului. Schraube l-a insultat pe domnul Lenz. Învățătorul l-a palmuit, și nu era exclus ca un asemenea gest să aibă consecințe neplăcute pentru el. Primarul i-a tras un perdeaș lui Kristian fără ca acesta să se poată apăra pentru că, potrivit legămîntului, trebuia să tacă. Și după-amiază? Tot umblînd să descopere misterul și ferindu-se de străin, au fost nevoiți să se vîre în hrubă și să se expună unei grave primejdii. Parcă bara nu se putea prăbuși cu zece minute mai devreme, strivind brațul vreunuia din ei? Și cînd te gîndești că totul se datora fricii bunicului!

Jampoll simțea cum îl cuprinde revolta. Teamă lui Kalmus era ca un abces infect și molipsitor. Minciună, prefăcătorie, nesiguranță, amărăciune — iată urmările ei. Și totuși adevărul trebuia să iasă la lumină.

Dar pînă atunci? Să umble ușurel, să se strecoare sub așternut, să pîndească înfricoșat dacă nu cumva bunicul coboară iarăși scara și se oprește sub tabloul din perete, ca după încăierarea din prisacă? Mișcările, mereu aceleași, ale vulturului imperial îl enervau din ce în ce mai mult. Tic-tacul monoton al pendulei i se înșuruba în creier de parc-ar fi repetat mereu cuvintele rostite de bunicu-său pe imas: „Nu-i treaba altora... Nu!”

Hotărîndu-se brusc, Jampoll urcă bărbătește scara. Treptele scîrțîiră lung sub pașii lui. Podul semăna cu un dom nesfîrșit, întunecat. Mirosea a buruieni de leac și a mere usoate. Din odaia lui Kalmus se strecura o dungă de lumină. Cînd deschise ușa, Jampoll se aștepta la o explozie de mînie. Dar Kalmus nu făcu decît să-l privească pieziș, pe sub sprîncenele-i albe.

— Așa, va să zică! Mă spionezi și tu?

Lui Jampoll dădu să-i sară inima din piept. Dar cînd deschise gura să vorbească simți că-l cuprinde un calm desăvîrșit.

— Cît pe-aci să mă duc la sectorist și să-i spun totul !

— Ce să-i spui ? Parcă știi ceva ?!

— Isprăvește odată, bunicule ! Nimic nu rămîne ascuns pe veci !

— Zău ? Și la ce anume te gîndești ? făcu bunicul cam răgușit, pe un ton de batjocură.

— La sfîrșitul războiului niște indivizi vărgați ca leoparzii au venit într-o noapte și v-au ridicat. Și ați ascuns ceva în lac. Și din cauza asta Gotthold cel mut a fost ucis la rîpă după cîteva săptămîni. Căciula lui...

— Copoi blestemat ! izbucni deodată bătrînul și sări în sus ca ars. Biblia lunecă și căzu greoaie pe laviță. Fragmentul de hartă se desprinsese dintre coperti și căzu mai la o parte. Motanul Sebastian se ridică zbîrlit de pe pătură. Ochii îi scînteiară verzui. Kalmus respira greu. Tremura din tot trupul. Copoiule ! Spionule !

— De ce-mi spui așa ? Cu ce drept ? sări jignit Jampoll. Își simțea gîtlejul uscat. N-ai dreptul... ! Spionii trădează și încasează bani murdari. Eu însă nu te-am trădat, nu te trădez ! Vreau să te ajut și îți vorbesc cinstit.

Kalmus se lăsă moale pe scaun :

— Ți-am spus să nu te amesteci. Ești un copil. Cum să înțelegi prin cîte am trecut în acele timpuri ?! Datoria ta e să taci !

Prin gemulețul rotund se strecura dinspre gară hurelul unui mărfaș ; exact ca în noaptea cînd Jampoll se cocoșase sus, pe spalierele de viță sălbatică. Băiatul ridică de jos peticul de hartă și-l puse pe masă.

— Dacă i-ai arăta străinului locul acela... atunci ți-ar da pace și te-ai liniști...

— Nici în rușina capului ! Niciodată ! interveni bătrînul, violent.

Mîinile lui noduroase se crispară deasupra hărții.

— N-are să afle ! Pentru că e vorba de sînge... Aurul e un idol viclean care cere sînge, mereu sînge... Vițelul lui Aaron pe muntele Sinai. Blestemate comorile Arabiei ! Nenorocirea calcă pe urmele aurului ! Dar veni-va ziua cînd Tatăl Cerească...

Glasul bătrînului se topi într-un murmur confuz.

— Străinul nu se lasă cu una cu două — voi să-l convingă Jampoll. O să se țină scai de treaba asta. Și va fi rău de tine !

— N-o să afle nimic !

— A și căutat la mănăstire...

— N-are decît ! Să-l caute pe dracu !

— A fost și la Dîmbul Bibanului...

— Am avut eu grijă. Nu mai e acolo...

— Dar de ce nu-l denunți ?

— Las' că-i mai bine așa. Să judece Cel de Sus.

— Pe cine să judece ? Pe voi doi... ?

Kalmus nu răspunse. Motanul se foia de colo-colo, privind-l pieziș pe Jampoll. După un răstimp, acesta întrebă :

— Și cum se va termina toată povestea ?

— Facă-se voia Domnului ! făcu bătrînul smerit și în ochii lui tulburi, ațintiți undeva, departe, dincolo de pereții odăii, se aprinse lumina unei nădejdi fanatice. Minunate sînt căile Domnului...

Încordarea slăbi. Jampoll simțea cum îi coboară în suflet un soi de nepăsare și dispreț. Gîndul îl ducea la Kristian. Acesta pătimea într-adevăr fără vină. Doar nu avea nici o putere să-l schimbe pe tatăl său ! Și totuși rușinea cădea și asupra lui ! Pe cînd Kalmus era el însuși vinovat. De ce a tăcut cînd se aflau adunați pe imașul satului ? De ce n-a strigat : „Omul ăsta a făcut cutare lucru, iar vina mea e cutare ! Predați-ne la tribunal să ne judece cu dreptate !“ În loc să procedeze așa, bunicul repede pe toată lumea și caută s-o ducă de nas.

— Minunate sînt căile Domnului... ! repetă după un timp bătrînul.

Se aplecase din nou asupra bibliei și citea, cufundat în propriul său miraj. Jampoll părăsi odaia.

Coborînd scara încet, pe întuneric, îi veni în minte Omme Eïsermann, un coleg de școală care salvase, cu un an în urmă, viața unui om. Acest Omme locuia la Pankov-Hein-esdorf, în clădirea gării de mărfuri. Într-o noapte, dîndu-se jos din pat ca să urmărească eclipsa de lună anunțată în presă, observă un om întins peste șinele de cale ferată. Era un feroviar. Alunecase pe o traversă înghețată, se izbise cu

capul de o șină și-și pierduse cunoștința. Omme, doar în pijama, se repezi afară, prin gerul tăios și, încordându-și toate puterile, îl trase pe accidentat de pe linie. După numai șaizeci de secunde trecu în goană un mărfar. Băiatul fu apoi evidențiat în fața tuturor elevilor. Președintele comitetului de părinți rosti un discurs frumos și o săptămână întreagă nu s-a mai vorbit decât despre fapta lui Omme.

Dar cu bunicu' ce să faci? Nu puteai să-l tragi la o parte, ca să nu-l calce vreun tren! Și-apoi, bătrînul nici măcar nu se lasă ajutat. Ușor de spus: salvează, apără! Dar ce anume era de apărat, de salvat în viața bătrînului? Onoarea lui? Asta trebuia să și-o apere singur.

SEMNALE ÎN TURLA BISERICII

Zgîlțîră din nou ușa. Îl strigară pe Kristian. Ușa încuiată. Nici urmă de Kristian. Locuința lui Dossow părea pustie. Te pomenești că nu-i nimeni acasă ! Perdeaua de la geam acoperă vederea spre insectar și spre schița din perete închipuind itinerarul cosmic.

— Unde-o fi ? se miră Linde. Trebuie să-i spun ceva foarte important.

— Și eu.

Nedumerită, fata îl măsură pe Jampoll, apoi rosti cu năduf :

— Scandal mare, să știi... ! Tata e supărat că am fost la mănăstire. Sectoristul e foc ! Zice că azi-noapte cineva i-a spart geamurile lui Hebestreit. Și primarul... umblă ca turbat ! După povestea cu Cilly, cică s-a petrecut altă dandana... Trebuie să-l anunț pe Kristian să vină la școală... Urgent !

Deodată parcă răsunară niște trâmbițe. Dinspre uliță năvăli spre grajduri un cîrd de bibilici. Orășniile, pestrițe, grase, cu căpșoare mici, păreau extrem de grăbite. Țipetele lor cu ecou scrișnit răscoliră toată curtea. Aveai impresia că te afli într-o junglă africană. Nu se mai auzea om cu om. Abia cînd fata zvîrli după ele cu un lemn, bibilicile se împrăștiară prin grădinile dosnice.

— Și crezi că-l bănuiesc pe Kristian ? întrebă în sfîrșit Jampoll.

— Pentru ce ?

— Pentru chestia cu geamurile.

Îngrozită, Linde îi făcu semn să tacă :

— Doamne ferește ! Să nu mai scoți un cuvânt ! N-am auzit să se pomenească de el... Dar îl cheamă tata... pentru mănăstire...

Lîngă grajduri, după movilele de gunoi, nu se zărea nimeni. Hotărîră totuși să-l caute și acolo pe Kristian. Vacile de prăsilă se odihneau leneșe, tîrcate, numegînd somnoroș. Din timp în timp cite un muget, cite un zăngănit ușor de lanț. Grajdul era proaspăt stropit și măturat. Părea că nu se află în el nici țipenie de om. Dar deodată apărură Dossow șchiopătînd. Împingea o roabă. Avea ochii încă injectați de beția din ajun. Fața buhăită. Duhoare de rachiu. Voce șovăielnică.

— Unde-i Kristian ? Întrebă Linde.

— Nu știu — răspunse Dossow.

Se ferea de privirea ei. Stătea cu capul în pămînt. Știa probabil că Linde și Jampoll îl ajutaseră pe Kristian să-l care acasă.

— Dimineța era în bucătărie — adăugă el.

După care porni, împingînd roaba. Mergea șontîc. Cizmele de cauciuc plescăiau la fiecare pas.

Descumpăniți, cei doi copii o luară îndărăt spre locuința lui Dossow unde se întîlniseră întîmplător. Bicicleta Lindei odihnea lîngă perete. Perdeaua era trasă ca și adineauri. Toate chemările rămîneau fără răspuns. Nimeni nu se anunța. Doar bibilicile sporovăiau de zor prin grădinile din fund.

Pe Jampoll această nesiguranță îl apăsa. Își pusese nădejdea în Kristian. Avea nevoie de el. Întrebă supărat :

— Cine dracu' le-a spus... de mănăstire ?

— Eu... I-am spus domnișoarei Hilde aseară, pe cînd spălam vasele — mărturisi Linde și ochii ei ca mura se plecară vinovați. I-am povestit de spaima ce am tras cînd a căzut bara. Și ea pesemne că i-a spus sectoristului, că doar sînt ca și logodiți... Dar să știi că n-a făcut-o cu gînd rău. E foarte drăguță... Ei, și dimineța sectoristul a venit la școală de a făcut scandal. „Cum se poate ? zicea. Oare a strînge fier vechi înseamnă să te alegi cu gîtul rupt ? Oare directorul școlii nu poartă nici o răspundere ?“ Așa zicea. Și tata... care habar n-avea de mănăstire ! Parcă l-ar fi lovit cineva cu leuca în cap.

Linde oftă din adîncul inimii. Privea țintă la o movilă de gunoi.

— Ei, și ce vrea taică-tău ?

— O declarație de la Kristian. Eu una i-am spus că nu ne aflam acolo cînd s-a prăbușit. Dar dînsul nu mă crede. Nu și nu. Despre Kristian i-am spus că n-are alt interes decît școala, că se zbate pentru construcție. Dar tata... cică e o ușurință criminală să te urci pe dărîmături. Așa zice. I-a sărit țandăra, ce vrei... Acuma, dacă mă întorc fără Kristian, o să creadă că-l ducem de nas.

Sărmana Linde ! Îți făcea milă. Mai să izbucnească în plîns. Jampoll își dresе glasul și-i oferi sprijinul său :

— Las' că dau eu declarația. Am lucrat toți împreună cu Kristian și am fost foarte atenți. S-au luat toate măsurile ca să nu se întîmple ceva...

Pentru a doua oară fata îl privi cu recunoștință.

Se cocoțară amîndoi pe bicicleta Lindei. Ea pe portbagaj, el la ghidon. Fata se ținea de cureaua pantalonilor americanești ai lui Jampoll. Pe cînd coteau în uliță, băiatul zări înaintea lui, sus, nălucind o scînteie. Girueta de pe turla bisericii parcă ardea printre norii alburii. Roșul și galbenul se contopeau într-un sclipit luminos. Jampoll își aminti de cuvintele rostite în ajun de bunicu-său și care sunară ca o formulă magică : AURUL !... Comorile Arabiei ! Vițelul de aur al lui Aaron de pe muntele Sinai !...

Bicicleta, prea împovărată, își pierdea mereu direcția. Jampoll era nevoit să țină zdravăn de ghidon și să-și amîne gîndurile pentru mai tîrziu.

Trecură de ghereta stației de autobuze și de biserică. La magazinul alimentar staționa un camion. Se descărca pîine. În dreptul primăriei stătea Hinrich cel slab de minte. Privea țintă în sus, la etaj, unde își avea biroul primarul Schnarr. Ai fi zis că predase o cerere și aștepta răspuns.

Lîngă localul lui Hebestreit se vedeau cîțiva oameni sprijiniți de gard. Printre ei, și sectoristul în tunica lui verzuie. Un pensionar, geamgiu de ocazie, înlătura cioburile rămase între ramele ferestrelor. Spinne Schnarr urmărea totul cu mare atenție. Lua note. Zărindu-i pe Linde și pe Jampoll urcați pe o singură bicicletă, sectoristul le

făcu un semn sever cu mâna. Interzis ! Noroc că nu erau nevoiți să treacă pe lângă el.

Domnul Lenz îi aștepta în birou. Pe masă — aceleași sticlute cu hăpuri și planurile albastre ale șantierului făcute sul. Învățătorul arăta încă și mai istovit decât în ziua când tot aici, în biroul lui, le vorbise băieților despre multele nevoi ale construcției. Instinctiv, Jampoll trase cu coada ochiului spre cutia colorată de pe raftul cu cărți. Puteau să-și pună pofta-n cui. Astăzi nu se mai lăsa cu halva.

— Unde sînt ceilalți ? întrebă aspru domnul Lenz.

Jampoll șovăi o clipă. Apoi, mai de voie, mai de nevoie, mărturisi că fuseseră într-adevăr la mănăstire, și de cîte ori, și ce făcuseră acolo. Domnul Lenz ascultă cu buzele strînse.

— Cine a fost cu ideea ? Kristian ?

— De fapt, toți...

— Vreau un răspuns clar !

Jampoll tăcu ațintindu-și ochii pe barometrul roșiată din spatele domnului Lenz. Indicatorul stătea oblic : TIMP VARIABIL. Prin fereastra deschisă răzbătea fișitul lămpilor de sudat, țacănitul cleștilor, loviturile ciocanelor. O mașină viră brusc în curtea școlii. Se opri scrișnind. După care se auzi glasul tinichigiului din Glin-denow : „Ei, cum merge?... Hai, hai ! Timpul e bani !“

Linde stătea în picioare lîngă masa de scris și pipăia nervoasă un flaconaș cu doctorii. Lenz măsura odaia cu pași apăsăți. În loc să se odihnească, să stea la pat, învățătorul nu-și găsea astîmpăr și se agita mereu în pantalonii lui de trening pătați cu var. Era supărat. Deși căuta să se stăpînească, totuși glasul lui vădea mînie și amărăciune. Jampoll nu-l aproba. Îl găsea chiar nedrept. Doar nu de florile mărului atacaseră ei mănăstirea ! Și ce ar dori la urma urmei domnul Lenz ? Ca el, Jampoll, să-l bage la apă pe Kristian ? Ar fi o infamie ! Nu l-a apărat Kristian la timpul său ? Nu l-a acoperit în fața primarului ?!...

— Doar e limpede că cineva dintre voi a fost cu planul. Așadar... ?

— Ne-am făcut și noi socoteala că...

— V-ați făcut socoteala! Îngînă enervat Lenz și se lasă pe scaun. Prin urmare, nu vreți să ne înțelegem. Linde s-ar părea că nu cunoaște lucrurile decît pe jumătate... Lasă tu, Jean-Paul, te crezi foarte interesant cînd ascunzi adevărul și umbli cu fofirlica!... Păi atunci să vă spun eu ce gîndesc: faptul cel mai grav e că în loc să-mi fiți de ajutor, ați abuzat de încrederea mea! Chiar aici, în birou, ați promis să nu vă puneți viața în primejdie. Așa-i? Și sectoristul v-a avertizat. V-a spus să nu cotrobăiți prin mănăstire. Și totuși v-ați dus...! Iar eu, cum s-ar zice, v-am mai dat și funie pentru ștreang!

— Dar nu s-a întîmplat nimic! protestă Jampoll.

— Și dacă mureați sub dărîmături?! făcu învățătorul înspăimîntat de o asemenea perspectivă. Stropi de sudoare, mărunți, luceau la rădăcina părului său țepos. Ei? Atunci cum s-ar fi prezentat situația? Pe lîngă balamucul de pe șantier ne-am fi ales și cu o înmormîntare!

În odaia de alături sună telefonul. Apoi se auzi clicul receptorului. Mama Lindei apăru în ușă și-l chemă pe soțul ei la telefon. Părea îngrijorată. Prin ușa întredeschisă pătrundeau frînturi de fraze. La un moment dat Lenz vorbi pe un ton hotărît: „Ba nu. Sînteți foarte bine informat, tovarășe consilier... E vorba de un elev din clasa a șaptea. Exact. Îl cheamă Werner Helmchen... Nici nu neg, nici nu vreau să acopăr lucrurile...”

Pe urmă, totul deveni confuz. Afară tinichigiii ciocăneau la o conductă. Suna a gol.

— Schraube...! făcu Jampoll dezolat.

Linde lasă flaconul din mînă.

— Hai să-ți spun, că tot ai să afli: Hebestreit l-a pîrît pe taticu pentru palma ce i-a tras-o lui Schraube. O fi văzut ce s-a întîmplat și s-a dus fuga la domnul Schnarr. Asta din răzbunare, fiindcă taticu zice că rachiul îl tîmpește pe om. Acum Hebestreit umblă peste tot și caută să-l sape. Cică să bați elevii e mai rău decît să bei rachiu. Cine știe ce-o să mai iasă... Vor să-l frece pe tata în ședința de partid. Și deseară, la ședința Sfatului.

Revenind în birou, Lenz rosti scurt:

— Puteți pleca. Nu mai am nevoie de nici un ajutor. Nu mă mai ocup de construcția școlii.

— Tocmai acum... ? scînci Linde. Cînd e aproape gata... ?

— Forurile superioare au hotărît să-mi dea concediu.

Linde apucă din nou flaconul și-l scapă jos. Dopul sări. O licoare brună se lăți pe dușumea. Jampoll se aplecă și reuși să mai salveze o rămășiță. Un miros tare de farmacie umplu odaia. Atunci, pe neașteptate, răsună afară un glas cunoscut :

— Am pus să lege bara cu un tractor cu șenile și s-o aducă în sat.

La geam se arată Hilde Posedin. Nu i se vedeau decît capul și umerii printre mușcatele din glastră. Purta din nou baticul de mătase, roșu, cu picățele albe, frumos înnodat, care îi încadra zîmbetul răspîndit pe toată fața.

— Mîine pleacă un camion la Glindenow — continuă ea. Expediem fierul !

Apăsîndu-și pumnii pe tîmple, domnul Lenz izbucni furios :

— Cine hotărăște aici ? Dumneata ? Faci parte cumva din corpul didactic, tovarășe Posedin ?

Hilde se făcu stacojie la față și se trase înapoi. Din odaia de alături năvăli în birou doamna Lenz. Încercă să-și calmeze soțul. Acesta tremura de enervare. Întrecuse măsura și nu se putea stăpîni. Trebuia lăsat singur.

În curte ciocănitul încetă. Oamenii părăseau lucrul și se îndreptau cu pași mari spre grădina școlii. Era pauză. Fiecare își ducea pachetul cu hrană rece pentru dejun.

Hilde Posedin stătea pe gînduri sub castanii plini de praf, privind grămăjoara săracă de fier vechi adunat în prima zi de colectare. Meșterul tinichigiu, cu țigara între dinți, dădea instrucțiuni unor lucrători : înainte de toate să etanșeze ventilul de scurgere ! Apoi se urcă la volanul mașinii și dispăru. Mai avea pesemne o mulțime de treburi prin alte sate.

În schimb, apăru sectoristul, flancat de Spinne Schnarr, care avea limba albastră ca de cobalt din pricina multor însemnări făcute cu creionul chimic. Sectoristul, neobișnuit de rece, se interesă de Kristian. Cum nimeni nu-i răspundea, domnișoara Hilde interveni după cîtva timp :

— Degeaba îl cauți pe-aici, Reinhold. Vreo contra-venție, ceva?

O supără faptul că nitam-nisam toată lumea parcă se luase la întrecere în nervozitate și grosolănie.

— Uite ce-i, Hilde dragă... Kristian a fost nevoit să-l care pe tatăl său de la cârciumă...

Sectoristul tăcu oarecum încurcat. Îi scăpase un apelativ prea intim, nepotrivit cu situația. De aceea reluă pe un ton oficial:

— Deci, nu e de mirare dacă băiatul îi poartă pică lui Hebestreit... Și atunci... cum devine cazul cu geamurile?... În sfârșit, tu n-ai ce să te ocupi cu de-alde astea.

— Nu-ți mai boți mutra, te rog! Arăți de parc-ai sparge nuci! făcu „dădaca vițelilor“ neputîndu-și reține un zîmbet. În orice caz, n-are rost să-l iei din scurt. Asta nu înseamnă să-l ajuți. Dacă a spart geamurile, va mărturisi el singur. Eu l-aș scuti de întrebări. Kristian nu e un fățarnic, un ipocrit.

— Cum adică, să accept terorizarea cetățenilor? stăruie sectoristul bățos. Mîine te pomenesci că-i aprinde casa!

— Infracțiune gravă...! îndrăzni să adauge Spinne Schnarr cu voce de bas temperat. Stătea în spatele sectoristului și tot zmîngălea în carnet. Era echipat ca de obicei: costum de semipartizan, porthart, lanternă lungă, binoclu, cască de motociclist.

Linde sta cu capul în pămînt. Tăcea. Buzele i se crispaseră.

— Poate că bietul Kristian nici nu și-a dat seama ce face — sugeră Hilde. Dacă-l ajutăm să înțeleagă, atunci va recunoaște că a greșit și că, de fapt, a complicat și mai rău lucrurile... Acum o fi stînd undeva singur, amărît. Și-o fi reproșînd că n-a stat ieri acasă, ca să-l rețină pe Dossow de la băutură. Dar ce era să facă? Trebuia să alerge după fier vechi. Și cînd colo... uite ce necaz pe capul lui!

Pe Linde o podidiră lacrimile. Rezistase eroic tot timpul, strîngînd pe furie mîna Hildei, dar acum inima i se topi. Hilde o cuprinse pe după umăr. O mîngîie pe creștet, duios. În cele din urmă o conduse în casă.

Sectoristul își potrive nervos centura și, tușind scurt, își mută ochii spre grămezile de nisip și pietriș. Pînă și

Spinne Schnarr lăsa naibii scrisul. Jampoll își aținti privirea în sus și, cât ai clipi, uită de lacrimile Lindei...

În văzduh, dincolo de castanii rămuroși, apăruse din nou girueta din turla bisericii. Lucea, urmărindu-l parcă de departe. Aur ! Acest cuvânt îl obseda. Pînă și noaptea în pat se gîndise la el, cu ochii deschiși, lungit sub peisajul acela marin — pe cînd la prisacă răsunau trilurile dulci ale privighetorii. AUR. Asta era ! Blestemele lui Kalmus spuneau mai mult decît toate poveștile cu crapul legendar.

Și, în fond, cum vor fi arătat comorile Arabiei ? Ca bijuteriile lui August al Saxoniei de sub cupola verde din Dresda ? Ce mai bogății ! Ce scînteieri superbe ! Ce focuri țîșnind din mii de nestemate prinse în vrejuri de aur ! Minune multicoloră, arzînd jucăuș sub sticla groasă, incasabilă, prevăzută cu rețea de alarmă subțire cît firul de păr.

Jampoll stătea lîngă sectorist. N-avea decît să se întoarcă spre el și să-i spună totul. Luase, de altfel, mai demult această hotărîre, înșă ar fi vrut să fie de față și Kristian. Acesta era mai descurcăreț. Știa cum să înceapă.

Cînd dădu totuși să se adreseze sectoristului, Jampoll încremeni cu gura căscată. La poarta școlii se ivi străinul !

Avea un rucsac în spinare și pedala leneș pe bicicleta lui. Nici nu tresări la vederea sectoristului. Se purta de parc-ar fi fost la el acasă. Salută amical, cu glas domol:

— Bună dimineața !

Își lepădă rucsacul pe o ladă întoarsă cu fundul în sus și începu să-l dezlege :

— Aveam niscai treburi prin sat și m-am gîndit să-i scutesc pe copii de drumul lung pînă la Wüste-Buchholz...

Din rucsac ieși la iveală un cățeluș, un ghemotoc negru, clăpăug, cu blănița prea largă și cu burta golașă, cu coada subțire ca o virgulă.

— Drăguț din partea dumitale... ! făcu sectoristul ciudat de prietenos și-l trimise pe Spinne Schnarr după Hinrich. Acesta pîndea de cu zori în fața primăriei. Nu se clintise de-acolo decît o singură dată, ca să se re-peadă pînă la mormîntul lui Cilly de pe maidan. Apoi revenise la locul lui.

— Ține-aici, Kalmus ! i se adresa străinul lui Jampoll, întinzându-i cățelul și răsucind un șnur între degete. După care întoarse vorba spre sectorist : Cred că i-ai săpunit zdravăn pe golanii ăștia ? ! Nu mi-a venit să cred ochilor când am descoperit-o pe fata domnului Lenz printre dărîmături ! Băieții o șterseseră, firește !

— Într-adevăr, de necrezut ! aprobă sectoristul. Putea să se întîmple o nenorocire !

— S-a și prăbușit o parte... !

— Ne gîndeam încă de mult să îngrădim locul, dar știi și dumneata ce greu se găsește rețea de sîrmă.

— Mare nehibzuință să umbli acolo după fier vechi !

— Într-adevăr, foarte mare ! aprobă din nou sectoristul.

Străinul îi prinse cățelului o zgardă la gît. Apoi îi făcu semn lui Jampoll să-l lase jos. Cățelul scheuma, se împiedica de picioare. În cele din urmă stropi din belșug cizmele sectoristului.

— Vai, scuzați ! făcu străinul dezolat.

— Nu face nimic — rîse sectoristul, scuturîndu-și cizmele.

Se uitau cu toții la cățel. Lăbuțele i se întipăreau în mortarul răspîndit pe șantier. Ca de altfel și încălțămintea oamenilor. Și iată, din nou se iviră urmele tălpilor de cauciuc. Desenul apăru clar : două semilune turcești.

Jampoll simțea că-l împresoară gîndurile ca un roi de viespi. De ce venise străinul pînă aici ? Nu se temea că va fi demascat ? Ce-ar face, de pildă, dacă sectoristul i-ar cere lămuriri mai ample în legătură cu mănăstirea ? Cum de nu se ține ascuns ? Încet-încet, băiatul ajunse la concluzia că, de fapt, cutezanța străinului avea drept scop să inducă lumea în eroare. Altminteri, cum să explici jocul acesta riscant ? Cîtă perseverență în urmărirea unui scop !

Sectoristul parcă nu bănuia nimic din toate astea. Se antrenă într-o lungă discuție despre problemele șantierului. Pe urmă apăru Hinrich, timid, stingher. Nu îndrăzni să se apropie. Trebuiră să-l cheme, să insiste. Strîngînd boneta în mîină, își înclină capul cărunț și se uită la cățel. Era tulburat, dar nu și bucuros.

— Haide, ia-l ! îl îndemnă sectoristul.

— E... negru ! se tîngui Hinrich și-și ascunse mîinile sub surtucul dăruit de Schnarr. Negru...

— Maică-sa n-a fătat nici un cățel alb — îl lămuri străinul.

Îi vîrî în mîină cu de-a sila capătul lesei. Cățelul se împotrivea. Sectoristul îl ridică de jos și i-l puse lui Hinrich în brațe. Simțind căldura micii ființe, acesta se însenină la chip ca de o nouă nădejde. Strînse cățelul la piept și se depărtă cu pași poticniți.

— Ei, acum e în regulă ! conchise mulțumit sectoristul și îl însoți pe străin pînă în drum. După ce se despărțiră, mai privi lung în urma lui. Parcă era nehotărît și nu știa încotro s-o apuce. Greutatea pistolului îi trăgea nițel centura în jos.

Jampoll îl observa din spate. Deodată, luîndu-și inima în dinți, alergă după el. Se proțăpi în fața lui gîfîind:

— Să nu vă lăsați înșelat... ! E un om periculos !

— Cum așa ? !

Nepăsarea și calmul aparent ale sectoristului se risipiră brusc. Îl măsură pe Jampoll, grav, cu toată atenția. Apoi adăugă :

— În sfîrșit ! Vrei să-mi spui ce s-a petrecut ?

Se retraseră în fund, la spălătoriile încă neterminate. Nu trebuia ca străinul să-i vadă discutînd între patru ochi. Cum pauza pentru dejun se încheiase și lucrătorii se întorceau la lucrul lor, fură nevoiți să urce pînă la etaj, unde atîrnau prelatele și unde acoperișul deschis al viitoareii săli de fizică își aștepta multrîvnitul suport. De acolo se vedea toată curtea și departe, sus, turla bisericii. Girueta scînteia.

Repede, în șoaptă, Jampoll îi povesti sectoristului despre starea ciudată a lui Kalmus, îi spuse și de cei doi pari, de bătaia din prisacă, de magnetul albastru, de hîrțiile dispărute fără urmă, de hartă, de felul cum au încercat să-l descoasă pe Hinrich, de căutările lor la Dîmbul Bibanului, de cilindrul din hrubă, ca și de aurul care zăcea, desigur, în vreun loc ascuns, provenit din jaf și tîlhărie.

Sectoristul nu-l întrerupse. Nu făcu decît să dea din cap aprobator. În cele din urmă, pe cînd jos la parter

zdrăngănea țevăria și clănțăneau filetierele, se aplecă și întrebă încet :

— Ai dovezi ?

— Doar am văzut totul cu ochii mei ! Și Kristian, și Schraube...

— Bun, bun... Dar aveți ceva la mână ?

Jampoll tăcu încurcat. Sectoristul avea dreptate. În fond, ce acuzații concrete puteai să-i aduci străinului ? Totul devenea din nou nebulos. Întâmplarea din prisacă ? Se mușamalizase. Iar cât privește noaptea aceea tragică de demult, nici un martor, nimic. Cine îl mai văzuse atunci pe străin la Lacul Nuferilor ? Nimeni ! Hîrțiile lui Kalmus fuseseră probabil distruse. Harta la fel. Cilindrul din hrubă se topise fără ca făptașul să fi fost măcar zărit. Așadar, străinul putea să se plimbe în voie și să facă pe inocentul.

Jampoll se simțea de parc-ar fi fost bătut în cap. Girueta lucea în depărtări fără să-l mai impresioneze. Un luciul mat, monoton. Probabil că era suflată cu alamă.

Sectoristul îl luă pe Jampoll de după umeri și-i zîmbi prietenos. Apoi spuse :

— De azi încolo nu mai întreprinzi nimic de unul singur. Ai înțeles ? Nici cu Schraube sau Kristian ! Vă purtați ca și cum n-ați ști și n-ați bănuî nimic... ! Totul trebuie să pară uitat !

Coborîră în curte și sectoristul își luă rămas bun. Abia după plecarea acestuia Jampoll îl descoperi pe Spinne Schnarr, care îl privea cu ochisorii lui de viezure. Parcă dibuise ceva suspect. Întrebă :

— Ți-a dat și ție o misiune în operația noastră ?

Jampoll încercă să ocolească răspunsul, dar Spinne se apropie și, cu un aer superior, își bătu palma de porthart :

— N-are rost să te prefaci. Eu cercetez cazul de mai multă vreme.

— Atunci spune parola — făcu Jampoll conspirativ.

— „Combi“. Pare să fie un cuvînt străin pentru recunoaștere... Mașina albastră...

Apoi închipui cu ambele mâini conturul unui obiect masiv. Ochii i se roteau în cap misterioși.

APARE UN DISPĂRUT

Fumul de țigară și hărmălaia umpleau vechiul „salon” al cîrciumii lui Hebestreit. Scaunele scîrțîiau, ocupate mai toate și rînduite ca la teatru. Oamenii discutau agitați. Unii își țineau sticla de bere la picioare, pe dușumea. Hebestreit zorea cu tava în mîini. Nu mai dovedea cu servitul. În față, la masa prezidiului, luaseră loc primarul, domnul Kutulla, consilierul cel spătos de la raion, rotarul Wagen-seil, precum și învățătorul Lenz. Schnarr anunțase cum că era așteptat și porcarul-șef Helmchen, care întîrzia.

În micul coridor ce lega „salonul” de cîrciuma propriu-zisă se aciuse Hinrich cu cățelușul cel nou în brațe. Trăgea stîngaci dintr-o țigară dăruită de cineva. Se ferea mereu să nu încurce pe cei în trecere și apăra de fum boticul cățelului. Părea foarte mulțumit. Venise să vadă ce se întîmplă. Și-apoi, cîrciuma îl vrăjea cu minunățiile ei.

Peste capetele mulțimii fluturau ghirlande multicolore, rămășițe ale unui bal costumat ce avusese loc nu de mult. Ici-colo atîrnau lămpioane sau cîte o lună imensă de hîrtie, cu gura strîmbă, rînjind. Plafonul mai păstra scenele zugrăvite în ulei de un pictor din Glindenow, cu vreo cincizeci de ani în urmă. Un talmeș-balmeș îngrozitor, stil o mie nouă sute, cu nimfe și fauni îngrămădiți în jurul divinului Pan, cel cu fluierul, cu coarne de țap și cu copite de cal. Zeița norocului, Fortuna, își deșerta cornul abundenței. Dar conținutul nu se putea ghici : tocmai în locul acela vopsea se scorojise. Pereții, proaspăt tapetați de Hebestreit, închipuiau un vălmășag fără noimă : cercuri, tangente, romburi, elipse, o geometrie nebună care te ametea. Fiecare dintre pereți avea altă culoare. În schimb,

perdelele de la geamuri erau negre de fum. Pe lîngă prichiciul ferestrelor se scurgea leneș întunericul de afară.

— Tovarășul Helmchen văd că are de gînd să ne lase-n pînă — rosti în sfîrșit primarul Schnarr cu vocea lui de bas, ridicîndu-se de pe scaun — nu ne mai rămîne decît să deschidem ședința.

Ciocăni cu un tibișir gros, de dulgher, în paharul cu sifon, așteptă să se facă liniște și se așează din nou.

Se trecu apoi la discutarea diverselor sarcini în legătură cu strînsul recoltei: funcționarea combinelor, transportul cerealelor, însilozarea nutrețului pentru vite și așa mai departe.

Între altele, primarul aduse la cunoștință că Dossow fusese scos din munca de conducere de la grajduri, pentru neglijența lui soldată cu pierderea unei vaci în timpul nașterii și pentru tulburarea ordinei publice. Drept soluție provizorie s-a obținut ca doi studenți de la școala de zootehnie din Glindenow să vină la Wolfsruch și să lucreze aici în timpul vacanței. Dossow va rămîne la grajd, însă fără funcție de răspundere.

În sală se auziră voci. Unii nu erau de acord.

— Înseamnă că-i scade salariul... !

— Deh, a greșit și el o dată, ca omul...

— Ce vorbești?! Era beat turtă! L-au cărat copiii acasă cu roaba !

— Dar de ce cîrciumarul îl îmbie mereu la băut cînd vede că nu-i priește? strigă revoltată Hilde Posedin.

Legănînd tava, Hebestreit scrișni tocmai din coridor :

— Dumneata vezi de viței, stimată dădacă! La mine omul bea ce-i place și cît vrea! Dever... comerț. Doar n-am să prind chiag din paharul dumitale de suc !

Zgomotul se întetî. Speriat, Hinrich își strînse și mai tare cățelul la piept. Dommul Kutulla își clătină chelia gînditor. Paharul sună din nou, lovit cu tibișirul.

— Cu vorbăria nu se rezolvă nimic! vorbi apăsător primarul Schnarr încruntîndu-și sprîncenele stufoase. Dacă Dossow va cîștiga mai puțin, asta nu e decît din vina lui. Vreți să tolerăm ca de pe urma nechibzuinței unui om să păgubească un sat întreg? Și apoi... ne mai și face de rușine !

Cu o mișcare hotărâtă Dossow se ridică de la locul lui :

— Am fost beat... Asta e cauza tuturor relelor.

Vorbi răspicat, ocolind totuși privirile celorlalți și uitându-se în pământ, rușinat, ca și duminica în fața copiilor.

— Îmi pare rău — adăugă mai încet.

— Dacă-ți pare rău, Karl — rosti primarul ceva mai blînd — e un câștig pentru tine. Caută să-ți repari greșeala și trage învățătura ouvenită ! Gîndește-te la băiat, la Kristian ! Cum se simte oare cînd te vede beat ca un...?

Schnarr tuși gros și puse capăt predicii, ținînd seama de faptul că în sală se aflau și copii.

Jampoll, Linde și Spinne Schnarr ședeau tocmai în fundul sălii, lîngă „dădaca vițeilor“. Jampoll ar fi preferat să-și vadă de alte treburi. Nu prea știa ce caută aici. Dar Spinne Schnarr îl agățase de dimineată și-l conjurase să vină cu el. Era vorba, zicea, de niște debateri colosale în problema palmei încasată de Schraube. Confruntări, pledoarii. Toți martorii trebuiau să fie prezenți. Așa susținuse Spinne Schnarr, lingîndu-și buzele cu limba lui veșnic albastră.

Și iată-i acum înghesuiți în mulțime. Jampoll simțea în răstimpuri parfumul de portocale al Hildei Posedin. Dar Kristian lipsea, nu-l zărea nicăieri. O clipă i se păru că-i vede chipul palid, afară, după geamul întunecat ce dădea spre curte...

Sectoristul era și el absent. Nu s-o fi dus cumva la bunicu', să-l ia la întrebări ?

Jampoll nu regreta mărturisirea ce o făcuse, dar îl apăsă parcă ceva pe inimă. Bănuia că simpla lui mărturisire n-ar putea să ducă la rezolvarea unui caz atît de complicat. Și în plus, i se părea extrem de straniu faptul că sectoristul, ca și bunicu', îi poruncise să tacă, să stea liniștit, să uite. Așadar, fitilul continua să ardă mocnit.

Primarul puse în discuție cazul Lenz. Se stabilise că învățătorul a palmuit un elev, ceea ce — după părerea lui Schnarr — era condamnabil. În sală se auziră murmure de protest. Totuși, primarul insistă și ceru explicații. Voia să știe cum de s-a ajuns la asemenea gest brutal. Propuse ca sala să-l asculte mai întîi pe Hebe-

streit, autorul denunțului. Dar cârciumarul tocmai ieșise și se afla dincolo, la tejghea. De aceea Schnarr îi dădu cuvîntul învățătorului.

— Am fost eu însumi dezolat — vorbi acesta. Nu mi s-a mai întîmplat așa ceva. Eu unul detest bătaia...

Lenz declară apoi că, văzîndu-i pe băieți încăierați în mijlocul drumului, s-a enervat atît de tare, încît nu s-a putut reține de la gestul fatal. Nu căuta să se scuze și nici să dea vina pe alții.

Oamenii ascultau tăcuți. Doar cîte un scaun scîrția în liniștea sălii.

— Vă asigur că regret din toată inima...

— Păi da, îi pare rău ca și celuilalt! comentă cineva cu răutate, susținut de încă un glas nemulțumit.

Schnarr își răsucea nervos tibișirul. Atmosfera nu era favorabilă lui Lenz. Dacă majoritatea părinților vor vota împotriva lui, atunci mai mult ca sigur că va fi transferat din Wolfsruh. Linde își plecă ochii în podea. Jampoll își mută privirea și el de la masa prezidiului. Spinne Schnarr zmîngălea în carnet.

În stînga prezidiului stă rezemată, cu fața la perete o placardă înaltă din material aproape transparent. Semăna cu o scară. Inscripția de pe partea cealaltă nu se putea descifra. Vopseaua albă trecuse însă pe alocuri prin pînza de un albastru-deschis. Literele se vedeau pe dos ca într-o oglindă. Jampoll se căznea să dezlege șirul de ieroglife. În pantea de sus apărea un desen foarte neclar. Parcă aducea cu o bombă atomică. De jos în sus, se rînduiau niște litere strîmbe, deformate, întoarse — un început de lozincă? JOS CU...

Jampoll se mai trudea să descifreze enigma, cînd deodată Spinne Schnarr îl înghionti și îl readuse pe pămînt.

În sală intrase Schraube însoțit de tatăl său.

Schraube în carne și oase!

Dar fără salopeta lui de mecanic. Maică-sa îl dichisise ca pe un școlar model: cămașă albă, imaculată, și bretele verzi vînătorești. De atîta pieptănat, periat și lins, părul său blond ca paiul de secară parcă se întunecase nițel. Din spate nici nu l-ai fi recunoscut.

— Introducerea... *delincventului*! șopti Spinne Schnarr pe un ton dramatic.

Pe cînd Helmchen, zîmbind, lua loc la masa prezidiului, Schraube se așază pe un scaun în dreapta, dinaintea pregătit pentru el. Contrar obiceiului, băiatul nici nu crîcnea măcar. Cei din primele rînduri îl vedeau expus ca pe o tavă. Sau ca pe podiumul martorilor la vreo Curte cu juri a regatului englez. Domnul Lenz îl fixa cu ochi triști, îndurerați. Schraube nu-i dădea nici o atenție.

Între timp reveni și Hebestreit. Vîrîndu-și degetele groase în bretelele mov și umflîndu-și victorios burta, cîrciumarul turui cît se poate de patetic.

— Am fost de față și am văzut cu ochii mei cum învățătorul l-a lovit pe băiat. Să-i mute capul din loc, nu alta ! Și pentru ce ? Pentru un fleac de trîntă. Ca și cum copiii n-ar avea voie să zburde nițel ! Dar ce să ne mai mire ? Așa se-ntîmplă cînd vine cîte unul, ca acest domn Lenz, care nu știe decît să stea cu nasu-n cărți și se apucă de treburi pentru care nu e chemat și la care nu se pricepe... ca, par exemplu, drăcia aia de șopron ! Atunci i se mai urcă și la cap, deh, savantul ! Și uită măsura. Cică nervi, nervozitate... ha-ha-ha-ha ! N-a spus-o chiar el aci de față ?...

Hebestreit își pocni bretelele de piept și, în culmea indignării, își înalță mîinile spre tavan, acolo unde Pan zeul pădurii cînta din fluier nimfelor și zeiței Fortuna, îmbrăcată în cămașe de noapte.

— Ți se rupe inima să vezi cum îi mîină pe copii după fier vechi, care, să fim serioși, nici nu se mai găsește la noi. Bieții copilași ! Tînjesc și ei să meargă la pescuit, că doar e vacanță ! Au și ei dreptul la bucurii ! E lege, nu ? ! Iar dumnealui îi pune la muncă și-i răsplătește cu bătaia... după cum știți !

— Minți ! Ești un mincinos ! Nu ne-a mînat nimeni ! sări Linde de pe scaun.

Ochii ei negri fulgerau. Era indignată. Cu greu izbuti domnișoara Hilde s-o calmeze cît de cît.

— Trebuie concediat ! lătră Hebestreit. Țsta-i învățător ?... Să plece din Wolfsruh !

Se stîrni zarvă mare. Primarul Schnarr interveni agitînd mîinile. Cînd sala se mai potoli, îi acordă cuvîntul elevului în cauză : Werner Helmchen.

Schraube se ridică și fornăi ceva neînțeles. Cum din locul lui nu putea fi auzit ca lumea, rotarul Wegenseil îl invită să se urce pe scaun.

Drept introducere, Schraube pufni pe nas de câteva ori. Apoi rosti hotărât :

— Domnul Lenz m-a croit pe drept, înțelegi ?

— Ai fost obraznic ? întrebă Schnarr.

— Mă rog, asta-i chestie personală... ca între bărbați !...

Cîtiva izbucniră în rîs. Rotarul Wegenseil își duse palma la gură. Tatăl lui Schraube trăgea taticos din țigară. La coada ochilor îi juca un licăr poznaș. Primarul făcu apel la mantori : cine pe cine l-a provocat, cine-i vinovatul ?

Jamboll, Spinne Schnarr și Linde se ridicară tustrei de la locurile lor. Puștiul șopti emoționat :

— Ai, ai, începe confruntarea !

Linde nu știa nimic. Stătuse prea departe, pe imaș, plîngînd cățelul rănit.

Spinne nu-și mai amintea cuvintele ce s-au pronunțat în toiu l încăierării. Se bălbîi :

— Nu mai pot recapitula, Înaltă Curte !

— Doamne iartă ! Zi-i pe nemțește, mă ! îl ceartă enervat primarul. Și mai lasă ifosele !

— Vrea să spună că nu-și mai aduce aminte — tălmăci Hilde, mușcîndu-și buzele ca să nu pufnească în rîs.

Cînd îi veni rîndul lui Jampoll, cîrciumarul — care se afla pe coridor — protestă cu vehemență :

— Fontanong... n-are ce spune aici ! E străin de partea locului ! Numai africani de ăștia ne mai lipseau... !

Schraube, ba în picioare, ba pe scaun, trăgea furios de cravata lui cu elastic. Nu mai putea să tacă. Trebuia să pună lucrurile la punct. Fornăi deci eroic :

— Dacă-i pe-așa, ei bine, aflați că eu i-am spus domnului Lenz : „Mă doare-n dos !“

Mărturisirea căzu în sală ca o bombă. Oamenii făcură ochii mari și-și scoaseră țigările din gură. Nimeni nu sufla un cuvînt. Doar cățelul lui Hinrich scîncea subțire. Apoi sala se porni pe șoapte și pe rîsete înfundate. Rotarul Wegenseil își ascunse fruntea în palmă. Domnul Kutulla, rușinat, duse două degete la rădăcina nasului.

Deodată, o nouă surpriză : Schraube se ridică de la locul lui și, cu pași solemni, respectuoși, veni înaintea domnului Lenz. Făcu o plecăciune și întinse mîna, scuizîndu-se.

Învățătorul se sculă la rîndul lui, mișcat. În ochi i se aprinse bucuria. Era un moment înălțător.

— Frumos, dragul meu ! Bravo ! aprobă domnul Kutulla gestul lui Schraube, în timp ce chelia i se luminează de entuziasm. Nici o greșeală nu e prea mare ca să nu poată fi reparată. A fi sincer înseamnă a merge pe drumul cel bun.

Domnul Kutulla bătu vijelios din palme. Dar neavînd decît șapte degete, nu realizează mare lucru. Cîțiva inși îi ținură hangul aplaudînd. Cei din fundul sălii, care ședeau în rînd cu „dădaca vițeilor“, nu prea știau ce se petrece. Lui Jampoll gestul inimos al lui Schraube i se părea la fel de straniu ca și literele de pe placardă citite pe dos. Acesta era Schraube ? Pesemne că maică-sa l-a sechestrat și l-a săpunit pe toate fețele pînă a căzut de acord să-i ceară scuze lui Lenz. Totuși, cuvîntul lui sunase convingător, fără a trăda vreo urmă de constrîngere.

Spinne Schnarr se miră la rîndul lui. Șopti, țuguindu-și buzele :

— Trebuie să-l fi frecat acasă, măi, măi... !

Chestia cu palma părea rezolvată. Domnul Lenz se putea retrage. Primarul îl îmboldi chiar să plece, ținînd seama de starea sănătății lui. Sala se umpluse de fum de țigară gros, înțepător. Oamenii se lansară iarăși în discuții aprinse. Dar tatăl lui Kristian ședea mereu mut, cufundat în propriile-i gînduri. Nici de bere nu se atîngea.

Jampoll studia cu îndîrjire scrisul inversat de pe placardă. Cuvîntul următor îl putu descifra : ELEMRA, adică ARMELE...

Tîrșindu-și papucii, Hebestreit zorea încruntat de la client la client. Ba servea, ba încasa. Îi era necaz că denunțul împotriva lui Lenz nu se soldase cu rezultatul dorit. Iar apariția lui Schraube în postură de apărător îl scosese pur și simplu din sărite.

Cînd nimeni nu se mai aștepta, luă cuvîntul spătosul consilier raional. Nu vorbi mult, dar cu chibzuială și în favoarea lui Lenz. Numai datorită abnegației tovarășului Lenz s-a putut trece la construcția noii clădiri destinată

școlii. Deși fondurile erau planificate abia anul viitor, totuși dumnealui a făcut tot ce i-a stat în putință ca lucrările să înceapă imediat. A procurat pînă și instalațiile sanitare, care, după cum se știe, costă foarte scump...

Aici, consilierul făcu o pauză de care se folosi Hebestreit, strigînd de pe coridor :

— Așa ? Și cum a făcut, mă rog ? Cu ce bani ? Aveți vreo explicație, stimată domn consilier ?

Vorbitorul schimbă o privire cu primarul Schnarr. Murmurul din sală încetă. Oamenii își dădeau seama că ceva nu era tocmai lămurit și că de aceea consilierul făcuse pauza. Toți așteptau încordați.

— Ei ? făcu ironic Hebestreit. Spuneți-ne și nouă cum se întîmplă asemenea minuni ? Nu cumva domnul Lenz culege mărcile din castani ?

Atunci se produse într-adevăr o minune. Schraube sări în picioare, cu obrazii încinși, stacojii :

— Tocmai dumneata te-ai găsit să faci gălăgie, dom'le berar ?! Vax, înțelegi ! Nici măcar tigăile alea vechi n-ai vrut să ni le dai la colectare ! Așa că lasă-l pe domnul Lenz, că e un om și jumătate. A tras de veriga principală ! Și totul de bună voie... Pînă a făcut pană la inimă... Să nu se mai agate nimeni de el, înțelegi ? Chiar dacă noi doi nu ne-am împăcat totdeauna la fix...

Schraube tăcu, în timp ce Hilde și ceilalți îl priveau uluiți. Apoi își reluă depozitia :

— Și banii pentru tinichigiu ? Vă spun și asta. Știu de unde-i are : din buzunarul lui ! 3 500 de mărci. Economii personale. Ar fi putut să-și cumpere un TRABANT. Tip nou, prima, mecanism Sincron, înțelegi ?...

Emoționat, domnul Kutulla își șterse ochii cu două degete. Se ridică de pe scaun și exclamă :

— Iată ce înseamnă patriotism ! Lenz al nostru și-a dat economiile ca să facă rost de fier.

Oamenii aplaudară spontan. Primarul Schnarr trebui să aștepte mult pînă să se facă liniște. Era și el mișcat. Dar și încurcat în același timp. Pînă la urmă sugeră ca povestea cu banii să nu fie difuzată peste tot. Iar consilierul raional preciză cum că tovarășului Lenz i se vor restitui fără doar și poate cele 3 500 de mărci. Numai că va trebui să aștepte pînă în anul viitor.

Schraube triumfa. Nici nu-i păsa că se află în fața unei adunări atât de serioase. Cu mâinile în șolduri, privea radios în jurul lui.

— Ce cauți cu câinele în local? se răsti cârciumarul la bietul Hinrich.

Acesta tresări și plecă poticnit.

Hebestreit turbase. Ii trebuia o victimă ca să-și verse necazul pe ea. Parcă era un leu fiores în pantaloni cu bretele.

Brutarul Bieber, mărunțelul, se ridică și propuse răspicat :

— Adunarea să-și exprime încrederea față de tovarășul Lenz. Să se pună la vot...

— Ce treabă ai tu cu școala, măi Emmerich? făcu în glumă rotarul Wagenseil. Doar n-ai copii...

— Poate-i mai pică! interveni un mucalit din fundul sălii.

Se stîrni un rîs general. Rîdeau toți — afară de Hebestreit.

Trecură la vot. Covârșitoarea majoritate a celor prezenți acordau încredere învățătorului. Între aceștia, și Dossow. „Dădaca vițelilor“ își repezi mîna cît putu mai sus.

Linde se uita în jur ca la un miracol. Era fericită. Ochii îi înotau în lacrimi. Dacă Lenz ar fi rămas în sală, ar fi trăit un adevărat triumf.

Dar iată-l pe Hebestreit strecurîndu-se iute printre scaunele din față și amenințîndu-l pe Schraube :

— Protestez! Golanul ăsta ne-a dus de nas. Las' că-i arăt eu...

Schraube luă poziție de boxer în defensivă. Părea că Hebestreit se va năpusti asupra lui. Oamenii din primele rînduri se sculară în picioare căutînd să se interpună între cei doi vrăjmași. Dar cârciumarul îi ocolii și, tocmai cînd dădu să sară la Schraube, atinse fără să vrea placarda rezemată de perete. Aceasta își pierdu echilibrul și, înaltă cum era, căzu plesnindu-l drept în spate. Pînza se umflă, închipuind pînă o uriașă cursă de șoareci — apoi crăpă.

Țipete, scaune trîntite. Aproape toată lumea sări în sus, inclusiv Jampoll și ceilalți de lîngă Hilde. Acum inscripția de pe placardă se vedea clar: JOS CU ARMELE ATOMICĂ ! Pînza crăpase în două. Drept în mijlocul ei se ivi capul gras, ca de focă, al lui Hebestreit.

NEMAIPOMENITELE ISPRĂVI ALE LUI SPINNE SCHNARR

Suportul destinat sălii de fizică urma să fie adus cu mare pompă. Linde propuse ca toți fără excepție să ia parte la expediția spre Glindenow, îmbrăcați în uniforme de pionier. Ea însăși se găti punându-și fusta neagră, plisată.

Schraube ar fi preferat salopeta lui de mecanic, dar se lăsă păgubaș. De dragul „ei” își trase și niște ciorapi albi trei-sferturi peste pulpele grăsulii. Și Spinne Schnarr abandonă costumul lui de semipartizan. Numai la porthart nu renunță cu nici un chip. Îl căra cu el peste tot ca pe-o amuletă amintind niscăi jurăminte sacre. Pesemne că-l lua și seara cu el în pat, studiind, urmărind, descifrând enigma acelui Combi străin atât de ciudat.

Jampoll avu oarecari greutateți. Cravata lui de pionier se odihnea acasă, la Berlin. De aceea bunica îi improvază alta, dintr-un rest de mătase albastră ca bolta cerului. Astfel cravata lui aducea mai curînd cu pieptarele pentru sugaci. Culoarea nu corespundea cîtuși de puțin regulamentului. Dar ce să-i faci? Nevoia te obligă la concesii!

Prin urmare, puteau porni. Dieselul gospodăriei colective trebuia să încarce la Glindenow niște saci cu preparate vitaminizate pentru viței. Prilej bun ca să transporte și fierul. Totul era pus la punct. Numai Kristian se încăpățîna să nu plece. Îl strigară de repetate ori pînă se ivi în sfîrșit cu o furcă în mînă. Venea dinspre vechile grajduri. Asudat, cu cămașa scoasă din pantaloni, cu galenți butucănoși în picioare. Se opri lângă o movilă de gunoi și îi măsură distant pe ceilalți. Când îl anunțaseră prima oară, refuzase hotărît. Totuși copiii mai sperau să-l convin-

gă. Linde mai ales îl rugă stăruitor, îmbiindu-l cu ochii ei negri ca mura :

— Hai, Kristian, vino cu noi ! Nu-ți mai face griji în chestia cu mănăstirea. Tatii i-a trecut, să știi ! E bucuros că oamenii i-au acordat încredere. Și apoi discursul lui Schraube, nostim de tot ! Acu' tata e mulțumit în sinea lui că am făcut rost de atîta fier. Numai că nu vrea să recunoască... Hai, vii ?!

Kristian refuză din cap, intransigent. Schraube, căutînd să-l moaie, se porni pe un discurs înflăcărat :

— Omule, dacă aducem suportul cu surle și tamtam, înțelegi, atunci îi vine domnului Lenz inima la loc și trage de veriga principală, și trage... pînă dăm gata construcția ! Doar avem și noi obligații față de el ! Tu ai fost capul... la mănăstire ! Și-acum, vax ? Vrei să stai deoparte ? Ce te scarpini atîta ? Pune-ți cravata, înțelegi, și...

Dar nici de astă dată Kristian nu cedă. Privea pieziș, aproape dușmănos la uniforme lor alb-albastre de pionier.

Spinne Schnarr bătu cu palma în porthart și rosti pe un ton oficial :

— Aici nu se admit excepții ! E datoria noastră în calitate de cetățeni... ! Pentru Republică !

Nimic nu ajuta. Cu cît se osteneau, cu atît Kristian se îndîrjea mai rău. Jampoll voi să intervină și el, dar renunță. Atitudinea lui Kristian le apărea pur și simplu inexplicabilă. De ce atîta încăpăținare ? Doar nu era cazul să se amărase într-una din cauza tatălui său ! Și-apoi, Dossow parcă se mai lăsase de băut...

Să-l frămînte oare chestia cu geamurile lui Hebestreit ? Nimeni n-a mai pomenit de ea. Căzuse în uitare. De altfel, nici nu se știa dacă vinovatul e tocmai Kristian. Atunci ce vrea ? Ce are ?

Pe Jampoll îl mira mai ales faptul că, în fond, Kristian nu se arăta nici abătut, nici rușinat, ca, de pildă, alaltăieri, cînd s-a văzut nevoit să-l care cu roaba pe Dossow. Și nici nu părea cuprins de teamă sau intimidat. Părea mai degrabă mînios. Parcă era furios pe sine însuși ca și pe lumea ce-i ieșea în drum.

Stătură un timp mofluzi. Să amîne plecarea din cauza lui ? Imposibil ! Suportul trebuia ridicat în aceeași zi.

Altminteri depozitul îl repartiza în altă parte. Era ultimul termen. Și Dieselul îi aștepta. Șoferul claxona.

Linde trase cu necaz de faldurile fustei :

— Ai putea să te porți mai frumos, știi ? Doar nu ți-am făcut nici un rău !

Pufnind, Schraube o completă :

— Mă mir și eu de ce te-ncrunți în halul ăsta...

— N-am timp ! explodează în sfârșit Kristian. Dați-mi pace !

În acel moment apăru Dossow venind de la grajd. Împingea roaba, șchiopătînd. Se opri în fața grupului de copii și se uită la ei lung, fără grabă. Apoi, cu neașteptată blîndețe, i se adresa lui Kristian :

— Poți să te duci, dragă... dacă e nevoie.

În loc de răspuns, băiatul înfipse mînios furca în movila de gunoi, făcu stînga-mprejur și porni cu galenții lui de lemn spre grădinile din fund.

— Ăstuia i-a sărit un șurub ! chicoti Spinne Schnarr.

Timpul îi presa. Șoferul claxona din nou. Hilde stătea la poartă și le făcea semne desperate. Deci, plecarea ! Aflînd de purtarea lui Kristian, care îi contrariase pe toți, domnișoara Hilde se mulțumi să surîdă cu înțeles. Probabil că bănuia despre ce-i vorba. Dar de spus, nu spunea nimic.

De sus, din turla bisericii pe care lucea girueta în formă de cocoș, se rostogoliră două semnale sonore : ora două. Linde și Schraube luară loc lîngă șofer — un bărbat zgîrcit la vorbă, cu ochelari de soare negri-verzui. Spinne Schnarr, Jampoll și Hilde Posedin se așezară în spate, sub prelată, pe o banchetă de lemn. La picioarele lor zăcea bara scoasă dintre dărîmăturile mănăstirii, alături de piesele mai mărunte colectate în sat.

Cînd Dieselul demară, pe asfaltul desfundat se produse o asemenea zdrăgăneală, încît nu se mai auzea om cu om. Dincolo de sat șoseaua era ceva mai bună. În schimb, motorul duduia cumplit. Cauciucurile scrișneau. Vîntul agita prelată. Prin ochiul pătrat din spate vedeai drumul întins ca o panglică cenușie. Treceau bicicliști. Parcă zburau, micșorîndu-se treptat și mistuindu-se apoi cu totul. Întîlnirile cu alte camioane se soldau cu bufnituri de vînt sub prelată. Satul rămînea în urmă. Din ce în ce mai șters mijeau în depărtate cocinile pentru porci, gospodăria lui Helmchen,

mobilele de gunoi, cărările din preajmă, casa lui Kalmus cu acoperişul ei de stuf, castanii cei rămuroşi. Iar când şoseaua făcu o curbă, din tot Wolfsruh-ul nu mai rămase decât turla bisericii spânzurată parcă în văzduh peste câmpul galben de secară. Apoi zidul verde al pădurii acoperi şi acest ultim semn.

Zgomotul motorului te obliga la muţenie. Hilde Pose-din, care şedea în fund, la coborîre, ca un înger păzitor, îşi juca între degete capetele baticului. Spinne Schnarr, cu harta întinsă pe genunchi, studia porţiunea Glindenow-Wolfsruh — încordat, pătimaş, ca şi cum ar fi vrut să smulgă prin hipnoză taina acelui Combi încă nelămurit. Jampoll se uita prin ferestruia din faţă în cabina şoferului. Acolo Schraube o prelucra pe Linde. Căuta s-o consoleze în legătură cu absenţa lui Kristian. În cele din urmă, chipul fetei se destinse într-un zîmbet vag.

De cînd cu succesul din cîrciuma lui Hebestreit, Schraube se afla în cea mai bună dispoziţie. Vedea totul în roz. Faptul că-l apăraseră cu atîta strălucire pe Lenz îi asigura din nou graţiile Lindei. După şedinţă, fata fusese cît pe-acî să se arunce de gîtul lui. Şi în plus părinţii, drept răsplată pentru gestul lui curajos, îi îngăduiră să-şi aducă ZUNDAPP-ul acasă.

Pe Jampoll îl frămîntau gînduri grave. Magnetul al-bastru dispăruse cînd cu încăierarea dintre Schraube şi Spinne Schnarr. Şi dispărut a rămas. Să-l fi luat străinul?... Dar mai era un lucru care nu-i dădea pace şi la care nici Schraube nu găsise răspuns : dimineaţa pe cînd scoteau amîndoi ZUNDAPP-ul din şopronul lui Kalmus, Jampoll îi povestise de prăbuşirea hrubei, de misterul cu cilindrul şi de jocul viclean al străinului care, oferindu-i lui Hinrich un că-ţel, căuta să apară în ochii lumii generos şi nepătat. Întreba-rea era : cum vor evolua lucrurile de-acum încolo? Schraube îl ascultase cu ochi dilataţi. Problema însă îl depăşea. De aceea Jampoll simţea neapărat nevoia să-l consulte pe Kris-tian. Poate că acesta şi-ar explica atitudinea sectoristului, care prefera să se plimbe calm şi să facă pe neştiutorul. Ce mai aştepta, la urma urmei? De ce nu-l lua pe Kalmus la întrebări? Cu o zi înainte, Jampoll îşi irosise toată după-amiaza pîndindu-l pe sectorist, doar-doar va bate la uşa bunicului. Dar nimeni nu se arătă. Bătrînul continua să-şi

treacă timpul sus, în odaia lui, ascuns de lume. După ultima ciocnire cu Jampoll devenise și mai tăcut. Cu sănătatea o ducea cam prost. Bunica îi prepara mereu ceai de sunătoare și năchiu cu izmă.

După spusele lui Spinne Schnarr, străinul urma să fie percheziționat. Însă totul trebuia ținut în mare secret. Cu privire la cauza precisă a dușmăniei dintre Kalmus și străin puștiul încă nu se lămurise. De altfel, Spinne cam pălăvrăgea și nu prea știa când să-l crezi și când nu. Din șușoteala lui grăbită în curtea școlii, Jampoll înțelese că Spinne ar urmări un caz special. Ceva în legătură cu apariția unei mașini Combi străine, care fusese reperată de două ori în ultimele două săptămâni, însă prea departe, tocmai în pădurea dintre Glindenow și Wolfsruh. Mașina ocolise autostrada, probabil nu fără motiv. Oricum, era vorba de o contravenție la legile circulației. De aceea sectoristul se interesa de semnalmente, iar Spinne alerga zi de zi să dea de urma mașinii și să noteze în carnet ceea ce trebuia notat. Numai că, deocamdată, deși apelase și la binoclul lui Kristian, nu descoperise în pădure decât niște camioane cu bușteni... Pe Jampoll toată povestea asta îl lăsa rece. El căuta o altă urmă.

La duduitul surd al motorului se adăugară la un moment dat niște zgomote ce veneau de afară. Jampoll se ridică și cercetă din ochi șoseaua. O coloană de combine, trei, patru, cinci — uriași cu umbrele mari de soare și cu stegulețe roșii în vîrf — se depărtau în plină viteză, micșorîndu-se treptat. Semănau cu un șir de elefanți indieni defilînd la paradă.

„Dădaca vițelilor“ se întoarse veselă spre băieți. Strigă din răspuțeri, ca să fie auzită :

— Merg la noi, la Wolfsruh !

— Cine... ? ! tresări speriat Spinne Schnarr, smuls din cercetările lui topografice.

Jampoll se așezase la loc. Observa prin ferestruie fața rotundă a lui Schnaube. Acesta, cocoțat pe genunchi lângă șofer, urmărea avid coloana de giganti motorizați. Când combinele dispărură, Schnaube întoarse capul spre Jampoll și făcu un gest de maximă admirație, dezvelindu-și dinții într-un zîmbet triumfal.

După puțin, Dieselul stopă la o barieră de cale ferată. Zdrăngănitul încetă. Motorul nu mai scotea decât un murmur indecis. Așteptară cam mult pînă ce se auzi în sfîrșit un mărfar huruind în depărtare. În spatele lor, șoseaua era pustie. Pe margine, o piatră de kilometraj dată cu var indica : 20. O.

Jampoll îi făcu discret cu cotul lui Spinne Schnarr :

— O fi stînd de mult aici ?

Spinne își înălță mirat ochii de pe hartă :

— Cine să stea... ?

— Străinul ! Țăla din Wüste-Buchholz.

— Regret, omule — răspunse Spinne, arcuindu-și sprîncenele cît se poate de grav — dar registrul de evidență a populației e strict confidențial. Numai în interes de serviciu...

„Huuuuu... uuuuuu... huuuuuu!“ gemu locomotiva apropiindu-se. Fierăria vagoanelor zdrăngănea ritmic la macaz.

— Păi, și eu... tot interes de serviciu ! reluă Jampoll.

Spinne Schnarr se mai rățoi nițel. Apoi mărturisi, dar fără să-și lepede morga oficială :

— Într-o zi, la noi la primărie, l-am auzit pe tata cînd vorbea cu sectoristul. Individul ăla e din altă parte. S-a mutat la Wüste-Buchholz abia de un an. Dar de unde, încă n-am depistat.

Spinne clipi apoi din ochi cu înțeles și se apropie de urechea lui Jampoll :

— Ei, acumă îmi spui și mie ce aveți cu el... ? Delapidare ? Ceva speculă cu scînduri... la fabrică ?

— Ne aflăm în cursul cercetărilor. N-am dreptul să dau nici o informație.

— Înțeleg, discreție absolută... ! spuse Spinne, și formula îi plăcu în mod deosebit. Fără nici o vîlvă ! Totul secret !

— Despre ce secret vorbiți... ? interveni Hille Posedin din fundul mașinii.

Dar tocmă atunci bariera se ridică. Mărfarul trecuse. Dieselul porni și zdrăngăneala începu din nou.

Mai făcură o bucată de drum prin pădure și ieșiră apoi în cîmpul larg cu grîne aurii, cu porumb înalt pînă la brîu, după care urmau cartierele mărginașe ale Glindenow-ului.

De ambele părți ale drumului se înșirau grădinițe cochete, învecinate cu un parc nu prea întins ce înconjură vechiul castel. Urcai pe o balustradă semănând cu ghidonul răsucit al ZUNDAPP-ului, și de pe puntea mare a canalului zăreai jos, la stînga, ecluzele din Glindenow și numeroase ambarcațiuni cu motor. Cîteva șalupe încărcate cu cărbune gras, lucios, își fluturau în văzduh steagurile roș-albe. Veniseră pe Oder dinspre Polonia.

Dieselul trecu de gară și se îndreptă spre centrul orașului. Străbătu Aleea Păcii, cu numeroase magazine și stații de parcare pentru mașini. Clădirile datau de pe la sfîrșitul veacului trecut. Jampoll le-ar fi putut găsi asemănare cu căsuțele joase, cenușii din Friedrichsfelde, pe unde trec tramvaiele spre grădina zoologică din Berlin. Doar că aici, la Glindenow, fațadele erau proaspăt renovate și vopsite în culori vii. În fața unui magazin tocmai se descărcau niște lăzi cu motoarete.

Toate acestea se perindau pe ochiul pătrat al prelatei. Mișcătoare, multicolore ca niște secvențe de film. Dar Jampoll le privea distrat, cu gîndul aiurea. Nu întîmplător îl descususe pe Spinne Schnarr pe cînd staționau la barieră, cerîndu-i relații despre străin. Acum îl preocupa un amănunt din vaga informație ce o primise. Așadar străinul se mutase la Wüste-Buchholz abia de un an. Nimic neobișnuit la prima vedere. Însă faptul căpăta importanță dacă-l raportați la data cînd se petrecuseră tragicele întîmplări de la Lacul Nuferilor. Or, acestea se petrecuseră cu douăzeci de ani în urmă ! De ce, din ce cauză va fi așteptat omul atîta timp pînă să revină la locul știut și să pornească în căutarea comorii... sau ce naiba o fi ? !

Preocupat de această problemă, Jampoll nici nu observă cînd Dieselul ajunsese la o intersecție cu cinci brațe, dintre care unul, marcat de un indicator albastru, dădea în autostradă.

În timp ce șoferul, atent la mulțimea de mașini ce năvălea din toate sensurile, viră încet spre dreapta, Spinne Schnarr, ca apucat de streche, se repezi deodată spre fundul vehiculului, se agăță cu amîndouă mîinile de bordură, scrută o clipă valmășagul din drum, se avîntă și sări jos, nimerind chiar lîngă sergentul de serviciu care îl privea uluit.

Hilde Posedin țipă în zadar agitându-și brațele. Din fugă, puștiul le aruncă doar patru cuvinte :

— Întâlnirea... depozitul de fier !

Cei rămași îl mai văzură cîtva timp alergînd nebunește, strecurîndu-se printre mașini. Porthartul i se bălăbănea pe șold ca la un curier călare. Sergentul fluiera lung, ridîcîndu-și bastonul vîrgat. Se auzi scrișnet de frîne. O camionetă mică pe trei roți, servind la transportul zarzavatului, se propti de-a latul în drum. Căpățînele de salată evadară din ea rostogolindu-se pînă la picioarele poliștului...

Trebuiră cîteva minute lungi ca să se facă ordine în acest carambol. Apoi valul de vehicule se urni iar, însă Spinne dispăruse.

Sergentul făcu semn ca Dieselul să tragă la rigolă. Se apropie furios :

— Așa se supraveghează copiii ? Îi lași să sară ca puricii înaintea roților ?

— A țîșnit de lîngă noi... N-am avut cînd să-l mai opresc — bîngui Hilde care, în ciuda pistruiilor, se făcuse albă la față. Nu înțeleg ce l-a apucat...

— Dumneata îi însoțești, domnișoară — gesticulă omul cu mînecuțe albe. Ești obligată să-i supraveghezi. Doar n-o să admitem ca tocmai pionierii să provoace accidente de circulație ! Cum îl cheamă pe derbedeu ?

— Schnarr... !

„Dădaca vițelilor“ se îmbujoră din nou. Trăgea mereu de un capăt al baticului.

— Schnarr — repetă ea. Din Wolfsruh. E băiatul primarului.

— Colac peste pupăză ! Fiul primarului ! Frumoasă educație, nimic de spus ! făcu sergentul apucîndu-se de cap.

Supărat, șoferul trebui să se legitimeze și să-și scoată ochelarii de soare ca să poată fi comparat cu fotografia de pe carnet.

Copiii coborîseră. Stăteau încurcați, buimaci, în bluzele lor albe cu cravate albastre, neștiind cum s-o ajute pe „dădaca vițelilor“. În cele din urmă, Schraube hotărî să-l îmbîlînzească pe sergent :

— N-are nici o vină domnișoara, înțelegi?... Spinne ăsta, cînd îl apucă năbădăile și vrea să vadă ceva, o ia razna ca un netot. N-ai cum să-l stăpînești...

— Ce să vadă?... N-a lipsit mult să vadă cimitirul ! Golan sadea ! Unde-o fi șters-o ?

În zadar își rotiră ochii în toate direcțiile. Spinne o zbughise după colț, în spatele unei clădiri înalte, pe strada unde se afla un mare magazin alimentar, altul universal și un oficiu al poștei. Nu se zărea nicăieri. Cum să-ți explici o asemenea purtare ? Zi-i scrînteală și punct !

— Nu mai fac transporturi din astea cît oi trăi ! decise șoferul, muștrînd-o pe Hilde Posedin.

— În tot cazul... eu raportez ! declară scurt sergentul.

În acel moment, spre uimirea tuturor, apărură sectoristul din Wolfsruh. Parc-ar fi căzut din cer. Probabil că se găsea la Glindenow în interes de serviciu și trecea pe aici întîmplător. Era însoțit de un civil mai în vîrstă, jovial, zîmbăreț, rotofei ca și crainicul Fischkoch de la televiziune. Purta pălărie de paie și, în locul cravatei, un papion cu picățele roșii.

Sectoristul se informă mai întîi asupra celor petrecute, apoi îl luă deoparte pe sergent. Nu se auzeau decît frînturi din discuția lor :

— Înțelege și dumneata, tovarășe... Domnișoara s-a speriat cel mai rău dintre toți... Să nu facem o dramă, nu e așa...

— Păi, dacă nici pionierii nu respectă disciplina !

— Las' că-l scarmăn eu acasă pe băiat ! Nici o grijă...

Ca să nu fie auziți, se mai depărtară nițel.

Între timp, bărbatul cel rotofei cercetă curios încărcătura mașinii și primi explicațiile Lindei, ajutată de Schraube : încotro duceau fierul, cu ce scop, de ce se gătiseră de sărbătoare etc. Era foarte prietenos și nu avea decît laude pentru activitatea lor. La un moment dat îi făcu să și rîdă, căci știa un truc amuzant : își sălta papionul fără să-l atingă, mișcîndu-l doar cu mușchii gîtului.

În sfîrșit, se înapoie și sectoristul. Sergentul căzuse de acord să nu mai raporteze cazul, mulțumindu-se cu o amendă și un avertisment. Hilde Posedin trebuia să plătească cinci mărci, dar constată că nu are bani potriviți.

Bărbatul cel rotofei se oferi amabil să-i schimbe o bancnotă de douăzeci.

Cu glas reținut, sectoristul i se adresă lui Jampoll :

— S-a mai arătat... persoana în cauză ?

Jampoll negă din cap.

— Și bunicul ce face ?

— Nu se simte bine. Stă la pat, de ieri.

— Ceva serios ?

Jampoll ridică din umeri. Ochii lor se întâlniră. Băiatul observă în privirea celui alt o undă de milă, de regret, dar și un îndemn încurajator. Părea să-i spună : „Ai răbdare și taci ! Totul va ieși la lumină. Problema e să nu facem vreun gest nechipzuit...!”

Domnul cel rotofei își scoase pălăria de pai, zîmbi și-și luă rămas bun de la Hilde Posedin. Pe cînd sergentul se întorcea la postul său de la intersecție, ceilalți doi bărbați apucară pe trotuar în sens opus. Discutau foarte animat. Jampoll avea impresia că sectoristul îl informa pe celălalt despre un lucru de mare importanță. În timp ce se depărtau, domnul în civil întoarse o dată capul și-l privi pe Jampoll.

UN AC ÎN CARUL CU FÎN

La depozitul de fier vechi — un teren uriaș situat între gara de mărfuri și portul fluvial, domnea o hărmălaie de nedescris. Barcazele icneau și loveau, mașinile de sudat pufăiau închipuind o ploaie de scînteii. Un suflător cu acetilenă pocnea într-una. Probabil că era defect. Macaraua magnetică încărca zgomotoasă vagoanele trase la rampă și menite să transporte fierul la turnătorie. Nori roșcați, ruginii se ridicau în văzduh. Pretutindeni munți de fier. Materialul utilizabil era sortat și aranjat cu grijă. În preajma stivelor de tablă domnea o căldură uscată, dogoritoare, care îți făcea sete.

— Ce-i azi? Ziua copilului? se încruntă șeful depozitului cînd zări alaiul triumfal al celor din Wolfsruh. Îl contrariau îndeosebi ciorapii sfidător de albi ai lui Schraube. El însuși purta ghetе cam scîlciate, șapcă ponosită și halat albastru decolorat, ale cărui poale filfâiau ca aripile unui curcan bleg. Omul părea din creștet pînă în tălpi tăvălit în rugină. Pe lîngă nări, sudoarea îi săpase două șanțuri de scurgere. Chiar și glasul lui suna ruginit.

De asigurarea dată domnului Schnarr în legătură cu suportul, mai-marele peste depozit nu-și aminti decît după multe stăruințe. Apoi îi muștră că n-au venit mai din timp. Acum era îndoielnic că suportul se mai găsea în depozit și că nu fusese ridicat de altcineva.

Schraube pufnea de necaz. Linde îl fixa pe șef desperată. Oare toată truda și jertfa lor să fi fost zadarnice?

Nici cu fierul ce-l ofereau în schimb șeful nu se declară satisfăcut. Cică era prea puțin. Burlanele vechi de

la Wüste-Buchholz, ca și tăvile brutarului Bieber valorau o nimica toată. Mai bine nu le-ar fi cărat pînă aici.

— Marfă ca asta nu găsești pe toate drumurile ! îl contrazise Schraube. Calitatea prima, înțelegi ?

Aproape că trebuia să zbiere din pricina zgomotului.

Suflătorul cu acetilenă pocnea mereu. Fierul destinat turnătoriei se rostogolea în vagoane scrișnind asurzitor.

Șeful se holbă uimit la Schraube, dar mai ales la cio-rapii lui albi, care se potriveau aici ca nuca în perete. Apoi se aplecă și pipăi bara în locul unde fusese retezată. Clătină din cap :

— Trebuie să fi asudat la ea zile în șir...! Cine-i nebun să taie așa ceva cu un ferăstrău manual ?

— Cauți și dumneata omul gol prin buzunare ! fonfăi Schraube încă mai dîrz, fără să bage în seamă ghionturile teribile ale Lindei. Am fi tăiat-o noi mai artistic, dacă aveam aparat de sudură, înțelegi ?

— Nu-ți mai da aere ! Sudura e treabă de specialist. Ce știi tu ?

— Na, mă pricep și eu... cît de cît ! se rățoi Schraube, arătînd cu degetul gros către suflătorul de acetilenă. Mai bine-ați desfunda arzătorul, înțelegi ? Pocnește ca o bombă.

Șefului aproape că-i pierise graiul. Intrigat se adresa Hildei Posedin :

— Pare să fie o pramatie de prim rang ! Mai aveți mulți de soiul ăsta ?

— Ce-ar fi să rezolvăm în sfîrșit treburile noastre ! răspunse Hilde cam înțepat.

Înălțînd din umeri, omul se depărtă în halatul lui ponosit, după ce-i arătase șoferului unde anume să descarce fierul vechi. Indicase și locul unde se află piesa rezervată șantierului : un suport, adică un dublu T, înalt de 8 metri și drept ca lumînarea.

Linde oftă ușurată. Nu se mai urnea de lîngă suport. Mai-mai să-l sărute. Dacă n-ar fi fost atît de murdar, Linde — în ciuda fustei plisate — s-ar fi așezat pe el ca o cloșcă grijulie.

Domnișoara Hilde fu poftită la gheretă ca să iscălească niște hîrtii. Înăuntru, după fereastra întredeschisă, un contabil cărunt ciocănea într-una la mașina de calculat. Mai

trecu un timp pînă ce șoferul puse în funcțiune basculul Dieselului și prăvăli fierul pe platformă. Totul era gata. Nu rămînea decît să încarce suportul cu ajutorul macaralei automate. Dar aceasta mai avea alte treburi de făcut.

„Dădaca vițeilor“, îngrijorată din cauza lui Spinne Schnarr, îi tot descosea pe copii cam unde — după părerea lor — ar fi putut să dispară puștiul? Se consola cu faptul că Spinne, sărind din mașină, le dăduse întîlnire aici. Așadar, gestul lui părea să nu fi fost gratuit. Avea ceva urgent de rezolvat. Asta era sigur. Dar dacă, pînă la urmă, fiind orbește, o fi căzut, sub roțile unui automobil?

Hilde Posedin se îndreptă spre poartă și scrută strada în lungul ei. Spinne, nicăieri. Și nici vreo altă față cunoscută.

Entuziasmul lui Schraube se schimbă treptat într-un fel de acreală. Și în primul rînd nu din cauza ciocnirii cu șeful depozitului. Ceea ce-l supăra îndeosebi era faptul că, absolut contra voinței lui, fusese nevoit să-și pună costumul de pionier. Acesta îl incomoda cumplit. Precum unei păsări aripile, așa îi trebuia lui Schraube salopeta de mecanic, tăvălită prin toate murdăriile, pătată cu ulei. Munții aceia de fier — cîte ispite și promisiuni! Tevării colosale, tot felul de accesorii pentru mașini, scule nemaipomenite... Și el? El trebuia să le ocolească atent, ca nu cumva să-și murdărească bluza! Doar ochii lui ageri pîneau, pipăiau avizi fiecare comoară din jur.

Ce teritoriu halucinant, saturat de avuții! La orice pas buloane, șaibe, rulmenți. N-aveai decît să te apleci puțin și să-ți alegi o grămadă de lucruri folositoare...

Hilde Posedin tocmai se întorcea de la poartă cînd îl surprinse pe Schraube ridicînd de jos un mic cilindru de frînă și studiindu-l în chip suspect.

— Pune-l la loc, Werner! îi porunci ea sever. Și să nu te mai atingi de nimic! Cred că ne ajunge necazul cu Spinne...

Schraube își trase capul între umeri și se uită în jos, la blestemații de ciorapi albi care, cu toată atenția lui, se pătaseră de rugină. Apoi lăsă să-i scape cilindrul din mînă și mormăi:

— Parc-am fi la serbarea de sfîrșit de an!

Îndurerat și mofluz, își continuă plimbarea alături de Jampoll. Trecea în revistă grămezile de fier, caroseriile vechi, șasiurile rupte, piesele ieșite din uz. Era de-a dreptul stupid să-ți pierzi timpul în felul acesta. Soarele îl frigea. Mai bine-ar fi stat undeva, la umbră.

Se opriă la macaraua cu magnet admirînd cum movile întregi de fier se lipeau de tipsia rotundă a elevatorului, cum se ridicau în văzduh și se desprindeau în chip miraculos la o apăsare pe buton a mașinistului. Studiară apoi corpul de oțel al unei bărci cu două elice. La un moment dat descoperiră și un robinet din care curgea o apă foarte rece, mirosind a pămînt. În sfîrșit, poposiră lîngă o grămadă mare cu obiecte încă nesortate. Zăceau aici, de-a valma, piese de aluminiu și de fontă, lagăre de bronz și mai ales o mulțime de bușe lucioase de alamă.

— Astea s-au cam demodat — explică Schraube cu competență. Costă prea mult. Cu material plastic ieși mai bine la socoteală. E la fel de rezistent. Și apoi, n-ai nevoie să cari de peste ocean metalul neferos și să-l plătești cu devize grase, înțelegi ?

Jampoll scormonea leneș cu vîrfurile pantofului în grămada de hînburi și piese vechi. Asculta oarecum surprins. De cînd îl preocupa pe Schraube comerțul mondial ?! Păi chestia asta cu devize e într-adevăr serioasă ! Fără ele pas de mai cumpără mărfuri peste hotare ! Dar ca să le obții trebuie să și vinzi. Tata i-a vorbit cîndva despre import și export. I-a explicat și rostul vămii. Mă rog, probleme complicate...

— Dar dacă nu cumperi decît minereuri ?! observă Jampoll. Atunci e mai ieftin, nu ?

— Las' că și atunci te jupoaie de-ți sar ochii din cap — replică Schraube. Parcă ți-ar vinde aur.

Jampoll încetă cu scormonitul. De fapt, nici n-ar fi fost nevoie de replica lui Schraube. Încă înainte de asta Jampoll recăzuse în vechea lui neliniște. AUR ! Pînă și bietele bușe de alamă, cu luciul lor șters, îi aminteau cuvintele sumbre ale bunicului sunînd a blestem : vițelul lui Aaron, comorile Arabiei... Ei da. Și-apoi străinul, cu căutarea lui febrilă... Numai că acum imaginația nu-i mai lucra ca în ziua cînd văzuse girueta scînteind pe turla bisericii.

Căldura îl moleşise. Şi, totuşi, pe cînd Schraube perora despre nişte roţi dinţate, Jampoll simţea cum îl împresoară vechile întrebări ca balaurii din basm cărora le cresc mereu alte capete. Zadarnic se frămînta cu problema celor douăzeci de ani în care străinul stătuse departe, neştiut de nimeni ! De ce nu se întorsese mai curînd la Kalmus ? Mister ! oare sectoristul să-i fi dat de rost ?...

Un singur lucru îi era din ce în ce mai clar : bunicul va fi trecut prin clipe înfricoşătoare cînd s-a pomenit faţă-n faţă cu fostul său complice sau duşman. Să te trezeşti așa, deodată cu un ins pe care îl credeai de mult în lumea morţilor şi care vine să te strîngă de gît !...

La un moment dat Jampoll auzi lîngă el o exclamaţie înăbuşită. Vrajit, Schraube fixa un anume punct din grămada în care Jampoll scormonise cu vîrfurile pantofului. O piesă care ameninţa să se scufunde sub greutatea celorlalte vechituri. Schraube se repezi ca un posedat. Scotocea, scurma, gîfîia. Nu mai ţinea seama de costumul lui de pionier, îşi zgîrîia mîinile în fierăria cu muchii ascuţite. Auzind zgomot de tinichele ce se prăvăleau de sus, îşi înzeci efortul. Părea un însetat ce-şi taie cu desperare drumul spre izvor.

În sfîrşit, se ridică. Arăta cu totul schimbat. Ochii îi rîdeau. Faţa îi strălucea de bucurie. Preţ de o clipă, nu putu articula nici un cuvînt. Apoi fornăi radios :

— O bombă colosală !

— Bombă ? Ce fel ?

— Uite-aici : chiulasa !

Schraube scoase la iveală piesa de metal, prăfuită, crestată, semisferică. O puteai cuprinde cu amîndouă mîinile făcute căuş. Avea cinci orificii, patru strîmte şi unul larg.

O cercetară mai de aproape. Jampoll găsi că nu e ceea ce trebuie. La început, observaţia îl indispuşea pe Schraube, dar apoi — descoperind un semn minuscul, ştanţat, cu marca ZUNDAPP şi număr de serie — izbucni entuziasmat :

— În regulă, omule ! Tocmai bună pentru ZUNDAPP-ul meu ! Îl ung zdravăn şi... dă-i la pădure !... Ne antrenăm şi-i tragem un motocros !

Undeva răsună glasul Hildei. Îi chema urgent. Trebuiau să se grăbească. Macaraua tocmai se deplasa printre munții de fier. De bună seamă că avea să încarce suportul.

Schraube se străduia să ascundă chiulasa în buzunar. Nu încăpea. Forță ce forță pînă-i plesni o cusătură la pantalon.

— Măi frate, nu cumva vrei s-o șterpelești așa, fără multă vorbă ? făcu Jampoll intrigat.

— Parcă-i pasă cuiva... ?!

— Oricum, gîndește-te... Cu cravata la gît...

Schraube se opri descumpănit. Își trase bărbia mai înăuntru și, plecîndu-și ochii, studie capetele albastre ale cravatei sale. Apoi își mută atenția spre cravata nereglementară a lui Jampoll, care semăna cu pieptarele pentru sugaci. Oftă. Conflictul dintre ispită și datorie se declanșase. Pionierii au foarte multe lucruri de făcut. De pildă : Să-i respecte și să-i cinstească pe părinți, să învețe sîrguincios, să-și spele dinții cu toată grija, în timpul iernii să care cărbuni pe la casele oamenilor bătrîni. Dar sînt și o seamă de lucruri pe care pionierii nu trebuie să le facă. Or, în acest capitol s-ar încadra și dosirea unei chiulase din depozitul de fier vechi.

Schraube își pipăi cravata și pufni apăsător :

— Ce-ar fi s-o scot... ?!

— Nu schimbă nimic... Cîntea e cînte.

— Fir-ar a naibii ! făcu el zdruncinat, uitînd că și asemenea vorbe sînt interzise pionierilor. Cum adică s-o las din mîna ?! Ar însemna să fiu nebun ! Un prilej ca ăsta, înțelegi...

— Deh, mai există o slabă speranță — chibzui Jampoll. Dacă ne-o vinde șeful...

— S-o crezi tu ! ăsta și așa nu mă poate înghiți.

Îndoiala era întemeiată, căci nu sfîrși bine vorba și deodată, ca din pămînt, apăru șeful depozitului. Îl apucă de guler pe la spate și cîrîi răgușit :

— Bravo, băiețăș, bravo ! Întîi faci gură, pe urmă... furi !

Schraube strîngea chiulasa la piept, lipită de bluza lui albă. Aidoma unui cîine ce-și apără ciolanul, nu voia s-o restituie cu nici un chip.

— Las-o jos !
— Trebuie... înțelegi ? fornăi Schraube rugător.
— Las-o imediat ! ordonă șeful, crîncen, amenințător, zgîlțîindu-l strașnic pe făptaș.

Lui Jampoll nu-i acorda nici o atenție. Toată mînia lui se concentra asupra lui Schraube. Îi plătea, desigur, pentru felul obraznic în care îi vorbise. Sau poate avea draci din cauza căldurii ; poate se săturase de atîta zgomot, fier și rugină ca și de faptul că era obligat să răcnească într-una ca să fie auzit.

— Îți poruncesc pentru ultima oară... !!!

Schraube se muie. Doar m-o să se ia la bătaie ! Lăsă deci chiulasa din mîini. O făcu încet, cu atenție, dar și cu amară tristețe, de parcă s-ar fi aflat la groapa unui prieten scump. Ce tragic deznodămînt ! Perspectiva de a-și pune în sfîrșit la punct ZUNDAPP-ul se destrăma. O împrejurare fericită îl ajutase să găsească acul într-un car cu fin. Acum îl pierdea din nou.

Jampoll asistă cu inima sfîșiată. Bietul Schraube ! Însoțit de șeful depozitului, acesta se îndrepta supus spre gheretă. Schraube înainta, cu capul plecat ; șeful în urmă, cu poalele halatului fluturînd. Dispărură după o grămadă de fier. Jampoll rămase pe loc. Aștepta. Ce anume ? Nu știa nici el. Îl bîntuia gîndul că Schraube va avea din nou de suferit.

Apoi totul se petrecu fulgerător. Fără muștrări de conștiință, fără ezitări, Jampoll puse mîna pe chiulasă. Doar un gol în piept și atît. Altminteri, un calm desăvîrșit. Pantalonii lui americănești, nituiți pe margini, aveau buzunare largi să încapă o lume. Nici vorbă să crape la cusături.

Cînd se apropie de Diesellul lor constată că suportul era de-acum încărcat. Șoferul și Linde tocmai fixau un fanion roșu de treizeci pe treizeci centimetri — semnal pentru alte vehicule.

Schraube sta rezemat de gheretă și privea în gol. Cio-rapii murdari de rugină îi lunecaseră triști pînă pe glezne. Hilde Posedin era foc de nervoasă. După ce că plătise cinci mărci amendă pentru năzbîtia lui Spinne, iată acum alt bucluc. Șeful depozitului o trăgea la răspundere pentru tentativa de furt comisă de Schraube. Necazurile se țineau lanț.

Jampoll hotărî ca deocamdată să nu se apropie de amicul său năpăstuit. Chiulasa, care stătuse mult timp la soare, mai că-l frigea în buzunar.

Peste puțin apăru și Spinne. Arăta cu totul dezamăgit. Intră pe poartă epuizat, cu porthartul atîrnînd neglijent, ca un preșcolar cu gentuța spînzurată pe burtă. Hilde Posedin îl luă la rost pentru fapta lui nebunească. Spinne se apără destul de slab, invocînd niște motive obscure, înșirînd numere și inițiale din care „dădaca vieților“ nu pricepu nimic. Totul suna ca un text cifrat.

Singur Jampoll reuși să ghicească adevărul. La intrarea în Glindenow puștiul zărise acel Combi misterios virînd în autostradă. Da, da! Combi în toată regula! Să vezi și să nu crezi! Dacă nu va fi fost cumva o mașină cu semnalmente aproape aidoma. Destul că Spinne alergă într-un suflet la oficiul poștal, de unde încercă să vorbească la telefon cu Wolfsruh-ul. Dar nu reuși imediat. Cînd, după o așteptare de un ceas, obținu în sfîrșit legătura, la primăria din Wolfsruh nu se mai afla decît dactilografa, care îl informă că sectoristul e plecat.

Hilde Posedin ascultă, cercetîndu-l cu ochi bănuitori. Îi apăsă apoi palma pe frunte, se dădu un pas îndărăt, și-l întrebă :

— Nu ți-e bine? Ai febră? Ce ai cu mașinile altora, de te repezi așa? Nu știi să vorbești mai clar...? Ei, află că ne-am întîlnit cu sectoristul. Dacă n-o zbugheai ca un bezmetic...

— Zău?! sări Spinne ca ars. Unde l-ați întîlnit? Aici? Păi eu... trebuie să...

Agitat la culme, puștiul încercă s-o șteargă din nou. Hilde abia avu timp să-l înșface de o mîină și să-l imobilizeze. Spinne se zbatu în zadar. Trebui să se vîre sub prelata Dieselului. Acolo i se indică un loc lîngă cabină, cel mai sigur și mai bine supravegheat. Șoferul voi chiar să-l lege într-un fel de banchetă, dar Hilde se împotrivi, făgăduindu-i că de data asta nu-l mai scapă din ochi. Suportul, foarte lung, nu încăpea pe platforma închisă. De aceea oblonul din fund fusese coborît. În schimb, ca măsură de siguranță pentru călători, se fixase la spate o frînghie groasă, bine întinsă.

Drumul înapoi era mai puțin zgomotos. Nu-i mai asurzea zdrăngăneala fierului vechi. În schimb dura cam mult. Întîrziară mai întîi la depozitul cooperăției, încărcînd o mulțime de saci cu hrană vitaminizată pentru viței. Pe urmă, ca din senin, se defectă carburatorul. Dieselul se poticni. Își încetini viteza la jumătate. Șoferul trebui să coboare în cîteva rînduri și să repare hiba. Bombănea mereu.

Nici pasagerii nu erau prea voioși. Schraube ședea la locul lui, retras în sine, neconsolat. Spinne Schnarr privea înainte, cu ochii mici, imobili. Se temea grozav ca nu cumva mașina aceea străină să ajungă la graniță înainte ca sectoristul să fi primit comunicarea lui. Jamboll tăcea ferindu-și mereu buzunarul umflat pînă la ultima limită. Pînă și Linde, în ciuda faptului că — după atîtea lupte și greutăți — obținuse suportul visat, ședea tristă, mută, cu gîndul la Kristian.

Dincolo de pădure șoferul opri din nou. Reparația amenința să dureze mai mult. Hilde Posedin căută să-i înveselească pe copii :

— Nu mai fiți plouați ! Ce-a fost a trecut. V-ați luat porția și gata. Parcă era vorba să ducem suportul cu mare alai și să-l predăm domnului Lenz. Cînd colo, arătați ca niște ciocli ! Gîndiți-vă că voi, prin munca voastră, ați strîns fierul. Și fără a fi obligați. Puteați să vă bălăciți în apă toată ziua. Dar ați lucrat pentru binele obștesc. Că au fost și necazuri ? Astea au rămas între noi. Hai să ne dăm jos ! Culegem flori și împletim o cunună. De acord ?

N-o urmă decît Linde, care se apucă să culeagă flori de centauria, de neghină și mac risipite pe marginea drumului. Băieții însă nu se clintiră din penumbra prelatei.

Rămași singuri, Jampoll scoase chiulasa din buzunar și i-o întinse lui Schraube.

Acesta căscă ochii mari. Nu-i venea să creadă. Stătu cîteva clipe mut, uluit. Apoi se lumineă brusc. Puțină teamă, dar mai ales bucurie, admirație, recunoștință, emoție, toate i se zugrăviră pe chip. Își îndesă chiulasa în buzunar pînă ce cusătura plesni de-a binelea și, fornăind dulce, îl strînse în brațe pe Jampoll :

— Asta n-am s-o uit cît oi trăi !

— Hî...? se trezi Spinne Schnarr din starea lui de transă. Dar numai pentru moment. Căci se apucă să repete iar, ca pe o rugă, seria mașinii urmărită cu atîta zel.

Pe Schraube nu-l mai răbdă inima să stea pe loc. Era mai mult decît fericit. Se urcă pe suport și începu să țopăie ca un apucat în fața lui Jampoll. Din patru în patru secunde își pipăia comoara din buzunar. De bucurie, nu mai știa ce să facă. Iar cînd șoferul îl strigă să-i dea o mîină de ajutor, Schraube țîșni glonț de sub prelată for-năind triumfal :

— La datorie !

O UMBRĂ LINĂ

În noaptea aceea Jampoll nu avea somn. Ațipea și se trezea într-una. Uneori sta nemișcat, cu ochii țintă la peisajul marin de pe perete, care parcă împrăstia lumină. Își asculta inima cum bate încet și rar. Nu știa cât anume se scursese din noapte.

Se perpelea pe patul lui de nuc, învăluit în zvonul vag, somnolent, al bătrânei case. Mobilele trosneau trist, obosite de lunga lor nemișcare. Ligheanul și cana de pe lavoar scoteau câte un clinchet abia auzit. După ușă ticăia pendula cea mare cu vultur imperial. Sus, grinzile scîrțiau ușor ca sub apăsarea unor pași sprinteni, furișați. Putea să fie jderul despre care se vorbea în sat, dar pe care nimeni nu-l văzuse cu ochii lui.

Cînd nu trăgea cu urechea, Jampoll cugeta la întîmplările acelei după-amiezi. Retrăia în gînd scena din curtea școlii. Suportul, împodobit cu flori, alunecase de pe platforma Dieselului și căzuse greoi la pămînt. Domnul Lenz, înseninat, își ridicase privirea spre acoperiș, acolo unde urma să fie montat suportul. Linde, în culmea satisfacției, se împăunase ca o prințesă. „Dădaca vițeilor“ participase din plin la emoția celorlalți. Pîna și șoferul cel zgîrcit la vorbă zîmbise mulțumit... Apoi băieții plecaseră grăbiți, fiecare în altă direcție.

Firește că cel mai grăbit fusese Schraube. Trebuia să-și monteze chiulasa la motocicletă. Spinne Schnarr o luase din loc sperînd să-l găsească undeva pe sectorist. Dar el, Jampoll? De ce o zbughise peste cîmp și sărise gardul în prisaca bunicului?

Ei bine, încă de sus, de pe platforma Dieselului, Jampoll zărise sub castanii lui Kalmus o mașină cu destinație specială și care te pune pe gânduri. Era un WARTBURG prăfuit, aparținând policlinicii. Toate astea și le amintea acum, în întunericul nopții. Dar ceea ce îl obseda pur și simplu era discuția la care asistasă nevăzută de nimeni, ascuns în șopron. O ascultase cu răsuflarea tăiată, lipit de peretele de scînduri așchios care îi zgîria palmele și fața. Discuția se purta între doctoriță și sectorist, afară, lîngă cișmea. Jampoll auzea și acum șaptele lor de parc-ar fi fost imprimate pe bandă de magnetofon :

— Trebuie să-i vorbesc în interes de serviciu, doamnă doctor, și...

— Ia lasă-mă cu interesul de serviciu ! Puteai să vii altă dată, dacă era într-adevăr ceva serios. Ce ți-a venit tocmai acum ? ! Ori poate că poliția doarme în alte zile ! ... Ce vrei ? Să mă duc să-i spun : domnule Kalmus, uite doctoria plus un admirabil inspector de poliție, care a venit să te descoasă ?

— Doar n-am putut să prevăd boala, doamnă doctor. Acum ne încurcă toate socotelile. Problema e și așa destul de grea. Un denunț precis nu există. Trebuie să ținem seama de o mulțime de lucruri, să nu alarmăm, să nu facem vîlvă, să nu indispunem anumite persoane. O afacere gîngășă, nebuloasă, vă rog să mă credeți. Kalmus e și el amestecat într-un fel. De aceea nu prea speram să ne spună adevărul. Și, pe urmă, voiam să-l scutim de neplăceri, să nu-l deranjăm decît în cazul cînd ar fi strict necesar, cînd n-ar merge altminteri.

— Ei, acum, vrei, nu vrei, trebuie să renunți. Kalmus n-are voie să se agite. Asta e clar. Cînd flacăra începe să pîlpăie...

— E atît de grav ?

— Doamne, ce mai întrebări ! E un om în vîrstă, nu ? ! Asta o știi ca și mine. Deci : să așteptăm. Desigur că aș fi preferat să-l internez la spitalul din Glindenow, dar nu vrea. Și nici nevastă-sa. Există oameni care nici în ruptul capului nu ți-ar ieși dintre cei patru pereți ai lor. Poate că e mai bine așa. Oricum, cu forța nu se vindecă nimeni... Ei, tot n-ai înțeles ? Atunci ascultă : bătrînul se află într-o

stare cînd doctoriile și oblojelile nu ajută la nimic. Totul depinde de el însuși, de voința lui. Și aici acționează factori pe care noi nu-i cunoaștem...

Dincolo, în grădină, era bună pace. Vîntul bătea, ce-i drept, răvășind frunzișul, dar nici pe departe ca în noaptea aceea de pomină, cînd morișca de vînt de pe acoperiș se zbătuse atît de avan. Acum totul foșnea trist, monoton, ca pentru a nu tulbura pe nimeni. Păsările tăceau. Chiar și privighetoarea din salcie. Doar într-un rînd Jampoll auzi parcă huhurezul chemînd din depărtări.

„Cînd flacăra începe să pîlpîie...”

Bunica nu știa nimic despre discuția de lîngă cișmea. Seara, în bucătărie, Jampoll dădu să-i vorbească, dar se răzgîndi. Nu suferea destul, sărmana? De ce s-o mai amărăscă în plus? Gravă, dusă pe gînduri, bunica pregăti cele necesare lui Kalmus. După ce se lăsă noaptea, mai urcă de două ori scara să vadă pe bolnav. Acum probabil că se odihnea.

Jampoll întoarse capul și scrută prin fereastră cerul sumbru, întunecat. Luna se pitise undeva. Nici un licăr de stele. Și această obscuritate contribuia mult la tensiunea lui sufletească. Mai bine ar fi auzit iarăși pașii lui Kalmus, sus, în odăița din pod. Ar fi fost mai familiar, mai liniștitor decît această lungă și grea tăcere.

La un moment dat — un pocnet surd de parc-ar fi căzut ceva în pod sau ar fi lovit cineva cu bățul. Lui Jampoll îi stătu inima în loc. Alte zgomote nu urmară. Să fi fost un semnal al bunicului? S-o fi chemat astfel pe nevastă-sa care, judecînd după liniștea din jur, s-ar părea că nu l-a auzit? Sau, mai știi... Poate să-l fi chemat chiar pe el, pe Jampoll...?

Își trase grăbit pantalonii, îmbracă puloverul și ieși desculț în tindă. Simțea sub tălpi o răceală ca de gheață. Pendula ticăia trufașă în monotonia ei.

Jampoll urcă scara. Podul, păstrînd încă mult din căldura zilei, îl întîmpină iar cu vechiul miros de plante și de mere puse la uscat. Ca și alteori, pe sub ușa odăii lui Kalmus se strecura o dungă de lumină. Tăcerea însă nu fremăta ca în alte dăți, nelămurită, topită într-o puzderie

de zvonuri. Acum se auzea doar glasul frînt al bătrînului, care se ruga cu adîncă evlavie, într-un fel ciudat, patriarhal :

O, DOAMNE,
Biet păcătos ce sînt, mă ia sub sfîntu-Ți scut !
Mînia-Ți potolește,
Altminteri sînt pierdut.

O, DOAMNE,
Fii milostiv și iartă preagreul meu păcat,
Ca dincolo de viață
Să scap de chin și iad.

După ce glasul tăcu, Jampoll mai zăbovi un timp lîngă ușa. Îi era teamă să nu-l găsească pe bătrîn din nou în plină deznădejde. Îl încerca și gîndul că ruga ciudată a lui Kalmus ar putea să fie, de fapt, un blestem aruncat asupra lui. Trăia un moment cînd îi lipsea prezența duioasă a bunică-si. Însă jos nu se mișca nimic. Abia cînd îl simți pe Sebastian la picioarele lui — motanul fusese probabil afară și se strecurase după el în pod — Jampoll crăpă cu sfială ușa și intră. Dar totul se înfățișă altfel.

— Bine c-ai venit — rosti din pat Kalmus, apucîndu-i mîna prietenos. Foarte bine ! Te-ai frămîntat, pesemne, din pricina mea... Griji, întrebări, îndoieli, nu ? Iar eu, ca nebunul... te-am ocărît. Tu căutai să m-ajuti pentru că ți-e sufletul curat și nu bați căi întunecoase... Iar eu îți dădeam brînci în beznă și blestemam. Iartă-mă. Nu m-am priceput. Am greșit. Cînd ai să-ți amintești de bunicu-tău, s-o faci fără ură... Și acum, ascultă-mi povestea.

Kalmus zăcea istovit în așternutul alb. Ochii însă îi erau limpezi de tot, eliberați de vechiul zbucium al тайnelor ferecate în sine. Cu toată sfîrșeala lui, bătrînul părea dîrz și hotărît... Băiatul așteptă pînă ce bunicul își retrase mîna. Pe urmă ridică de jos biblia cu încuietori de argint care lunecase de pe pat și mută mai aproape singurul scaun din odaie. Motanul sări pe laviță și se făcu covrig. Ochii săi verzi, abia crăpați, scăpărau în reflexul lămpii care ardea pe masă.

Jampoll își plimba privirea de la gulerul brodat al cămășii de noapte, la căciula veche, ponosită, din blană de vulpe, reapărută în chip surprinzător și pe care bătrînul o strîngea la piept cu ambele mîini. Un simțămînt neclar de sfială, de reținere îl făcea să nu se uite drept în ochii bătrînului. Deodată tresări. Kalmus își începu povestea. Și, ciudat lucru: vorbele lui reluau aproape aidoma cele rostite de sărmanul Hinrich cu puțin înaintea morții cătelului său.

— Au venit într-o noapte... înarmați, feroși. Purtau mantale vărgate, semănau cu leoparzii. Trei la număr... Unul înalt, foarte înalt, care avea comanda și vorbea cu glas coborît. Altul, pesemne cu același grad, căci se tutuia între ei... Un vlăjgan spătos, care ne tot mîna din urmă cu pușca. Părea supărat, nu știu de ce... Și de necaz, se îmbătase ca un porc... Al treilea sta la poartă. Un simplu ostaș... Tinerel de tot. Tustrei purtau la guler semnul cu cap de mort. Tu nu știi, dragul meu, ce însemna tigva aia hîdă. Numai zărind-o îți venea să intri în pămînt.... La început n-am înțeles ce vor de la noi. Ne-au întrebat cum e lacul, unde-i barca și cine-i pescarul. Le-am spus. Apoi ne-au scos în curte, unde se află acum stogul de fîn. Eram și noi trei la număr. Așa ne-au surprins pe cînd stăteam în bucătărie: sărmanul Gotthold, Hinrich al lui Wenzel și eu. Hinrich îmi ajuta cîteodată la cîrpitul plaselor. Dar atunci venise de frica artileriei care bătea cumplit... Bunica era în odaia din față. Strîngea lucrurile de prin dulap... Că zburau grenadele într-una și explodau pe imaș... și ce puteai ști?... Dacă nimerea o grenadă pe acoperiș?! S-ar fi aprins casa, nu?...

Deși afla, în sfîrșit, ceea ce dorise cu atîta ardoare, totuși Jampoll nu se simțea la largul lui. Se temea ca nu cumva și această poveste să nu-l oblige pînă la urmă sau să-l coste într-alt fel. Abia cu timpul, pe cînd Kalmus își depăna încet, cu pauze, amintirile — teama lui Jampoll se risipea treptat.

Întîmplările acelei nopți de groază din luna mai 1945 prindeau viață înaintea ochilor săi. Jampoll se lăsa cucerit pas cu pas, completînd povestea cu propria lui imaginație. Uneori i se părea că fusese și el acolo și că acum nu făcea decît să recapituleze toate amănuntele. Parcă zărea prin

noapte șopronul, casa, prisaca. Îl cutremurau chipurile celor trei SS-iști, îl înfricoșa luciul mat al puștilor, avînd ca fundal plasele de pescuit. Cu vocea lui stinsă, bătrînul evocă rînd pe rînd etapele acelei' cumplite nopți...

— Unde-ți sînt vîslele ? Afară ? fusese întreat.

— Nu știu... poate — bîguise el, căutînd din ochi o posibilitate de scăpare.

Știa că hitleriștii mobilizează bătrîni și copii pentru o ultimă rezistență, fără vreo șansă măcar — căci trupele sovietice strînseseră armata germană în chingile lor de oțel. Kalmus nu se simțea de loc dispus să-și pună capul la bătaie în acest al doisprezecelea ceas. Încercă să facă pe prostul :

— Stați, domnule, că nu-mi amintesc cine-o fi umblat cu vîslele ultima oară... cînd am fost după țigări...

— Ia nu ne mai duce de nas ! îi tăie vorba individul cel înalt cu vocea lui prelinsă, amenințătoare. Mie să-mi răspunzi clar : Execuți ordinul și atît ! Iar de la fugă să-ți iei gîndul !

Ultimele cuvinte le însoți cu un gest nervos. Nu avea răbdare. Stătea crăcănat în fața prizonierilor. Mantaua vîrgată foșnea sec.

Kalmus scoase cu de-a sila vîslele din șopron. Luă și căușul din lemn de tei tivuit cu zinc, de care se folosea ca să scoată apă din barcă — și-l trecu lui Gotthold cel mut. Ceva mai încolo, spătosul îl orbea cu lanterna pe bietul Hinrich, care se ferea îngrozit, bîguind vorbe fără șir.

— Țsta e idiot... ! constată cu dispreț SS-istul.

Expresiile sale grosolane contrastau ciudat cu accentul moale, sud-german. Rîse scurt, batjocoritor, sperîindu-l și mai tare pe bietul Hinrich.

— Poftim, exact oamenii de care avem nevoie ! Chiar și un idiot, fir-ar al naibii... Nu-mi place... Mai bine mergeam înainte, cum am propus... Poate că rusul nu e atît de aproape. Și atunci, ne-am fi descurcat într-un fel cu drăcia aia ! Ori îi ardeam una peste bot și...

— Cum să te descurci cu asemenea... bagaj ? ! îl contrazise aspru lunganul. Dacă ne prind și vîd ce-i înăuntru, s-a zis cu noi ! Ne lichidează imediat. Înțelege odată !

Între timp se apropie și soldatul cel tânăr care stătuse la poartă. Îi privi cam pieziș, de sub cască-i largă și grea. Apoi îi se adresează cu voce înceată :

— Ziceați că nu mai întârziem nicăieri dacă vă arăt drumul. Cică n-o să se întâmple nimic, așa ziceați. Eu unul trebuie s-o iau spre casă. Trebuie ! În câteva ceasuri s-a sfârșit cu războiul.

— S-a sfârșit când ordon eu, Lieberich, înțeles ?! îl repezi lunganul învîrtind între degete cheile de la automobil. Nu te miști fără noi ! Iar dacă mai crecnești, te dau la curtea marțială !

— Cîine las ! adăugă zbierînd spătosul, și-i făcu vînt înapoi, spre poartă.

Pe urmă, Kalmus și Gotthold cel mut fură duși sub escortă pînă la șosea. Se urcară într-un *jeep* plin de noroi cu farurile sparte și cu parbrizul măcinat de schije. Lieberich, soldatul cu cască prea largă, se așeză tăcut la volan. Lunganul lîngă el. În spate, prizonierii și spătosul care îi păzea.

Mașina coti, apoi apucă drept spre Lacul Nuferilor. Atunci Kalmus simți sub tălpi muchiile tari ale unei lăzi. Ladă de muniții — judecă el. Abia mai tîrziu, străbătînd pădurea luminată de rachete albastre, Kalmus constată că lada era făcută dintr-un metal albicios. Dar faptul acesta nu-i dădu nimic de bănuît. De atîta hurdacătură abia reușea să nu scape vîslele din mîini. Îi era frică și se stăpînea cu greu. Doar apropierea lui Gotthold, care îl strîngea pe ascuns de braț, îl făcea să nu se simtă cu totul părăsit.

Mașina porni apoi în goană pe drumul betonat. O santinelă dădu s-o oprească la răscrucea de lîngă mănăstire. Dar *jeep*-ul trecu înainte, printre fagii învăluiți în umbră și se opri pe terenul mlăștinos de lîngă lac. Aici coborîră tussase. Lunganul încuie mașina și-i porunci lui Kalmus să-i conducă la barcă. Mergeau unul după altul, în monom, călcînd prin rogozul moale și umed. Apa le pătrundea în cizme. Soldatul cel tânăr, adică Lieberich, căra în spate lada, clătînîndu-se sub povara ei. Cască îi căzuse pe ochi. N-avea nici o mîină liberă, ca să și-o poată îndrepta. În coada convoiului mergea SS-istul cel spătos, cu automatul

gata de tragere. Înjura de mama-focului cînd pașii i se încurcau printre buruieni.

Noaptea mirosea a incendiu, a pîrlit și ars. Pe sub cer se tîra o pîclă deasă, și luna purta un nimb cenușiu cu marginile roșii, parcă muiate în sînge. Frontul vuia jur împrejur. Din timp în timp trăsnea. Un pod sau un depozit de muniții sări în aer. Grenade explodau neconținut. Rar cîte o scurtă pauză, cîte un răgaz. Atunci se auzeau de departe, hăulind în văzduh, salvele temutelor tunuri cu rachete.

Pe șoseaua spre Glindenow huruiau neîntrerupt unitățile motorizate germane, care se retrăgeau descompuse, măcinate în luptă. Cei șase ajunseră pe malul lacului, în stufăriș. Soldatul cel tînăr dădu să lepede lada, însă lunganul îl opri. Deși zorit de SS-iști, Gotthold întîrzia cam mult cu golirea băncii care se umpluse pînă la jumătate cu apă. Căușul plescăia ritmic. Ostașul cel tînăr icnea sub greutatea lăzii. Kalmus aștepta lîngă niște bușteni. Gîtlejul i se uscaseră. Inima îi bătea năvalnic. Oricum i-ai fi zis, tot frică era. Dar în același timp îl chinuia un regret: de ce le spusese adevărul, de ce mărturisise că e pescar? Se trezea în el revolta.

— A, să-ți spun ce ai de făcut! i se adresă cu voce reținută lunganul. Ne scoți în larg și ne arăți unde-i locul cel mai adînc, pricepi?

Kalmus tăcea. Voiau să tulbure deci pînă și lumea tihnită a apelor, cu toate tainele și farmecele ei! Un sacrilegiu greu de acceptat. Și, la urma urmei, ce conținea lada? Se zvonise despre tot felul de arme secrete, despre substanțe chimice ucigătoare și cîte altele! Dacă scufundă în lac asemenea substanțe?! Nu cumva mor toți peștii? Babușca argintie, șalăul cel temător, cu ochii lucind lăptos ca niște pietre lunare; linul negru-verzui; țiparul sprinten ca vîntul; bibanul țepos; carasul cel turtit; apoi crapii maiestuoși care trăiesc aici din vremuri străvechi, cel mai bătrîn fiind regele lacului — crapul sfînt care poartă coroană de nuferi picurată cu diamante...

— Ai înțeles?! zbiră spătosul împungîndu-l pe Kalmus cu țeava puștii.

O durere ascuțită îi tăie răsuflarea. Dădu din cap că a înțeles.

— Și tipul ? arătă SS-istul spre Gotthold. Are limba legată ?

— E mut.

— Ceeee... ?

— Nu aude și nu vorbește...

— Lua-v-ar ciurma... ! Extra societate ! Unul idiot, altul surdomut. Și tu ? Te pomenești că ai platfus ! Niște lași, niște trădători aciuiați prin pădure... Vă sustrageți de pe front și alde noi ne frângem oasele ca să...

Fără să-și termine vorba, spătosul îi smulse lui Gotthold căciula de pe cap.

— Ia te uită ce slinoasă ! Și îți permite... ca german ce se află, să poarte asemenea cârpă de mujic !

Scrișnind de furie, zvîrli căciula cât colo.

Gotthold stătea încremenit, fără să înțeleagă ce vor de la el. Nici măcar nu se clinti din loc să-și caute căciula. În schimb, Lieberich, cum stătea cu lada pe umăr, interveni gâfâind :

— Ce vină are omul... ? Nu vă e rușine ?... Poate că s-a născut așa... mut !

— Gura ! îl repezi celălalt. Las' că ne socotim noi !

— Gata, încetați cu lătratul ! șuieră lunganul printre dinți.

Ieșiră apoi în larg. Barca se legăna printre nufării încă neînfloriți. Kalmus vîslea. Mișcările acestea familiare, făcînd parte din însăși viața lui, îl mai calmau într-un fel. În capul băncii ședea SS-istul cel lung, ținînd lada jos, între picioare. Kalmus deslușea prin întuneric mantaua lui vîrgată, de camuflaj. În cîteva rînduri se gîndi să-i repeadă vîsla în cap. Dar ce șansă de scăpare ar fi avut ? Spătosul ședea în spatele lui, cu automatul pregătit. Lieberich, ostașul cel tînăr, sta și el ghemuit pe banchetă. Îl luaseră cu ei ca nu cumva să fugă.

Erau prea mulți. La o încăierare barca s-ar fi răsturnat. Or, Kalmus, ca destui pescari de pe atunci, nu știa să înoate.

Continuă deci să vîslească. Strapazanele scrișneau. Deși în mîinile bandiților și preocupat de lada aceea suspectă,

totuși Kalmus se gîndea mereu la Gotthold care rămăsese pe mal. Spera ca bietul om să se salveze prin fugă. De altfel îi și făcuse semn la plecare s-o șteargă numaidecît. Dar Gotthold parcă voia să-și caute mai întîi căciula.

Barca înainta. Îndeplinind ordinul, Kalmus mînase dintru început în direcția Wüste-Buchholz, unde știa cîteva locuri foarte adînci, cu „fundul dublu” — cum se spunea în popor. Dar pe nesimțite Kalmus îcîrmi în altă direcție, mai spre stînga.

— Ei, cum stăm ? întrebă la un moment dat lunganul, cu glasul lui tărăgănat.

— Nu-mi spuneiți și mie... ce-i în ladă ?

SS-istul se aplecă nițel și Kalmus îi zări mîna albă repezită spre tocul pistolului. În acel moment, deasupra mănăstirii se înălțară două rachete roșii. O sirenă porni să urle. Mîna lunganului se opri în loc. Spătosul mîrîi din fundul băncii :

— S-a obraznicit secătura, vezi !? Vrea să știe ce-i în ladă !

— Las' că află dumnealui. Află tot ce trebuie... La urmă ! rosti apăsător lunganul. Ei, am ajuns ? E destul de adînc ?

— Încă nu.

— Și de unde știi, mă rog ?

— Alde noi simțim adîncimea apei, domnule... Doar sîntem aici acasă.

— „Acasă“... „domnule“ !... îngîină spătosul cu dispreț.

Kalmus vîslea înainte, tăcut. Dar privirea lui scurma întunericul pipăind coroanele arborilor de pe mal. Rachetele se stinseseră. Numai sirena mai suna în grava imensitate a nopții. Dar Kalmus știa cu ochii închiși unde se află stejarul cel uscat, ca și aninii de lîngă Rîpa Huhurezului. Se orienta după cele mai mici amănunte și schimba cîte puțin direcția băncii pînă ce lăsă încet vîslele din mîini.

— Aici ? întrebă lunganul șovăitor. Părea că e pe punctul să-și schimbe hotărîrea și să nu mai scufunde lada.

— Ți-am spus eu să mergem înainte, să nu ne mai încurcăm — mormăi spătosul. Pînă la urmă am fi reușit.

Dar între timp celălalt se și ridicase în picioare și, apucînd lada, o răsturnă peste marginea bărcii. Un ples-căit sonor, apoi lada se scufundă la Dîmbul Bibanului...

În cursul povestirii, bunicul întoarse capul de parcă l-ar fi supărat lumina lămpii de pe masă. Jampoll o mută mai încolo. Dar bătrînul nu dădu nici o atenție acestui gest. Glasul lui deveni din ce în ce mai slab și, în cele din urmă, se stinse. Privea în sus, fixînd un colț al plafonului unde varul se scorojise imaginînd niște vine groase, umflate. Jampoll aștepta. Zgîria într-o doară încuietorile de argint ale bibliei. În casă, domnea o liniște grea. Doar Sebastian, motanul, încovrigat pe laviță, torcea mulțumit, îngînînd parcă respirația bolnavă a bunicului. În sfîrșit, Kalmus deschise din nou gura, invocînd pe Dumnezeu:

„Dușmanii stau de pază,
Să mă răpună-ar vrea —
O, scapă-mă de groază
Cu mare mila Ta !
Oprește-i Tu, Preasfinte,
Să nu-mi mai facă rău,
Căci ești atotputernic
Cu veșnic harul Tău !“

Apoi, după o pauză, bătrînul ceru de băut. Pe micul scrin sculptat, între sticlele cu ceai de sunătoare și rachiu de izmă, se afla un pahar cu suc. Jampoll îl ajută pe bătrîn să se ridice în capul oaselor și îi duse paharul la gură. Imita întocmai gesturile mamei din zilele cînd aceasta îl îngrijise acasă, la Berlin.

Încă nu avusese prilejul să ajute un bolnav. Preocupat de starea bunicului, Jampoll uită pentru moment orice alte preocupări. Atît de aproape nu-l mai văzuse nicicînd. Abia acum descoperi pe fața lui, lîngă tîmple, niște pete mici, cafenii. Bătrînul suferea de ficat.

Kalmus oftă cu recunoștință. Își trecu o mînă tremurîndă peste mustați și se întinse la loc. Glasul i se învioră și un zîmbet amar, dureros, uncă din amintire.

— ... Dar Gotthold al meu n-a fugit. Cînd ne-am întors cu barca, l-am găsit lîngă un anin. Mă aștepta. Își

vîrîse căciula în buzunar, ca să nu-i mai supere pe SS-iști și stătea liniștit, cu căușul sub braț... Ținea la mine, sărmanul. Și eu îl iubeam. Ne înțelegeam fără cuvinte. Îmi ghicea gândul din priviri. Niciodată nu dădea greș cînd trăgeam dimineța plasele cu pește la mal... Da, băiete... Ne înțelegeam de minune... Și deodată, ce năpastă, ce noapte de iad! Lada era grea, nu glumă. Am încercat-o eu, mai târziu, cu mîinile mele. Am ridicat-o. Dar numai Dumnezeu știe cît m-am căit pe urmă și cît am suferit... Să nu crezi că se aflau în ea cine știe ce hîrtii secrete ale Reichului german care își trăia ultimele clipe. Nu. La întoarcere tîlharii m-au mințit. Cică erau documente... Brașoare!... Și nici bani nu erau... cîștigați prin muncă cins-tită. Nu! Lada aceea grea, ferecată, ascundea în ea roa-dele tîlhăriilor, ale crimelor săvîșite într-un război bles-temat...

...Reveniți la mal, o luară cu toții ca niște umbre prin băltoace și rogoz. Doar ordinea era schimbată. Căci între timp Lieberich, soldatul cel tînăr, ajunsese și el să împartă soarta prizonierilor. Mergea în față, lîngă Kalmus și Hin-rich. Spătosul, cu automatul încărcat și lunganul cu pisto-lul întins îi mîneau din urmă ca pe niște osîndiți.

Împotriva așteptării, SS-iștii nu se întoarseră la *jeep*-ul lor. Pe Kalmus îl siliră să-și arunce vîslele într-un cîmp de ferigă. Micul căuș de lemn abia de se vedea sub brațul lui Gotthold și SS-iștii nu-i dădură nici o atenție. Cîrmiră apoi spre dreapta, în pădure, călcîind frunzișul uscat, îm-piedicîndu-se de vreascuri, înconjuțați de tăcerea sumbră a copacilor. SS-iștii îi mîneau într-una, căutînd parcă un loc cît mai sigur, mai ascuns. În fine, ajunseră în desîș. Crengile se agățau de ei. Vîntul despica uneori bolta de verdeață descoperind pentru o clipă cerul plumburiu. Ici-colo se ghiceau potecile fîiarelor. Dinspre mănăstire se auzi demarajul brusc al unor autocamioane grele. Sirena se porni din nou pe urlat.

Cu fiecare pas Kalmus deslușea mai limpede soarta pe care străinii le-o pregăteau. El nu citise despre mormin-tele faraonilor, ai căror constructori erau omorîți după ce-și îndeplineau opera, pentru ca nimeni să nu afle de nemaipomenitele comori ascunse în ele — dar știa că

devenise martorul unei fărădelegi și că, drept consecință, trebuia să moară în acea noapte. Dacă ar fi fost singur poate ar fi încercat să se salveze prin fugă. Dar era și Gotthold lângă el. Încă de la intrarea în pădure bietul om îi apucase mâna încrezător. Pășeau alături, asemenea copiilor rătăciți din poveste. Acest gest duios, cald, prelungit, îi răpea lui Kalmus orice voință de acțiune. Îl copleșea devotamentul sărmanului său prieten. Cum să fugă prin desigur ținându-se de mână? Desigur că vreunul din ei s-ar fi poticnit, ar fi căzut. Iar celălalt ar fi fost împușcat de bandiții care mergeau strâns în urma lor.

La mănăstire, unde probabil că era în curs vreo operație, sirena urla neconținut. Dincoace, pământul se muia din ce în ce. Picioarele se înfundau ca într-o mlaștină. Cei doi SS-iști ordonară oprirea. Spătosul își plimbă lanterna jur împrejur: mesteceni alburii, pini mărunți, scorțoși, tufe înmoldite de rozmarin, bușteni doborâți, năpădiți de mușchi. Deodată licări din adânc oglinda unei ape.

— Cum?... Iar am dat de lac? făcu lunganul surprins.

Kalmus nu răspunse. Lunganul mai întrebă o dată, aspru, repezit. Licărul apei îl neliniștea. I se părea că umblase roată și că ajunsese iarăși la Lacul Nuferilor. Nu-i convenea să lase urme pe mal. Dinspre mănăstire se apropia huietul unor armate străine. Lunganul era grăbit.

— Hai, cască gura! Vorbește!

— Aici e o rîpă — articulă cu greu Kalmus. Rîpa Huhurezului...

— Perfect! Pasărea morții... Perfect! rînji spătosul potrivindu-și calm automatul ca pentru tragere.

Atunci Lieberich, soldatul cel tânăr, sări desperat de la locul lui:

— Nu trageți! Doar n-au nici o vină! Sînt oameni pașnici! Puneți-i să jure că n-or să spună nimănui... dar nu-i omorîți! Fără ei n-o să mai regăsiți lada, vă garantez. Lacul e mare, întins... Mutul, oricum, nu poate vorbi. Lăsați-i în pace! Cum vreți să vă întoarceți acasă mînjiți cu atîta sînge nevinovat...? Uite că rămîn cu voi, nu mai plec... Vă conduc unde vreți... dar nu-i uideți!

Atunci spătosul, fără să mai stea pe gânduri, îl izbi cu arma, iar lunganul trase în el cu pistolul care scuipea limbi galbene de foc. O dată, de două ori, pînă se goli încărcătorul. Victima gemu prelung și geamătul sună ca un rîs teribil. Țîșnind în sus și zvîrlindu-și capul pe spate, ca și cînd ar fi vrut să scape în sfîrșit de casca lui informă, Lieberich se prăbuși pe un buștean.

În clipa aceea pîrîiră miște crengi și răsunară pași grăbiți ce se depărtau. Era Gotthold mutul. Îngrozit de ceea ce se întîmplă, o luase la picior. Kalmus făcu și el o încercare stîngace de fugă, dar mîna iute a lunganului îl prinse și-l trînti la pămînt. Omul căzu în genunchi lîngă trupul neînsuflețit al lui Lieberich. Cămașa, haina i se umeziră imediat. Dar nu de apă. În noaptea aceea rece apa nu putea fi decît caldă! Prăbușit, Kalmus îl auzi pe lungan, a cărui voce tărăgănată căpătă accente isterice:

— De ce nu tragi? Trage odată!

— Grijania și Paștele...! înjură spătosul, umblînd ca turbat la închizătorul automatului. Ciomag tîmpit... S-a blocat!

Pe Kalmus, însă, nu-l mai interesa nimic. Nici măcar faptul că SS-istul cel lung trebuia să-și încarce din nou pistolul. Singurul lui gînd era că totul s-a terminat. Îl vor omorî. Cine să-l scape? Gotthold fugise. Lieberich zăcea mort. Plătise cu propria-i viață simțirea sa curată, naivă, de copil. Șase gloanțe pentru un cuvînt de milă.

Se simțea obosit, frînt, paralizat, deși groaza îl părăsise. Imagini dragi îi treceau pe dinainte: lacul întins cît vezi cu ochii, barca mirosind a catran în limpezimea zorilor, plasele ude lunecîndu-i printre degete, lișițele piuind și salutînd ivirea soarelui pe mal...

Kalmus nu auzi nici țacănitul nervos al armelor, nici pașii repezi, agitați ai celor doi bandiți. Nu înregistră nici faptul că urletul sirenei se stînsese brusc și că zgomotul de motoare se apropia vertiginos. Se resemnase.

Deodată văzu ceva neașteptat, vîjîind, despîcînd noaptea de lîngă el. Tocmai cînd lunganul, terminînd de încărcat, se pregătea să-l împuște, Gotthold — răsărit ca din pămînt — îl trăsni cu căușul drept peste gură. Banditul scăpă pistolul din mînă și căzu de-a-ndăratelea în tufis.

Mutul îl ajută pe Kalmus să se ridice și-l trase iute după el. O luară la goană zgâriindu-se în crengi, poticnindu-se mereu, lovindu-se de arbori. Alergau în neștire, gâfâind. Se pierdeau unul de altul și iar se regăseau. Nu se opriră decît în momentul cînd gloanțele, pîrîind, sfișiară frunzișul de deasupra lor. Atunci se lungiră jos. Și în aceeași clipă, sus, la mănăstire, o explozie grozavă zgudui parca temeliiile lumii și un uragan cumplit răvăși coroanele arborilor ca și cînd ar fi vrut, dintr-o suflare, să culce întreaga pădure la pămînt...

...Tot povestind, bătrînul își pierdea treptat din vlagă. Zăcea nemișcat, cu capul rezemat în pernă. Amintirea celor trăite i se desena sumbră pe chip. Un zvîcnet scurt, repetat, îi înfiora mustața și colțul gurii. Ochii, pe jumătate închiși sub sprîncenele-i albe, parcă fugiseră adînc în găvanele lor.

Jampoll aștepta. Deși crunta poveste îi biciuia toți nervii, totuși se simțea ușurat. Frica, neliniștea, jocul de-a v-ați ascunselea urmau să ia sfîrșit. Bunicul se hotărîse să dea totul pe față. Asta era neîndoiios. Însemna că nu va mai trăi în zbucium, chinuit de taina lui, hărțuit de o vină nemărturisită.

Kalmus ceru din nou de băut. Jampoll luă o batistă și o stropi cu puțin rachiu de izmă. Apoi i-o trecu peste timplesle înfierbîntate. Mirosul puternic, răcoritor, îl mai învioră pe bătrîn...

— ...Trei zile am tot rătăcit. Nu cutezam să ne întoarcem acasă. Ne temeam ca bandiții să nu fi rămas prin preajmă, să nu pățim și noi ca bietul Lieberich care udase pămîntul cu sîngele lui nevinovat... Frica ne stăpînea pe amîndoi, pe mine și pe Gotthold. Nici de ilac nu ne apropiam, ca să nu dăm ochii cu cineva. Și apoi, cîte nu se schimbaseră în jurul nostru! Totul era dat peste cap. Nici pădurea nu mai mirosea a pădure... Iar la mănăstire ardea focul, undeva, dedesupt, mocnit. Un fum înecăcios umplea văzduhul... Ne-am întors abia împreună cu tancurile și cu armonicile rușilor. Nu se mai auzea nici o pușcă...

Afară, după geamul întredeschis, vîntul se întetea. Frunzele de viță sălbatică fremătau, se zbuciumau. Dinspre pădure se auzi chemarea huhurezului. Motanul de pe lavită

se ridică speriat, fixându-l pe bătrîn. Jampoll aştepta continuarea poveştii. Încă nu înţelegea care ar fi fost vina lui Kalmus, pricina atîtor temeri şi desperări. De ce-l chinuia conştiinţa ?

— Ar fi trebuit să anunţi cazul, chiar atunci... după 2 mai — îl îmboldi el pe bătrîn.

Kalmus clătină uşor din cap şi-l prinse de mîină. I-o strîngea ostenit, privindu-l cu un fel de adîncă şi gravă duioşie, cu care Jampoll nu se întîlnise pînă atunci...

— Înţeleg... Vrei să afli totul. Absolut totul. Faci bine, dragul meu... Aşa trebuie să fie omul adevărat. Ah, băiete, băiete... Dumnezeu să te țină în paza Lui ! Să-ţi dea lumină din lumina Lui şi să-ţi dăruiască pacea ! Pace tuturor... Tuturor...

După o scurtă pauză, Kalmus scoase un suspin adînc şi, crispîndu-şi degetele osoase pe căciula ce o strîngea la piept, mărturisi :

— N-am vrut să-l omor, dragul meu ! N-am vrut să-l omor pe Gotthold... Îl iubeam ca pe un fiu. Şi totuşi... s-a prăpădit în chinuri grele. Şi nu l-am putut salva, deşi m-am rugat fierbinte pentru el. Vina mea, dragă... Mă încăpăţinasem, căutam răzbunare... Şi odată, într-un ceas rău, am căzut pradă aurului... Mă orbise. Da, da. Treaba asta n-am spus-o nimănui. Credeam că-mi duc taina în mormînt. Dar după ani şi ani m-am pomînit din nou cu banditul... cu lunganul. Nu l-aş fi recunoscut la chip căci atunci, noaptea, fusese întuneric beznă. Dar glasul... glasul lui tărăgănat m-a făcut să-l recunosc. „Nimic nu rămîne ascuns ca să nu iasă la iveală, nimic nu rămîne neştiut ca să nu se afle“, spune apostolul Luca. Văzînd cum stau lucrurile, m-am apucat să aştern totul pe hîrtie. Nu aveam curajul să vorbesc... Eram prea singur, numai cu Dumnezeu din Biblie. Scriam, ştiind că banditul mă pîndeşte, că vrea să mă biruie, să înhaţe prada, să se bucure de... comoriile Arabiei... Mă căuta mereu, ba dimineaţa ba seara. Noaptea mă aştepta în grădină şi-mi vorbea mîeros sau mă ameninţa. M-a şi lovit, asta o ştii. Nu trăieşte decît cu gîndul la aur. Un nemernic, un ticălos ! Dar n-o să aibă parte de nimic ! Niciodată ! Tăc, Jampoll, vreau să-ţi spun

unde am ascuns lada. Să-i anunți pe cei de la primărie când o fi să...

Huhurezul sparse din nou liniștea cu un țipăt aspru, înfricoșător. Părea că se găsește undeva, prin preajmă.

— Mai stai — oftă Kalmus și ochii lui obosiți se opriră pe tavan. Lasă-mi puțin timp... să mă odihnesc...

Jampoll se ridică și închise fereastra. Când se întoarse la loc, i se păru că bătrînul vrea să-i mai spună ceva. Dar Kalmus nu făcu decît să zîmbească foarte ciudat. O umbră lină i se așternu pe față. Și zîmbetul nu se șterse... ci încremeni.

— Bunicule... ! Bunicule !

Jampoll înțelesese în sfîrșit. Bătrînul murise ! Un fior îl străbătu. Ar fi vrut să fugă din odaie, dar nu cuteza să se apropie de laviță, de ușă. Se uita buimac la bătrînul fără suflare, mic, slab, scufundat în perne, cu bărbia căzută în gulerul brodat al cămășii, cu degetele înțepenite pe căciulă... Jos, la picioarele patului, motanul priveghea nemișcat.

Jampoll nu îndrăznea nici să plîngă. Simțea cum îl încearcă un dor aprig, nestăvilit. O, de-ar fi aici mama, mămica lui, să-i prindă mîna în mîna ei ocrotitoare !...

Cînd se mai dezmetici, Jampoll închise tremurînd ochii bătrînului. Apoi deschise din nou fereastra larg de tot. Frunzele de viță sălbatică se încălzeau în cea dintîi lumină a zorilor. Banca din grădină parcă-și încălzea la soare brațele de fier. Acolo, trăgînd tacticos din dulea, bunicul îi vorbise odată despre obiceiul morților la cei vechi. Strămoșii aceia păgîni credeau că sufletul iese pe gură, zboară pe fereastră și apoi din pom în pom, făcînd să amuțească toate păsările afară de bufnițe și huhurezi. Căci — după cum credeau strămoșii — acestea ar fi singurele păsări care cunosc rostul sufletului și numai ele știu să-l poarte spre locul său de veci... Așa vorbise Kalmus șezînd pe banca de sub castani, în vreme ce Jampoll îi cerceta fascinat inelul roșu al pipei. Ce-o să se întîmple acum cu ea ? Și la urma urmei : ce-o fi aceea moarte ?...

Jampoll stătu așa pînă ce, din penumbra curții, se auzi un zgomot surd. Se prăbușise stiva cea mare de lemne. Jampoll simți rece pe șira spinării și se repezi într-un su-

flet pe scară în jos. Pendula cu vultur împărătesc ticăia în tindă ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat. Deodată, becul se aprinse în tavan. Bunica! Trezită pesemne de zgomotul din curte, bătrîna ieșise, învelindu-se din mers cu un șal. Îl măsură o clipă pe băiat, apoi urcă repede spre odaia bunicului.

Afară se înfiripa o dimineată de argint. În sat cîntau de zor cocoșii. Zornăind din lanț, Cezar ieși din cușca lui de lîngă șopron. Se întinse cît era de lung, căscă, adumeacă văzduhul și se porni pe gudurat. Cerea mîngîiere. Jampoll se aplecă să-l scarpine după urechi. Cîmele se lipi de brațul lui și-i linse mîna... Atunci băiatul izbucni în plîns. Lacrimile îi curgeau pe obraz izbăvitoare și Jampoll le lăsa să curgă în voia lor.

Mai tîrziu, cîotind după șopron și după lemnele răsturnate, Jampoll păși încet în grădina bunicului. Încă nu se vedea prea clar. Merii noduroși, sălciile somnoroase parcă mai leneveau sub văluri fine de borangic. Dincolo de zaplaz, peste ierburi și mușuroaie, mai pluteau încă umbrele nopții. Dar de pretutindeni năvălea lumina ceasului cel nou. Roua scînteia pe crengi. În obrajii aprinși ai lui Jampoll sufla o boare blîndă, răcoroasă. Băiatul se afunda în iarbă, desculț, și asta-i făcea bine.

Ajunse la prisacă. Acolo lumea parcă mai dormea somn adînc. Doar înăuntru, în stupi, se auzea un zumzet sfios. Încă puțin și răcoarea se va risipi. Atunci albinele își vor lua zborul și vor zbura departe, pînă la florile cele roșii de pe cîmp. Și ca de obicei se vor întoarce cu mica lor povară, sporind în faguri belșugul de miere și parfum... Jampoll intră în baracă și se așeză pe vechiul scaun de trestie al bunicului. Ușa din spate se închise de la sine, lin. Aici era liniște desăvîrșită. Băiatul șezu așa fără nici un rost, gîndind la cele petrecute. Bătrînul adormise ușor, împăcat cu moartea. E adevărat că nu apucase să spună tot, absolut tot. Dar pe Jampoll faptul acesta nu-l necăjea. În schimb îl mira felul simplu, atît de simplu și firesc în care se încheiase un atît de grav conflict de conștiință. Fără victorii, fără înfrîngerii. Ca o partidă nedecisă.

Deodată foșniră niște pași. O fi bunica — își spuse Jampoll. Chiar și acum, în marea ei durere, se va fi gândit la el, să nu răcească. Băiatul ar fi vrut s-o evite, să n-o vadă plângînd — căci se temea de propria lui slăbiciune. Se pîti deci în colțul său. Scaunul trosni subțire. Și persoana care se ivi în ușă... era mult mai înaltă decît bunica, mult mai...

— Kalmus... ?!

Deși nu-i vedea fața învăluită în umbră, totuși Jampoll îl recunoscuse de îndată pe vizitatorul timpuriu. Nu purta nici cască, nici manta vîrgată ca blana de leopard, ci o scurtă impermeabilă, iar pe capul încărunțit șapca de catifea. Astfel de șepci erau foarte răspîndite la țară. Și glasul... glasul...

— Hai, Kalmus, te-am auzit ! Nu te mai ascunde !

Străinul zăbovi în ușă. Printre șirurile de stupi se strecura lumina zorilor, încă firavă, desenînd dungi subțiri pe peretele de scînduri. Dar în colțul unde ședea Jampoll era întuneric și străinul nu avea cum să-l recunoască. Albinele zumzăiau sfios. Glasul domol, tărăgănat, se auzi iar. Suna cît se poate de blînd și stăruitor. Ai fi zis că omul venise să se roage de bunicu' ca să-l ajute :

— Să mai vorbim o dată, Kalmus, așa, în toată liniștea. Poate am greșit căutînd să te sperii, să te forțez. Poate de-aia n-ai înțeles ce vreau. Dă-le încolo de remușcări, omule ! Nu te mai gîndi la nici o vină ! În fond asta e, și gata... Iaca na ! Acuma taci și te frămînți... Ei, ce s-a făcut mutul cu căciula ? L-ai omorît și l-ai aruncat în rîpă. Voi ai să rămîi singur stăpîn pe... știi tu ce. De aceea ți-a fost teamă de poliție și n-ai suflat un cuvînt. De aceea l-ai obligat și pe nepotu-tău să tacă... Te-ntreb acum, pentru ultima oară, Kalmus. Răspunde-mi la chestia aia... Nu mai am timp. Mi-am pierdut o mulțime de ani așteptînd și tot așteptînd. Se cade să-mi trăiesc măcar restul zilelor, înțelegi ? Îmi trebuie lada. Tu mă poți ajuta. Și te asigur că n-ai să rămîi în pagubă...

Văzînd că nu primește nici un răspuns, străinul veni mai aproape. Brațele îi atîrnau grele de-a lungul trupului. Glasul i se schimbă brusc. Deveni amenințător. Jampoll

se ridică de pe soaun. Niște sticle zăgăniră în raft. Afară, după peretele de scinduri, se certau doi cintezoî.

— Ești singur, Kalmus, ești pierdut ! Nimeni nu te poate ajuta ! Ori vorbești... ori îți astup gura pe vecie ! Spune ! Unde-i locul acela ? Că de nu, te lichidez imediat !

— Ați venit prea târziu, domnule !

Străinul avu nevoie de cîtva timp ca să-și revină. Apoi se trase îndărăt și deschise ușa cu umărul :

— Vino-ncoa'... ! Unde-i bunicu-tău ?

— Prea târziu ! repetă Jampoll, înaintînd spre el.

Ciudat, străinul nu-l mai îngrozea. Dimpotrivă, simțea ridicîndu-se în el o bucurie răutăcioasă. Fiecare cuvînt cădea ca o măciucă :

— De-acuma puteți să căutați mult și bine ! Lada nu mai e pe fundul lacului... Iar bunicul n-a spus nimănui în ce loc se află... Au dispărut și hîrțile. Așa ! Ați rămas singur și-o să căutați toată viața. Degeaba !

Străinul se repezi la el și-l apucă de pulover. Răcni :

— Cheamă-l imediat ! Altminteri...

— S-a dus... s-a dus departe... Nu se mai poate vorbi cu el.

În sfîrșit, străinul pricepu despre ce-i vorba. Ii dădu drumul lui Jampoll. Semeția îi fugi din obraz și făcu loc unei uimiri mute. Cicatricea pe care o avea amintire de la căușul de lemn al lui Gotthold păli într-un zvîcnet amar. Omul gemu.

Afară, cît vedea cu ochii, ploua lumină. Primul tractor ieșea pe cîmp, duduind.

ZUNDAPP-ul

— Atenție ! Gata ! Dă-i drumul !

Schraube dădea semnalul de start. Ceilalți doi — Jam-poll și Kristian — împingeau la motocicletă. Îi făceau vînt opintindu-se, alergînd și gîfîind din greu. În sfîrșit, se opriră în loc privind din urmă ZUNDAPP-ul care luneca încet pe cărarea povîrnită.

În aceeași clipă Schraube dădu să pornească motorul. Dar viteza slăbi, deși pistonul se mișca ritmic înăuntrul cilindrului. După toate datele, motorul ar fi trebuit să pornească. Ar fi trebuit ! Dar nu voia ! Abia cînd Schraube, ținînd cu o mînă ghidonul acela fantastic, se aplecă și potrivea ceva la carburator, eșapamentul se trezi din somn supărat și scuipă o trîmbă de fum alb-cenușiu. Totuși, aprinderea se făcea prea încet și provoca un zgomot urît de parc-ar fi rîgîit cineva cu gura închisă. Dar curajul și dibăcia lui Schraube meritau admirația tuturor : își călărea hodoroaga pe o parte, pieziș, stăpînind-o ca un cowboi, cu o singură mînă.

Nici de astă dată ZUNDAPP-ul nu depăși cocinele de porci. Nu-i era dat lui Schraube să vîjîie scurt pe lîngă ele, să facă un viraj grozav sprijinindu-se într-un picior, ca la motocros.

Porni iarăși în sus, pe cărare. Pășea încet, anevoie, împingînd ZUNDAPP-ul de ghidon, în timp ce colecția de piese și șuruburi îi zăngănea prin buzunare. Cineva ne-avertizat cu greu l-ar fi putut recunoaște. Își făcuse rost de niște ochelari speciali, iar fața mai că nu i se vedea de sub casca uriașă — un soi de ceaun — fără apără-

toare la spate. Calota, presărată cu stele albastre-argintii, aidoma unui glob astronomic, purta o inscripție cu litere le tipar : CHAMPION, adică ceva ca „maestru al sportului“. Casca o primise de la un combiner care, împreună cu alți colegi de-ai săi, își petrecea timpul liber pe motocicletă. Erau motocrosiști pasionați. Dar ZUNDAPP-ul, evident, nu se dovedea încă destul de apt pentru o întrecere.

— Apasă și tu pe pedală... Poate merge — sugeră Jampoll.

— Deocamdată nu exersezi decît „startul din zbor“ — furnăi Schraube, dîndu-și pe ceafă casca și împingîndu-și ochelarii pe frunte.

Nu era de loc necăjit. Dimpotrivă, fluiera vesel și fals niște melodii la modă. Așteptase atîta pînă să-și facă rost de o chiulasă și nu era cazul să-și piardă răbdarea tocmai acum. Îi lămură binevoitor pe ceilalți :

— Ca să-l scoți în lume, înțelegi, trebuie să-l pui la punct în toate privințele. Or, pînă atunci mai avem. Poate că ar mai trebui uns carburatorul. Poate că hiba e la contact. Sau poate că nu e vorba decît de un fel de oboseală a motorului...

• Duseră ZUNDAPP-ul înapoi în șopron. În după-amiaza aceea se mișcau în toată voia, fără să le atîrne albiturile deasupra capului. Doamna Helmchen le agățase în grădina de zarzavat și închisese poarta cu lacăt. Mai luase și alte măsuri de precauție : lîngă ușă, pe un scăunel, pregătise un lighean, un tub cu pastă ATA și o periută aspră pentru curățat pielea.

După ce ridicară ZUNDAPP-ul pe cric, Schraube demontă carburatorul. Degetele lui murdare, pline de unsoare, se mișcau atît de sprinten, încît ai fi zis că e o fată care croșetează. Mașinăria se deschidea în fața lui, scoțînd la iveală ascunzîșuri întortocheate, orificii tainice, minuscule țevi de alamă. Schraube le demonta cu grijă și le studia. Își apropia buzele, sufla și scuipa mereu din cauza gustului de benzină. La un moment dat găsi că-i trebuie o sîrmuțică subțire care nu se afla în vasta lui colecție. Un ac de păr de-al doamnei Helmchen s-ar fi potrivit cumva. Fără a mai zăbovi, Schraube se îndreptă spre lighean și

începu să-și frece mâinile cu peria. Împroșcând spuma în toate părțile, se adresă celorlalți :

— Am ajuns la un fel de acord cu mama... Ea să nu mă mai bată la cap cu ZUNDAPP-ul, iar eu să mă spăl pe labe, înțelegi. Coexistență pașnică !

Mâinile i se înroșiseră de atîta frecat. Deschise ușa servindu-se de ciot, căci se ferea totuși să pună mîna pe clanță. Cu casca dată pe ceafă, părea un chirurg intrînd în sala de operație. Doar și chirurgii se spală mereu pe mîini !

Jampoll era mulțumit să-și piardă vremea pe lîngă ZUNDAPP-ul lui Schraube, împreună cu Kristian — deși acesta tăcea mereu. Mai bine așa, decît să stea mîhnit și stingher în casa îndoliată a bunicii. Efortul fizic îl destindea. Emoțiile ultimelor douăzeci și patru de ore se mai risipiseră. Deși gîndul îi fugea mereu la Kalmus, totuși moarte acestuia, ca și întîlnirea cu străinul se scufundau treptat într-un fel de ceață a trecutului.

Iar aici, afară, totul își urma cursul obișnuit. Tatăl lui Schraube căra găleți de mîncare pentru porcii care grohăiau flămînzi. Departe, pe cîmp, combinele lunecau pe oceanul auriu, ca o flotă desfășurată. Umbrele mari de soare și fanioanele roșii se legănau în văzduh. O camionetă venea din urmă înghițind șuvoaie de grăunțe.

Jampoll întoarse capul de cîteva ori privind acoperișul de stuf al casei lui Kalmus, care se șteea de după șirul de castani. Doamna Helmchen se dusesese acolo ca să-i dea o mîna de ajutor bunicii. Venise și un omuleț zbîrcit la față căruia sătenii îi spuneau „Culege-morți“, precum și cîteva babe care-l îmbăiară pe răposat și îl culcară în odaia cea mare, pe năsalie. Acolo Kalmus avea să se odihnească pînă la coborîrea în mormînt. Ceasul cu vultur imperial fusese oprit. Ferestruia rotundă din pod mai stătea și acum deschisă. Jos, lîngă șopron, lemnele zăceau neadunate. Jampoll încercase să facă ordine, însă bunica nu și nu. Cică răsturnarea stivei era semn dumnezeiesc și de aceea să nu se atingă de lemne pînă după înmormîntare.

Ciudat lucru — bunica; veșnic gata de plîns, dovedea tocmai acum multă stăpînire de sine. Abia cînd mama lui Schraube veni s-o consoleze, nu-și mai putu reține lacri-

mile și se porni pe un plîns tăcut. De altfel, bătrîna considera drept o favoare divină faptul că bietul ei Kalmus murise atît de ușor, izbăvit de coșmarul unor suferințe inexplicabile. Renunțase chiar să telegrafieze părinților lui Jampoll, care, aflîndu-se la atîtea mii de kilometri, nici n-ar fi ajuns la timp ca să asiste la înmormîntare. Surprinzător de calm se comporta bunica. De parcă totul ar fi fost în firea lucrurilor. Doar negul de pe obraz nu-i mai zvîcnea în nici un fel.

Între timp, Schraube își procurase un ac de păr. Se apucă de lucru la carburator și, în cîteva secunde, se murdări iarăși pe mîini. Controlă la rînd duzele și le curăță cu acul, explicînd :

— Ajunge un fir de păr sau un strop de vopsea ca să nu mai treacă benzina. Și atunci vax motorul ! Te lasă în drum cît ai clipi. Așa o pătesc deșteptii care se fițîie în toată duminica... Fac pe grozavii și numai ce dau în șosea, gata pana, înțelegi ?...

— Mult o mai întindem așa ? mormăi pe neașteptate Kristian.

Întrebarea părea să nu aibă nici un sens. În tot cazul, nu se referea la Schraube și la ZUNDAPP-ul lui. Era mai degrabă expresia unui dialog cu sine însuși, vădînd șovăială, incertitudine, zbucium reținut.

— Mă întreb cît o să mai dureze teatrul ăsta... de pînă totul ar fi uitat. Vreau să spun... chestia cu crima ! Poți s-o rezolvi dacă nu miști un deget ? ! Pînă la urmă dosarul va fi închis. Asta înseamnă : cazul nu poate fi rezolvat... Pentru că domnul Kalmus nu i s-a destăinuit lui Jampoll decît în parte.

— Deh, nu e vina lui... I-ar fi spus el toată povestea, că era pornit pe mărturisiri. Dar a murit, ce vrei... ? fornăi Schraube în vreme ce, cu un ochi, studia o țeavă din cele subțiri.

Nu prea înțelegea unde bate Kristian. Se vedea că-l preocupă o problemă pe care nu o dădea pe față deslușit.

— Și apoi, ține cont de poliție — reluă Schraube. O fi știind ea de ce lucrează pe ascuns. Doar nu stă degeaba,

înțelegi ? Bună dreptate ar mai fi asta : să se descopere o crimă... și pe urmă vax !

— Hîrțiile au dispărut, martorul a murit — stăruie Kristian. Nimic nu se rezolvă de la sine. Nici cea mai mărunță problemă. Dacă străinul o ține pe-a lui, că nu e vinovat, atunci n-ai ce să-i faci.

Era mai palid ca oricînd. Cuta de la rădăcina nasului i se adîncise semnificativ.

— Păi sigur, doar n-o să vină la poliție să spună : sînt un criminal ! interveni Jamboll în discuție. Asta n-o face nimeni, chiar dacă e vorba de un delict neînsemnat.

Simțind gust de plumb pe limbă, Schraube scuipă de cîteva ori. Apoi fornăi mîndru :

— Și totuși eu, precum știți, am făcut-o atunci, la ședință. Am repetat întocmai ce-i spuseseam lui Lenz : „Mă doare-n dos !“

Kristian îl privi tăcut, absent, săltîndu-și pantalonii care-i lunecau mereu în jos. Combinele lucrau pe cîmp. Tocmai se întorceau cu o sută optzeci de grade mîinînd în direcție opusă. Camioneta, schimbată între timp cu Dieselul albastru, se depărta încărcată cu saci burdușiți.

După o pauză veni vorba de „Dîmbul Bibanului“. Băieții se întrebară, nedumeriți, ce putea să conțină lada aia misterioasă și unde va fi ascuns-o Kalmus mai tîrziu. Discutară și despre cilindrul dispărut din hruba mănăstirii, cît și despre moartea ciudată a lui Gotthold cel mut. De ce murise de fapt, de ce trebuia să moară ?... Dezbătură apoi din nou problema poliției care, după cît se părea, îl lăsa în bună pace pe străin.

Brusc, Schraube se opri din lucru, aplecîndu-se atent peste rezervorul de benzină care mirosea rău de tot și în care plutea leneș o bilă de alamă, goală în interior. Pufni triumfal :

— Mari timpîți... ! Cum naiba n-am dibuit chiar atunci ? ! Vreți să știți ce-i cu cilindrul ăla pe care ni l-a suflat străinul de sub nas ? Nu e decît o butelie cu aer comprimat ! Iar țevile sîrvesc la respirație... Aparat de scafandru, înțelegi ?

Ceilalți doi îl ascultară tăcuți, chibzuind. De fapt, ideea lui Schraube era foarte logică : parii, pescuitul pe ascuns,

căutările pe fundul lacului, magnetul... Ce-i mai lipsea străinului decât un echipament de scafandru ca să scoată lada din adânc?! Uite cum scăpaseră din vedere lucrul cel mai însemnat! Un aparat ca ăsta îi era indispensabil. Doar n-avea să se folosească de o greblă sau așa ceva!

Schraube lepădă acul de păr și duzele pe șaua ZUNDAPP-ului, își scoase casca înstelată și-și șterse fruntea cu dosul mâinii pline de ulei. Apoi stătu cîțva timp așteptînd parcă aplauzele celor de față, ca un scamator după ce a făcut să apară dintr-un joben trei iepuri uriași.

— Dar de ce nu s-a folosit de aparat chiar din capul locului? Ce nevoie avea să-l ascundă? cugetă Jampoll cu glas scăzut.

Pe Schraube îl frămînta cam aceeași problemă.

— Nu-mi explic, înțelegi?... Poate se gîndea să facă economie de oxigen. O astfel de butelie nu ține într-una. Și-apoi, ventilele dau multă bătaie de cap... Sau poate trebuia să mai aștepte....

— Ce să aștepte?

— Vreun om de-al lui care știe să umble cu aparatul, înțelegi?

Această a doua ipoteză îl impresionează chiar și pe Schraube, autorul ei. Neatent își puse casca de-a-ndoaselea. Inscricția CHAMPION ajunsese tocmai pe ceafă. Dar nimeni nu dădu vreo importanță acestui fapt. Kristian observa tăcut spițele de la o roată a motocicletei. Cuta de la rădăcina nasului i se adîncise și mai mult. Deci, străinul are un complice! Iată o perspectivă care îi tulbura pe tustrei.

Pînă în acel moment Jampoll nu văzuse în străin decât un ins izolat, singur și extrem de îndîrjit în goana lui după avere. Dar acum, analizînd cu ceilalți ipoteticele planuri ale acestui om, lucrurile luau o altă înfățișare. Deci străinul acționează împreună cu cineva care știe să folosească apanatul de scafandru; cineva capabil să-l ajute dacă operația ar da greș, dac-ar trebui să se facă nevăzut; cineva care să-i asigure totodată trecerea peste graniță, cu comoară cu tot. Aurul nu-l poți vinde fără să bată la ochi, mai ales aici, la țară. Cel dintîi giuvaergiu întîlnit în cale — dacă i s-ar părea suspect — n-ar sta pe gînduri și ar anunța poliția.

Multe din aceste ipoteze puteau să corespundă realității. Cu cât le analizai mai mult, cu atîta păreau mai verosimile. Iar aparatul de scafandru era o dovadă în plus. Unde să-l fi ascuns oare străinul ?

Deodată, Schraube se lovi peste genunchi :

— Să vă spun eu ce avem de făcut ! Ne strecurăm în casa individului cînd e plecat. Percheziție la domiciliu.

Kristian tuși în semn de protest. Jampoll întrebă :

— Și pe urmă ?

— Îi șterpelim aparatul, omule ! hotărî Schraube, lovind fără să vrea motocicleta și răsturnînd-o aproape de pe suport. Îi jucăm renghiul și-l lăsăm cu gura căscată. Degeaba complice, degeaba ajutor... Vax ! O mașinărie din alea n-o cumperi la orice magazin ca pe o lampă de gătit. Aparatură specială, înțelegi ? se înflăcăra Schraube gîndind la perspectiva noii acțiuni. Iar în ce privește reușita, nu mă tem de loc. Kristian o să astîmpere diinele. Asta va fi de fapt sancina lui. Nu cumva să ne sfîșie pantalonii.

— Dar cu aparatul ce te faci... ? mai întrebă Jampoll.

— Păi ne scufundăm și vedem ce-i pe fundul lacului ! Hai, măi, spune o vorbuliță... și gata, înțelegi ? Intru în foc pentru tine... și pentru bunicu-tău. Vreau să-l răzbun.

Planul se arăta ispititor. Jampoll era aproape sigur că străinul, chiar și după încercătura produsă prin moartea lui Kalmus, nu avea să renunțe la scopul urmărit. Deci pierderea aparatului de scafandru ar fi însemnat pentru el o grea lovitură. Totuși, nu puteai să nu așezi în cumpană și pericolul ce-i pîndea. Jampoll își amintea de furia grozavă a străinului cînd, prinzîndu-l pe Schraube asupra magnetului albastru, îi gonise din ograda lui... Cum să te hotărăști, prin urmare, așa, tam-nisam ?!

— Curată aiureală... planul tău ! interveni tăios Kristian, adresîndu-se lui Schraube și ridicîndu-se în picioare dîrz. De unde știi că-și ține aparatul în casă ?... Că doar a mai pățit-o cu noi cînd i l-am dibuit la mănăstire ! Cam greu de crezut, logic vorbind... Îți închipui că l-a vîrît sub pat ?... Și apoi, o percheziție, mai ales în absența stăpînului, nu se face decît cu poliția. Trebuiești martori și ordin de la procuror. Nu deschizi un sertar, un dulap, fără

să treci toate lucrurile în procesul-verbal. Altminteri, orice-ai zice, se cheamă spargere.

— Spargere ! îl maimuțări Schraube. Când e vorba de un asemenea individ, nu mai contează, înțelegi ?

— Las' că știu eu ! E spargere ! îl puse la punct Kristian. Ce altceva poate să fie ? Și în plus : cum faci să nu se afle ?...

Schraube lăornăi contrariat. Apoi înjură printre dinți. Câteva duze se rostogoliră de pe șaua motocicletei. Acul nu se mai vedea nicăieri. Căzuse, probabil, jos, în nisip. Schraube preluă din nou ofensiva :

— Îți tremură dosul de frică, înțelegi ? Tu cu gura, tu cu reproșurile... cică nu facem nimic. Și oînd la o adică, dai îndărăt !... Te laudai nu de mult că ai vrea să intri în apă cu batiscaful, să culegi plănton ori să prinzi crapul de aur !... Acum gata, vax ?!

Stăteau față-n față ca doi adversari. Kristian își sălta nervos pantalonii.

Încrunțat, Schraube îi întoarse spatele și se duse la lighean. Peria, neobișnuit de aspră, stropea grozav. Buzunarele zăngăneau la fiecare gest. Cu ochelarii dați pe ceafă deasupra inscripției CHAMPION, Schraube părea că se uită de-a-ndăratelea.

Jampoll regreta acest conflict. Deși îl intriga purtarea lui Kristian, care stătuse ascuns două zile la rînd fără să dea măcar o explicație, totuși nu putea să nu-i rămînă îndatorat. Dimineața Kristian îl chemase pe neașteptate sub castanii lui Kalmus, interesîndu-se dacă nu e nevoie de ajutorul lui. Venise într-un suflet după ce aflase de moartea ibunicului. Pe Jampoll îl mișcase acest fapt. Apoi, fără s-o mai anunțe pe bunica, îl căutasera amîndoi pe sectorist. Acesta își făcuse o mulțime de însemnări privind declarația lui Jampoll despre cele auzite de la Kalmus și despre noul incident din prisacă — dar nu se pronunțase în nici un fel. Jampoll și Kristian își dăduseră cu părerea că numai faptul de a-l fi împușcat pe soldatul Lieberich oferea destul temei pentru arestarea străinului. Dar sectoristul îi contrazise scurt : „În felul ăsta n-am obține nimic“.

Schraube, care între timp intrase în casă, reveni cu un pumn întreg de ace și se apucă să curețe din nou țevăria. În ciuda tăioasei lor dispute, Kristian rămăsese pe loc, ghemuit lângă ZUNDAPP-ul amicului său. Schraube for-năi mai blînd :

— Ce te superi așa, înțelegi ?! Te-am văzut și ieri în curte la tine cum stăteai bosumflat. Dă-le naibii de toane... ba hăis, ba cea, ba nu știu cum... ! Spune-ne și nouă ce ai pe suflet ? Necazuri cu tat-tu ? Mai trage la măsă ?

Kristian își strînse buzele. Ceva îl scurma, îl rodea. De aci și mînia lui abia reținută împotriva tuturor, a tuturor, și mai ales împotriva lui însuși.

— Ori te apasă chestia cu... cînciuma ?

Jampoll observă cum Kristian roșește și pălește din nou.

Fură întrerupți de tatăl lui Schraube care, pufăind din țigară, se apropie de ei venind de la locuințele porcilor. Aceștia nu mai grohăiau. Amuțiseră mestecîndu-și tainul din troace. Zîmbind, domnul Helmchen se opri lângă băieți, măsură din ochi sculele și diversele piese demontate, apoi se plecă să descifreze cuvîntul înscris pe casca fiului său. După care deveni serios, îndreptîndu-și privirea spre casa lui Kal-mus. Își trecu mîna peste creștetul lui Jampoll și oftă îndurerat :

— Deh, băiatule, asta-i viața...

După ce domnul Helmchen dispăru în casă, Kristian izbuoni răgușit :

— Dacă vrei să știți... eu i-am spart geamurile lui Hebestreit !

Schraube fluieră a pagubă. Apoi rosti degajat :

— Ei și ? Din cauza asta îți pierzi capul ?

— Îmi vine să-mnebunesc ! mărturisii zdrobit Kristian.

Schraube pufni pe nas, în vreme ce fixa un șurub la motocicletă :

— Nu mai înțeleg nimic !

— Te temi că va trebui să le plătești ? întrebă cu căldură Jampoll. Cît costă geamurile ?

— Opt sau zece mărci. Dar nu de asta e vorba... Jos-nicia... Lașitatea... Sub protecția nopții... ! Mai rău ca sforăriile lui Hebestreit...

În sfârșit, băieții se lămuriră asupra problemei ce-l chinuia pe Kristian. Îi era rușine. Desperat din cauza bețiilor lui Dossow, comisese o faptă pe care avea s-o regrete necontenit. Conștiința îl îndemna să se prezinte la cârciumar și să-și recunoască fapta. Însă aversiunea față de Hebestreit îl biruia. Nu se putea hotărî să-i ceară scuze. Or, altă cale nu vedea. Intrase într-o gravă dilemă. La început se crezuse în dreptul lui. Acum se acuza.

— De vreme ce cârciumarul e un porc — fornăi cu convingere Schraube — merită să îi se dea peste rît !

— Tocmai că nu ! sări Kristian. Nu stîrpești răul cu alte rele. Nu !

Se lăsă jos, cu coatele sprijinite de genunchi și cu fața în palme. Continuă cu glas stins :

— Nu merge așa. Nu, nu ! În seara aceea puteam să-l și ucid... ! Mi-e scîrbă de tipii ăștia veșnic nemulțumiți, care cîrtesc într-una și-i prostesc pe oameni cu vorbe viclene. De-alde ăștia l-au nenorocit și pe tata. Mereu s-au ținut de capul lui. Cînd ne-am mutat împreună cu mama în Renania s-a găsit unul care îl tot îndemna să plece în altă parte. Fuma și bea și turuia din gură. Cică de ce-i prost, de ce muncește pe nimica toată, și dă-i, și dă-i. E drept că, trecînd dincolo, tata și-a găsit de lucru pe un mare șantier. Cîștiga bine. Dar asta pînă într-o zi cînd i-a căzut o grindă pe picior. Tocmai de sus, de pe schelă, a căzut. De atunci ține-te viață de mizerie ! Asigurările sociale s-au spălat pe mîini ; ziceau că accidentul s-a întîmplat din vina lui. Pensie nu i-au dat, deși a rămas cu piciorul beteag. Altă muncă unde să găsești ? Se căutau numai oameni tineri și sănătoși care duc la tăvăleală... Pînă la urmă n-am mai avut bani de coșniță. Din cauza chiriei prea mari a trebuit să ne mutăm într-o baracă. Mama... Mama s-a îmbolnăvit de atîtea necazuri și nevoi... Se topea văzînd cu ochii. Apoi... apoi... (Kristian trebui să tragă aer în piept înainte de a continua) cînd mama s-a prăpădit, ne-am întors aici, în Wolfsruh. Tata a primit numai decît de lucru la grajduri. Cu timpul începuse să ne meargă binișor... deși mama nu mai era, săraca... Tata însă se văita mereu că e un nenorocit, un olog, un „dulgher șchiop“, pentru care viața nu mai are nici un preț. Și s-a apucat de băutură. Hebestreit l-a ispitit. Țstuia nimic nu-i plăcea. Cîrția într-una

și-l ametea de cap... Pe mine credeți că mă supără orice cîrciumă sau cîrciumar? Nu-i chiar așa, la urma urmei. Însă Hebestreit mă supără grozav cu firea lui urîță și păcătoasă. Mai e și molipsitor cînd nu te ferești de el. Știu eu ce spun! Oamenii de teapa lui l-au nenorocit pe tata. Și pe mine... Și mama... poate ar mai fi trăit...

Kristian își coborî capul pînă pe genunchi. Ceilalți stăteau mai pe de lături, tăcuți. Însuși Schraube, care îi cunoștea în parte povestea, era profund mișcat. În sfîrșit, se apropiară amîndoi de Kristian. Jampoll îl mîngîie ușor cu mîna, iar Schraube fornăi drept consolare:

— Lasă că se aranjează, omule, înțelegi?

Kristian se mai liniști. Nu mai vorbiră de necazurile lui. Combinatele se odihneau pe cîmp, în dogoarea după-amiezei, ca o cireadă de bivoli sătui. Probabil că, fiind aproape ora patru, oamenii încetaseră lucrul. Sau poate aveau ceva de reparat.

Cu multă atenție Schraube începu să monteze piesele la loc. Potrivi la carburator duzele cele mici, fine, plăcute la vedere, și răsufală mulțumit.

Apoi, opintindu-se din răspuțeri, încercară un nou start. Dar Schraube întîrzie mai mult ca de obicei declanșarea motorului. Împingeau și asudau vîrtos. Cu cămășile deschiate la piept, înfruntau eroic perfidia ZUNDAPP-ului, care se purta ca un țap nărvaș. Rezultatul însă era nul. Schraube fu nevoit să împingă iar vehiculul în sus. Motorul nu se hotăra să pornească. Pufăia, ce-i drept, ceva mai tare: „Fpuff... fpuff... fpuff-fpuff-fpuff... paff!“.

În schimb, apăru zburînd pe o motocicletă sprintenă cu apărători speciale, combinerul care îi împrumutase lui Schraube casca de motocrosist. Arăta ca o ediție mai amplă a lui Schraube, doar că nu fornăia. Salopetă pătată, mîini murdare, păr blond ca paiul. Era foarte grăbit. Venise, cică, să arunce o privire. Văzînd ghidonul fantastic al ZUNDAPP-ului, exclamă uimit:

— Cerbul ăsta o fi de pe vremea marelui prinț elector!

— Ca tip, e nițel cam vechi — acceptă Schraube trăgînd cu coada ochiului la motocicletă modernă a celuiilalt, ce purta pe ambele părți cîte o tăblie start cu numărul 99. De atunci tehnica s-a mai mișcat, înțelegi...? Totuși e o marfă solidă de prim rang.

Combinerul rîse. Apoi se interesă amical ce dificultăți întîmpină. Cercetă motocicleta ca un diagnostician experimentat, potrivește pe ici pe colo cîte ceva, clătină din cap studiind hățișul mecanismului, încercă șaua și, la urmă, ceru niște foarfece.

O speranță nouă încolți în sufletul lui Schraube. Dădu fuga în casă. Abia după ce ieși, își aduse aminte că nu se spălase pe mîini, și se strecură iute pe lîngă lighean, ca să nu fie prins asupra faptului.

Combinerul răzui cu vîrful foarfecei o sîrmă de contact înțepenită și controlează mobilitatea tuturor pieselor și piesuțelor. Apoi vru să încerce singur motocicleta. Băieții împinseră tustrei deodată, închipuind parcă o troică de basm cu caii înhămați la spate. Dar eșecul fu din nou total.

În cele din urmă, combinerul renunță. De altminteri, nici nu avea timp. Îl așteptau niște treburi în sat. Zîmbi cam acru către Schraube :

— Bună gloabă ți-ai luat pe cap, măi Bimbirică ! Asta te lasă-n drum cînd ți-e lumea mai dragă. Parcă văd cum o arunci la fier vechi !

— Exclus ! ripostă Schraube, și-și întinse ocrotitor amîndouă mîinile peste motocicletă. Aș intra în pămînt de rușine... Las' că o dregem noi !

— Atunci dreg-e-o sănătos, că, după cît s-ar părea, ești as în materie. Iar cît privește casca, mă rog, poart-o și pe dos dacă vrei. Numai vezi să nu-i zgîrîi lacul. Și mai vino pe la noi cînd ai chef. Poți să te și plimbi cu motocicleta mea, ca să simți sub șezut ce înseamnă cai-putere.

Arată spre cîmp, unde se aflau ceilalți combineri, și ciocăni prietenește în casca de împrumut a lui Schraube.

Apoi demară triumfător. Motocicleta sări ușurel peste o ridicătură de pămînt, se săltă puțin pe roțile dinapoi și, cu o suplețe impresionantă, cîrmi pe lîngă cocini. La curbă combinerul nici nu trebui să se sprijine măcar într-un picior.

Schraube oftă nostalgic. Își privi cu regret ZUNDAPP-ul, apoi își ridică ochii spre orologiul din turla bisericii.

— Gata pentru azi, băieți ! hotărî el. Mama nu permite mai mult de trei ore pe zi. Așa e convenția, înțelegi ? *Fair play !* Dar mîine...

Băgară motocicleta în șopron și se grăbiră să-și spele mâinile. Ligheanul se afla sub fereastra sufrageriei. Înăuntru, la o masă, meșterul Helmholtz, cu pălăriea sa vânătoarească pe cap, completa niște liste cu evidența porcilor. Băieții se frecau pe mâini cu peria, deși Kristian și Jampoll nici n-ar fi avut nevoie s-o facă. Deodată răsună un glas în spatele lor :

— Cu ZUNDAPP-ul ăsta mergeți ca racii, îndărăt.

Era Linde. Rîse batjocoritor arătînd spre casca lui Schraube :

— *Champignon*, ha-ha... ! Reclamă pentru ciuperci !

Schraube își zvîrli privirea peste sprîncene în sus și observă, în sfîrșit, propria lui neglijență. Potrivindu-și casca normal, i-o plăti Lindei în felul lui :

— Tocmai așteptam mascota, s-o agățăm de ghidon, înțelegeți ?

— Uite la el, grozav mai e ! chicoti fata, suflîndu-și șuvița de păr ce-i cădea peste ochi.

În ciuda ironiilor ei, Linde era bucuroasă că-i găsise pe tustrei împreună. Se suci pe călcîie și scoase din buzunarul bluzei o bancnotă de zece mărci. Domnul Lenz le trimitea acești bani drept mulțumită pentru colectarea fierului vechi. Copiii să dispună de ei cum vor vrea, să și-i împartă sau să-și cumpere cozonac, prăjituri, limonadă, orice, după cum vor socoti. Sau să plece cu toții la Glin-denow, la circ, dacă era deschis.

Dar nici unul dintre băieți nu se grăbi să ia banii din palma întinsă a fetei. Kristian stătea cu mâinile la spate și se uita pieziș. Linde i se adresa pe un ton de reproș :

— Zău dacă mai pricep ceva... ! Ar fi cazul să termini totuși cu... cu îndărătnicia ta !

— Dă-i pace ! o sfătui Jampoll cu glas coborît.

— Atunci ia-i tu, măi fîntînă, că doar ai lucrat ca și ceilalți !

Jamboll refuză. Dar cel mai mult se împotrivi Schraube. Ca să se sustragă, porni să-și spele pentru a patra oară mâinile cu perie și săpun. Fornăind semet, declară că echipa lor a procurat suportul prin muncă voluntară și că nici în ruptul capului nu va primi bani pentru această muncă. Domnul Lenz să și-i păstreze. Și așa a cheltuit destul avansînd din buzunarul lui plata instalatorilor.

Pe Linde refuzul băieților o necăjea. Ochii ei ca mura se încetșară. Puse bancnota lângă lighean, dar vîntul o suflă jos. Fata o ridică și o depuse din nou pe scaunel :

— Asta-i jîgnire curată...

— N-o lua așa — căută s-o împace Schraube.

— Ori primiți banii, ori...

Biata Linde, mai să-i dea lacrimile ! Și Kristian ăsta, care nu mai ieșea din muțenia lui ! Stătea deoparte, întunecat, maturizat. Linde dădu să plece.

— Măi, a naibii... ! capitulă Schraube cu oarecare silă în glas, vîrînd bancnota în buzunarul de la spate al salopetei. O iau eu în păstrare... Numai de dragul tău, înțelegi ? Dar nu ne atingem de ea ! Clar ?

Pe urmă, Linde îi informă că organele superioare încă nu luaseră nici o decizie în legătură cu palma încasată de Schraube. Totuși, Lenz se grăbea să termine clădirea cea nouă, ca să i-o poată da în primire succesorului în cazul că s-ar hotărî transferarea lui din Wolfsruh. Chiar în acel moment tatăl Lindei, împreună cu primarul Schnarr și cu alți cîțiva oameni, se căzneau să urce suportul la etaj. Au mai înceroat în două rînduri, dar fără succes.

Schraube tresări de sub cască :

— Să mergem ! Poate le trebuie un specialist... Poate nu funcționează bine scripetele... Domnul Lenz, cu inima lui, înțelegi... Dacă nu-l ajută puterile și scapă suportul din mînă, și... Dacă-i cade drept pe degetul cel gros de la picior... ! Parcă tatăl lui Kristian n-a pățit-o... ?!

O luară deci repede spre școală. Dar pe drum mai întîrziară puțin din cauza lui Schraube, care uitase să-și lepede casca de motocrosist. Jampoll era mulțumit că i se oferea un nou oîmp de activitate, un nou țel, căci nu-l trăgea de loc inima să meargă acasă. Tăcerea grea, de mormînt, ce se înstăpînise în casa lui Kalmus îl apăsa dureros. Bunica îi propusese, ce-i drept, ca pînă la înmormîntare să doarmă la familia Helmchen. Dar el refuzase această soluție. I se părea neomenos și laș s-o părăsească tocmai acum pe biata bunica, s-o lase numai cu jalea ei, cu mortul întins în casă, cu motanul ce se foia mereu prin pod și cu Cezar lătosul care nu pricepea nimic din cîte se întîmplaseră.

Drept la marginea satului se întâlnește cu Spinne Schnarr. Nu mai purta costum și echipament de semipartizan. Era înarmat numai cu cele două carnete de însemnări. Îi salută scurt, făcând pe distratul, pe indiferentul. De fapt, însă, dăduse tîrcoale peste tot ca să-i găsească pe băieți și aștepta cu voluptate clipa cînd vor sări asupra lui cu întrebările. Dar ceilalți tăceau. Văzînd una ca asta, Spinne scoase din buzunar binoclul cel chior și-l restituî lui Kristian.

— Nu mai am nevoie de el. Operația s-a încheiat.

— L-au prins ? se interesează Jampoll.

Puștiul făcu semn că nu. Toată ziua de ieri alergase degeaba. Dăduse, ce-i drept, de sectorist, însă prea tîrziu. Pînă să se pună în mișcare telefonul și telegraful, mașina suspectă trecuse frontiera... Asta era tot. Spinne vorbi cu gravitate, dar fără să apese pe basul lui oficial și caraghios. Lăsă totuși să se înțeleagă cum că ciudatele dispariții și reveniri ale celui Kombi ar fi — după părerea lui — legate de construcția noii fabrici de la Glindenow. Cum s-ar zice, un fel de spionaj atomic... Satisfăcut, Spinne își ciocăni cu degetul arătător cele două carnete de însemnări :

— Am aici toate datele. La mare fix !

Era vorba, în fapt, de notele pe care le luase riscîndu-și capul în vîlmășagul de mașini din Glindenow. Opera sa personală ! Exclusiv a sa ! Acum, datorită lui, posturile de poliție sînt avertizate peste tot. Dacă mașina ar mai reveni, ar fi urmărită pas cu pas.

— „AUSTRIA“ — făcu misterios Spinne, apăsînd pe fiecare silabă.

Schraube se opri locului nedumerit :

— Ce-ai spus ?... Australia ?

— Austria, măi, adică pe nemțește Österreich.

— Păi, atunci de ce scrie sucit ?

— Asta-i așa, pe plan internațional ! Îl lămuri Spinne competent. Toate mașinile străine trebuie să poarte un anume semn. Și motocicletele... Apropo, ce-ți mai face gloaba ? Nu zice nici pîs, ai ?

Schraube o luă repede din loc cu Spinne topăind în jurul lui ca iedul în jurul caprei. Ceilalți veneau în urmă. Kristian pășea tăcut, rezervat, ca și cînd n-ar fi făcut parte din grupul lor. Linde îl studia mereu cu coada ochiului. Atitudinea lui o intriga. Ciudată, inexplicabilă !

Merseră așa în pas grăbit pînă la stația de autobuze. Trecură și de magazinul alimentar. Între timp Spinne nu mai conținea cu întrebările lui plicticoase privind ZUNDAPP-ul. Schraube mări și mai mult pasul. Ca să-l dea gata pe Spinne, fornăi :

— Funcționează prima-nții, înțelegi... ? Doar viteza mai trebuie, ca să zic așa, strunită... Fuge prea repede și se înfierbîntă...

Puștiul nu-l crezu pînă nu află și de existența căștii înstelate cu inscripția CHAMPION. Atunci holbă ochii mirați și, bucuros nevoie-mare, se rugă de Schraube :

— Mă iei și pe mine o dată ? Mă iei... ?

— S-ar putea s-o aranjăm și pe asta... Dar abia după ce ne lămurim din toate punctele de vedere, înțelegi... ?

Deși strînsul recoltei era în toi, în curtea școlii domnea o activitate intensă. Nicicînd nu se adunaseră atîția voluntari pe șantier. Impresionanta pledoarie rostită de Schraube în fața adunării, pe cînd Hebestreit cîrciumarul îl pîndea furios de după un paravan, dăduse roade bogate. Acum lucrau pe șantier și rotarul Wagenseil, și brutarul Bieber, și întregul corp de pompieri. Nici nu mai era nevoie ca Lenz să facă vreun efort fizic.

Domnul Kutulla, cu chelia-i lucie, stătea în stînga, lîngă ferestrele spălătoriei, lăudînd cu entuziasm faianța vernil și țevăria de nichel proaspăt montată. Cu cele trei degete de la mîna dreaptă arăta discret spre învățător, al cărui zel și spirit de sacrificiu se aflau de fapt la temelia acestei frumoase realizări. De cîte ori surprindea gestul lui Kutulla, domnul Lenz întorcea capul, jenat.

Speranța lui Schraube de a-și demonstra și cu acest prilej cunoștințele tehnice nu se mai realizează, căci suportul urca din ce în ce mai sus și fără mari greutate, atingînd de pe-acum o înălțime apreciabilă. Curînd avea să se strecoare prin deschizătura păstrată anume în acoperiș. Acolo oamenii așteptau să-l ia în primire. Unul, mai priceput, luase asupra-și conducerea operației. Sus, pe un reazem solid de birne și susținut de un furcoi lung, acționa scripetele. Alături se afla o scară înaltă, proptită zdravăn de primarul Schnarr.

Omul care supraveghea lucrările de montaj se cocoțase tocmai hăt, pe creasta acoperișului. Stătea nițel pieziș, dar

fără teamă, ca un trapezist dedat cu înălțimea și care nu simte nevoia decât de un sprijin neînsemnat ca să-și păstreze echilibrul. Și omul acesta era Dossow cel șchiop.

Kristian rămase cu ochii țintă în sus. Abia își stăpînea lacrimile. Nici nu simțea că binoclul, atîrnat de o curea lungă, i se scufundase într-un butoi cu var. Cuta de la rădăcina nasului dispăru subit și un zîmbet larg se așternu pe obrazu-i palid.

Zbîrniitul metalic al scripetelui încetă. Oamenii apucară suportul și-l traseră încet-încet, potrivindu-l în gaura din acoperiș. Mulțumit, primarul Schnarr își lovi palma de scară. Sprîncenele stufoase îi jucau vioi.

— Ei, ați văzut? N-am spus eu?! tună dumnealui cu basul său profund.

Linde urmărea totul cu sufletul la gură. Schraube, flancat de Jampoll și Kristian, pufnea mereu de emoție. Desfăcîndu-și larg brațele, o scutură de umeri pe fata lui Lenz și rosti profetic :

— Odată, cînd vom fi plecați de aici... adică în producție sau așa ceva... și cînd vom veni în vizită, înțelegi... și ne vom uita la veriga asta principală... atunci le vom spune celor adunați în jurul nostru : aici am pus și noi mîna, înțelegi ?

— Ehei, ce vremuri, ce vremuri... ! adăugă Spinne filozofic.

În acea clipă Kristian făcu stînga-mprejur și se depărtă cu pași mari. Schraube după el. Îl ajunse din urmă și stătură de vorbă amîndoi. Kristian făcu un gest categoric de refuz. Totuși Schraube vîrî mîna în buzunar și-i întinse bancnota. Mai-mai să se lase cu ceartă. În sfîrșit, Kristian luă banii și porni drept spre cîrciumă. Hebestreit, care pîndise tot timpul de după perdele, dispăru pe loc. Schraube rămase la jumătatea drumului așteptîndu-i și pe ceilalți. Fornăi îngrijorat :

— Nu vrea să intrăm și noi ! I-am promis că stăm afară. Cică se descurcă el singur ! Noroc că a primit barem pițula... Numai să nu iasă cu scandal ! Geamurile, înțelegi...

Linde era gata să izbucnească în plîns. Presimțea o încăierare cumplită, inevitabilă. Voi să fugă după Kristian. Schraube însă o reținu, deși teama îl încerca la fel de tare. Spinne oftă :

— Acuși se lasă iar cu țândări !...

Îngrijorați, o luară tiptil prin grădina părăginită a lui Hebestreit, pe lângă piticul scâlîmb și fără nas. Se îngrămădiră sub fereastră. Ca să poată vedea înăuntru, se înălțară pe vârful picioarelor și-și puseră mîinile streășină la ochi.

Scena plutea în penumbră : o masă de biliard acoperită cu pluș, apoi tejgheaua cu instalație pentru bere și, în fund, la perete, sticlele rînduite ca de paradă. Totul ca într-un film mut. Scrutînd interiorul, copiii îl descoperiră pe Hebestreit, care sta în dosul tejghelei și spăla paharele într-un lighean cu dexteritatea omului care toată viața nu a făcut altă treabă. Îl zăriră și pe Kristian. Tocmai se apropiase de tejghea. Salutînd politicos și adresînd cîrciumarului cîteva cuvinte, îi oferî solemn cele zece mărci. Hebestreit însă nu-i răspunse nimic. Se uita nedumerit cînd la băiat, cînd la bani, cînd spre ușă. Se așteptase probabil să mai între cineva. În cele din urmă, ridică furios mîna în care ținea peria de clătît pahare, dar, simțind că i se scurge apa prin mînecele suflecate, o lăsă repede în jos.

Cei de la fereastră așteptau explozia. Trăiau un moment hotărîtor. Dar Hebestreit nici nu răcni ca leul întăritat, nici nu-l lovi pe Kristian cu peria, ci pur și simplu căscă ochii mari cînd acesta, ridicînd ușor din umeri, vîrî bancnota sub scrumiera de pe tejghea și se îndreptă calm spre ieșire.

Cîrciumarul rămase peste măsură de uimit. Nu înțelegea pesemne cum se poate ca, nesilit de nimeni și fără nici o teamă, cineva să vină înaintea lui și să-și recunoască deschis greșeala.

TINDA

Satul pitit lângă pădure părea de departe o jucărie pentru copii. Cerul atârna greu. Vîntul bătea dinspre apus. Deși nu trecuse mult peste ora trei, totuși ai fi zis că e aproape seară. Văzduhul era tulbure și răcoros. Soarele se pitise după norii plumburii. Doar într-un colț mai licărea stînger ca un opaiț cu flacără piezișă, învăluind plopii înalți de pe colina cimitirului și pălînd treptat. Întreg peisajul dădea impresia de grav și solemn. Poate că, în ce-l privește pe Jampoll, aceasta se datora și faptului că — acum ca și în ajunul înmormîntării lui Kalmus, care tocmai se încheiase — își simțea sufletul apăsător de neliniști și nedumeriri. Contribuia poate și costumele lui de gală, care-l strîngea și-l tăia la subsuori.

Jampoll stătea cu Kristian lângă vechiul portal de fier din care nu mai rămăsese decît un singur canat cu ornamente forjate, abia ținîndu-se în țîțîni din cauza zidului șubred. Priveau tăcuți mulțimea îndoliată care, ieșind dintre morminte în aleea centrală, se scurgea încet, cu pași mîhnîți, către hotarul comunei. În frunte mergea primarul Schnarr și un pastor venerabil, cu părul coliliu, care o însoțeau pe bunica. Apoi veneau ceilalți săteni: tatăl lui Schraube, în cizme cu carîmbi lucioși ca oglinda, Karl Dossow — tatăl lui Kristian, rotarul Wagenseil, purtînd un pardesiu demodat, cu guler de catifea, pe urmă domnul Lenz cu Linde, domnul Kutulla, cu mîinile încă împreunate de atîta evlavie, în sfîrșit, Bieber, brutarul cel scund, și Hebestreit cîrciumarul.

Printre cei prezenți erau și destule fețe necunoscute lui Jampoll. Membri ai cooperativei pescărești din Glindenow

care, pe timpuri, învățaseră meserie de la Kalmus, ca și pensionari de prin alte sate, care îl știau din copilărie și veniseră să-i aducă ultimul salut. Cam la coada tuturor păseau sectoristul, cu chipiul sub braț, și Hilde Posedin, cu batîc negru înnodat la gît ca de obicei, dar mai puțin cochet. Trecînd în dreptul celor doi băieți, „dădaca vițelor“ îi aruncă lui Jampoll o privire de îmbărbătare.

Dincolo de cimitir, bărbații își puseră pălăriile pe cap. Bătea un vînt rece. Poalele mantalelor fluturau. Convoiul negru cîrmi spre cărarea nisipoasă, tîrîndu-se încet, agale, ca și cu un ceas în urmă, cînd venise la cimitir însoțind dricul simplu, fără podoabe și tras de doi cai bălțați, în care — proptit între două speteze mari — odihnea sicriul de culoarea castanei. Doar că acum clopotele tăceau, iar mulțimea se mișca mai liber, mai puțin solemn. Se înfiri-pau chiar și unele discuții pe un ton reținut. Totul se re-însuflețea.

De altfel, urma să aibă loc un praznic modest. Casa fiind prea strîmtă, bunica alesese așa-zisul salon al lui Hebestreit. Doamna Helmchen se străduise ca lucrurile să fie bine puse la punct. Era vorba de o datină din străbuni la care bunica n-ar fi renunțat nici în ruptul capului, deși în acele clipe numai de ospaț nu-i ardea.

Așadar, convoiul se depărta și se risipea. Caii, trăgînd după ei dricul gol, își legănav alene capetele. Iar sus, în cimitir, tăcerea se înstăpînea din nou peste grilajele cu iederă, peste inscripțiile săpate în piatră, peste crucile de metal ruginite, peste vasele mici cu margarete mijind ici-colo pe cîte un mormînt. De sub jerbele de flori multicolore, încă proaspete, mormîntul lui Kalmus părea străin printre cele vechi. Singurătate, liniște, părăsire! Numai frunza plopilor foșnea.

— Nu te duci cu ei? întrebă Kristian privind nesigur în urma convoiului.

— Ce să caut acolo? făcu Jampoll. Discută numai despre trecut... Cînd s-a îmbolnăvit cutare, cînd l-au îngropat pe cutare... Tot oameni de care habar n-am. Se îndrugă verzi și uscate. Am mai fost eu cîndva la un praznic din astea...

Pînă mai adineauri Jampoll își stăpînise cu greu lacrimile. Acum căuta să pară indiferent. Înălță din umeri.

Simți din nou strînsoarea hainei și-și duse mîinile la sub-suori.

— Scoate-o dracului, dacă te strînge ! îl îndemnă Kristian, ajutîndu-l totodată să-și lepede haina prea strîmtă. Merseră așa o bucată pînă ce Kristian se opri :

— Eu mă duc la grajd să-i dau o mîină de ajutor tatii. Dacă vrei, trec pe la tine mai tîrziu. Poate se arată și Schraube. Mă întreb ce s-o fi întîmplat... Trebuia să vină și el încoace...

— Mie mi-a spus că vine la fix.

— Numai să nu fi pățit ceva cu ZUNDAPP-ul lui...

— Cîtă vreme nu-i merge motorul, n-are ce să pățească.

— Aflăm noi... Ei, pe curînd !

Kristian porni fuga după tatăl său. Dossow se despărțise de ceilalți. Renunțase la praznic. Trebuia să dea demîncare la vite. De cînd își vedea de treabă, Kristian se arăta foarte atent cu el. Ca să scurteze drumul, o luă repede peste imaș, în timp ce Jampoll — cu haina pe umăr, cu capul plecat — se îndreptă spre casă. Vîntul îi umfla cămașa la piept. Era plăcut, era răcoare, și Jampoll încetini pașii ca să-și mai prelungească aceste clipe, deoarece, în drum spre cimitir, împovărat cu o coroană mare de dalii, băiatul nădușise vîrtos. Suferise de cald și în timpul slujbei, stînd înaintea celorlalți, alături de bunică-sa, pe cînd pastorul în odăjdii bogate și plastron alb, își depăna predica pomenind parcă și un anume soi de stafide : negre, mărunte și dulci. De fapt, slujitorul Domnului citase din epistolele sfîntului Pavel adresate corintienilor. Cu capul descoperit, cu părul coliliu zbuciumat de vînt, pastorul cuvîntase la mormîntul lui Kalmus despre destinul omului care se naște spre a muri și apoi reînvie spre viață veșnică. Pînă și semîntețe păcătoase — afirmase domnia-sa — vor încolți întru culesul cel mare și sublim. Fusesse o predică destul de confuză, din care Jampoll nu înțelegea mai nimic, exceptînd referirea la rude, la bunica, la părinții săi care, în acel moment, se aflau tocmai în Siberia. Dar ceea ce-i atrăsese atenția în chip deosebit era denumirea „corintieni“, aproape aidoma cu „corinte“ — adică stafidele acelea negre, mărunte și dulci pitite în miezul parfumat al cozonacilor.

Jampoll trecu niște șanțuri pentru scurgerea apei și ocoli tufele de mărăcini. Ierburile erau moi, mățăsoase și picurate cu flori de păpădie. O ciocîrlie cînta în văzduh. Părea un ghemotoc cu aripioare iuți care, în pofida vîntului, luau mereu înălțime... „tiri-ri... liri... triri... trilili... !“

La cîteva sute de metri mai încolo începeau lanurile. Secerișul era pe sfîrșite. Combinatele porneau în ultimul tur. Mai la dreapta, în fund, țacănea o mașină de tocat paie. Coșu-i înalt parcă amintea de un monstru antediluvian. Suvoiul de șisică țîșnea neînterupt. Paiele tocate se înălțaseră cît casa — un derdeluș galben și mobil.

Primarul Schnarr vorbise și el la înmormîntare. Scoșese în evidență munca și strădaniile lui Kalmus, viața lui cinstită, precum și faptul — poate prea puțin cunoscut — că o boală grea de inimă îi măcinase ultimii ani. „L-am condus astăzi pe ultimul său drum — încheiase primarul — dar cred că, în ciuda suferințelor și a grelei amărăciuni de care a avut parte, Kalmus s-a stins cu gîndul la cei rămași în urma lui, la nepotul său Jean-Paul, care va trăi timpuri fericite, într-o mare familie umană, ferită de grozăviile războiului“.

Lui Jampoll acest discurs îi plăcuse mai mult decît cel al pastorului. Primarul vorbise limpede, pe înțelesul tuturor, fără comparații bizare, fără expresii ciudate care să te ducă cu gîndul la stafidele de Corint.

După cuvîntul lui Schnarr toată lumea aruncase cîte un pumn de țărîină peste sicriu și astfel ceremonia luase sfîrșit.

Jampoll se opri lîngă miriște. Cîmpul părea pleșuv. Formația de combine tocmai se întorcea venind din ce în ce mai aproape, cu vîrtelnițele rotind ca niște tambure de loterie cînd se trage numărul cîștigător. Spicele, purtate de benzi rulante, erau tăiate rapid și zvîrlite în coșurile treierătoarelor.

Deodată lui Jampoll i se păru că-l zărește pe Schraube. Și nu greșea. Era, într-adevăr, Schraube. Ședea sus, la volanul primei combine. Pe aripa stîngă, în picioare, stătea combinerul cel blond, motocrosistul. Îl supraveghea pe tînărul său amic. Semeț ca un crai, Schraube nici nu lua în seamă faptul că, îmbrăcat în cămașă albă și cu cravată neagră la gît, întruchipa un combiner cît se poate de cara-

ghios. Își stăpînea colosul ca un căpitan de vas în largul mării. Conducea și radia de fericire.

Se trezi din extazul său abia cînd îl observă pe Jampoll. Combina se apropiase foarte mult. Surprins, Schraube strigă ceva, însă din cauza motorului nu se înțelegea nimic. Mai strigă o dată, ridicîndu-se în picioare lîngă volan. Atunci combinerul se aplecă și opri motorul, făcînd semn și tovarășilor săi să oprească. Altminteri ar fi ieșit din rînd.

— Ascultă, Jampoll, mă aflu în drum spre cimitir... Dar n-am mai ajuns... Cu toată bunăvoința, înțelegi? se scuză Schraube, fără să-și ascundă bucuria.

Nu mințea. Se vedea după îmbrăcăminte. De altfel, și mîinile îi erau neobișnuit de curate. Marea șansă de a se putea urca pe o combină se ivise probabil ca din senin.

Arătînd îngrijorat spre norii ce se întunecau a furtună, adăugă :

— Vine o ploaie, măi, măi ! Trebuie să-i dăm bătaie ! Grozav lucru să conduci o combină, înțelegi?...

— Se descurcă binișor — zîmbi combinerul. Dac-ar fi mai mare, l-am lua în brigadă la noi.

Schraube se îmbujoră de mîndrie, dar fornăi flegmatic, nepăsător :

— O întîmplare, înțelegi? Tocmai la ultimul tur ! Ultima ocazie să mă legăn și eu pe morișca asta... Tovarășii pleacă mîine în satul vecin. Hei, așteaptă-mă acasă, dacă poți. Cînd termin, trec pe la tine. Salut !

Nu se așeză bine la volan și parcă uită cu totul de prezența bunului său prieten. Combina porni o dată cu întreaga formație. Jampoll îi privi din urmă impresionat.

Răcoarea îl făcu să grăbească pasul peste miriști. După un șir de case și arbori recunoscu de departe noua clădire aparținînd școlii. Deschizătura de sus nu se mai vedea. Acoperișul fusese încheiat. Lenz avea de ce să se bucure.

Traversînd o fișie îngustă de pădure, Jampoll ieși în soseaua ce ducea spre gară. Doar vreo cincizeci de metri îl mai despărteau de castanii umbroși din fața casei lui Kalmus cînd, deodată, se opri în loc.

Pe marginea șanțului ședea ghemuit Hinrich al lui Wenzel cu cătelul cel negru lîngă el. Învelit în surtucul larg al primarului, părea și mai cocoșat. Cînd îl zări pe

Jampoll, întinse repede palma și-i arătă bucuros o bilă de sticlă groasă, un fel de jucărie pentru copii. Deși cerul era închis, totuși bila strălucea cu reflexe vii, colorate, de toată frumusețea.

— Vezi, are un foculeț înăuntru! rosti năîngul sfios. Un soare mic de aur. Oare cade afară dacă o sparg?

— Nu știu, dragă — murmură Jampoll stînjedit. S-ar putea... Însă eu n-aș sparge-o...

*

În casă era semiîntuneric. Oglinzile acoperite. Ușile deschise. Curentul sufla ca pe peronul gării. Doar ușa principală — pe unde Kalmus ieșise pentru ultima oară, culcat, cu picioarele înainte — fusese închisă în urma lui. În bucătărie ardea lampa de gaz cu flacără mică și tristă. De pe la amiază se lăsase o umbră neobișnuită peste tot. Dintr-un scrupul exagerat bunica nu aprinsese lumina electrică atîta timp cît mortul zăcuse în casă. O ușă scîrîi subțire, apoi amuți.

Pe culoarul pardosit cu dale de gresie aproape că nu vedeai de loc. Motanul Sebastian se foi de colo pînă colo mieunînd, strănută de două ori și dispăru. Bunicul susținuse cîndva că strănutul pisicii anunță ploaie. Părea că spusa lui se confirmă.

Jampoll stăruia mult asupra fostei odăi mortuare. Căpriorii de lemn pe care stătuse cosciugul se mai aflau la locul lor, ca și scaunele rînduite cu grijă, pe care șezuseră prietenii și rudele priveghind cu schimbul cîte o jumătate de ceas. În fund, pe o măsuță, odihneau cîteva lumînări și o icoană reprezentîndu-l pe Isus în clipa înălțării la cer. Fiul Domnului plutea printre nori trandafirii, urmărit de mulțimea prosternată jos, la picioarele lui. Jampoll bănuia că e vorba de învierea lui Isus, despre care vorbise și pastorul la cimitir. Dar de ce Mîntuitorul nu-i lua și pe ceilalți cu el? De ce zbura singur spre împărăția cerurilor? Așa, ca înfățișare, Dumnezeu-fiul arăta destul de drăguț cu veșmîntu-i fluturînd și cu pletele-i lungi de fată. Dar viguros nu prea. Probabil că nici nu avea vreo putere. Altminteri l-ar mai fi lăsat pe Kalmus să sufere atîția ani?! Doar bătrînul se ruga la el seară de seară!

Motanul apăru din nou în odaie și mieună lung. Era singurul glas în tăcerea asta bîntuită de vîntul morții. Jampoll chibzui să pună iar în funcțiune pendula cu vultur împărătesc, să-și schimbe hainele, să-i dea drumul lui Cezar care stătea închis în șopron și, pînă la sosirea lui Kristian și a lui Schraube, să mai spargă niște lemne și să ridice la loc stiva prăbușită.

Deschise deci ușa pendulei, care scîrțîi ușor. Trase apoi în sus lanțul de care atîrna una din cele două greutate. Resorturile hîrîiră. Cînd să apuce cealaltă greutate, micul valț de bronz se desprinsese și căzu cu zgomot în cutia pendulei. Jampoll băgă mîna înăuntru și-l găsi tocmai în sertărașul de jos. Dar în aceeași clipă auzi niște foi fișîind și inima i se făcu cît un purice — pînă ce, deodată, înțelese peste ce a dat.

Intră repede în bucătărie și înălță fitilul lămpii. Globul de sticlă se luminează și Jampoll scoase înfrigurat hîrțile îngălbenite, cam murdare, ascunse în sertăraș. Le netezi. În casă era liniște. Doar un soi de scîncit monoton : curentul mișca ușa pendulei.

Cu inima bătînd abraș, Jampoll începu să citească. Dar încă de la primele rînduri se împiedică. Scrisul bătrînesc și sucit al lui Kalmus nu se lăsa ușor descifrat. Pierdu șirul de cîteva ori. După ce se obișnuie cît de oît, cercetă grăbit pagină cu pagină. Povestea îi era în cea mai mare parte cunoscută : apariția celor doi bandiți îmbrăcați în mantale vărgate ; drumul pe întuneric spre Lacul Nuferilor ; momentele teribile de la Rîpa Huhurezului ; sfîrșitul lui Lieberich și miraculoasa salvare a lui Kalmus de către Gotthold cel mut. Jampoll întorcea grăbit filele. Acum, că misterul avea să i se dezvăluie în toată goliciunea lui, nu mai putea de nerăbdare. Dădu, în sfîrșit, de pasajul hotărîtor. Aici începea noutatea. Lectura deveni mai grea. Pesemne că, răscolit de gravele-i amintiri, Kalmus scăpase condeiul din mîna, căci foile erau pătate peste tot :

„La început mă bătea gîndul să dau pe față ticăloșia. Dar cînd bietul Gotthold s-a prăpădit, mi-a pierit curajul. Puteam fi luat drept asasinul lui. Cum să mă apăr ? Nimeni nu m-ar fi crezut că-l iubeam ca pe propriul meu copil. «Cei dreپti îndură suferințele», spune prorocul Isaiia. Și așa este. Pe mine Dumnezeu m-a osîndit să fiu umealta

unei mari nenorociri... Și nimeni nu bănuie măcar ce greu mi-am ispășit osînda, ce singur am fost în jalea mea și cum m-am căit de acea clipă de lăcomie care a făcut ca Gotthold să piară înecat ! Da, neputincios am stat atunci și am șovăit, temîndu-mă de blestemul cerului și trăgînd nădejde că noaptea cu întunericul ei va șterge toate urmele. Însă, vai, urmele nu s-au șters ! Omul rămîne totdeauna singur cu păcatele lui... Chiar dacă anii, scurgîndu-se, m-au mai liniștit oarecum, totuși gîndul că n-am dat ascultare îndemnului celui bun m-a chinuit toată viața. Doar omul de lîngă mine, sărmanul meu prieten fără grai, mă sfătuisese în felul lui ce să fac. Încă de acasă a vrut să mă oprească, să mă rețină. Presimțea bietul, presimțea...”

...Așadar în acea dimineață de iunie Kalmus și Gotthold pornesc cu barca, se strecoară printre nuferi și buruieniș. La apus cerul mai poartă vâl noptatic, albastru-închis, dar dincoace, la răsărit, se revarsă minunea zorilor, generoasă, multicoloră — de la verdele-palid și galbenul-sidefat pînă la roșul tînăr și transparent cum e carnea zmeurei. Culoarele urcă, se îmbină, închipuind superbe draperii de basm. Jos, pe apa cenușie, mai plutește ceața. În stufărișul de pe margini se trezesc lișițele piuind somnoros...

Barca înaintează tăind brazde albe, de spumă. Vîslește Kalmus, tot el, ca și în noaptea aceea grozavă, sub amenințarea bandiților. Gotthold șade în față, desculț, cu căciulița dată pe spate. Teama stăruie pe chipul lui. Clatină din cap. Presimte ceva rău. Dar Kalmus nu-l bagă în seamă. Vîslește aprig, încruntat. E hotărît să-și răzbune suferințele, să le-o ia înainte celor doi bandiți dac-ar fi să revină cumva în ascuns. Și în același timp e curios. Vrea să afle conținutul lăzii.

În sfîrșit, Dîmbul Bibanului. Malul a rămas undeva, în urma lor, scufundat în ceață. Dar lumina zorilor scoate în schimb alte imagini din umbră și nelămurire ; iată stejarul cel uscat, iată și pădurea de lîngă Wüste-Buchholz ! Atent, orientîndu-se după oopacii din zare, Kalmus cîrmește în semicerc, apoi mîna iar înainte și cotește spre stînga — doi metri, trei.

Acum Gotthold trebuie să coboare, să caute lada pe fundul apei. Șovăie însă, temător, deși aici apa nu i-ar ajunge decît la piept. Se împotrivește cu gestul, cu pri-

virea, pînă ce Kalmus îl repede nestăpînit. Atunci mutul cedează. Se dezbracă de haine, se scufundă de cîteva ori și, în cele din urmă, găsește lada și o saltă zdravăn în sus. Kalmus o preia. Barca se clatină lung sub noua ei povară.

Mai trece cîtva timp. Încuietorile cu resort se deschid greu.

Departe, în spatele pădurii, fluieră un tren matinal. Pescărușul moțat cîntă undeva, la Rîpa Huhurezului, o dată, de două ori, subțire, apăsător... Gotthold se îmbracă și se așază iar pe bancheta din față a bărcii. Se uită la Kalmus, trist, stăruiitor. Dîrdăie de frig. De după brîul de stuf soarele se înalță tîrziu peste Lacul Nuferilor.

În sfîrșit, capacul lăzii, prevăzut cu bandă de cauciuc, se desface gemînd și sare în lături împins de un resort. Și ochii amîndurora se umplu de uimire. Gotthold se chircеște în el. Kalmus stă ca năuc. În bătaia celor dintîi raze ale soarelui țîșnesc din ladă niște focuri fantastice într-un amestec orbitor.

Ce de nestemate ! Ce străluciri ! Diamante, rubine, smaralde, giuvaemuri de cele mai diferite forme, desene, linii, tulburătoare prin suplețea și gingășia lor ! Așa trebuie să fi arătat comorile Arabiei descrise în „O mie și una de nopți“, cînd le-a luminat lampa fermecată a lui Aladin.

„Să-mi fie oare hărăzite mie aceste minuni ? se întrebă Kalmus. Nu cumva sînt prada unei vrăji ce se va risipi ?“ ...Dar nu ! În minutul acela pescarul cade în mrejele grozavei avuții care nu-i aparține. Se lasă în voia ispitei. Crede chiar că, într-un asemenea caz, legea îi dă dreptul să stăpînească tezaurul găsit. Pădurile sînt pline de mașini părăsite, de baloturi cu haine și stofe scoase de prin magazii. Și apoi caii. Sumedenie de țărani s-au ales cu cai din cei mai buni, cum n-ar fi visat vreodată în viața lor !

Kalmus închise capacul la loc. Încuietorile pocniră sec. Pe chipul pescarului apărură o expresie stranie de hotărîre, de încredințare. Apoi totul se desfășură rapid. În zadar mai dădu Gotthold să oprească mersul nefast al lucrurilor. Soarele se ridica din ce în ce mai sus și pe Kalmus îl cuprinsese o grabă febrilă.

Cei doi vîslesc spre mal. Repede, oît mai repede. La un moment dat Kalmus oprește : vrea să scoată ceva din stufăriș. E vorba de un cablu și de un par scurt, rămase

acolo încă din timpul iernii și folosite la pescuitul sub gheață.

În dreptul stejarului cel uscat opresc din nou. Kalmus ascunde deocamdată lada în stufăriș. Apoi Gotthold trebuie să-l ajute la o muncă istovitoare. Scot amândoi barca din apă. Se opintesc, trag din răspuțeri și o tîrăsc pe malul plin de tufe și bălării. Le tremură mâinile de încordare. Desculți, picioarele li se afundă în băltoace și noroi. Metru cu metru strecoară barca printre arbuști, printre aninii cei negri, printre tufele de rosmarin. Încotro, Kalmus ? Încotro ? De după copacii umbroși se cascadează prin ceață Rîpa Huhurezului. Aici lumina pătrunde mai tîrziu. Pe fundul rîpei apa e grea, somnoroasă ca uleiul. Într-un ultim efort cei doi bărbați trag barca pînă pe muchia malului și-i fac vînt în apa neagră și stătută din adînc.

Gotthold nu prea înțelege care sînt intențiile pescarului. Se lămurește abia cînd Kalmus îl trage după el în stufăriș și, după ce scoate lada, încearcă s-o lege cu cablul cel subțire și dur.

Acesta rezistă, țeapăn. Greu să-l înnozi. Kalmus strînge cu toată puterea, dar ochiul rămîne prea larg. Ce să facă ? Îl lasă așa. La capătul cablului, care măsoară în total cîtiva metri, fixează parul de lemn. O să-i servească la nevoie ca să scoată lada din apă. Cu ajutorul unor prăjini cu cîrlig are s-o ridice în sus ca pe o geamandură scufundată pe jumătate.

Gotthold privește atent, înspăimîntat. Simte că în zorii acestei zile se petrec lucruri primejdioase. Spaima îl încearcă din ce în ce mai mult. Că va trebui să tăinuiască totul — asta încă n-ar fi lucrul cel mai grav. Dar îl îngrozește lăcomia scrisă pe chipul pescarului. Ar vrea să-l prevină, să-l abată de pe acest drum. Se apropie, însă Kalmus îl respinge încrîncenat, cu buzele strînse.

Lucrurile nu mai pot fi oprite. Fie și așa ! Coboară amândoi în adînc, pînă la barcă, vreo cincisprezece metri. Apoi... Apoi se întîmplă nenorocirea.

Kalmus dă să ridice lada peste marginea bărcii, dar cablul se agață de ceva. Ce-o fi ? Aha, belciugul pentru vîsle... Barca se clatină. Pescarul, împovărat peste măsură, n-are cum să înlătorească piedica. Gotthold îi sare în ajutor. Cu mișcări nesigure caută să elibereze cablul. Barca însă

o ia din loc și Kalmus, covârșit de greutate, scapă lada din mâini. Gotthold e prins ca într-un laț și tras la fund. În zadar se zbate Kalmus ca să apuce parul și să tragă de el ! Acesta se depărtează plutind pe sub apă, ca o umbră a pierzării. Abia de-l poate atinge cu vîsla întinsă. Și totul e prea tîrziu, chiar și urletul desperat al pescarului. Gotthold s-a înfrățit cu morții din rîpa aceea vegheată de legende și de duhul ascuns al veacurilor. Sus, creștetele animilor, se scaldă în flăcări aurii.

Pe urmă, Kalmus șade frînt, palid, descompus, în hățișul de pe mal și, ca un biet hăituit, se uită țintă printre ramuri. Șade așa toată ziua, tremurînd, scaldat într-o sudoare rece. Pe apă plutește căciula lui Gotthold. Kalmus o urmărește cu privirea lung, lung de tot. Știe că vina e a lui, întreagă, necruțătoare, dar îi trebuie un răgaz ca să-și dea seama de cele întîmplate. E zguduit, vorbește cu sine însuși, se chircește sub povara unei groaznice lucidități. Comoara ? Ce mai contează !...

Abia către seară Kalmus începe să gîndească la consecințe. Fuge într-un suflet acasă și, pe ascuns, scoate securea din șopron. Apoi se întoarce la rîpă ocolind drumurile umblate, ferindu-se de ochii oamenilor. Ajuns la barcă, o izbește cu securea, o zdrobește, o taie. Scufunde-se în golul negru de dedesubt, să nu mai rămînă urmă din ea ! Căciula lui Gotthold însă cum s-o ajungi, cum s-o prinzi ? Lunecă în larg de parc-ar vrea cu tot dinadinsul să însemne locul tragediei. O căciuliță veche de blană de vulpe, roșcată, găurită, ponosită.

*

„....Așa s-a pierdut pe vecie sărmanul Gotthold. Cercetări nu s-au făcut. În țară mai bîntuia foametea. Pretutindeni oamenii îi jeleau pe cei apropiați lor, căzuți în război. Dar soarta lui Gotthold pe cine să intereseze ? Mai întreba cîte unul de el și atît. Se credea că s-a prăpădit dintr-o neatenție a lui, că a căzut în rîpă și s-a înecat. Mai ales că nimeni nu știa ce se află acolo, pe fundul rîpei. Nimeni, afară de mine... Căciula au găsit-o mai tîrziu niște copii și mi-au adus-o mie drept amintire... ! Asta a fost... Iar acum, după atîția ani, s-a întors blestematul acela, Satana

cu glasul tărăgănat. După atîția ani ! Și mă amenință mereu, și colcăie într-însul șerpui lăcomiei. Nu știu ce să mă fac, nu știu...“.

Rîndurile următoare nu puteau fi citite : pete și zmîngălitură. Probabil că hîrtia se udase de lacrimi. Către sfîrșit, scrisul deveni din nou vizibil :

„Durerea mă sfîșie,
Sînt slab și mă-nfior
Tu, oarba mea trezie
Din seară pînă-n zori.
Mi-e perna udă toată
De lacrimi fierbinți,
Mă zbat de moarte, iată,
Și-n grele suferinți“.

Lui Jampoll i se făcuse gura iască. Ridică ochii de pe hîrțiile îngălbenite. Așadar, așa s-au petrecut lucrurile ! Ce simplu și ce groaznic în același timp !

Lampa fumega. Trebuia coborît fitilul. Vitraliile bufetului din bucătărie luceau din ce în ce mai stins. Ușita pendulei scîrțîia la cea mai slabă adiere.

Jampoll luă hîrțiile și se îndreptă spre dormitor. Deodată, auzi un zgomot în spatele lui.

Un fior rece îi trecu prin șira spinării. Se aștepta să răsunе din clipă în clipă glasul tărăgănat al străinului. De data aceasta n-o să se mulțumească numai cu vorbe. Cine știe ce gînd l-a adus !... De teamă, Jampoll nici nu îndrăzni să-și ridice ochii din dușumea. Se întoarse încet, învins. Privirea îi căzu mai întîi pe ghetetele celui alt. Nu, nu erau ale străinului !...

Omul din ușă purta papion cu picățele roșii și pălărie de pai. Ena domnul rotofei pe care Jampoll îl văzuse la Glindenow în tovărășia sectoristului.

— Nu te speria !

Bărbatul intra repede, se apropie de fereastra bucătăriei și, privind peste calupurile de săpun, cercetă atent grădina. Nu părea de loc vesel și degajat ca la Glindenow. Gesturile, ca și glasul, trădau încordare.

— Unde le-ai găsit ?

— În... pendulă — bîgui Jampoll strîngînd hîrtiile la piept.

Dinspre pădure se rostogoli un tunet lung.

— Ah, da, fireşte... în pendulă! rosti celălalt cu glas coborît şi privind cu coada ochiului spre grădină. Şi lada unde-i? Ai aflat?

— În rîpă — murmură Jampoll. În Rîpa Huhurezului...

— Păi, sigur... Era de presupus. Ți-ai întipărit totul în minte?

— Ce?

— Ceea ce ai citit în hîrtiile astea — lămuri bărbatul fixîndu-l atent.

Jampoll dădu din cap afirmativ. Deşi mulţumit că nu se găsea în faţa străinului cu cicatricea, totuşi emoţia nu-l părăsea. Domnul cu papion şovăi o clipă. Cumpănea probabil ce avea de făcut. Apoi se hotărî. Îl trase pe Jampoll în culoarul întunecos, îi luă hîrtiile şi le puse la loc în pendulă.

Băiatul nu mai înţelegea nimic. Dădu să închidă măcar uşiţa pendulei, dar celălalt îl opri. Părea foarte grăbit. Şovăind, Jampoll îl urmă şi sui scara către pod. Nu intrară în fosta odăiţă a lui Kalmus, ci se pitiră de ambele părţi ale intrării, în dosul unor vechituri. Praful, stîrnit, le umplu nările, laolaltă cu mirosul de mentă şi de mere uscate. Era şi aici întuneric.

Gemuleţul frontonului mija doar ca un ochi lăptos. Celălalt geam, de deasupra scării, îşi ivi contururile abia după un răstimp. Lui Jampoll i se păru că visează un vis încîlcit. Reveni însă la realitate, după ce, obişnuindu-se cu întunericul, văzu de partea cealaltă a intrării, printre damigenele de sticlă cu luciul şters, pălăria de pai a tovarăşului său nubicond.

— Să ştii că a fost aici şi a cotrobăit prin toate ungherele — vorbi acesta. Ne-am şi aşteptat să profite de înmormîntare, cînd nu e nimeni acasă... Pînă a veni tu, a umblat şi pe la prisacă. L-am urmărit de aici, din pod. Acuma s-ar putea să se întoarcă. Sînt chiar sigur că aşa va fi. N-are altă cale, căci jos, în prisacă, nu va găsi nimic. Pricepi?... Tu să stai aici liniştit. Nici pîs să nu scoţi! Mai ales cînd se apropie!...

Jampoll sta pitit după niște coșuri pentru rufe, care trosneau la cea mai mică atingere. Ar fi voit să-i ceară domnului cel trupez unele lămuriri, dar nu se mai putea. Prin acoperișul de stuf șuiera vîntul de dinaintea furtunii. Dinspre Lacul Nufierilor venea tunet repetat, înăbușit. Și printre zgomotele de afară se auzea din cînd în cînd ușița pendulei cu scîrțîitul ei monoton. De ce a lăsat-o deschisă ? Prea sărea în ochi !

Sebastian, motanul, urcă tiptil scara și se vîrî printre coșurile pentru rufe. Atingînd cu mustățile mîna lui Jampoll, strănută scurt — ceea ce, în împrejurările date, luă proporțiile unui zgomot infernal. Domnul cel rotofei nu scoase nici un cuvînt.

Deodată... un fel de foșnet !

Pași moi, furișați, călcau dalele, treceau prin încăperi. Se apropiau, se depărtau, nesiguri, dibuind. Și tălpile... Da, tălpile erau de cauciuc. Fără nici o îndoială.

Cu răsuflarea tăiată, Jampoll își aminti de urmele descoperite la mănăstire : două semilune turcești. Ușița pendulei scîrțîi lung.

Omul cu papion nu se mișca dindărătul damigenelor. Prin întunericul destul de dens Jampoll nu-i zărea decît pălăria. Ce urmărea în fond, ce planuri avea ? Enigmă ! Jampoll crezuse că se va repezi pe scară în jos și-l va prinde pe străin asupra faptului, făcînd chiar uz de armă la nevoie. Dar nimic ! În schimb pașii foșneau într-una, cînd mai grăbiți, cînd mai înceți. Din timp în timp intervenea cîte o pauză scurtă cînd străinul probabil că se oprea ca să tragă cu urechea. Deodată, ușița scîrțîi în alt fel și o mișcare neatență făcu să vibreze corzile pendulei. Un sunet amplu, tînguitor. Apoi un pocnet surd. De bună seamă că greutatea de la capătul lanțului se loviseră de cutia de lemn. Ușița se închise scîncind. Pașii se depărtară.

Se lăsase o liniște grea. Scîrțîitul nu se mai repetă. După un timp domnul cel rotofei își ivi făptura dintre damigene. Se strecură surprinzător de iute și abil prin labirintul de vechituri, pînă la fereastra podului, și privi afară.

Jampoll se ridică la rîndul lui. În cele din urmă, domnul cu papion reveni și anunță satisfăcut :

— A plecat !

Băiatul era extrem de mirat. De ce lasă dumnealui ca banditul s-o șteargă cu hîrțiile? De ce-i face jocul și-i îngăduie să sustragă singura mărturie a crimei săvîrșite acum douăzeci de ani? Amintindu-și de lacrimile lui Kalmus care se lățiseră peste scrisul său stîngaci, Jampoll întrebă cu amărăciune :

— Acum, străinul va fi, în sfîrșit, mulțumit, nu-i așa?

— Totul e în cea mai perfectă regulă.

Domnul cel grăsun zîmbi și-l bătu prietenește pe umăr. Apoi îl puse să repete cît mai exact cele auzite de la Kalmus. Asculta și aproba din cap, tăcut, de parc-ar fi știut toate amănuntele. După ce băiatul isprăvi, domnul cu papion vorbi îngîndurat :

— Bietul bunicu-tău ! A suferit și el, ca atîția alții, din pricina războiului. De aici i s-a tras nenorocirea... Un ceas de slăbiciune... și apoi o viață de zbucium amar.

Tăcură amîndoi un răstimp. După-amiaza se întuneca. Gemulețul de sus la fel. Vîntul bufnea sălbatic în acoperiș. La un moment dat Jampoll auzi scrișnetul ascuțit al moriștei de vînt. Pînă atunci nici nu-l luase în seamă. Toată atenția lui se concentrase asupra celor ce se petreceau jos, în tindă.

Drept încheiere, domnul cel rotofei îi ceru să păstreze cea mai desăvîrșită discreție, să nu sufle o vorbă nicăieri. Iar acum să mai stea cîteva minute în pod, căci dînsul vrea să plece singur, nevăzut de nimeni. Și domnul plecă. Dar pe cînd mai cobora scara, răsună de afară un glas puternic :

— Hei, Jampoll... ! Unde dracu' te-ai ascuns ?

Era Schraube.

Bărbatul se opri pe ultima treaptă. Jampoll nu-l vedea. Își imagina însă că omul, voind să iasă neobservat, se afla într-o dilemă : nici înainte, nici înapoi. Scara scîrțîi totuși după o scurtă pauză — ceea ce însemna că domnul cu papion găsisese nimerit să se refugieze în tindă și să aștepte acolo pînă se vor lămuri lucrurile.

— Jampoll... ! Jampoll... ! striga Schraube din ce în ce mai insistent. Apoi ușa de jos fu trîntită. Schraube intrase în bucătărie. Ieși, mă ! strigă el cu toată autoritatea. Ieși odată, și lasă-te de prostii, înțelegi ?

Jampoll era gata să răspundă, dar nu mai apucă, deoarece Schraube, orbecăind prin tindă, tocmai se izbise

de domnul cel rotofei. „Străinul din Wüste-Buchholz!“ îi fulgeră prin gând băiatului. Pesemne că și vreun gest al celui alt, prost interpretat, îl făcu să tragă această concluzie pripită.

— Stai! fornăi Schraube crunt. Acuma nu mai scapi! Unde-i Jampoll? Zi-i repede! Ce-ai făcut cu el? Umbli cu spionajul, hai?!

Și se porni o tăvăleală de-a mai mare dragul; icneli, scrișnete, bufnituri, trupuri lovindu-se de mobile, pumni răsunînd înfundat. Domnul cu papion îi tot striga ceva ca să lămurească situația, dar Schraube, dezlănțuit, nu voia să știe de nimic. Apoi se auzi o căzătură și un țipăt ascuțit.

Atunci Jampoll se repezi valvîrtej pe scară și aprinse lumina electrică. Jos, totul era vraște. Din cît se putea deduce, domnul cu papion scăpase de adversarul său printr-o figură de judo. Schraube zburase cît colo spre perete, izbind în drum ușa garderobului, de care spînzurau tot soiul de veșminte. Dar iată-l din nou în picioare, cu un pumn ridicat la bărbie și cu celălalt gata să obțină victoria prin cnocaut. Orbit de furie, nici nu știa că intrase cu piciorul în mîneca unui pardesiu și că purta pe el un maldăr întreg de haine. Surprins de lumină, se opri în ultimul moment, fixîndu-și uluit rivalul. Nasul i se învinețise. Cămașa albă îi atîrna afară din pantaloni. Cînd văzu cu cine are de-a face și înțelese confuzia, porni să fornăie amar:

— Păi... dacă stați așa... în întuneric, înțelegeți? Frumoasă poliție îmi sînteți, don' comisar!

De altfel, și domnul cel rotofei se resimțea de pe urma bătăliei. Papionul i se mutase hăt în stînga și juca mai puțin vesel ca de obicei.

— Lovești ca într-un burduf, băiete — protestă el.

Jampoll îl privi încurcat. Ridică de jos pălăria de pai făcută zob și încercă s-o îndrepte. În toiul luptei amîndoi adversarii călcaseră pe ea. „Și acum — prevăzu el — urmează o predică de mama-focului...“. Asemenea fapte sînt sancționate prin lege. Asta o știa din ziare. „Ultraj cu violență.... Exercițiul funcțiunii...“, ce mai!

Un fior îl cuprinse cînd constată că vulturul imperial, țopăind alandala, pocnește din toate încheieturile. Proababil

că, în timpul încăierării, cineva zdruncinase pendula și mecanismul se defectase.

— Nu s-ar zice că ești fricos — i se adresă domnul cel rotofei lui Schraube, măsurîndu-l oarecum supărat, dar și cu simpatie. (Papionul cu picățele roșii revenise la locul lui. Pălăria, însă, nu mai era de purtat.) Ei, gata cu circul ! Ne aflăm aici într-o casă îndoliată. Puneți totul în ordine, iar eu o șterg. Nu m-ați auzit, nu m-ați văzut ! Nici un cuvînt nimănui ! Și ca să nu-mi mai încurcați socotelile, băgați la cap că individul habar n-are de nimic, nu știe că-l urmărim și nici n-o să știe în viitor. În ochii lui, toată afacerea s-a rezolvat : el a pus mîna pe hîrtii, iar Jean-Paul își va ține gura ca să nu mai răscolească trecutul bunicului...

Jampoll se miră cît de sigur și firesc pronunța grăsunul numele lui mic. Parcă l-ar cunoaște de cînd lumea.

Deși grăbit, domnul cel rotofei trase cu urechea la zgomotele furtunii, apoi adăugă :

— Individul trebuie să se creadă în cea mai deplină siguranță. Tocmai de aceea l-am lăsat să ia hîrțiile. Va fi o probă în plus, de fapt singura probă concretă... Noi, cei de la poliție, nu vom apărea decît la un anumit moment. Iar voi să vă purtați de parcă nici usturoi n-ați mîncat, nici gura nu vă miroase : mergeți la pescuit, jucați fotbal, colectați fier vechi dacă vreți...

— Aș ! În ce privește fierul, ne-am săturat pînă peste cap !

— Mă rog. Important e ca individul să nu bănuiască nimic. Atunci va cădea singur în plasă și o să-i dibuim și pe complicii lui.

— Măgarii... ! fornăi Schraube cu dispreț. Au și echipament de scafandru !

— Păi, ce credeai ? ! Doar trebuie să scoată lada într-un fel !

Traversînd bucătăria, domnul cel rotofei se mai întoarse o dată spre Schraube și-l bătu pe umăr :

— Dar știu că te-ai bătut, nu glumă, pentru Jean-Paul ! Sînteți frați de cruce, sau numai așa... ?

Schraube rînji cu toată gura :

— Deh, dom'le comisar... Jampoll mi-a făcut un serviciu, înțelegeți ? O piesă care-mi trebuia...

— Va să zică o piesă, da, da... ! În definitiv, poți să-mi spui „domnule căpitan“. Dar asta mai pe urmă, după ce totul va fi trecut. „Comisar“ să nu-mi spui.

— Am înțeles, don' căpitan ! salută militărește Schraube.

Bărbatul zîmbi, își jucă anume papionul la gît și ieși. Băieții îl urmăriră prin geam. Omul străbătu atent curtea privind în jurul lui. Apoi își potrive pe cap pălăria de pai, deși turtită și bleagă.

— Are niște pumni clasa-ntîi ! anunță Schraube entuziast.

Din cauza nasului umflat, fornăia și mai tare.

Jampoll nu comentă cele petrecute. Sus, deasupra șopro-nului, vîntul mîna norii tiviți cu un galben lucios, incandescent, amintindu-i parcă de globulețul de sticlă al lui Hinrich și de reflexele lui. Cam la fel arătau lucrurile și în cazul străinului : îl vedeai clar, pe toate fețele, dar nu puteai să-l atingi cu nimic.

— Clasa-ntîi căpitanul, înțelegi ? insistă Schraube. Arată ca un casier molîu de la Asigurări, și cînd colo... ai văzut...?

Nu termină bine vorba și un trăsnet grozav se abătu peste sat, însoțit de o ploaie torențială.

NESIGURANȚĂ

Pierdute în stufăriș, broaștele orăcăiau trezind depăr-tările. Rareori zăreai câte una ca o matroană cu halat verde și picioare lungi. Concertul începuse parcă mai devreme ca oricînd. De îndată ce solistul, hîrîind gros, ataca nota următoare, o sută de alte voci se grăbeau să-i răspundă.

Încă nu amurgise. Malul lacului, cu vegetația lui înaltă tinzînd la cer, deborda de culoare. Fulgi uriași, destrămați, norii rătăceau pe bolta limpede de iulie. Apa — oglindă nemișcată — reflecta cu dulci irizări împărățiile de sus.

Kristian stătea lungit în barcă, alături de Jampoll, pe lada pentru pește. Cu bărbia rezemată în pumnii strînși, scruta gînditor depărtarea. Băieții pălăvrăgisera destul. Acum tăceau retrași în ei. Cînd, deodată, glasul lui Kris-tian frînse liniștea în chip cu totul neașteptat :

— Acolo a trebuit să moară mereu câte cineva...

Jampoll îi însoți privirea. Înaintea lor, departe, se înălța stejarul cel uscat, cioturos, mușcat de furtuni. Era singurul punct mohorît în peisajul saturat de lumină. Și copacul apărea cu atît mai dezolant, cînd, privindu-l de departe, știai în același timp că nu mai dă muguri, că pițigoii și cîneparii îi ocolesc trupul pustiit și că cel mult uliul se mai abate pe la el în căutare de șoareci. Totuși, stejarul nu era în fond decît un arbore bătrîn, lipsit de vlagă. Dincolo însă, în spatele lui și al aninilor, se afla Rîpa Huhurezului.

— ...Mereu a murit câte cineva — reluă Kristian îngîn-durat și cu ochii pe jumătate închiși. De ce oare ? La începutul începutului victima a fost o fată pe care contele Tutenberg cel hain o răpise de la un pescar tînăr, unul Pribislav. De desperare fata s-a aruncat în rîpă.. Deci s-a

sinucis ! Apoi Pribislav l-a omorît fără multă vorbă pe contele Tutenberg și i-a zvîrlit în rîpă leșul blestemat. Se zice că și azi stafia contelui mai rătăcește undeva, în adînc. Un ticălos ! În orice caz : omor din răzbunare !... Mai tîrziu, cîcă s-au petrecut alte grozăvii. Satul Buchholz, întins și bogat, se afla pe atunci chiar lîngă rîpă. A venit războiul de treizeci de ani și suedezii l-au prefăcut în scrum. De aici și supranumele Wüste, adică deșert. Din păcate, istoria nu mai spune nimic în această privință. Dar iată că, după trei secole, tot aici, la rîpă, e împușcat Lieberich, soldatul cel tînăr. Crimă de război. Clar și asta. Mă gîndesc însă la dimineața aceea de iunie... Cum o fi pierit Gotthold cel mut... ?

Kristian se întrerupse. Aruncă o privire spre Jampoll, apoi continuă :

— Probabil că a căzut de sus... Va să zică, un accident ! Patru nenorociri, fiecare din alt motiv... Însă toate s-au întîmplat în același loc. Dacă stăm și analizăm...

— Dacă stăm și analizăm... ! îl maimuțări supărat Schraube.

Sedea în capul bărcii, lîngă undița lui, și se bălăcea cu picioarele în apă.

Deși băieții astupaseră cu cîrpe spărtura făcută de străin și puseseră barca din nou în stare de plutire, totuși apa se infiltra mereu. Ceea ce nu-i îngrijora de loc. O baie de picioare nu strică. Barca sta iarăși în locul preferat, unde pescuiseră nu o dată, în preajma nufierilor și a insulițelor de stuf.

Kristian nu băgă în seamă supărarea lui Schraube. Își continuă deci raționamentul, cu degetul arătător lipit de nas și cu ochii țintă la stejarul ucis de furtuni :

— Să analizăm legătura dintre fapte... problema e dacă nu cumva funcționează aici o anumită lege. Judecînd logic, îți vine să te întrebi : a devenit oare rîpa un loc blestemat în urma nenorocirilor petrecute acolo, sau, invers, nenorocirile s-au ținut lanț pentru că locul era dintru început blestemat ?

— Hm, adică un fel de predestinare — murmură Jampoll puțin convins și întorcîndu-se cu fața spre Kristian.

— Tu ce crezi ?

— O fi un destin... Numai să nu fie și altceva...

Kristian se ridică în capul oaselor :

— Ei, vezi, aici se încurcă lucrurile. Cu superstiția nu ajungi departe. Orice nenorocire își are cauza ei. Ba e răzbunare, ba nu știu ce special... Că toate s-au întâmplat la rîpă ? Asta e ușor de înțeles. Unde să se întâmple cînd oamenii tocmai într-acolo s-au îndreptat ! Și Pribislav, și bandiții în mantale vărgate, și bunicul tău, și Gotthold cel mut... De ce s-au îndreptat spre rîpă ? Simplu ! Pentru că e locul cel mai ascuns și mai ferit. Asta-i cauza. Restul nu sînt decît scorneli de-ale bătrînilor. Rîpa însăși n-are nici o vină, căci dacă ar fi într-adevăr vorba de un blestem (aici Kristian își înalță brusc degetul arătător), ar însemna ca la prima ocazie să mai moară iarăși cineva la rîpă. Atunci s-ar dovedi chestia cu destinul...

Schraube lovea apa cu vîrfurile picioarelor.

— Ai să te scrîntești la cap cu „teuriile“ tale ! fornăi el mohorît. Mare scofală să tot despici firul în patru ! Cu ce ne-alegem, în fond ? Vax !

Enervat, se lovi cu palma peste ceafă : îl pișcau țînțarii. Apoi reluă :

— Ți se face lehamite, înțelegi ? Toată lumea șușotește... Mare grozăvie, mare... Cică ieri așa și pe dincolo, cică azi nu știu ce și mîine nu știu cum ! Și, de fapt, ce se-ntîmplă ? Nimic ! Numai noi stăm și răbdăm de ne intră picioarele în burtă. Tîmpiți, pe onoarea mea !... Mie mi s-au chircit și degetele... Parc-am fi la Berlin, la teatru, înțelegi : se bat aia cu spadele de le merg fulgii, în „Faust“, în „Hamlet“, în „Tabăra lui Wallenstein“, și pe urmă se strecoară jos, la bodegă, și dă-i cu păhărelul pînă-n zori. Dar spectatorii habar n-au de nimic. I-au luat în serios și au plîns, și s-au smiorcăit în scaunele lor, mai mare rușinea !

— Lasă că nu sînt toți actorii la fel — răspunse Kristian cu ciudă, căci izbucnirea lui Schraube îi făcuse o proastă impresie. Artiștii cei mari nu fac din astea. „Emeriții“, în nici un caz...

Jampoll îndesa cu piciorul cîrpele vîrîte în crăpătura din fundul bărcii. Nu știa dacă trebuie sau nu să apere prestigiul actorilor berlinezi. În cele din urmă interveni, adresîndu-se lui Schraube :

— Prea o iei simplu cu teatrul. Crezi că oricine poate să joace, ha-ha ! Află că pentru rolurile alea mari se fac repetiții peste repetiții. Apoi proba generală. O comedie din cele mai proaste se repetă uneori luni întregi, chiar mai mult decât o piesă bună. Nici nu-ți închipui cât suflet se cheltuiește în vînt.

— Suflet... ?! pufni Schraube. Doar am văzut cu ochii mei cum dau năvală la teighea. Nici măcar nu apucă să-și scoată mustățile. Am văzut eu într-un film. „Lumea de scînduri“ se chema. „Suuuflet“ ? Mereu vorbești de lucruri ce nu pot fi apucate cu mîna !

Schraube se lăsase cu greu convins să meargă la pescuit. Îi sărea țandăra din te-miri-ce. Combinerii cu minunatele lor mașini plecaseră din sat. Deci și proprietarul căștii CHAMPION, cu care se înțelesese atît de bine. În plus, doamna Helmchen îi trăsese o săpuneală de prim rang pentru cămașa lui albă ca zăpada, botită și agățată în cursul încăierării cu domnul cel rotofei. Pactul de *fair play* nu prevedea maltratarea veșmintelor de gală. Și pe lângă toate astea, Schraube se cam îndoia că profețiile căpitanului cu papion se vor adevăra. Uneori, situația i se părea chiar absurdă : iată-i după înmormîntare, umblînd ca niște conspiratori. O făceau pe naivii, pe inocenții, băteau min-ghea pe imășul satului (WOLFSRUH contra MADRID), umblau prin pădurea jilavă după ciuperci, se jucau de-a cosmonauții în fagul VOSTOK și scrutau prin binoclul cel chior desișul de la Wüste-Buchholz, sperînd și așteptînd cu zadarnică ardoare să se întîmple ceva. Jocul devenea obositor. Nici un fapt nou, nici un ins suspect. Doar cîte un lucrător forestier, cu joagărul la spinare sau cărînd vase cu rășină. Așa stăteau lucrurile.

Nici Jampoll nu era scutit de îndoieli. Planul căpitanului, care țintea să-l prindă pe străin asupra faptului, ca și pe complicități săi, putea să fie bun, nu-i vorbă, dar avea să se realizeze oare la țanc ? Ce te faci dacă străinul nici nu se gîndește să mai caute lada ? Dacă — intrînd la bănueli — a și distrus hîrțile bunicului ?! Atunci tot planul e în zadar !

Singur Kristian nu-și pierdea cumpătul. De fapt, inițiativa cu pescuitul fusese a lui. Asta pentru a-l îmbrobodi pe străin care, chiar dac-ar bănuia ceva, și-ar lua de-o

grijă văzînd pașnica îndeletnicire a băieților. Cînd stai și pîndești pește, n-ai cum să te ocupi și de alte lucruri.

Țîntarii își înteteau asaltul. Roiuri din ce în ce mai dese împresurau barca și bîzîitul lor subțire — cu tot vacarmul broaștelor — îți pătrundea în urechi sfredelitor. Pe Schraube îndeosebi îl sîcîia mai rău ca niciodată.

Băiatul se scotoci prin buzunare și scoase la iveală o țigară de foi furată de la tată-su. Dădu s-o aprindă. Dar bricheta țacănea în gol. Nici barem o scînteie nu mijeja în apărătoarea de metal găurit.

— Mai bine luai chibrituri — interveni Kristian ca să-l mai îmblînzească.

— De ce? Bricheta asta se aprinde și pe furtună! se grozăvi Schraube stîrnit.

Defecțiunea brichetei îi rănea grav orgoliul. Țacănea mereu.

— Pe malurile transatlantice — reluă el — toată lumea are asemenea brichete, pentru că acolo bate vîntul de nord-vest.

— Poate că și a ta s-ar trezi dacă ar bate un vînt mai tare — îl ironiză discret Kristian.

— Omule...! făcu Schraube jignit.

Dar tocmai atunci fitilul luă foc. Flacăra pîlpîi sfioasă. Pufăind cu toată puterea, Schraube se învălui într-o perdea de fum. Țîntarii se depărtară speriați.

Jampoll și Kristian nu voră să-l imite. Fumul îi îngrețoșa. O știau încă de data trecută. Schraube ridică din umeri și amuți. Părea fioros. Jampoll dădu să-l înveselească. Se prefăcu că trage în piept fumul și arboră un zîmbet transfigurat.

— Tiii! Abia cînd fumezi simți ce înseamnă plăcerea vieții!

Schraube scuipe o fărîmă de tutun. De fapt, nici lui nu-i plăcea țigara, dar nu voia să recunoască.

— Într-o zi o să vă apucați și voi de fumat.

Kristian își săltă pantalonii năvăși:

— Mai bine nu te-apuci. Că pînă la urmă faci cancer la plămîni. Dovedit științific!

— Poate tu, cu pieptul tău slăbănog!

Kristian tăcu.

— Ai cam luat-o razna, Schraube ! se îmbătoșă Jampoll.

Era și el slăbuț. În privința asta semăna cu Kristian.

Dar chiar în acea clipă observară că firul e întins de tot. Se auzea și un zbîrniit căruia pînă atunci nu-i acordaseră nici o atenție. Pluta alb-roșie dispăruse lîngă insulițele de stof. Mosorul se derulase pînă la jumătate. Firul de 60 zvîcnea mereu.

— Ia te uită... ! șopti Kristian emoționat.

Schraube nici nu se clinti. Deși mulineta se afla lîngă el, totuși rămase calm, nepăsător, ghemuit în capul bărcii. Un Buda blond ca paiul de secară și trăgînd din trabuc. Încăpățînat, Schraube o făcea pe indiferentul. Voia să arate că pescuitul îl lasă rece, că nu-i arde de așa ceva.

Între timp, firul se desfășurase și mai mult. Dacă se derula complet, peștele putea să se scufunde cu tot cu mulineta.

În cele din urmă Kristian se mută mai în față, hotărît să intervină el. Perlonul zbîrniia, întins la maximum. Nuiua se încovoiasă în chip periculos. Piedica pocnea într-una. Peștele trăgea din răsputeri, cu zvîcniri neașteptate și violene, obligîndu-l la un efort considerabil. Barca se clătina. Ca să nu-și piardă echilibrul, băiatul se propti cu genunchii în ladă. Schraube părea cu totul absent.

După vreo zece minute rezistența peștelui slăbi. Din ce în ce mai aproape se ivea din adînc spinarea lui neagră cu aripioare gălbui. În totul un amestec de negru, verde, galben și arămiu. Pluta ba se scufunda, ba sărea în sus.

Kristian sufla zgomotos, încordîndu-și peste măsură brațele cam subțirele.

În sfîrșit, puse mîna pe pradă. Peștele, neobișnuit de voinic se zbătea la picioarele lor împrôscînd apa adunată pe fundul bărcii. Pînă a se da bătut, într-o ultimă tentativă de salvare, își căutase refugiul printre niște plante agățătoare care, prinzîndu-se de firul undiței, trebuiau acum înlăturate. De altfel, și scoaterea cîrligului ceru un oarecare timp. Schraube nu se uita decît cu coada ochiului. Succesul acesta îl întărita și mai mult.

Kristian și Jampoll cercetară peștele, tăcuți, solemn, șovăind între bucurie și dezamăgire. Căci înaintea lor nu se afla de fapt regele fabulos al lacului, crapul măreț

purând coroană de nuferi stropită cu diamante și cu solzi de aur înveliți în blană de mușchi. Și nici măcar vreun pește mai aparte, care să merite a fi premiat și expus la muzeul zoologic sub falnică inscripție: „Cyprinus-aureus-Wolfsruh“. Era un crap ca toți crapii, gras, lucios, tremurând de frică. Branhiile îi zvîneau spasmodic în aerul străin și uscat. Botul se căsca trist ca într-un vaiet mut. E drept că spinarea-i neagră aducea oarecum cu o blană. Dar când Jampoll răzui cu briceagul câțiva solzi, nu dădu de nici un licăr auriu. Rege... Crap de aur... Ha-ha! Să te strici de rîs!

— Păi, dacă era ăla de aur, atunci broaștele ar fi tăcut — își aminti Kristian, arătînd cu degetul spre stufăriș. Așa spune legenda. Cum îl văd, cum amuțesc toate.

Într-adevăr, broaștele nu amuțiseră. Orăcăiau de zor. Jampoll privea cu milă botul peștelui, care se căsca într-una, chinuit.

— Prostul! O fi picat a doua oară în aceeași undiță!...

— Instinctul foamei, ce crezi! interveni cu vioiciune Kristian.

Emoția cea mare trecuse.

— L-a atras, pesemne, rîma cea grasă — întregi el. I-a dat de gust rîndul trecut. La Berlin, pe vremea regilor se afla în palatul Charlottenburg așa-zisul pod cu clopoței. Cînd sunai o dată, toți peștii cei barosani năvăleau după hrană. Erau foarte bine dresați. Asta o făcea și Pavlov în laboratorul său, cu cîinii. Reflex condiționat!

Plictisit nevoie-mare, Schraube fornăi ceva confuz.

— Și acum ce facem? întrebă Jampoll.

Kristian își plimbă stînjedit privirea de la crap la briceagul lui Jampoll și îndărăt. Apoi rosti:

— De fapt... eu nu mănînc pește.

— Nici eu nu mă omor după el.

— Atunci să hotărască Schraube. Doar s-a prins în undița lui.

— Vax! Nu mă interesează. Eu și așa o șterg.

Sperînd că Schraube se va răzgîndi, Kristian mai așteptă cîtva timp. Abia pe urmă apucă peștele de coadă și-l lăasă să alunece peste marginea bărcii. Surprins, peștele se răsuci sălbatic, plesnind apa și împrôșcînd. Parcă pocnea din bici.

În josul malului apăru din stufăriș un bîtlan sur. Cîrîi nemulțumit : „Krrraa... ih... ! Krrraa... ih !“

Schraube aruncă țigara în apă. Se sculă brusc și începu să desfacă barca din pripoane. Bombăni încruntat :

— Păi deh, vă credeți așa și pe dincolo... Dar ce-a rămas din „reflexele“ voastre ? Nici să pui pe o măsca, înțelegi ?

Să-i răspunzi ? Ce rost avea ? Schraube era întors pe dos. Jampoll se temea chiar să nu sară la bătaie.

După ce-și mai săltă pantalonii, Kristian adoptă un ton profesoral care, vrînd-nevrînd, suna îngîmfat :

— Satisfacția ce-ți oferă știința nu constă atît în faptul că te alegi cu ceva concret, cît în cunoașterea naturii lucrurilor.

— Mă doare-n dos... natura lucrurilor ! se oțărî Schraube, scoțînd din apă un pripon. Fierăria îi clămpănea în buzunar. N-ai decît să umbli după reflexe și cancere la plămîni — urmă el. Poftim ! Iar „natura lucrurilor“ poți s-o cauți și în grajd, printre vaci. Miroși toată viața bălegar și ascuți mugete.

Spre mirarea lui Jampoll, Kristian se juca foarte calm cu briceagul, fără să arate cel mai mic semn de enervare. Zîmbea chiar. Ochii lui se luminaseră din nou, stăpîniți de patima și mirajul cercetării.

— Și în grajd ai nevoie de știință — rosti el. Crezi că toată treaba e să dai demîncare vacilor și să le mulgi ? Există, de pildă, boli despre care medicii veterinari încă nu știu mai nimic. Ei, și te pomenești cu o epidemie. Asta-i mai rău ca toate. Trebuie dezinfectat și cel mai ascuns ungher al grajdului. „Bruceloză“, așa se cheamă o molimă din astea. Și atunci ? Nu-i nevoie să studiezi, să descoperi un procedeu mai simplu... ?

Schraube trebăluia tăcut. Băieții strînseră undițele și ciorpacul și se apucară de vîslit. S-ar fi zis că Schraube se mai potolise. De fapt însă replica lui Kristian îl stîrnea și mai mult. Jampoll interveni tocmai cînd mecanicul din el se pregătea de un răspuns usturător. Îl luă în focuri :

— Termină, mă, cu țîfna ! Ce te tot rățoiești ? Ți-a făcut careva vreun rău ? Sîntem noi vinovați că lucrurile cu banditul ăla nu merg ca pe unt ? Nu ne spargem și noi capul ? Îi dai într-una cu bîr și mîr... Dacă și asta-i

prietenie... ! Cum deschide Kristian gura, te și repezi la el ca un nebun. Nu pricepi ce spune și te simți călcat pe coadă. Uite, nu mai departe decât chestia cu cancerul pulmonar. E adevărat. Jumătate din colegii lui tăticu nu mai fumează. Se tem. Medicii din America au găsit în plămîinii cîtorva mii de bolnavi o grămadă de gudron strîns din fumatul țigărilor CHESTERFIELD-CASINO. Foarte grav. Și nu-i de mirare. Te-ai apuca tu să torni acid fenic în ZUNDAPP-ul tău... ?

Jampoll își mușcă buzele. Rostind ultimele cuvinte, înțelese brusc ce-l doare în fond pe Schraube și ce-l întunecă atît.

Iar acesta se muie dintr-o dată. Supus ca un copil cuminte, luă loc pe bancheta din capul bărcii. Mîinile îi atîrnau dezolate pe genunchi.

— Nu merge — fornăi el cu mare tristețe. Am încercat în fel și chip, în fiecare zi, înțelegi... ?

*

Spinne Schnarr o zbughi pe ușă afară de parc-ar fi fost proiectat de pe o trambulină. Ajuns în uliță, se împiedică și căzu. Mai să se dea peste cap. Intră ca o bilă de popice în grupul celor trei pescari-amatori care se apropiiau tăcuți. De atîta emoție nu reușea să lege un cuvînt. Se bătea doar cu palma peste buzunarul de la piept unde-și ținea carnetele. S-ar fi zis că-l apucase o criză de inimă.

— Ai putea să cîștigi parale la circ ! își reveni cel dintîi Kristian.

— Să-mi rupă oasele, nu alta ! gemu Jampoll frecîndu-și brațul drept.

Schraube nu-i acordă atenție. Era ocupat. Căuta să descurce undițele.

— Alarma ! Operația ! gîfîi Spinne, rotindu-și ochii în cap.

Părea că-și ieșise din minți. Totuși, entuziasmul lui fără margini se transmise și celorlalți. Încît îl urmară. Spinne venea, de fapt, din biroul primăriei. Și tocmai asupra acestui lucru stăruia el gesticulînd și aruncînd ocheade repezi către ferestrele de sus, de la etaj, care — cu toată vremea călduroasă — stăteau închise.

Cam la o sută de pași, în apropierea cârciumii, stăteau de vorbă Hilde Posedin și rotarul Wagenseil. În fața școlii domnul Lenz căra molozul cu roaba. S-ar fi zis că inima lui se mai înzdrăvenise. Din clădirea cea nouă se auzea hârșit de ferăstrău. Oamenii lucrau la amenajarea sălii de fizică. În dreptul magazinului alimentar, unde domnul Kutulla tocmai scotea din vitrină pâinea de secară punînd în loc niște pungi cu praf de curățat, băieții se despărțiră ca să se întîlnească din nou în spatele gheretei de la stația de autobuze. Aici se aflau la adăpost. Totuși Spinne Schnarr, pîndea mereu pe după colț să nu-i vadă cineva. Sus, în castani, un sturz negru și gras își îngîna cîntecul de seară.

— La noapte va fi lată, domnii mei... ! șopti Spinne grăbit. Sectoristul a primit un ordin-fulger prin telefon ! Am tras cu urechea din camera de alături. Știu totul precis. Tata și sectoristul...

Spinne trebui să-și tragă răsuflarea. Ceilalți îl fixau nedumeriți. Spinne ăsta parcă vorbește în dodii. Rareori băieții îl văzuseră atît de agitat. De aceea îl ascultau cu cea mai mare atenție. Singur Schraube stăruia în nepăsarea lui. Se căznea să scoată un cârlig agățat de salopetă.

— COMBI-ul a trecut din nou granița încoace ! AUSTRIA ! Deci ordin-fulger și alarmă peste tot... Punem mîna pe el și aflăm ce caută.

Spinne mai făcu o pauză ca să-și încheie știrea cu cît mai mult efect. Spuse :

— Eu mă duc și mă ascund. Trebuie să văd totul cu ochii mei. Cam pe la ora unșpe ! Măi, ce tevatură !

La început vestea îl electrizase pe Jampoll, dar pe urmă tensiunea scăzu. Schraube mormăi :

— Sperii gîștele cu caraghiosul ăla de COMBI !

— Caraghios, ai ? se indignă Spinne Schnarr. Crezi că poliția îl urmărește de pomană ? Și dacă e vorba de spionaj atomic ? ! Nu vă convine fiindcă e descoperirea mea...

Jampoll voi să plece, dar Kristian îl reținu. Părea nemulțumit de toată discuția asta.

— Măi Spinne, vorbește odată serios ! Doar n-ai să te duci la dracu-n praznic ca să vezi cum îl prinde pe COMBI al tău...

— Aș, la dracu-n praznic ! făcu Spinne superior. Îl prind la rîpă, asta-i !

Schraube ridică ochii și fornăi impresionat :

— Mii de bombe !

Orologiul din turla bisericii bătu de nouă ori. Ultimul autobuz dinspre Glindenow opri cu scrișnet lung de frînă. Stătu cît stătu și porni mai departe. Șoferul clătină supărat din cap : crezuse că băieții au de gînd să se urce în autobuz.

Jampoll era foarte tulburat. Cu ochii fixați pe cele două carnete ce se șteau din buzunarul lui Spinne, întrebă :

— Ai auzit, tu, vorbindu-se de rîpă... sus, în cancelarie ?

— Mie la sută ! întări Spinne ridicînd două degete în semn de jurămînt.

— Păi acolo nu-ți intră nici o mașină — se îndoi Kristian.

— Doamne iartă-mă, parc-ați fi bătuți în cap ! se înfierbîntă Spinne Schnarr. Are loc o întîlnire la rîpă. Limpede ? Se întîlnesc indivizii... Și mai vine unul... nu știu cine. Probabil că se adună toată banda... Ei, și ai noștri îi urmăresc pe ascuns... Să vină, să poștească ! Pădurea-i liniștită, păsările dorm... Ați înțeles tactica ? Și deodată, hop, puterea de stat !

Kristian ascultă atent, ținîndu-se de rădăcina nasului de parcă l-ar fi lovit cineva. Pe urmă vorbi grav :

— Așa e. Spinne are dreptate. Lucrurile se leagă logic... COMBI ăla vine să-l ia pe străin !

Lui Jampoll inima îi bătea năvalnic. Ce surpriză ! Oare nu le-o fi vînzînd brașoave Spinne Schnarr ? Totuși faptele se înlănțuiau încă de mult într-un anume fel : rîpa, lada, străinul, apoi complicele care îi procurase echipamentul de scafandru și care intenționa probabil să-l scoată din țară împreună cu prada lui... Doar că lanțul nu avea încă nici un nume. Și iată că apare acest COMBI...

Pînă și ora întîlnirii anunțată de Spinne Schnarr, deși stranie la prima impresie, putea să-și aibă temeiul ei. Cît îi trebuie unui automobil modern ca să parcurgă distanța de la granița bavareză pînă aici ? Asta se putea stabili destul de exact. Era deci ușor de socotit și răgazul ce mai rămînea pentru desfășurarea proiectatei întîlniri, ținînd

seama de faptul că, la un anumit termen, mașina aflată în tranzit trebuie să părăsească teritoriul R.D.G. și să treacă prin punctul de control în Berlinul occidental. Prin urmare și timpul îi presa pe bandiți.

Jampoll se luminează de satisfacție. Exclamă :

— Eu unul merg cu Spinne !

Se uitară din nou pe după colț. Hilde Posedin tocmai se despărțea în fața cârciumii de rotarul Wagenseil. Peste drum, la ieșirea din curtea școlii, doamna Lenz își striga soțul. Se vede că era ceva foarte important, căci învățătorul lăsa atât de repede roaba din mână, încât aceasta se răsturnă.

În acel moment se apropie cu viteză maximă un WARTBURG. Venea dinspre gară. Trecu vîjîind pe lîngă stația de autobuze și frînă scurt în fața primăriei, de unde tocmai ieșea sectoristul încingîndu-se din mers. Acesta urcă iute în mașina care demară imediat și-și continuă drumul. „Dădaca vițeilor“ îi făcu zadarnic semn cu mîna. Bucuria de pe chipul ei păli. Sectoristul nici n-o văzuse.

— Ei, vedeți ?! se împăună Spinne. S-au și pus în mișcare.

— Sfinte Sisoe... ! fornăi uimit Schraube. Ați observat cine era în mașină ?

Ceilalți nu băgaseră de seamă. Automobilul trecuse ca vîntul. Și nici în timpul scurt cît staționase în fața primăriei nu recunoscuseră pe nimeni. Era un WARTBURG cît se poate de obișnuit, cu număr particular din Glindenow.

Schraube se concentrează iar asupra cîrligului agățat de salopetă. Lămuri stînjedit :

— Atunci să vă spun eu. Căpitanul ăla gras cu muscă la gît ! El era !

— Care căpitan... ? Dar să lăsăm deocamdată — făcu nerăbdător Spinne. Trebuie să ajungem primii. Asta-i problema !

— S-ar putea să le stricăm socotelile — chibzui Kristian.

— Atunci n-ai decît să rămîi aici ! îl repezi Jampoll aproape cu dușmănie.

Nu voia să mai țină seama de nimic. Dorea cu orice preț să fie de față la prinderea străinului.

— Asemenea spectacol nu vezi în fiecare zi — încercă Spinne să-l convingă pe Kristian. Și apoi nu uita că organele de stat se bizuie pe ajutorul populației. Eu unul am prelucrat personal acest caz.

— Dar noi?! se înfurie Schraube. Fără cazul nostru, al tău ar fi rămas un vax. Măi băieți, știți ceva? Merg și eu!

Pînă la urmă cedă și Kristian. Se sfătuiră în mare grabă. Spinne ardea de avînt. De atîta zel și importanță, reveni la basul lui oficial. Hotărîră să-și pună toți haine de culoare închisă, să se înarmeze pentru orice eventualitate și să se strecoare din casă în așa fel încît nimeni să nu simtă nimic. Locul întîlnirii: groapa de nisip. Peste o jumătate de oră.

Cînd să se despartă, hop și Linde! Ochii ei negri ca mura străluceau de bucurie. Țopăi în jurul băieților, exultînd:

— Ce-mi dați dacă vă spun o noutate?! Ia ghiciți...! Tata rămîne la Wolfsruh! Chiar adineauri a fost chemat la telefon. Cum oamenii i-au acordat încredere, iar Schraube și-a recunoscut vina, totul s-a terminat cu o admonestare din partea consiliului școlar. În rest: rezolvat și uitat!

— Bravo, asta ne bucură! făcu Kristian.

Ceilalți aprobară bîguind ceva nelămurit. După care, Spinne o luă din loc făcîndu-le semn să-și țină gura. Linde nu înțelese ce se întîmplă. Constată doar că o veste atît de bună fusese primită cu un entuziasm destul de scăzut și că din nou se punea ceva la cale în spatele ei. Rosti deci supărată:

— Credeam c-o să veniți cu mine, să-l felicitați...

— Nu merge... oricît aș vrea. Nici de dragul tău, înțelegi? se scuza Schraube. Avem niște chestii de rezolvat. La noapte. Dar rămîne între noi!

Clipind mirată, fata se bîlbîi:

— La noa... noapte...? Păi nu mai avem nevoie de fier... Și mergeți cu toții? Atunci vin și eu...

Ultimele cuvinte fata le însoți cu o privire caldă adresată lui Kristian.

— Imposibil! hotărî Jampoll nerăbdător. Noaptea e rece și umedă. Stai acasă și fă-te că nu știi nimic!

— Ia te uită ! Te-ai apucat să-mi comanzi, măi, țîșni-
toare... ?!

— Las' că afli mîine totul — caută s-o astîmpere Kris-
tian. Pe cuvînt de onoare.

— Aș, cuvîntul vostru... ! făcu Linde pe un ton plî-
găreț.

Se despărțiră după ce Linde mai alergă o bucată alături
de Schraube. Acesta s-ar fi simțit în al șaptelea cer dacă
momentul n-ar fi fost cît se poate de nepotrivit pentru mo-
liciuni sentimentale.

În schimb, mierla neagră din castan nu-și făcea pro-
bleme de acest gen. Ea își îngîna suspinînd cîntecul de
seară.

ZÎNA ALBĂ A COPILĂRIEI

Băltoacele murdare și grămezile de gunoi răspîndite pe maidan rămaseră în urmă. Broaștele tăceau. Neamul croncănitoarelor dormita prin copaci, zgribulit în penajul lor. Numai liliicii, vîslind ușor din aripi, rătăceau prin văzduh ca niște umbre fantomatice. Satul se afla în dreapta. Casele și arborii se contopeau în noapte, închipuind niște pete negre, nedefinite. Doar turla bisericii se desena impunător și clar. Norii goneau scămoșați de vînt și lucind metalic în dreptul lunii. În schimb jos, în miriști și prin ierburile înrourate, pe unde înainta grupul celor patru băieți travestiți, nu se clintea nici o boare de vînt. Încă nu coborîse frigul, dar simțai în nări noaptea cu aerul ei proaspăt și pur.

Băieții mergeau repede, în șir indian, cu Schraube în frunte ca fiind cel mai rezistent. Urma Spinne Schnarr, apoi Kristian și în coadă Jampoll înarmat cu o manivelă de la teascul bunicii. Cu excepția lui Kristian, care nu dispunea decît de binoclul lui chior și de o lanternă, ceilalți erau toți înarmați. Schraube adusese un cric de oțel, din acelea ce servesc la schimbarea cauciucurilor, iar Spinne o țevă groasă de plumb, care parcă sporea mereu în greutate, obligîndu-l s-o mute dintr-o mînă într-alta. Puștiul devenise mai grav și mai tăcut de cînd firtații lui, într-o consfătuire ținută la groapa de nisip, îl puseseră la curent cu cazul Kalmus, ceea ce îl duse la concluzia că s-ar putea trezi în fața unor asasini. Pînă atunci Spinne Schnarr își imaginase că va asista la un fel de manevre cu caracter teoretic.

Abia dacă schimbau câte un cuvînt între ei. Hotărîseră să nu meargă drept la rîpă, ci să facă un ocol, evitînd orice întîlnire prematură cu bandiții sau cu forțele polițienești. Ajungînd la fața locului cam cu o oră înaintea marelui deznodămînt, ar fi avut posibilitatea să-și caute un ascunziș cît mai potrivit situației. Jampoll controla mereu timpul. Era singurul care, din prevedere, luase cu el un ceas. Prima haltă o făcură pe șoseaua ce urca dinspre Wolfsruh. Dincolo de șosea, la o azvîrlitură de băț, zăriră două puncte roșiatice. Abia dacă se mișcau, și lumina lor săracă părea să nu însoțească pe nimeni. Dar deodată băieții săriră în lături. O umbră se desluși treptat și o pisică hoinară, cu coada bleagă, dispăru în buruieni.

Băieții traversară șoseaua din cîteva salturi, așa cum văzuseră în filmele de război. Cei mai din față așteptară să se adune întregul grup, apoi își continuară cu toții marșul. Treceau printr-o porțiune a pădurii rărită de curînd. Buștenii cojiți zăceau de-a valma. Parcă erau ciolane uriașe, înălbite. În schimb, copacii nedoborîți se înălțau negri ca niște stîlpi de carbune. Un drum de care nisipos serpuia prin jocul bizar al umbrelor ce se pierdeau departe sub raza palidă a lunii, plutind ireale, tulburînd imaginația, desenînd năluci.

Spinne Schnarr tresări. Părea într-adevăr că-i întîmpină niște făpturi hidoase, fără ochi, fără obraji. Dar nu era nimeni. Doar cîteva căprioare speriate scoaseră niște strigăte răgușite pînă a o lua la sănătoasa.

Curînd, băieții își dădură seama că s-au rătăcit, fapt sesizat în primul rînd de Spinne. Se apropiaseră prea mult de Glindenow, constată el îngrozit. Ar trebui să se întoarcă și să caute un punct de reper. Băieții se cam fîstîciră. Planul lor prevedea un ocol care, după ce va fi atins autostrada, să coboare din nou la Lacul Nuferilor, însă pe partea de răsărit. Dacă nu ieșeau în autostradă, însemna că s-au rătăcit de-a binelea.

— Să fi avut o busolă ! șopti cu regret Jampoll.

Bîjbîiau nehotărîți în jurul lor și vorbeau numai în șoaptă. Deodată, Kristian descoperi ceva. Lumina lanternei căzuse pe un mușuroi de furnici. Închegat din pămînt, din ace de brad și alte mărunte uscături, mușuroiul părea lipsit de orice viață. Furnicile se retrăseseră pentru noapte cît

mai jos, în pămînt. Rămășițe de gîndaci morți, cruste lucind albăstrui mărturiseau truda și lupta necruțătoare ce se desfășurau aici în timpul zilei. Mușuroiul se rezema pe o parte de trunchiul unui pin.

— Vă spuneam eu că mușuroaiele sînt totdeauna apărute dinspre nord — vorbi bucuros Kristian. Deci asta-i direcția pe care trebuie să mergem !

— Vezi să nu începi iar cu savantlîcurile ! îl avertiză Schraube.

— Dacă n-o întindem la trap, întîrziem ! stăruia Jampoll nervos.

Kristian îndreptă lanterna în sus și luminează o clipă fețele celorlalți. Își apăreau cu toții bizari și străini : Kristian cu pălăria lui de pescar pleostită ; Spinne Schnarr cu șapca lui de automobilist ; Schraube pierdut parcă sub bascul tras pînă peste urechi și acoperindu-i părul luminos ; în sfîrșit, Jampoll în hanoracul lui cu gluga țuguiață. Arătau ca niște briganzi de operetă.

După puțin atinseră într-adevăr autostrada. Carul Mare spînzura oblic pe cer. Da, într-acolo era nordul. Autostrada semăna cu două panglici paralele, cenușii, aruncate peste terenul deluros. Vehiculele izolate, cu faruri gălbui, treceau în bîzîit monoton, apoi se pierdeau după un povîrniș, ca să apară din nou, departe, pînă ce nu li se mai zăreau decît luminițele dindărăt ca niște licurici suind alene panta.

Și iarăși veni pădurea cu liniștea ei. Nimic nu se auzea decît pașii tiptili ai băieților, foșnetul hainelor și furnăitul alert al lui Schraube. Stîlpzii de telegraf înșirați pe ambele părți ale șoselei sugerau o galerie sumbră și fără sfîrșit. Gîndul că numai peste cîteva ceasuri totul va scînteia în argintul zilei și se va umple de cîntecul păsărilor părea pur și simplu ireal.

Băieții dădură de un luminiș și se treziră apoi drept lîngă Lacul Nuferilor. Pădurea cucerise aici terenul umed, ocolind doar o fîșie de lățimea unui pas. Stuful de pe marginea lacului era mai sărac, mai rar decît pe malul apusean unde, străjuind vechiul loc de pescuit al lui Kalmus, stejarul cel uscat își înălța la cer brațele golașe. Un stăvilar șubred, din bulumaci, se ridica lîngă mal. Băieții se furișară pe-acolo. Va veni oare străinul pe apă cu barca, presupunînd că va veni într-un fel ?

Nu se putea distinge nimic. Doar din cînd în cînd apa se înfiora ușor, sărutată de lună. Dacă priveai foarte atent, puteai să observi uneori cum zvîcnește albicioasă burta vreunui țipar ieșit la vînătoare.

— Se mișcă cineva... dincolo, în tufiș... ! raportă cu voce subțiată Spinne Schnarr, care scruta prin binoclul lui Kristian întinderea către Wüste-Buchholz. Ba sînt mai mulți ! Parcă au și pistoale automate...

Ceilalți îi luară binoclul din mînă și se uitară pe rînd. Nu văzură nimic. Privirea se lovea de un întuneric opac. De altfel, și lentilele erau prea slabe ca să fi putut distinge ceva precis.

— Unde-i țeava ta de plumb ? șopti Schraube adresîndu-se lui Spinne Schnarr.

— Prea grea, omule. Am lăsat-o la autogară.

— Ce tont ! Leapădă arma și ne sperie cu stafii ! mîrîi Schraube supărat.

— Păi, am văzut cu ochii mei... dincolo... Exact ca niște pistoale auto... mate — se bîlbîi puștiul.

Nu lipsea mult ca propria lui pălăvrăgeală să-l bage în sperieți.

— La Chicago — adăugă el înfiorat — niște gangsteri au fost surprinși într-un magazin de pompe funebre. Și ce crezi ? Au rezistat patru zile cu pistoalele automate și... au omorît treizeci și cinci de polițiști... !

— Păi, noi nici nu sîntem atîția, înțelegeți ? făcu Schraube ironic. Să-ți spun eu ce s-a întîmplat : ai bătut alarma pînă ai făcut pe tine ! Sau umbli cu scorneli !

— Jur că-i adevărat ! izbucni Spinne Schnarr. Iar problema aia cu făcutul pe mine să n-o mai repeți, că...

— Dacă vă ciondăniți, putem să plecăm imediat acasă — le-o tăie în șoaptă Kristian, tîrîndu-se pe bulumacii stăvilarului. Te pomenești că ne-a și simțit careva. Poate vrea și Jampoll să se întoarcă...

Acesta se cam temea, ce-i drept. Frica e molipsitoare. Abia de-și stăpînea tremurul ce-l cuprinsese. Lupta din greu împotriva propriei sale descurajări.

— Nimeresc eu și singur la rîpă ! adăugă sever Kristian.

Scos din fire, Schraube agită prin aer cricul de oțel :

— Ne-am face de rușine pe toată viața ! Cum adică, să te apuci de așa ceva și pe urmă să dai bir cu fugiții... ?!

Kristian preluă deci conducerea. Schraube încheia plutonul. Își alesese anume acest rol ca să-l rețină pe Spinne Schnarr de la o eventuală tentativă de dezertare. Dar puștiul nici nu avea de gând să fugă. Cu dinții strînși, cu capul înfundat în șapca lui de automobilist, se căznea să țină pasul cu ceilalți.

Trecură printre mestecenii albi, printre pinii scunzi și deși. Cu cât se apropiau de rîpă, cu atât erau mai prevăzători. Se opreau la fiecare trei pași ciocnindu-se unul de altul. Trăgeau cu urechea. Nici aici nu se mișca nimic, nu se auzea nimic.

Kristian anunță în șoaptă :

— Cunosc eu un loc bun, ceva mai sus. Acolo e uscat. Haideți !

Se cățărară pe niște bușteni putrezi, coborîră tîrîș printre tufe de rosmarin care foșneau primejdios, apoi, cu mare atenție, se tupilară pe o prispă de mușchi verde, sub bolta ocrotitoare a unor copaci. Un miros specific amintind de portocale și terebentină stăruia în răcoarea calmă a nopții.

După un răstimp fiecare își găsi locșorul său comod. Apoi dură o vreme pînă-și deprinseră ochii cu bezna din rîpă. Jos, apa licărea moale, somnolentă, ca de catifea.

— Cît o fi ceasul ? întrebă din aripa stîngă Spinne Schnarr. Vorbea încet, stăpînit. Teamă îi mai trecuse.

Ridicînd mîna ca s-o ducă în dreptul ochilor, Jampoll se atinse de Kristian care ședea alături, liniștit. Cifrele verzi fosforescente de pe cadranul ceasornicului apăreau foarte clar. Mecanismul însă dormea.

— A stat !

Traseră din nou cu urechea. Din adîncul pădurii venea un zgomot de motoare, prea puternic pentru niște mașini mici. Tractoare să fie ? Băieții ascultară un timp nedumeriți.

În fine, Schraube dădu o explicație logică. Poliția nu se folosea de tractoare. Deci era vorba, probabil, de camioane grele pentru cărat bușteni.

Dezamăgit, Jampoll își pierdu iarăși din elan. Asta le lipsea ! Camioane, bușteni ! De cînd îi stătuse ceasul, parcă-l apăsa din ce în ce mai mult perspectiva unui eșec.

— Porcărie ! fornăi Schraube amărit.

Ședeau nemișcați în adăpostul lor. Încordarea din primele clipe mai slăbi. Motoarele duduiau într-una. Din când în când răzbăteau și alte zgomote, îndepărtate, ca niște talazuri ce s-ar izbi de un țărn invizibil.

Spinne Schnarr strănută blestemînd printre dinți apa rece care-i pătrunsese prin ciorapi. Nimeni nu-l somă să tacă. Nu mai avea nici un rost. Ce putea să se întîmple la urma urmei, cînd dincolo se încărcau buștenii ca în plină zi, cînd lucrătorilor cu joagăre și vase de rășină nici că le păsa de bandiți ? În orice caz, situația era de așa natură încît nu prea aveai ce să te aștepți la apariția unor criminali.

Jampoll se lungi pe o coastă. Simțea pe obraz răcoarea umedă a mușchiului și se gîndea că mai stătuse astfel pe o puzderie de frunze minuscule semănînd cu niște stelute verzi, pe cînd bietul Hinrich își depăna cîntecul său de jale. Cum sunau oare cuvintele ? „Zboară-un zvon de parte... și omor și moarte...” Cam așa.

Acum stelutele verzi nu se deslușeau. În schimb, sus, printre vîrfurile aninilor, licărea o stea adevărată. Ba nu, nu era stea, ci un punctuleț auriu, ce părea că se deplasează ușor prin văzduh. O navă spațială. Un alt VOSTOK, cu cosmonauți la bord, gonind prin singurătatea de gheață a înălțimilor pe care nici o pasăre nu le poate atinge în zbor ? Grozavă invenție ! Îmbracă șubrezenia omului în tărie și siguranță de oțel ; îl alimentează cu oxigen și căldură ; veghează cu ajutorul aparatelor electronice asupra sănătății lui și-i îngăduie să audă prin spațiul nesfîrșit cuvîntul semenilor. Acolo, sus, nici un ceas n-are voie să se oprească...

Pînă la urmă „nava cosmică” dispăru și gîndurile lui Jampoll reveniră pe pămînt. Acum nu se mai îndoia că toată acțiunea lor, pornită cu atîta elan, se întemeia pe o eroare. Desigur că Spinne Schnarr n-a înțeles bine și a încurcat lucrurile. De altfel, nici nu se putea ca sectoristul să fi discutat cu superiorii săi toate amănuntele, așa, deschis, la telefon...

Dar deodată Jampoll auzi parcă vocea sectoristului. Da, da, vocea lui ! Înceată, reținută... Ori era numai o părere, o iluzie a simțurilor ?

— Este mai încolo un loc potrivit, tovarășe căpitan. Ceva mai sus, uscat, fără pic de umezeală. Tocmai bun pentru noi.

Băieții încremeniră. Pașii se apropiară încet, prudent. Se opriră chiar în spatele lor. Tufa de rosmarin foșni. O cizmă atinse piciorul lui Jampoll. Apoi băiatul simți pe spinare apăsarea unor mâini. Cineva dădu să se așeze lângă el. Brusc, mâinile se retraseră și sectoristul șopti surprins :

— Aici zace un individ !

Se auzi piedica pistolului. Trecură din nou câteva clipe.

— Mort ? întrebă căpitanul.

— Stați, că nu-i nimic... Noi sîntem ! mieună din stînga Spinne Schnarr.

— Ia te uită, ștregarii ăștia blestemați ! făcu revoltat sectoristul, pipăind cu mâinile în jurul său. Patru la număr !

— Stăm liniștiți, o să vedeți — se rugă Kristian.

— Cum se poate una ca asta ? mormăi căpitanul surprins la rîndul lui. Apoi, scurt : Băieții să dispară imediat !

Nimeni nu se clinti. Camioanele bîzîiau mereu. Apucaseră, desigur, pe drumul betonat de lângă ruinele mănăstirii.

Căpitanul și sectoristul se sfătuiră în grabă, ghemuiți în spatele ascunzătorii. Acesta din urmă stăruie :

— A schimba dispozitivul e periculos, tovarășe căpitan... Pe de altă parte, dacă individul e pe drum înapoi, lucru de care nu mă îndoiesc, s-ar putea ca băieții să dea nas în nas cu el. Oricum, nu se știe pe unde va veni... Și ar însemna să-l punem în gardă... Apoi înșiși oamenii noștri ar putea să fie derutați. Noapte, ceață... și deodată se trezesc cu o gașcă de copii care defilează prin fața lor ! Ce fac ? Ordinul e să lase pe oricine vrea să intre, dar să împiedice totodată orice ieșire... Și afară de asta, gîndiți-vă de cît ajutor ne-au fost băieții. Fără ei poate că nici nu ne-am găsi la fața locului...

— Bine, bine, dar asta nu mai e joacă !

— Nici înainte n-a fost, tovarășe căpitan ! De fapt, copiii participă la o acțiune cît se poate de serioasă.

Căpitanul tăcu. Apoi sfîrși prin a ceda. Polițiștii se postară la stînga și la dreapta ascunzătorii, flancîndu-i pe băieți. Sectoristul îi sfătui să se adune grămadă, lipiți unul

de altul, ca să nu le fie frig. Evitînd să vorbească mai mult decît strictul necesar, polițiștii nu-i mai descusură cum de au ajuns aici. Dar era de așteptat ca interogatoriul să urmeze mai tîrziu. Scurt, sever, căpitanul le porunci să stea întinși la pămînt și să nu se ridice în nici un caz fără aprobarea lui specială. Apoi întrebă :

— E și boxerul printre voi ?

— Păi cum ! fornăi Schraube aproape jignit.

Căpitanul îl avertiză :

— Dacă aud vreun „pîs“, vă trimit pe toți în fața Tribunalului Suprem !

Nici nu suflară. Jampoll se nimerise între Kristian și sectorist. Se simțea în siguranță. Aproape ca acasă, la Berlin, cînd stătea întins pe divan în fața televizorului. Preț de o clipă uită chiar împrejurarea care-l adusese aici. Îl preocupau niște chestiuni cu totul banale. Oare căpitanul va fi purtînd și acum papionul lui cu picățele roșii ? Și ce-o fi făcut cu pălăria de pai ? Jampoll nu era în stare să-și lămurească aceste lucruri. Nu putea să-l vadă pe căpitan. Acesta se lungise tocmai în flancul stîng, lîngă Spinne Schnarr.

Pămîntul dedesubt, învelit cu mușchi, se răcorea din ce în ce mai tare. Jampoll simțea frigul mai ales la genunchi. Amintindu-și pocnetul scurt pe care îl produsese piedica pistolului, o bănuială sumbră se trezi în el : nu cumva se aflau chiar pe locul unde fusese împușcat tînărul Lieberich și unde Kalmus, în genunchi, își așteptase sfîrșitul, amenințat de criminalii cu mantale vărgate ?

Camioanele duruiau, însă mai slab, mai depărtat. Sau poate că auzul, obișnuindu-se între timp cu acele zgomote, înregistra mai ales liniștea din preajmă, cu așteptarea-i lungă și grea. Dar iată și un sunet nou : „huuh... hu... ! Huuh... hu !“ Striga un huhurez. La început mai stins, apoi mai tare, mai limpede și parcă a batjocură... „Huu... hu... hu-u-hu“.

Huhurezul se afla pe aproape. Striga în ciuda prezenței oamenilor, care nu se poate să-i fi scăpat. Ceea ce dovedea că trecuse destul timp ca să se familiarizeze cu situația. Dar cît anume ? Cîteva minute ? O jumătate de ceas ?

Motoarele se auzeau într-adevăr mai slab. Deci impresia că autocamioanele s-ar depărta nu-i înșelase. Iar hurezul sfredeli din nou văzduhul cu strigătul lui aspru, prevestitor.

O umbră! De fapt două umbre difuze amestecate! La buturugă, unde șezuse Hinrich...

Pași. Încălțăminte grea lipăind prin băltoace. Șoapte abia auzite, scurte, frînțe. Oprire. Clămpănit de unealtă metalică. Un obiect lovindu-se de buturugă și sunînd a gol. Probabil un geamantan.

Pe Jampoll îl dureau ochii de atîta încordare. Nu se zăreau decît niște siluete vagi și, din cînd în cînd, cenușiul confuz al fețelor. Iar mai jos, la pieptul unuia din indivizi, ceva ca un triunghi alb. Asta era tot.

Nori scămoși întunecau luna și așa destul de zgîrcită.

Deodată, Jampoll surprinse un glas cu totul nou. Basul brutal contrasta în chip ciudat cu vorbirea moale a germanilor din sud :

— Așa huruia și atunci, cînd șmecherii din Wehrmacht o luaseră la sănătoasa cu motorizatele lor... Hm, camioane grele... Ce-or fi căutînd prin pădure tocmai acum?

— Păi, asta ne convine! susținu străinul cu glasul lui tărăgănat. Se vede că vagoanele așteaptă în gară și trebuie încărcate în cursul nopții. N-ai nici o grijă, grăbește-te!

— Să n-am nici o grijă...? făcu celălalt indispus. Crezi că-mi face o deosebită plăcere să tot vin și să mă întorc fără rezultat?! De ce n-ai dibuit mai repede mociula asta, fir-ar a naibii?

În vocea străinului se strecură o undă de indignare și reproș :

— Tu n-ai fost silit să faci treaba ce-am făcut-o eu aici! Ți-ai petrecut anii la căldurică și confort și te-a găzduit Viena cu Praterul ei. Așa că mai bine taci, lua-te-ar dracu'! Cui să-i treacă prin gînd că lada se află tocmai aici, în rîpă?! Parcă tu ai fi bănuít?! Un ungher uitat de lume, învăluit în basme băbești. Țăranii spun că numai sufletele morților hălăduiesc prin aceste locuri.

— Aș, fleacuri! Morții nu mai fac nici un ban...

Discuția, purtată pe un ton iritat, luă astfel sfîrșit. Cele două umbre se despărțiră și se furișară apoi de ambele

părți ale rîpei. Voiau să se asigure că nu mai trecuse nimeni pe aici. Unul din bandiți se apropie de ascunzătoare. Vreascurile trosniră sec sub pașii lui.

Între timp, zgomotul motoarelor se stinse aproape complet. Liniște. Pînă și Schraube, care de obicei fornăia atît de sonor, își stăpînea cu succes răsufierea.

Pașii se opriră. Mai să atingă tălpile lui Jampoll. Băiatul nu îndrăznea să-și retragă picioarele.

— Hu-u-hu... hu-uhu ! strigă huhurezul. O singură bătaie de aripi și pasărea se înălță lin în văzduh.

Mormăind ceva, străinul se întoarse la buturugă. Celălalt făcu la fel. Acum puteau fi observați destul de bine. Primul era mai lung ; al doilea mai spătos. Pe urmă umbrele se contopiră din nou. Nu se deslușea ce anume fac. Parcă manipulau un obiect nevăzut. Foșnet de pînză impregnată, clinchet de catarame și uneori cîte un sunet ca de la un cazan lovit cu degetul. Apoi o înjurătură printre dinți.

— Mai strîns... ! ceru individul cel spătos. N-ai fixat bine. Maica-mă-si, vrei, să mă înec ?! Unde zici că se află ? Chiar la mijloc ? Numai să nu dau peste fiare vechi sau arcuri de somieră... că alea rup și pătrunde apa...

Glasul lui se înfunda. Devenea din ce în ce mai greu de înțeles. Ultimele cuvinte sunaseră de parc-ar fi avut căluș în gură. Apoi amuți. Doar o supapă ofta ritmic. Pentru cîteva clipe, necesare ultimului control al echipamentului, bandiții aprinseră o lanternă. Lumina gălbuie contură trupurile celor doi inși. Străinul sta aplecat asupra celuilalt. Era poate cea mai curioasă dintre imaginile acelei nopți.

Costumul de scafandru, gros, diform, tras peste hainele civile, apoi masca și ochelarii speciali parcă-l transformaseră pe spătos într-un soi de amfibie, într-un monstru greoi, cu trompă și cocoasă — aceasta din urmă fiind butelia cu oxigen.

În schimb, străinul, așa cum se înfățișa lui Jampoll și celorlalți băieți, întruchipa un tip elegant. Nici tu șapca de catifea ripsată, nici tu vindiăcul, nici tu rucsac în spinare, nici măcar pantalonii cei vechi ! Domnul purta pălăria tare, cămașă cu plastron alb, cravată, iar de sub pardesiul croit după ultima modă se vedea un costum din

stofă fină. De fapt plastronul era triumphiul acela alb pe care băieții îl zăriseră de la bun început. Astfel, banditul arăta ca un domn pregătit de voiaj. Doar că avea cizme de cauciuc în picioare.

Lanternă se stinse. Din nou ochii trebuiau să se deprindă cu întunericul. Supapa fisăia din ce în ce mai tare. Pământul umed chiftea sub pașii lor. Pe urmă se auzi un plescăit: scafandrul atinse apa de pe fundul râpei.

Înotă o bucată, fără grabă, în direcția ascunzătorii. O vreme se mai văzură lucind ochelarii săi uriași. Apoi apa se bulbucă și-l învălui în întregime. Omul dispăru. Ventilul amuți. Fața apei se netezi, afară de un singur punct unde, gîlgîind la intervale egale, bășicile provocate de respirație se spargeau în jocul lor efemer.

Străinul rămase sus, lîngă buturugă. Deșira încet o coardă albă ce-l lega pe omul din adînc, destinată și semnalizării. Coarda se contura clar pe desîșul întunecat, ca o dîră oblică scurgîndu-se din mîinile străinului pînă jos, în rîpă. La un moment dat stopă. Scafandrul dăduse probabil de fund. Acum străinul nu avea decît să sloboadă coarda după necesități. Stătea în picioare, nițel aplecat, cu pieptul bine vizibil din cauza plastronului alb, cu fața ascunsă sub borul pălăriei. După un timp își vîrî dreapta în buzunar. Scoase țigările și bricheta. Scăpără.

În acel moment Spinne Schnarr scăpă un strănut pe care nu reușise să-l înăbușe.

Străinul înmărmuri. Preț de o secundă, pînă să stingă bricheta, se uită atent pe sub borul pălăriei. Jampoll îi zări căutătura. Adică mai mult o simți, căci era extrem de pătrunzătoare. O cunoștea Jampoll. O mai simțise în două rînduri. Doamne, ce-ar fi pățit dacă străinul ar fi între-văzut atunci consecințele întîlnirii sale cu nepoțelul lui Kalmus !

Atunci... În noaptea aceea furtunoasă, brăzdată de fulgere... Sus, în drum spre Wolfsruh, străinul se aplecase să-și repare bicicleta. „Și bunicu-tău ? Ce ți-a mai spus ? Poate ceva despre... Lacul Nuferilor... ?”

Atunci... în remiza de la Wüste-Buchholz... Străinul se aplecase după osie... Zicea că le-o dă la fier vechi, iar Jampoll scăpă o aluzie la hîrțiile lui Kalmus. Aceiași ochi tăioși, deși se aflau în umbră. Îi simțeai. Te ardeau. Bu-

zele strânse și cicatricea frântă parcă-i trădeau fulgerele din priviri.

Bricheta se stinsese de mult. Străinul stătea nemișcat. Firește că nu avea să observe nimic, afară de cazul că s-ar fi apropiat de grupul celor ascunși. Dar coarda cea albă îl obliga să stea pe loc. După toate aparențele, omul se liniștea încet-încet. Strănutul lui Spinne, subțirel, chitcăt, putea să-l ducă cu gândul la vreun animal.

Totuși, răbdarea îi era pusă la grea încercare. Fuma nervos, ascunzînd țigara în căușul mîinii. Cam pe la mijlocul apei bășicile își urmau jocul sclipitor.

Cum sta lungit lîngă Jampoll, sectoristul schiță o mișcare vagă. Se suci ușor, scurt. Apoi împietri din nou. Să fi fost acesta un semnal ?

Deodată Jampoll zări ceva fantastic. Din adîncul rîpei se înălța o lumină. La început licărind abia și semănînd cu reflexele verzui pe care le produc anumite alge. Apoi sporind repede și slăbind iar, aproape stingîndu-se, pînă se prefăcu treptat într-un nor luminos, rotund și dens. Jampoll îi dădu cu cotul lui Kristian, care observase și el fenomenul și îl admira uimit. O atracție hipnotică emana din acest tablou fosforescent. Trebuia să-l privești neconștient. Fascinat, Jampoll întrezărea parcă imaginile acelei lumi aparte care își duce existența în străfund, sub apăsarea uriașă a apei, unde soarele nu pătrunde nicidecum ; o lume populată doar cu scoici, cu crabii monstruoși și cu alte făpturi ireale, înzestrate cu luciri stranii de telescop.

Apoi, treptat, se ivi amfibie umană.

Puțin înainte ca ea să iasă la suprafață, licărul verzui se stinse și totul se cufundă din nou în întuneric.

Scafandru ieși la mal. Își scoase masca și răsuflă adînc. Într-o mîna ținea lanterna de luminat sub apă, ocrotită de un material plastic transparent.

Apoi, repede, cei doi bandiți traseră lada în sus. Totul se desfășura în mare grabă. Individul cel spătos își lepădă costumul de scafandru, în timp ce străinul se căznea să deschidă lada, să-i desfacă încuietorile înțepenite. Apa, cu acizii ei, atacase resorturile și balamalele de fier.

Deși nu se știau observați, bandiții abia dacă schimbau o vorbă între ei. Ținteau să plece cît mai curînd. Era și cazul. Timpul nu stătea în loc. Secunde treceau, se

înmulțeau, deveneau minute. Străinul meșterea tot mai repede, mai încrîncenat. Iar cînd încuietorile lăzii cedară, stătu și oftă prelung. Lăcomia lui părea, în sfîrșit, satisfăcută. Dar în același timp, îl dureau anii pierduți în așteptări și într-o luptă sterilă, fără succes, cu bătrînul Kalmus... O, cîte nu spunea oftatul lui în acea clipă de suprem și sălbatic triumf !

— Nu mai scormoni degeaba ! făcu spătosul oarecum ironic și trufaș, pe cînd celălalt își înfunda mîinile în lada plină cu nestemate și bijuterii. De unul singur n-ai să vinzi nimic. Nu te-ai alege nici cu o para-chioară. Aici, chestii de soiul ăsta aparțin statului.

Străinul tăcea. Grăbit, se apucă să scoată obiectele din ladă și să le mute în geamantan. Din ascunzătoarea lor băieții nu vedeau decît luciri fugare. Aurul scliffea sub raza ștersă a lunii. Cît privește clinchetul, ai fi zis că se umblă printr-un sertar cu tacîmuri. Comorile Arabiei ? Noaptea înghițea toate focurile magice ale giuvaerurilor, le sorbea în adîncul ei tăcut.

— Statul... ! izbucni deodată străinul mînios. Mult îmi pasă mie de stat ! O viață searbădă, printre oameni mărunți, plicticoși. Și apoi construcție, trudă...

— Hai să ne grăbim la mașină... ! îl zori celălalt, aruncînd în rîpă masca și ochelarii de scafandru.

Jampoll se înfioră. Cum se vor termina toate astea ? Cît o să mai aștepte ? Nu cumva căpitanul vrea să-i mai țină pe bandiți sub observație fără să întreprindă nimic ? Cum se va închide cursa de care vorbea ? Exista totuși o speranță. Jampoll își aminti două vorbe rostite de sectorist : „oamenii noștri“...

După ce îndesă lucrurile în geamantan, străinul dădu să-și scoată cizmele de cauciuc. Era vădită intenția lui de a le arunca în rîpă, laolaltă cu întregul echipament, ca să apară amîndoi ca niște domni degajați, bine îmbrăcați, în trecere pe acele locuri. Dar se petrecu ceva neprevăzut. Cizmele parcă i se încleiaseră de picioare.

Și pe cînd străinul se căznea să și le scoată, din desișul de alături se auzi deodată un foșnet sec, uscat, ca la atingerea unor foițe de celofan.

Bandiții își ciuliră urechile. Stăteau lîngă buturugă, neclintîți.

Cei din ascunzătoare ascultau și ei cu sufletul la gură. Da, era limpede : se apropia cineva. Venea din beznă, încet, șovăitor. Doar foșnet și nimic mai mult. În sfârșit se deslușiră și pașii, ciudat de nesiguri. Apoi o chemare, un glas întrebător, cam speriat. Kristian tresări, gata să țîșnească de la locul lui.

Spătosul făcu o mișcare scurtă. Piedica pistolului tăcăni.

Sectoristul își trecu repede brațul peste Jampoll și îl reținu pe Kristian, apăsându-l pe spate. Dinspre stînga nu venea decît fornăitul agitat al lui Schraube.

Banditul ridică pistolul. La capătul țevii se zărea un dispozitiv conic pentru camuflaj.

— Kris... tian... ! chemă glasul sfielnic al noului venit.

— Asta-i Linde, nu ? șopti dezolat Spinne Schnarr.

În acel moment brațul rezemat pe umărul lui Jampoll se ridică fulgerător și sectoristul, țîșnind în picioare, îl somă pe bandit :

— Nu trage ! E un copil... ! Jos arma !

— Culcă-te ! strigă căpitanul de lîngă Spinne Schnarr.

— Culcă-te, Linde ! repetă Kristian.

Fără să mai întîrzie o clipă, căpitanul sări de la locul lui și o luă spre stînga. Banditul trase de două ori. Pistolul lătră sugrumat. Gloanțele șuierară prin desiș. În ciuda primejdiei, căpitanul se repezi înainte, ținînd stînga malului. Spătosul mai trase o dată, apoi — ca o fiară hăituită — o rupse la fugă îndărăt, pierzîndu-se în tufișuri. Străinul pîndea pe brînci, încordat. Deodată sări în sus, umflă lada goală de metal și o aruncă asupra căpitanului. Acesta căzu, iar străinul o zbughi la rîndul lui.

— Bandă de criminali ! scrișni sectoristul avîntîndu-se după el.

Pădurea se umplu de fluierături.

— Nu trageți, tovarăși... ! Avem niște copii cu noi ! strigă din răspuțeri căpitanul, care se ridicase de jos reluînd urmărirea.

Totul se însufleți pînă hăt-departe. Răsunau chemări și comenzi. Din loc în loc se aprinseră lumini puternice. Erau reflectoarele instalate pe jeep-urile poliției — după cum aveau să afle copiii mai tîrziu. Se apropiaseră ocrotite de zgomotul camioanelor și luminau acum desișul. Cine ar fi

încercat să iasă din încercuire trebuia să treacă prin acest baraj orbitor.

Cînd pașii urmăritorilor se mai depărtară, un plîns amar răzbătu din tufiș.

— Linde... ! chemă Kristian și adăugă supărat : Cine-i-a spus că venim încoace ?

Schraube fornăi ceva nelămurit :

— ...Cînd cu cîrligul de la undiță, înțelegi... ?

— Kristian... ! sughiță Linde ieșind din desiş ca zîna cea mică și înfricoșată din basmele copilăriei, zgribulită într-un impermeabil alb, foșnitor. Eu... cum să spun... Credeam că nu e nimeni aici... Cînd colo, trag ca nebunii... ! Or fi nimerit pe cineva... De asta nu-ți dai seama decît mai tîrziu...

Și se porni din nou pe plîns, ghemuindu-se ca o găinușă la picioarele lui Kristian.

Băiatul, ce să facă ? O cuprinse pe după umeri și încercă s-o liniștească.

Ceilalți stătură cît stătură, apoi se furișară o bucată îndărăt. Erau neliniștiți. Nu știau ce se petrece pe cîmpul de operații. Nu cumva bandiții reușiseră să fugă ?

Lîngă mănăstire pocniră iarăși sec, sugrumat, două focuri de pistol. Apoi o detunătură și o explozie ciudată. O flacăra se ivi în întuneric. Probabil că ardea ceva.

În speranța că vor putea urmări mai de aproape cele ce se petrec, Spinne Schnarr, Jampoll și Schraube se deplasară pînă la capătul drumeagului ce venea dinspre șosea și cobora lîngă rîpă. Sus, în văzduh, se plimba un fascicol de lumină albăstruie. Șoseaua fusese pesemne barată.

— Atenție ! fornăi deodată Schraube. Vine cineva !

Într-adevăr, în stînga se auzea tropot de pași grăbiți. Vreascurile trosneau. Hainele se agățau de rămurișul țepos. Apoi apăru ca din pămînt silueta unui ins. Un reflector puternic își proiectă lumina asupra desişului. Băieții se aplecară orbiți. Răsunară strigăte : „Stai !“

La lumina reflectorului cei trei băieți îl văzură pe fugar cum șovăie o clipă, cum se întoarce apoi și se repede la vale, în direcția lîr. Probabil că și în dreapta drumul fusese închis. Orbit de lumină, omul fugea ca un iepure împresurat. Era străinul. Nu mai avea pe unde să scape.

Își pierduse pălăria. Poalele pardesiului îi fluturau, larg desfăcute.

Cînd ajunse în dreptul celor trei băieți, Schraube îl lovi cu cricul în fluierul piciorului. Străinul căzu greoi, dar se ridică numaidecît. N-avea de ales. Se izbi de Jampoll, îl zbură cît colo izbindu-l în obraz și o luă la goană spre malul lacului. Spinne Schnarr vru să intervină, dar prea tîrziu. Banditul își croise drum înainte.

Se repezîră tustrei după fugar. Cu tot eșecul intervenției sale, Spinne alerga în fruntea celorlalți. Frica lui inițială se spulberase, făcînd loc unui avînt nestăvilit. Scotea niște chioțe ascuțite, asemenea cazacilor cînd se întrec la călărie.

• În sfîrșit, apăru sectoristul. Gîfîia.

— Trebuia să stați pe loc neclintiți, fir-ați ai naibii !

Străbătură desîșul de anini, către mlaștini. De ambele părți răsăreau poliști. Din ce în ce mai mulți. Străinul alerga nebunește. Se apropie de lac. Nu-l puteau ajunge. Deși împovărat de cizmele lui grosolane, fugea extrem de repede. Dintr-un salt, se aruncă în stufăriș. Gîfîitul lui șuierător se pierdu acoperit de foșnetul vegetației.

— Stai ! Stai că trag ! îl somă sectoristul cu glas tunător.

Ținea degetul pe trăgaciul pistolului. Dar nu-i răspunse decît un plescăit.

Înaintară o bucată pe malul acela înșelător. Apoi se opriră, scufundați în apă pînă la genunchi. Străinul înota la vreo cincisprezece metri de ei. În ciuda întunericului, capul i se vedea clar.

— Înapoi, omule ! urlă sectoristul. N-ai nici o scăpare !

Fugarul nu reacționează. Se opintea înotînd către malul opus. Spinne, scos din răbdări, îl îndemnă pe sectorist :

— Haide, ce mai stați ? !

Acesta însă stătea neclintit, cu pistolul în mînă, respirînd greu.

— Nu pot să-l împușc... așa... în apă !

Jampoll se răsuci pe călcîie. Capul îi vîjîia. Din spate se ivise căpitanul. Nu, azi nu purta papion...

— Ce s-a întîmplat ?... Pe celălalt l-am prins !

BOCCEAUA DIN STUFĂRIȘ

Odaia în care trebuiau să aștepte se afla chiar în colțul clădirii. Prin ferestrele din dreapta vedeai toată Aleea Păcii. În fața imobilului aștepta o TATRA argintie, cu inscripția CD. Deși abia după ora prînzului, circulația, jos, era intensă, amintind de forfota marilor orașe.

Ferestrele din stînga dădeau în curtea Inspectoratului districtual de poliție, despărțită de strada principală printr-un zid înalt și o poartă de fier cu două canaturi. Mașini de serviciu staționau la umbră, verzi-măslinii. Lîngă garaj, doi șoferi în salopete montau semnalizatoarele din spate la un autocamion. Unul din ei dispărea în răstimpuri. Controla contactele. În sfîrșit, becurile se aprinseră sfios.

Altminteri nimic deosebit. O încăpere cu linoleum pe jos și cu scaune tari de birou. Pe prichiciul ferestrelor cîteva ghivece cu plante așa-zis tropicale, avînd frunza groasă și lată. Odaia semăna foarte mult cu sala de așteptare a consilierului medical din Berlin, cel cu cicatricea. Doar că acolo pereții erau plini de afișe colorate conținînd sfaturi pentru evitarea accidentelor ; imagini înfricoșătoare, cu scări șubrede sau cu sobe încinse, aruncînd limbi de foc. Aici, în schimb, atîrna pe perete o imensă hartă a districtului Glindenow. Lacul Nuferilor apărea ca o pată mare, albastră, iar Rîpa Huhurezului ca un punct abia vizibil. Degeaba ai fi căutat să descoperi niscai stegulețe indicînd planuri și operații polițienești. Nimic de acest soi. Nici măcar un magnetofon pentru înregistrarea mărturisirilor de mare importanță. Doar un aparat tele-

fonic, lunguiet ca un sicriu, odihnindu-se pe birou. Asta era tot.

— Nici nu ne-au luat amprentele digitale ! încercă să glumească Spinne Schnarr.

Ceilalți tăceau. Erau cu toții cam nedormiți. Sectoristul, cu o nerăbdare greu ascunsă, umbla de colo pînă colo prin odaie. Părea cu gîndul dus. Își cerceta mereu ceasul. Purtarea lui ciudată îi cam intriga pe copii. Nimeni nu știa ce-o să urmeze. Ar fi vrut să afle măcar cum se încheiase operația din ajun. Dar la toate întrebările lor sectoristul nu făcea decît să-i îndrume spre căpitan. Probabil că n-avea voie să spună nimic. Iar căpitanul se lăsa așteptat.

Cu excepția Lindei, care transpira în patul ei, răcită bocnă, ceilalți fuseseră aduși la Glindenow, către prînz, cu o mașină a poliției. Pentru declarații — așa li s-a spus. Doi polițiști necunoscuți discutaseră cu Jampoll. Doriseră să mai afle cîte ceva despre magnetul albastru, despre hruba de la mănăstire, ca și despre ciocnirile ce avuseseră loc între străin și răposatul Kalmus. De fapt, nu era vorba decît de amănunte neînsemnate. O dactilografă le înregistra repede la mașina de scris. După ce semnară declarațiile, băieții — conduși de sectorist — parcurseră niște coridoare lungi, trecură pe lîngă o mulțime de uși deschise din cauza zăpușelii, îndărătul cărora țacănea de zor telegraful automat, și pe lîngă o cantină unde, chiar atunci, salariații instituției luau masa de prînz care răspîndea un miros îmbietor de carne cu varză.

Acum se aflau în birou. Declarațiile lor zăceau lîngă telefon : patru coli inerte cu semnături crăcănate în fel și chip. Schraube mai realizase și o pată de cerneală.

Sectoristul se plimba într-una. Umbletul lui monoton prin odaie, cu ochii veșnic la ceas, avea darul să te calce pe nervi.

Sub ferestrele dinspre stradă niște tineri pasionați de viteză goneau pe motocicletele lor degradate, cu eșapamentul pocnind și detunînd. Tăiaseră probabil colțul străzii, profitînd de o neatenție a sergentului din post și o ștergeau acum cît se poate de eroic. Geamurile zăngăneau.

— Parc-ai și tu o tîrtăcuță din astea ? ! i se adresă sectoristul lui Schraube.

— Material de studiu, atît — furnăi băiatul cu durere în glas.

Sectoristul nu stăruie. Își reluu plimbarea zîmbind distrat. De altfel, nu vorbise decît pentru a mai ușura ceasul acesta lung și greu al tăcerii.

Schraube urmărea atent munca montorilor din curte. Kristian cerceta forma bizară a plantelor tropicale denumite în mod greșit „baobabi“. Spinne Schnarr, cu sprîncenele arcuite, studia harta districtului Glindenow, în timp ce Jampoll își tot pipăia falca lovită de străin.

În ciuda situației cam tulburi, Jampoll acceptase bucuros această deplasare cu mașina poliției. Scăpase astfel de reproșurile bunicii care, după ce-i descoperise absența din cursul nopții, nu mai credea aproape de loc în explicațiile lui. Într-adevăr, știrea despre îpușcături din pădure se răspîndise ca fulgerul prin sat. Bunica nu înțelegea însă ce căutase Jampoll acolo, iar răspunsurile lui n-o mulțumeau în nici un chip.

Jos, pe Aleea Păcii, izbucni alt vacarm. O mașină cu difuzor, lipită toată cu afișe țipătoare și aparținînd „Direcției teatru și muzică“, se țîra leneș pe asfaltul străzii și umplea văzduhul cu reclama noului program al cinematografului KOLOSSAL. „Program dublu“ — așa spunea reclama. Din pricina difuzorului defect, sau datorită unor vehicule apropiate cu dinamurile în funcție, emisiunea suferea dese întreruperi. „Preastimați iubitori ai artei! Vă oferim... la Glindenow... enigma... Telepatie? Magie? Al șaselea simț...?... Oricare cetățean... transă... RAJA-MURA, genialul magician... elogi... Europa... dincolo de ocean... RAJA-MURA dezleagă... mister...! În continuare... color producție franco-italiană de Max-Maria Olairon... „Codana fără teamă și cusur“... fermecătoarea Gina Bordeaux... Pensionarii 50 la sută...!“

Lărmuind într-una, mașina cotea în străzile dosnice ca să propage și acolo faima universală a magicianului RAJA-MURA, în vreme ce băieții se înapoiară la locurile lor. Deodată Schraube, care își reluase postul de observator al curții, furnăi cu avînt:

— Mamă, ce l-au ajustat!

Se grămădiră toți la geamul din stînga. Jos, în curte, o mașină de depanaj remorcînd un automobil accidentat,

ars, din care nu mai rămăsese decât o epavă neagră, plină de funingine, cu anvelope topite, cu geamurile făcute zob. Culoarea inițială nu se mai cunoștea. După formă era un Combi.

— Măi... ! făcu Spinne.

Dar nu mai avură timp să comenteze cazul. Căpitanul, îmbrăcat civil și cu papion roșu, intrase grăbit în birou.

— De ce nu ședeți ?

Îi ajută să-și înșire scaunele pe un singur rînd lîngă masa de scris. Acum băieții parcă ședeau față-n față cu ofițerul Stării civile.

Sectoristul se opri în fața hărții. Nu avea răbdare să stea jos.

Căpitanul răsfoi gînditor hîrțiile cu declarații, dar nu le citi. Tăcu un timp. Jampoll constată că, de fapt, era mai în vîrstă decât păruse la început și că, fără zîmbetul lui mucalit, nu arăta nici pe departe atît de jovial ca spicherul de la televiziune. Chiar și rotunjimea chipului său era oarecum înșelătoare.

Soarele bătea puternic în cristalul de pe masă. Reflexele scoteau la iveală detalii neobservate pînă atunci.

Căpitanul vorbi în sfîrșit :

— Acum s-ar cuveni să aflăm exact cine poartă vina pentru eșecul planului nostru inițial, cine v-a informat despre operația de la Rîpa Huhurezului și cum de a picat acolo zănatica de Linde, ca să ne dea totul peste cap... Dar să lăsăm asta deoparte. Vă interesează, cred, cine era străinul.

— Va să zică, l-ați prins ! exclamă Jampoll.

— Ei da, l-am prins — confirmă căpitanul ciudat de reținut.

Intervenii o scurtă pauză. Cineva trecea pe coridor. O fată rîdea. Jos, în curte, se proba demarajul unei mașini. Zăgănit de scule.

Căpitanul se pipăi la piept. Lada îl izbise în claviculă. Continuă :

— Noi îl cunoaștem de mult. Mai demult decât s-ar crede. Adică din ziua cînd s-a mutat la Wüste-Buchholz. Știam cu cine avem de-a face. Dar atunci nu bănuiam că totul se va sfîrși în asemenea împrejurări. Părea să fi început o viață nouă, cinstită și la locul ei. De aceea îl

lăsam în pace, fără a-l pierde bineînțeles din ochi. Omul lucra cu sîrguință la fabrica de cherestea și arăta rîvnă în treburile obștești. A dat chiar o mîină de ajutor pe șantierul școlii. Știți și voi, ați văzut. Că-și petrecea orele libere la pescuit ? Și ce-i rău în asta ? Pescuitul e un sport frumos. Numai că...

Aci căpitanul se opri anume și clipi zîmbitor :

— Numai că... e nevoie de autorizație ! Pentru copii ca voi toată afacerea costă un fleac... Dar să ne întoarcem la străin. El, firește, avea autorizație. Totul în bună regulă. Și dacă se întîmpla să se certe cu Kalmus, asta, mă rog, putea să fie pus pe seama faptului că pescuiau în același loc. Hartă, ciondăneli ca între pescari... Treaba lor ! Așa credeam la început. Dar pînă la urmă a ieșit altceva : legături suspecte din trecut, fapte ascunse, tănuite. Ne-am fi dumerit noi mai repede dacă amicul Jean-Paul ne-ar fi informat din timp asupra constatărilor sale. Căci prezumții aveam destule, dar ne lipseau unele dovezi pe care le știa numai el... Nu-i fac nici un reproș din asta. Trebuie să recunoaștem că se afla într-o situație dificilă. Vedeă el vina bunicului, dar în același timp îl iubea și îi era milă de el. L-ar fi demască de îndată pe străin, însă asta însemna să-l bage la apă și pe Kalmus...

Căpitanul tăcu din nou. Îngîndurat, mută de colo pînă colo declarațiile băieților aflate pe masa de scris. Apoi schimbă o privire nervoasă cu sectoristul care se tot uita la ceas, stăpînindu-și cu greu nerăbdarea.

— Despre unele lucruri petrecute la sfîrșitul războiului ați aflat din hîrțile găsite în pendulă. Restul vi-l voi spune eu. Străinul făcea parte dintr-o unitate specială. Era dintre aceia ce vînau oameni, creștini și evrei, femei și copii, expediind apoi victimele spre lagărele de exterminare. Se ocupa și de prădăciuni. Jefuia comori ale culturii, despuia biserici, sinagogi, muzee. Cu treaba asta se îndeletniceau naziștii în toate țările ocupate, în apus ca și în răsărit. Dar despre această latură a trecutului său vă spun sincer că nu știam nimic.

Obrazul rotund al căpitanului arăta cam răvășit. Mîinile, răsfoind și mutînd mecanic foile de pe masă, îi tremurau din cînd în cînd. Sectoristul uită de ceas. Asculta încordat și-l privea cu adîncă simpatie pe superiorul său. Aceeași

încordare se citea pe chipurile băieților. Schraube fornăia ca în zile mari. Spinne Schnarr ședea țeapăn, cu mînile strînse la piept. Kristian își plecase capul de parcă s-ar fi simțit și dînsul vinovat cu ceva. Jampoll se ducea mereu cu gîndul la tînărul soldat Lieberich.

Povestea se derula ca un film. Era în ultimele zile de război. Neputînd scăpa din încercuire, oum reușise complicele său, străinul căzu prizonier, fu predat organelor în drept și condamnat la închisoare pe termen lung. Amnistiat după aproape cincisprezece ani, se stabili la Glindenow, iar mai apoi la Wüste-Buchholz. Autoritățile locale nu se împotriviră, deși știau de unde venea. Omul își ispășise pedeapsa și se putea nădăjdui că o rupsesse cu trecutul. Nu era de loc imposibil. Se mai întîmplase și cu alții. Dar în acest caz speranța se dovedi fără temeii. Deși vedea că vremurile se schimbaseră, totuși în sinea lui străinul nu se adapta noilor realități. Și asta în ciuda osîndei lungi și grele prin care trecuse. Trăia mereu cu gîndul la prada cea veche. Dorea aurul, îl rîvnea cu lăcomie, ca pe un fel de răsplătă pentru anii pierduți. Și lăcomia deveni obsesie. Totuși, omul acționă cu calm și chibzuit.

Începu deci prin a sonda Lacul Nuferilor. Își urmărea țelul pas cu pas. Pe Kalmus îl izola și-l asedia treptat. Lucra fără grabă, sistematic, ținînd seama de toate amănuntele. Reînnodă legătura cu fostul său camarad fugit în străinătate, stabili cu el un contact permanent, făcu rost de un costum de scafandru și întocmi un plan care prevedea mijloacele tehnice ale fugii, procurarea de acte false, precum și soluții pentru orice eventualitate. Numai Jean-Paul al nostru, nepotul lui Kalmus, nu ținu cont în calculele lui.

Căpitanul tăcu brusc. Cineva bătuse la ușă. Un polițist tinerel, fără centiron și cu capul gol, aduse niște dosare. Le puse pe masă, făcu sectoristului un semn amical, salută și plecă.

— După cîte știm — reluă căpitanul — și aci nu există nici o îndoială, străinul fusese un criminal nazist. Dar nu numai atît. El continua să fie primejdios. Ne ura, ne disprețuia. Pierise în el orice sentiment al dreptății și adevărului. Își pierduse ultimul dram de omenie. Devenise lup. Uneori mi-e milă de asemenea cazuri, chiar și de cei mai

răi. Firește că trebuia să-l facem inofensiv. Și, totuși, regret. Nimeni nu se naște ucigaș...

Căpitanul dădu să deschidă dosarele, dar renunță și le vrăfui pe marginea mesei. Își plimbă apoi ochii peste plantele tropicale cu frunza lor grasă, vînjoasă, umflată parcă artificial cu o pompă, după care urmă cu glas coborît :

— Poate vă miră că vorbesc așa. Dar vedeți, noi știm unele lucruri despre tinerețea acestui om. A fost un tînăr foarte harnic. Muncea nopțile ca să se întrețină la studii. A urmat politehnica. Energia și perseverența lui l-ar fi ajutat să devină un bun constructor de poduri, un arhitect destoinic sau specialist în nu știu care altă ramură. Dar a fost tîrît în acel iureș sîngeros care a pervertit atîția germani. Se contamină de fascism — această religie a urii față de om și a cuceririlor nesățioase. Curînd se crezu și el un suproam investit cu dreptul de a trata alte rase sau națiuni ca pe o turmă de dobitoace. De aci și pînă la meseria de ucigaș la ordinul superiorilor nu mai lipsea mult. Iar asemenea ordine se dădeau pe atunci zilnic în toată țara. Eu unul le-am cunoscut... Și ce credeți c-a mai rămas din omenie și bunătate în sufletul lui ?

Căpitanul alese un dosar și-l răsfoi :

— Vă întreb : ce-a mai rămas ? Iată, avem aici un răvaș al lui, destinat vecinilor din Wüste-Buchholz. Și ce scrie ? Îi roagă să aibă grijă de cîini. Altceva, nimic.

Între timp, mașina Direcției de teatru și muzică își făcuse din nou apariția pe strada principală. Se tîra încet. Difuzorul parcă se mai întremase. Emisiunea continua : „Stimați cetățeni din Glindenow, poftiți, întrebați pe RAJA-MURA tot ce vă interesează ! Fenomenal ! Veți primi răspuns la cele mai gingașe probleme !... Reprezentație unică, extraordinară ! Urmează filmul tehnicolor „Codana fără teamă și cusur“ cu Gi...“. Aici difuzorul începu să pîrîie iar. Numele actriței se transformă într-un fel de „Gi... brr...ooa“ hîrîit.

Căpitanul zîmbi. Ceilalți își descrețiră la rîndul lor frunțile. Spectacolul acesta de bîlci risipi tensiunea ce domnise pînă atunci și creă o atmosferă mai intimă. Băieții se suciră în sfîrșit pe scaunele lor. Răsuflau mai ușurați. Primejdia săpunelii trecuse. Doar sectoristul părea încă agitat. Își îndrepta mereu tunica.

— Trebuia să-l angajăm pe acest RAJA la poliție. Atunci lămuram totul în doi timpi și trei mișcări — glumi căpitanul și se ridică de pe scaun ca să închidă fereastra. Umblînd sus, la închizătoare, mîneca de pe brațul stîng se deplasă nițel descoperind un șir de cifre albăstrii. Jampoll cunoștea semnul acesta cumplit. Un coleg de-al tatălui său, secretar de redacție la gazetă, avea un tatuaj asemănător, însă cu alte cifre. Era semnul aplicat deținuților din lagăre.

Observînd uimirea din ochii lui Jampoll, căpitanul își îndreptă repede mîneca și se așează iarăși pe scaun. Părea cam stînjinit.

Glasul strident și bîlbîit al difuzorului se depărtă.

— De ce, cînd vorbiți de străin, spuneți mereu „a fost“ sau „era“ ? întrebă pe neașteptate Kristian.

Căpitanul îl privi surprins, de parcă abia atunci își dădu seama că neglijase faptul esențial. Trase telefonul mai aproape și se puse în legătură cu o altă secție a Inspectoratului. Ceru să i se aducă niște fotografii.

Apoi, în așteptarea celor cerute, își aruncă ochii peste declarațiile băieților. Citi cu glas tare, accentuînd :

— Jean-Paul Fontanon... Hughenoți ?

— Ai noștri, adică strămoșii, se trag din Lyon — preciză Jampoll.

— Țesători... mătăsari ?

— Da. Biserica catolică i-a persecutat tot timpul. De aceea s-au mutat în regiunea Neu-Rupin.

— Așadar, neamul vostru a cam îndurat multe la vremea sa. Vreo trei sute de ani... Cu numele ăsta cari în spate cîteva tone de istorie. Ca și bunicul, de altfel...

— Ba nu, Kalmus e altă spiță. N-are nimic cu Franța — îl corectă Jampoll, care înțelesese greșit referirea la bunicu-său.

— Știu. Kalmusii se trag din vechii slavi. Dar au dus-o și ei destul de prost. Războaie, persecuții, cotropiri...

Apariția tînarului polițist de adineauri puse capăt discuției. Acesta intră cu o casetă fotografică și o așează pe masă, atent.

— Cum stăm cu forestierii ? îl întrebă căpitanul mai mult în treacăt. Le-ați transmis mulțumirile noastre ?

— Spun că a fost o distracție pentru ei să mai facă nițel scandal cu motoarele...

— Cum...?! explodă mirat Spinne Schnarr. Adică n-au cărat bușteni?

— Ba da, însă i-au cărat la o oră cam neobișnuită — zîmbi căpitanul.

Băieții erau uluiți. Răspunsul căpitanului le sugera într-un fel pregătirile secrete și planul precis după care lucrase poliția. Deci camioanele nu veniseră întâmplător în pădure, și nici lucrătorii cu joagărele și cu vasele lor de rășină. Deci poliția nu stătuse inactivă așteptînd ca bandiții să-i cadă în brațe, plocon.

— Veniți mai aproape! îi pofti căpitanul. Iată de ce vorbesc mereu cu „era“ și „a fost“.

Băieții se înghesuiră lîngă birou. Veni și sectoristul. În caseta roșie se afla o fotografie mare alb-negru, proaspăt dezvoltată. Lucea de umezeală. Se vedea o porțiune de stuf culcat la pămînt și vegetația sălbatică de pe malul povîrnit. În mijloc, jos, zăcea străinul, de parc-ar fi fost aruncat acolo, cu brațele desfăcute, cu picioarele scufundate în apă. Era mort. Capul atîrna strîmb într-o parte. Gura mutilată de cicatrice, căscată larg și cu dinții sticlind, aducea cu botul unei vulpi care, pînă și în clipa morții dă să muște. Fața exprima un efort suprem, însă tot pe atît de zadarnic.

Spinne păli. Cu glas tremurat i se adresa sectoristului:

— Înseamnă că a trebuit totuși... să-l împușcați...?

Sectoristul negă din cap. Căpitanul preciză:

— Nu l-am împușcat, băiete. Cizmele lui de cauciuc poartă vina...

— Normal! înțelese Kristian, zguduit.

— Cum adică? fornăi Schraube.

Căpitanul își trecu palma peste frunte și ochi. Acum i se vedea și mai clar oboseala. Probabil că nu dormise de loc.

— Da, da, cizmele de cauciuc! repetă el. E aproape ridicol, nu-i așa? Individul s-a gîndit la toate. A prevăzut orice situație. Numai chestia cu cizmele i-a scăpat... Cum poate un om istovit, încălțat cu cizme greoaie de cauciuc, pe care n-a reușit să le lepele, să străbată lacul înot? Cizmele s-au umplut imediat cu apă, iar străinul a trebuit

să facă eforturi nemaipomenite. Parcă trăgea ghiulele după el. Și totuși mai spera să o scoată la capăt. De fapt, a și reușit întrucâtva. Oamenii noștri, plasați pe malul opus, către Wüste-Buchholz, îl auzeau din ce în ce mai aproape. Dar apoi puterile i-au scăzut. Inima n-a mai rezistat. Energia lui desperată s-a stins brusc. Ca un scurtcircuit. Doborât, aproape inconștient, începu să înghită apă... Oamenii noștri l-au găsit în zorii zilei. În locul acela stuful e foarte des...

Băieții priveau fotografia. În acele clipe Jampoll nu trăia nici bucuria victoriei, nici satisfacția răzbunării. Îl încerca un simțămînt nedeslușit. Va să zică așa trebuia să se încheie drama? Și asta e tot ce a rămas din dușmanul acesta crunt și viclean, cu vocea domoală, tărăgănată, care făcea să-ți înghete sîngele în vine? Un leș chircit, ca o grămadă de boarfe boțite și muiate în apă. Nici urmă de vreo grandoare a morții. Doar un cadavru hidos, respingător, de la care privirea se întorcea cu dezgust.

Telefonul de pe masă zbîrni scurt. Căpitanul îi informă pe băieți că mai sînt așteptați și în altă parte. Temîndu-se că va fi iarăși reținut, sectoristul se tot sălta de pe un picior pe altul. Apoi, luîndu-și inima în dinți, întrebă:

— Mai aveți treabă cu mine?

— Ah, da, n-ar strica să rămîi! răspunse căpitanul distrat, fără să observe nerăbdarea tînrului său coleg. S-ar putea să mai fie nevoie de vreun amănunt. Dumneata îi cunoști cel mai bine pe băieți...

*

Pe cînd străbăteau coridorul în șir indian, Spinne se uita dezamăgit în jurul său. Asta nu prea semăna a „poliție“. Dacă n-ar fi întîlnit cîțiva bărbați în uniformă, ar fi crezut că se află la Asigurările sociale sau la Spațiul locativ. Observă totuși în trecere două uși cu ferestruie zăbrelete. I-ar fi plăcut firește să arunce o privire înăuntru, dacă ferestrele ar fi fost situate nițel mai jos. Dar peste puțin puștiul avea să trăiască o satisfacție. Pe scara mare dintre etaje întîlniră un ins spătos, escortat de doi polițiști. O cătușă prinsă la încheietura mîinii îl lega de unul din

însoțitori. Văzându-l pe căpitan, arestatul se lansă în tot soiul de amenințări. Băieții îl recunoscură imediat, după glas.

— Protestez categoric! E un act arbitrar! Șicană...! Sînt cetățean străin! N-aveți dreptul...! Guvernul meu va interveni!

Căpitanul se opri în loc și răspunse cu răceală:

— Deocamdată, stimat domn, ești arestat. Așa intervenim noi, chiar dacă nu-ți convine! Iar cu guvernul ne vom înțelege într-un fel. Îmi închipui că guvernul austriac nu folosește pistoale cu amortizor.

În ciuda „indignării” sale, spătosul fu nevoit să urce la etaj. Căpitanul, după ce mai coborî cîteva trepte, se opri iarăși în loc:

— „Protestez”... „intervenții”...! Ce tupeu! Criminalii de odinioară o fac pe distinșii, nu-i așa?... Aflați că individul a tras asupra unui polițist care-i supraveghea Kombi-ul. Noroc că glonteile a ricoșat din rezervorul de benzină. O singură scînteie... și ar fi fost prăpăd.

Coborîră apoi la subsol. Merseră printr-un gang scund, cu tavane brăzdate de conducte și cabluri electrice, pînă fură introduși într-o încăpere cu pereții văruiți. Mobilă — aproape de loc. Nici un geam. Doar o masă și cîteva dulapuri de fier pentru cartotecă. Alături, zuruia un agregat electric. La ușă stătea un polițist înarmat.

În mijlocul încăperii, pe masa lungă acoperită cu o pătură cenușie, se aflau etalate obiectele jefuite de bandiți. Un bec palid lumina tezaurul scăldat în reflexe multicolore. Lada, goală, odihnea deoparte, pe un scăunel. Părea cu totul neînsemnată. Un fel de raclă veche, ruginită, cu capacul prins în benzi de cauciuc.

Pe lîngă polițiști se mai aflau în odaie și trei civili elegant îmbrăcați. Cel mai vîrstnic arăta ca un om de știință. Ochelarii lui fără ramă, cu lentile tari, sclipeau la fiecă mișcare. Al doilea, mai tînăr, cu părul tăiat scurt, semăna oarecum cu domnul Lenz. Iar al treilea, măruntel și fercheș, purta mustăcioară ca și ziaristul care îi întâmpinase pe părinții lui Jampoll la aeroportul din Șeremetievo. Erau reprezentanții diplomatici ai unei țări prietene, veniți de la Berlin. Fuseseră invitați în legătură cu prada capturată de la bandiți.

La început, oaspeții nici nu observară apariția băieților. Stăteau în picioare lângă masă, cercetînd cu uimire comorile înșirate în fața lor. Își vorbeau rareori într-o limbă cu accente repezi, ascuțite. Erau vădit emoționați.

După un timp, căpitanul făcu prezentările: Jampoll, Schraube, Kristian, Spinne Schnarr. Apoi rosti numele oaspeților. Jampoll prinse întrucîtva doar numele domnului cel fercheș, cu mustăcioară: parcă-l chema Iaroslavschi. Vorbea germana curent, ajutîndu-i și pe ceilalți în discuția cu polițiștii.

Deși diplomații se purtau extrem de amabil, totuși te simțeai oarecum stînjinit, ca în orice moment solemn. Cîtva timp nimeni nu știu ce să spună și Jampoll se gîndi că n-ar fi fost rău dacă-și punea cravata de pionier. Dar fiind luați prin surprindere, băieții plecaseră din Wolfsruh așa cum se găseau.

Deodată, Iaroslavschi se apropie și-l îmbrățișă pe Schraube. Acesta roși, fornăi mișcat și arătă spre Jampoll, semn că lauda și mulțumita i se cuveneau în primul rînd lui. Atunci domnul cel fercheș îl îmbrățișă și pe Jampoll. Lui Kristian îi trecu ușor degetele prin păr, fiind nevoit în acest scop să-și cam înalțe brațul, căci băiatul îl întrecea la stat. Spinne Schnarr se alese cu o strîngere de mîini, deși — scund cum era — i s-ar fi potrivit mai degrabă o mîngîiere pe creștet. Spinne se aplecă milităros. Socotea că așa trebuia față cu înaltele cercuri diplomatice.

Toate acestea ar fi părut destul de comice, dar nimeni nu rîdea. Doar căpitanul zîmbea duios, părintește.

Apoi băieții fură poftiți să admire lucrurile de pe masă. Unele obiecte proveneau din evul mediu. Întîlneai și așa-zisele „aquamanile“, niște urcioare în formă de leu sau de șoim. De asemenea, niște busturi ciudate, imaginînd sfinți și lucrute în metal împodobit cu migală și măiestrie. Busturile, goale pe dinăuntru, serveau la păstrarea relicvelor religioase. Se mai aflau acolo aurărie din secolul al XII-lea, obiecte bisericești și laice, chivoturi, tabernacole, cufărașe pentru hostii, potire, apoi cupe și carafe pentru banchetele de la curte și pocale cu ornamente șerpuitoare din frunze de acant și cu chipuri ale zeului Băhus. În fine, podoabe bărbătești, casete luxoase, precum și alte lucruri cu întrebuintare mai puțin precisă.

Ce-i drept, nu toate obiectele erau din metal nobil. Se găseau și piese de alamă sau bronz. Dar aproape toate erau opere de artă. Și peste tot scînteiau pietre scumpe. Briliantele aruncau flăcări reci, rubinele mocneau roșii ca jarul. Agate și jaspuri te îmbiau cu sclipirile lor verzi sau de un cafeniu sfios. Urmele de mușgai, micile coroziuni atestau fără tăgadă obîrșia și vechimea obiectelor.

Trecîndu-și degetele peste cîte o piesă sau alta, domnul cu ochelari fără ramă vorbea despre istoria și destinul acestor comori. Cu tot accentul cam aspru, se făcea ușor înțeles. Iar cînd îi lipsea cîte un cuvînt, intervenea Iaroslavschi. Împărați și regi, comandanți de oști și episcopi, prinți tirani și luptători eroici pentru libertate — tot felul de nume și date urcau din adîncul secolelor.

Firește că multe din explicațiile lui nu puteau fi reținute de băieți. Intrau pe o ureche și ieșeau pe alta. Singur Kristian căuta să capteze în memoria lui ageră acest șuvoi de cunoștințe cu sumedenia de întîmplări glorioase sau tragice petrecute cîndva. Pe Schraube îl interesau mai mult construcția și încuietorile lăzii, în timp ce Spinne Schnarr tot zmîngălea în carnet, cum fac unii turiști americani preocupați să confrunte mereu realitatea cu cele tipărite în ghidurile lor.

Domnul cu ochelari tăcu un răstimp și din nou se auzi doar bîzîitul agregatului electric.

Apoi, zîmbind, omul își ceru scuze că le împuiase urechile cu atîtea nume de prinți, regi și împărați. Desigur că era mai puțin important care anume din capetele încoronate fusese cîndva stăpînul acestor obiecte de preț. Iar cît privește valoarea lor, aceasta depășea cu mult valoarea în sine a aurului sau a nestematelor. Căci ele făceau parte din tezaurul artistic al națiunii, dovedind măiestria și bogata imaginație a vechilor meșteri anonimi. Erau opere nemuritoare.

În timp ce-și plimba ochii dilatați peste chivoturi și tabernacole, Jampoll zbura mereu cu gîndul la ciudata poveste a Cărbușului de aur, la arborele LIRIODENDRON-TULIPIFERA de pe insula Sullivan, în care monsieur Legrand și oamenii săi au găsit comoara căpitanului Kidd. Ei bine, ce s-a făcut pe urmă cu cele o sută nouăzeci și șapte de ceasuri de aur, cu neasemuitele crucifixe și

vase pentru tămîie ? Oamenii le-au vîndut și s-au îmbogățit. Pe cînd acum ? Să fie oare și asta o comoară de felul celeilalte ? În privința unui singur lucru nu existau îndoieli : toate obiectele de aici se vor întoarce în țara lor de baștină, își vor relua locul în muzee, în biserici, în colecții de artă. Toate, pînă la unul. Așa e și firesc. Ar fi de-a dreptul stupid să-ți imaginezi altceva.

Domnul cu părul scurt ieșise între timp, îndreptîndu-se — după cum aveau să constate băieții mai apoi — spre TATRA cea argintie. După o scurtă absență, reveni cu un calup mare de halva învelit în celofan. Băieții se aleseră cu cîte o porție serioasă. Căpitanul ciupi o fărîmă. Sectoristul refuză grăbit. Nerăbdarea nu-l părăsea. Își îndrepta mereu tunică.

— Asta-i un fel de miere turcească, știți — lămuri Iaroslavschi bine dispus.

— Sîntem la curent — i-o întoarce Schraube mestecînd zgomotos halvaua care i se vîra printre dinți.

Kristian îi dădu un ghiont ca să nu mai plescăie așa de tare. Schraube încetă, iar domnul cu părul scurt făcu o remarcă pe care Iaroslavschi o traduse zîmbitor :

— Amicul meu roagă să nu înțelegeți greșit tratația. Asta-i numai așa... de un gust. În ce privește recompensa... vom mai vedea.

— Dar nu-i nevoie — murmură timid Jampoll.

— Noi... înțelegi... n-aveți pentru ce ! fornai Schraube și începu să plescăie din nou.

După care Spinne Schnarr se oferă sectoristului cu cea mai sinceră generozitate :

— Dacă mai aveți probleme din astea cu Kombi sau așa ceva...

Acesta dădu absent din cap, iar căpitanul făcu sforțări să nu rîdă. Papionul îi juca la gît.

Afară, în fața Inspectoratului, băieții trebuiră să-l aștepte pe șoferul însărcinat să-i ducă acasă. Diplomații și gazdele rămaseră înăuntru, după ce se despărțiră de ei în chipul cel mai cordial. Domnul Iaroslavschi le vîrșe în buzunar porția de halva destinată Lindei și-i anunțase că se vor revedea curînd — probabil la Berlin.

La Berlin ! Asta era grozav ! În mintea lui Jampoll se înfiripau tot soiul de proiecte. Ce să le arate mai întîi ?

Aeroportul Schönefeld sau parcul zoologic cu castelul de sticlă al fiarelor?... Va trebui să organizeze neapărat o vizită în Aleea Schönhaus, ca să vadă clădirea ziarului, redacția și biroul unde lucrează tata, apoi rotativa PLAMAG, înaltă cât un etaj, cu sulurile alea uriașe de hîrtie...

Trăiră cîteva clipe de mare agitație. Dar curînd atmosfera se liniști. Ultimele două ore, cu intensitatea și emoțiile lor, îi obosiseră. Tăceau și admirau TATRA-CD care arunca reflexe argintii. Schraube era pe punctul să examineze șasiul mașinii. Deodată, Kristian exclamă :

— Ia priviți !

La vreo douăzeci de metri mai la vale, în colțul străzii, stătea Hilde Posedin, „dădaca vițelor“. Discută cu sergentul care-i aplicase nu de mult cinci mărci amendă pentru saltul vijelios al lui Spinne Schnarr. Acum însă nu intervenise nici un conflict de circulație. Stăteau de vorbă prietenește. Pesemne că bărbatul cu mînecuțe albe o recunoscuse pe Hilde Posedin și-și amintise de întîmplarea de atunci. Nimic neobișnuit. Curios era doar faptul că Hilde — ca și sectoristul adineauri — vădea o neliniște rău ascunsă. Își rotea privirea în toate părțile, apoi se uita la ceas. Și așa într-una. Părea că așteaptă pe cineva, necunoscînd direcția din care urmează să vină. Și așteptarea se prelungea cam mult.

Sergentul își rîdea de nerăbdarea ei. Ascunși în spatele TATREI, băieții vedeau cum omul ordinei o tachina și cum, pînă la urmă, o făcu și pe ea să rîdă. În orice caz, „dădaca vițelor“ se pregătise pentru ceva deosebit. Renunțase la faimosul ei batic în favoarea unei pălării de paie. În locul pantalonilor de catifea cu bretelețe și al bluzei sport, își pusese un taior de vară gri, iar în picioare purta pantofi fini, cu tocul foarte înalt. De brațul drept îi atârna o poșetă. La încheietura mîinii stîngi luceau două brățări.

— Măi, ce s-a mai pus la fix ! Arată ca o doamnă bine — constată Schraube mirat.

— Las' că e bine întotdeauna ! sublinie cu admirație Kristian.

Nu termină vorba, că sectoristul, ieșind fuga din locul Inspectoratului și încingîndu-se iarăși din mers, o luă valvârtej spre colțul străzii unde aștepta domnișoara Hilde. „Dădaca vițelor“ îl întîmpină cu un gest de reproș, dar

și cu multă afecțiune. Sectoristul schimbă un salut cu omul de la circulație, apoi — probabil pentru a-și scuza graba și a evita noi întârzieri — îi șopti ceva la ureche. Acesta păru foarte surprins. Un zîmbet larg i se așternu pe față. Ridică solemn bastonul lui dungat și pocni din călcîie făcînd să răsune toată strada.

Hilde și sectoristul plecară numaidecît, braț la braț. „Dădaca vișeilor“ călca destul de stîngaci pe tocurele ei înalte.

Cînd sergentul ajunsese în dreptul lor, copiii încă mai urmăreau perechea ce se depărta. Doar Spinne Schnarr se piti repede în dosul TATREI.

Sergentul își agită bastonul dungat :

— Ia stați nițel ! Parcă ne-am cunoaște ! Ce tot învîrțiți pe aici ?

— Ne uităm și noi... Ce zor i-o fi apucat... ? fornăi Schraube.

— Închipuie-ți ! Și-au dat întîlnire fără să vă întrebe...

— Și de ce atîta grabă, mă rog ?

Sergentul se scărpină cu bastonul după ureche și răspunse cam încurcat :

— S-au dus să-și facă anunțurile.

— Ce anunțuri ? stăruî Schraube. Vreo licitație ?

— Aș, licitație... ! Cap sec ! îl ocără Kristian. Vor să se cunune !

ÎMPLINIREA UNUI VÎS

Jampoll se temea de aceste dimineți de duminică, fiindcă mai toate îl plictiseau. Să stai așa, fără nici o treabă, și să nu știi de ce să te apuci... Ca de pildă acum.

O găină s-a ouat în șopron și face un scandal nemai-pomenit : „Cotcodac... ! Cotcodac !“ De parcă ouatul ar fi cea mai mare ispravă din lume... La rîndul lui, Cezar zăngăne din lanț. Iese din cușcă, se întinde, cascadează, intră la loc. Departe se aude un ferăstrău mecanic. Mușcă din lemn și țiuie prelung.

Focul din vatră s-a stins. Apa clocotită mai țîrîie lin în cazan. Altminteri, pace și liniște...

Schraube a făgăduit că va veni după trei ore cît durează tura zilnică și fără nădejde cu ZUNDAPP-ul lui încăpățînat. Orele s-au scurs. Schraube, nicăieri.

În sat clopotele au început să bată. Cheamă la slujbă. Vibrează adînc.

Iată și bunica ! Intră în bucătărie, se învîrte, se sucește, își caută ochelarii. E grăbită. Nu cumva să întîrzie la biserică.

A îmbătrînit, a slăbit, sărmana. Rochia ei neagră nu-i mai șade strîns pe trup. Cireșele de la pălărie le-a scos. Negul parcă a mai pălit. Doar mireasma ușoară de mentol și eucalipt a rămas aceeași.

— Asta-i bună... ! Trebuie că ceasul nostru s-a cam lenevit — se miră bătrîna. Ce stai ? Mai bine ajută-mi să găsesc ochelarii.

În timp ce caută amîndoi, bunica îl ia la rost cu prefăcută asprime :

— Nu cumva să mai umbli creanga și să-mi vii la miezul nopții, înghețat și cu vînătăi ! Tare-aș vrea să știu ce-ați făcut în pădure tocmai cînd poliția îi prindea pe tîlharii aceia ! Poate că ai să le-o spui părinților, cînd vor veni.

— Așa s-a potrivit, nimic mai mult — murmură Jampoll căutînd cu sîrg printre calupurile de săpun și amarila. Ți-am mai spus-o de o sută de ori !

— Bunicu-tău, dacă mai trăia, te-ar fi scuturat nițeluș de pantaloni. Că doar...

Bunica nu-și termină vorba. Tace brusc. Apoi întrebă pe un ton schimbat, mai blînd :

— Oare să-și fi dat seama pînă la urmă ce căutau bandiții aceia la rîpă ? Și tocmai acolo unde zace bietul Gotthold... Ah, că mult trebuie să se fi gîndit bunicu-tău la el ! Nu s-a despărțit de căciula lui pînă în ceasul morții, cînd...

— Nu prea știa nici el mare lucru — minți cu hotărîre Jampoll.

S-a învățat s-o mintă pe bunica. De altfel și primarul Schnarr, și sectoristul le-au cerut copiilor discreție absolută în legătură cu cazul Kalmus. Bătrînul murise. Bunica trebuia menajată. N-ar fi avut nici un rost să i se spună acum ce pasăre haină ciugulise mereu gîndurile celui dus, de ce umbla nopți în șir prin odaia singuratică din pod. Odihnească-se în pace bătrînul, acolo, în mormîntul vegheat de plopii foșnitori... Iar bunica rămîie cu amintirea neumbrită...

Neliniștea stîrnită printre săteni de operația nocturnă din Rîpa Huhurezului se mai spulberase între timp. În primele zile, firește, lumea dăduse mereu năvală la fața locului, dar accesul era strict interzis. Nici măcar băieții nu aveau voie să se apropie. Pentru a mai verifica totul în amănunt, niște scafandri ai poliției cercetară fundul lacului fără să găsească nimic deosebit. Cîteva rămășițe din echipamentul spătosului și niște scînduri vechi, tari ca piatra, provenind de la o barcă de stejar — asta era tot. Eventualele urme ale victimelor omenești ce s-ar fi putut afla pe fundul lacului fie că dispăruseră în cursul vremii, fie că fuseseră înlăturate de cei ce se știau cu musca pe căciulă. Jos de tot, scafandrii descoperiră niște vîgă-

uni adânci, mîloase, năpădite de smîrc. Era clar că numai norocul îi ajutase pe bandiți să găsească lada, care zăcuse probabil în toți acești ani pe un loc mai ridicat, mai ferit. De altfel, pentru a putea întreprinde cercetările, poliția fusese nevoită să doboare o parte din desișul de pe mal și să consolideze terenul nesigur cu întărituri din lemn. Altminteri, camioanele s-ar fi împotmolit. Acum, venind pe șosea dinspre Wolfsburg, puteai să vezi de departe apa dezbrăcată de camuflajul ei natural. Priveliștea se schimbase și rîpa își pierduse parcă din mister...

— Întîrzasem la... țipari, cînd, deodată, au început să tragă — mai explică o dată Jampoll. Cine putea să prevadă asemenea lucru? Iar cu vînătaia, ți-am mai spus... M-am izbit de un copac.

— Asta pentru că nu mergi la biserică, să știi! Îl muștră bunica drept concluzie.

Privirea ei se opri dojenitoare asupra pantalonilor lui pătați. În fond, nu era supărată. Se străduia doar să pară astfel. Și efortul ei în acest sens depășea chiar efortul băiatului de a părea cît se poate de naiv și neștiutor.

În sfîrșit, găsiră ochelarii. Erau pe scaun, sub cartea de rugăciuni. Bunica însăși îi pusese acolo ca să-i aibă la îndemîină, dar pe urmă uitase unde i-a pus.

Apoi Jampoll îi aduse o greblă mică cu care bătrîna se înarma de fiecare dată cînd mergea la biserică. După slujbă avea să se ducă la cimitir, să îngrijească mormîntul lui Kalmus. Pașii ei mărunți se depărtară încet-încet.

Clopotele tăcuseră. În schimb, alte sunete se înălțară în văzduh. Desigur că bunica va întîrzia la liturghie — judecă Jampoll. Căci orga, la care cînta rotarul Wagen-seil, se și făcea auzită cu ample armonii unduitoare înfiorînd inimile celor cîțiva bătrîni și copii răspîndiți ici-colo pe băncile bisericii...

Jampoll se foi o vreme prin casă. Era nehotărît. Părinții își anunțaseră sosirea pentru sfîrșitul săptămîinii următoare. Pînă atunci s-ar fi convenit să-și pună în ordine odaia de dormit. Dar n-avea chef de o asemenea treabă. Se gîndea la ce-o să-i aducă părinții din lunga lor călătorie pînă la Marea Tugusă. Un dinte de morsă? Hm, greu de ghicit!

Își ridică ochii la pendula cu vultur imperial. Da, era într-adevăr în urmă. Cu douăsprezece minute. Ușița scîrțîi. Zgomotul îi aminti de hîrțile lui Kalmus și de pașii furișați ai străinului. Aici, în tinda asta răcoroasă și umbrită, a început ultimul act al dramei. Cu gîndul la ceea ce a fost și s-a consumat, Jampoll pipăi din nou cutia pe dinăuntru. Se sperie. Un foșnet îl făcu să încremenească pentru o clipă. Dăduse de un petic de hîrtie, nu mai mare ca o carte poștală și lipit de fund. Pînă atunci nimeni nu-l observase: nici străinul, nici el, Jampoll. Și acum iată-l aici — micul fragment de hartă păstrat atîta vreme de bunicu' în biblia cu încuietori de argint.

Jampoll intră în dormitor și se așază moale pe patul lui de nuc. Sus, pe perete, atîrna vechiul peisaj marin: corabia cu trei catarge și cu pînzele umflate de vînt. Dincolo, lavoarul cu cele trebuincioase pentru spălat, care scotea noaptea sunete line și stranii. Iar aici, în mîna lui, acest fragment dintr-o hartă veche! La ce-ar mai putea folosi? Linii închipuind șosele și drumuri de țară; o îngrăditură cu unghiuri drepte, numerotate, sugerînd pădurea; ochiuri verzi și pete albastre, hașurate; lacul și rîpa marcate ulterior cu datele: „2.5“ și „14.6“. Oare nu se spulberaseră toate într-un trecut definitiv apus?

Cum i se vor înfățișa oare, peste ani, întîmplările trăite aici? De fapt, aventura fusese prea înfricoșătoare, prea sîngeroasă ca să-ți amintești de ea cu mîndrie. Ce-ar fi să rupă peticul acesta de hartă? Jampoll se gîndi însă la revederea cu tatăl său. Va trebui să-i povestească totul. De aceea n-ar strica să păstreze și o dovadă concretă. Hîrțile lui Kalmus nu mai existau. Probabil că străinul le distrusese. Era și de așteptat s-o facă. Dar fără o momeală de acest fel banditul n-ar fi căzut în cursă.

Jampoll se ridică de pe pat. Voia să caute un loc potrivit unde să ascundă harta.

— Ce te sucești, mă rog? se auzi deodată un glas subțire și întepat.

De sub bolta de viță sălbatică Linde își lungea gîtul privind pe fereastra deschisă. Ținea în mînă o nuia de alun, ca și la prima lor întîlnire cînd îl surprinsese pe Jampoll răscolind gunoiul după rîme. Doar că acum purta

pulover cu guler rulat. Se vedea că-i trecuse răceala. Ochii negri ca mura îi jucau iarăși obraznici și vioi. Întinse nuiua prin fereastră ca să împungă hîrtia din mîna lui Jampoll.

— Iar umbli cu secrete, măi „fîntînă“?! Dă-mi să văd!

— Chestie personală — murmură Jampoll.

Se simțea ca un infractor prins asupra faptului. „Ciuma“ asta avea un fel stupid al ei să-l surprindă pe om în momentele cele mai nepotrivite.

— Ai așteptat să plece bătrîna la biserică, ai? Mamă, ce-i mai sfîrșiau călcîiele!

— Bunicii nu-i sfîrșie călcîiele, auzi?!

— Ia nu mai face pe grozavul...! Unde-i Kristian?

— Habar n-am. Poate la Schraube.

— Aiurea! Mă mir că nu știi. Doar sînteți mereu împreună.

Jampoll își drese glasul:

— Acasă nu-i?

— Nimic! Au dispărut cu toții. Pînă și Spinne... Și zi-i, ce-i cu peticul ăla?

Linde întinse iarăși nuiua. Jampoll împături harta și o vîrî în buzunarul de la spate al pantalonilor săi americani.

— De unde vii?

— De la Schraube... Ochii Lindei ardeau de curiozitate. Spune, mă, ce-i cu fițuica? Mie poți să-mi spui!

Jampoll nu avea nici un chef să-i dezvăluie secretul. Privi într-o parte, oftînd. Cu siguranță că Linde nu se va dezlipi de geam pînă la ora prînzului și o să-i toace nervii cu întrebările ei. Mai bine s-ar duce în căutarea celorlalți.

— Hai să mergem! Poate că s-a întors Schraube.

Plecară. Ferăstrăul mecanic, instalat probabil în curtea brutarului Bieber, îi însoțea cu țiuitul lui.

Pe drum, Linde începu din nou cu pisălogeala. Trăgea mereu cu ochiul spre buzunarul lui Jampoll.

— Aha, vrei să pui pe hîrtie toată povestea... Că doar ești de la ziar, ca să zic așa...

— Asta e treaba colegiului redacțional — răspunse cu autoritate Jampoll. El hotărăște cine să scrie. Nu-i exclus, firește...

— Colegiu redacțional ! Îngînă Linde, rotindu-și ochii plini de respect.

Că va fi gazetar ca și tatăl său — de aceasta Jampoll nu se îndoia. Dar ideea de a scrie povestea bunicului îl copleșea oarecum. Cu ce ar trebui să înceapă ? Asistase, ce-i drept, la cîteva momente tari, ceea ce-i ușura într-un fel sarcina. Totuși, un caz atît de complicat poate fi privit dintr-o sută de unghiuri diferite și nimeni nu are garanția că al lui e cel mai just. Tata pierdea uneori nopți întregi la un articol, pînă ce totul devenea simplu și clar. Citindu-l, te mirai că a fost nevoie de atîta timp să-l scrie. De aceea el, Jampoll, intrînd în gazetărie, va începe mai degrabă cu scurte reportaje : Un accident de circulație, inaugurarea unui șantier și altele de acest soi... Dar ce-ar fi să se apuce totuși de povestea lui Kalmus ? Parcă ar fi obligat s-o arate cuiva ? Cel mult tatii, care va pune mîna pe pixul lui verde și va șterge rîndurile de prisos. Căci în ziar totul trebuie să fie scurt și cuprinzător, nu ca în volumele de literatură care se întind pe cîte cinci sute de pagini. Iar de pornit, s-ar putea porni chiar de la peticul ăsta de hartă ascuns în biblia cu încuieri de argint. Ar fi o introducere foarte bună.

— Grozav trebuie să te simți cînd îți vezi zilnic numele tipărit, nu ? se linguse Linde pe lîngă Jampoll, fără să piardă din ochi buzunarul lui din spate.

— Deh, unii publică sub pseudonim.

Linde se opri mirată :

— Sub ce... ?

— Sub un nume de împrumut. Ca să nu afle cititorii cine a scris cutare sau cutare.

Ajunși în spatele cocinilor, atît Linde cît și Jampoll mirosiră că ceva nu e în regulă. Afară, lîngă ușa lui Helmchen, aștepta scăunelul cu peria și ligheanul pentru spălat. Șopronul era larg deschis. Și nimeni în preajmă.

Din casă răzbăteau voci. Mama lui Schraube se tînguia :

— Să nu fi pățit ceva, Doamne, cu drăcia aia de motocicletă ! Unde s-o fi dus ?

— Nu-ți mai face griji, femeie! căuta s-o liniștească tatăl lui Schraube, pufăind, după cît se auzea, din nelipsita lui țigară. Cînd eram la vîrsta lui ce crezi că-mi plăcea? Mașina, motocicletă. Și cînd colo... m-am apucat de altă meserie. Lasă-l cu tehnica lui și nu-l mai cicăli, că-i vine mintea la cap. Iar dacă vrea musai să fie mecanic, apoi să fie sănătos. Ai văzut ce bucurie a fost pe el cînd l-am lăsat să umble cu combina... Asta e. Te necăjești degeaba.

— Dar gloaba scuipa mai rău ca oricînd! obiectă femeia îngrijorată.

Linde și Jampoll dădură fuga la șopron. Motocicleta lipsea.

Se sfătuiră în șoaptă. Doar nu s-o fi avîntat Schraube prea departe cu ZUNDAPP-ul lui! De altfel, așa a și spus, că 'se duce în pădure pentru „antrenament“. Înseamnă că s-a întîmplat ceva... Scule și piese zăceau părăsite în șopron. Situația îi pune pe gînduri.

Porniră din nou la drum. O luară peste miriști, oprindu-se din timp în timp ca să asculte: nu se aud cumva exploziile carburatorului? Sau pîrîitul acela sec, poticnit? Nimic. Doar niște gaite cîrîiau pe aproape.

Cotiră spre pădure. Pe vechiul drum betonat — nici țipenie de om. În stînga, părculețul cu grilajul lui de fier și cu arbuștii înalți de-o șchioapă. Dincolo, drumeagul se pierde în jungla mănăstirii. Vrînd-nevrînd, îți amintești de Yucatan. Dintre tufe de măcriș și patlagină se arată iarăși iepurele de serviciu. Numai că urechile nu-i mai bat în roz. Asta, pentru că nu are soarele în spate.

Un foșnet... Copiii se întoarseră speriați. Venea cineva. Cine să fie? Se furișa ca un jder printre tufe de mure, cu un alai de fluturi după el. Era Spinne Schnarr.

Puștiul se cam fîstîci, dar își reveni numaidecît. Ascundea un obiect la spate. Nu i se vedea decît un capăt.

— Ai șterpelit ceva, nu? îl bănuie Linde.

— Șterpelit!... făcu ofensat băiatul. Trebuia să mai cercetez. Control oficial! Poate a rămas cîte ceva pe cîmpul de bătălie...

— Niscăi diamante?! îl luă în rîs Linde. Dar bîta aia...? Ce-o ascunzi?

Spinne scoase la iveală țeava de plumb de care se lipsise pînă la urmă în noaptea de pomină.

— Bună la fier vechi — aprecie Linde.

— Fier vechi! se indignă din nou Spinne Schnarr. Vorbești ca să te afli în treabă! Mai bine spune cine s-a smiorcăit la primele împușcături? Eu unul am pierdut-o în focul luptei... Întreabă-l pe Jampoll.

Acesta bîigui ceva nelămurit care putea trece drept confirmare. Apoi îl puseră pe Spinne la curent cu dispariția misterioasă a lui Schraube. Puștiul făcu o mutră îngrijorată și atrase atenția că Schraube mai fugise o dată cu ZUNDAPP-ul lui. Într-adevăr, Schraube fusese găsit atunci printre scoruși, pătruns de umezeala nopții și bîntuit de gânduri amare.

Răsună un pocnet ușor. Venea de la șosea, din direcția Wolfsruh și semăna oarecum cu zgomotul perfid al unui pistol cu amortizor. Iepurele se sperie și o luă la fugă.

— După mine! porunci Spinne Schnarr strîngînd vitejește țeava de plumb și repezindu-se glonț înainte. Simțea nevoia să mai aducă o dovadă că nu e fricos.

O luară la goană pe lîngă gardul grădinii botanice cu arbuștii ei foioși, trecură de fagul VOSTOK și de Rîpa Huhurezului după care, aplecați, dădură buzna într-o rezervatie. De aici înaintară mai greu printre pinii mărunți și deși. Terenul urca spre șosea.

Se mai opriră o dată ciulind urechile. Pocnetul nu se mai repetă. Nici un zgomot, nici un glas. Singur Spinne Schnarr credea că aude un răpăit metalic.

În sfîrșit, după ce străbătură desișul, îi descoperiră pe Schraube și pe Kristian. Se aflau amîndoi în mijlocul șoselii. Și în acea clipă minunea se săvîrși.

ZUNDAPP-ul slobozi jeturi de scînteii și de fum. Trosni din toate încheieturile. Parcă lansa focuri de artificii. Tușea, zvîrlea, sughița, cuprins de un tremur înfri-coșat. Anumite părți, pînă atunci total inerte, se treziră vibrînd. Însoțită de trîmbe groase de fum, mașinăria se urni din loc. Schraube, care pînă atunci stătuse crăcănat și aplecat asupra motocicletei, trebui să alerge zdravăn ca să se țină de ea. Viteza sporea vertiginos. Băiatul abia de reuși să se avînte în șa, ferindu-și picioarele.

Kristian rămase pe loc, cu genunchii îndoiți, cu brațul înălțat. Semăna cu un starter la o mare cursă de fond.

— Prima !!! exclamă emoționat Spinne Schnarr. Formidabil !

Ceilalți nu scoaseră nici un cuvânt. Puteau să mai aștepte cu laudele. Chiar dacă minunea se întâmplase aievea, totuși sfârșitul mai plutea în vag.

Schraube se depărtă, se micșora. Părul lui bălai se mai văzu o vreme fluturînd, pînă ce motocicletă coti în direcția gării.

Copiii stăteau ascultînd cu respirația tăiată. Nu cumva să amuțească zgomotul ! La un moment dat motorul scoase niște tunete alarmante. Parc-ar fi explodat. Dar apoi începu să pîrîie iar. Pesemne că Schraube, după ce încetinisise la curbă, urcase din nou viteza. În sfârșit, apărură de după cot. Zbură vitejește, cu mâinile încheștate de ghidonul înalt și scălimb. Avea o mutră gravă, solemnă. Se apleca din timp în timp, observînd jocul roșu al spițelor din față. ZUNDAPP-ul îl asculta extrem de supus.

Întoarse scurt și porni iarăși, de astă dată în direcția Wolfsruh. Revenind din această a doua cursă, se arătă cu totul schimbat. Încordarea se risipise. Pe obraji îi stăruia o lumină calmă, triumfătoare. Izbutise, așadar. Realizase imposibilul. Marele său vis era împlinit. Cînd trecu vijelios prin dreptul amicilor săi, aceștia izbucniră în urale. Spinne Schnarr aruncă țeava și porni să țopăie într-un picior. Linde aplaudă frenetic. Pînă și Jampoll răcni gîtuît de emoție. Clipa era într-adevăr unică. Schraube întoarse din nou ZUNDAPP-ul, realizînd un viraj de mare clasă.

Între timp Kristian le povesti celorlalți cum, încă de dimineață, motocicletă dăduse semne de înviorare și cum Schraube hotărîse să-și continue probele în pădure ca să scape de sîcîiala mamei. Ieșiseră deci amîndoi în vechea șosea. Dar după vreo jumătate de ceas găsiseră nimerit să se mute încoace din cauza brigadierului silvic de la Glinde-now, care se tot foia în preajma lor.

Schraube mai repetă cursa de cîteva ori, mîndru, degajat. Acum putea să guste din plin victoria.

Drumul, îndeobște puțin frecventat, era aproape pustiu duminică. Nu văzură decît o bicicletă cu două șei pe care tronau domnul Kuttula și nevastă-sa în calitate de excursi-

oniști. Soarele dansa pe chelia enormă a responsabilului comercial. Observînd ZUNDAPP-ul și auzind de departe vacarmul ce-l producea, domnul Kutulla ridică brațele revoltat. Totuși nu era sigur că e vorba de Schraube; iar de oprit, nu putea opri, căci depindea de soția lui care, pedalînd în față, hotăra orice manevră a tandemului. Astfel vehiculul anacronic coti și dispăru printre molifiți.

Schraube își continua cursele. Salopeta lui albastră vuia frămîntată de vînt. Stropi de catran țîșneau din asfaltul încins și-i săreau în obraz. Dar Schraube nici nu băga de seamă.

În fine, se mai domoli. Viteza scăzu treptat. ZUNDAPP-ul se supuse comenzii ca și cînd ar fi vrut să repare lungă lui îndărătnicie. Luneca încet, fără grabă, iar Kristian și ceilalți îl urmau în pas alergător.

— Care urcă primul? Rundă de onoare, înțelegi! for-năi Schraube voios, arătînd spre locul din spate.

Din cauza zgomotului trebuia să răcnești ca să fii auzit.

— Păi, nu oprești...? întrebă Kristian.

Schraube făcu un gest măreț, care spunea că problema ridicată de Kristian n-are importanță. De altfel, nici nu avea intenția să oprească acum. Voia să se mai bucure de duduitul năprasnic al motorului.

— Hai, cine urcă?

— Gata...! Eu!

Spinne Schnarr se ținu după ZUNDAPP cu două degete ridicate, ca un școlar zelos. Dar nu i se acordă înțîietatea.

Hotărîră ca Linde să facă începutul. O favoare pentru sexul slab. Schraube se umflă de mîndrie.

— Dar să n-o iei razna! condiționează Linde.

Schraube dădu asigurări că, „de dragul ei“, va conduce foarte atent.

— Las' că are el grijă! o încurajă Kristian.

Cu un picior pe stativ, Linde trebui să mai țopăie o bucată pînă reuși să se salte în șa. Atunci Schraube dădu gaz și ZUNDAPP-ul își luă avînt. Băieții se feriră în lături. Cîrlionții negri ai Lindei fluturau biruitori. ZUNDAPP-ul coti spre gară.

— Prima, pe onoarea mea! sublinie Spinne Schnarr cu nespusă venerație. Cine ar fi crezut că o va scoate la capăt cu hîrbul ăsta? Nimeni! Doar colectivul nostru l-a susținut!

— A mai umblat el cît a umblat la carburator, l-a zgîndărit cu un cui și deodată s-a pornit mașinăria ! lămuri Kristian. E un as în materie, ce mai ! Științific vorbind, eu îl consider un geniu înăscut. Schraube ăsta, după ce-și va termina studiile, îi va băga în cofă pe ingineri. Numai hopul cu X trebuie să-l mai treacă.

Kristian întări din cap și-și săltă pantalonii.

Jampoll tăcea. Uitase pentru moment minunea cu ZUNDAPP-ul. Dincolo de șanț, în pădure, se deschidea un luminiș șerpuitor coborînd lin către locul unde poliția doborîse arborii de pe mal și unde rîpa își căsca botul ei întunecat. Cît să fi trecut oare de cînd stătuse aici, noaptea, sub rafalele ploii ? Cînd străinul îl luase din gară și se oprișe în drum ca să prindă la loc lanțul de la bicicletă... Cînd țipase huhurezul... Fără să-și dea seama, Jampoll își pipăi peticul de hartă din buzunar.

Cum o să mai arate lucrurile pe-aici cînd va reveni în vacanța viitoare ? Și așa se schimbaseră multe între timp. Străinul murise. Bunicul de asemenea. Gemulețul de sub acoperiș nu-i mai veghea insomniile. Curînd, casa lui va adăposti alți oameni. „Dădaca vițeilor“ și sectoristul aveau de gînd să se mute în ea după cununie. Bunica îi aștepta bucuroasă. Singurătatea o durea, o măcina. Și în sat ? Cîtă vreme își vor mai aminti oamenii de bătălia pe care au dat-o pentru achiziționarea unui suport necesar sălii de fizică ? Vor avea alte preocupări. Se spune că Hebestreit cîrciumarul vrea să se așeze la Wüste-Buchholz. Domnul Kutulla cică va prelua localul, iar magazinul alimentar va rămîne în grija soției sale.

ZUNDAPP-ul apăru din nou.

Pentru a doua oară în acea zi Jampoll simți că ceva nu e în regulă. Schraube micșorase, ce-i drept, viteza, dar o îngrijorare mută i se citea pe chip. Cînd se apropie, cu Linde ghemuită în șa de spaimă, situația deveni limpede pentru toți : Schraube nu mai putea opri.

Se repezîră după el. Îl văzură umblînd zadarnic pe la manete și pîrghii. Agitat, fornăi din mers :

— E vorba de turație... !

Dar nu de turație era vorba, ci de altceva. Contactul se împotrivea, înțepenit. Schimbătorul de viteză funcționa de capul lui. Frîna, prea slabă, nu putea stăvili forța dez-

lănțuită a motorului. De altfel, a frîna în aceste împrejurări însemna să te dai de-a tumba. Perfidia bătrînului vehicul copleșise de astă dată priceperea lui Schraube în ale mecanicii.

ZUNDAPP-ul trecu înainte. Din cauza vitezei și a spațiului îngust, Schraube nu putea întoarce pe loc. Trebuia să ajungă în capul satului unde șoseaua se lărgea.

— Oprește benzina... ! răcni Kristian în urma lui.

— Nu pot !... Nu se închide... ! fornăi Schraube peste umăr.

Într-adevăr, benzina curgea direct în gazificator. Țeava solidă de metal nu putea fi nici închisă, nici dislocată. Schraube o fixase cu prea mult zel. Și rezervorul de benzină era plin-vîrf. Ar fi ajuns pînă la Berlin.

Cursa asta de carusel se repetă de mai multe ori și de fiecare dată Schraube și Linde — care pălise de-a binelea — măsurau îngrijorați distanța dintre cele două puncte terminus.

În cele din urmă, alergînd lîngă motocicletă și schimbînd strigăte desperate, băieții ceilalți se puseră de acord cu Schraube ca Linde să sară în șanț. Fata protesta, dar nici pe ZUNDAPP nu-i convenea să rămînă. Acesta scuipa fum și duduia întăritat. Schraube nu-l putea opri fără a-și pune viața în primejdie.

— Te prindem noi, Linde ! strigă Kristian. Fără teamă !

— Aterizezi forțat sub controlul nostru ! adăugă Spinne optimist, deși pălise ca și fata.

Își aleaseră o porțiune a șoselei unde, preț de vreo cincizeci de metri, nu creștea nici un copac pe margine. Jampoll și Kristian se postară la un brat unul de celălalt, așa cum fac gimnaștii cînd se ajută la exercițiile pe bară. Spinne Schnarr rămase în spate ca rezervă.

Prima încercare nu reuși. Linde se hotărîse prea tîrziu la săritură și ar fi căzut în gol. Schraube, care manevra din răsputeri, atent la orice mișcare a fetei, trebui să mai facă un tur.

De astă dată Linde îndrăzni. Balansînd ca o călăreață de circ, se ridică în picioare pe șa. Stătu așa cîteva secunde, sprijinită de umerii lui Schraube. Apoi, închizînd ochii, își făcu vînt și sări în lături. Kristian și Jampoll, izbiți de greutatea „îngerului“ ce le căzuse în brațe, își pierdură echi-

librul, trăgându-l și pe Spinne cu ei. Se treziră toți, claie peste grămadă, în șanț.

Dar nu pățiră nimic. Văzură apoi ZUNDAPP-ul dera-pînd. Desena zigzaguri pe șosea. Cam vreo douăzeci de metri Schraube reuși să-și mai stăpînească motocicletă angajată într-un slalom amețitor. Dar apoi ZUNDAPP-ul scăpă peste bordură, trecu șanțul, ieși în cîmp și o luă nebunește spre desis.

Accidentul, aparent inevitabil, nu se produse. Doar că mașinăria tuna și mai crunt. Probabil că zguduitura afectase din plin motorul.

Cînd ceilalți, gîfîind și storși de vlagă, ajunseră la liziera pădurii, Schraube își continua cursa fantastică spre Rîpa Huhurezului. Încă nu renunțase la luptă. ZUNDAPP-ul sărea cu atîta elan peste gropi și hîrtoape, încît un as al crosului, privindu-l, ar fi trăit o mare plăcere. Schraube sălta în șa, zgîlțit fără milă, ca un cowboy pe mustangul proaspăt capturat. Zidul verde al pădurii îl dezarma. Nu putea cîrmi în nici o parte. Iar tancul, motorul, ghidonul clămpăneau atît de tare, încît se părea că ZUNDAPP-ul e gata-gata să se facă bucăți.

Linde își acoperi fața cu mîinile. Motocicleta, sortită unui sfîrșit lamentabil, se hîțîna peste bulumacii din apropierea rîpei. Roata din față derapă și se izbi de un buștean. ZUNDAPP-ul se cabră și, aruncîndu-l pe Schraube în apă, îl urmă la rîndul său, zgomotos.

După cîteva clipe apăru o salbă de bășici, apoi însuși Schraube, care înota încet spre mal.

Dintre aninii de pe lîngă Lacul Nuferilor se ivi o gheonoaie. Parcă rîdea : „Hi-hi-hi !“

Ajutat de ceilalți, amețit, buimăcit, Schraube se cocotă sus, pe mal. Bîgui ceva, fără a-și întoarce privirea spre apă.

Era ud learcă. Salopeta i se încleiase de trup. Buzunarele scoteau la iveală conturul rece a tot soiul de buloane, cuie, rulmenți.

Tăcură cu toții, descurajați. Și tot așa, muți, nefericiți, îi găsi Linde cînd, alergînd din urmă, ajunse la locul sinistrului.

Jos, apa se bășica din nou bolborosind. Crăpase probabil vreo piesă a motorului, încinsă, ori poate întreaga mașinărie se scufundase și mai adînc în mîl.

Într-un târziu, Schraube își întoarse ochii spre locul acela grozav. O pată mare de ulei se tot lătea pe suprafața apei, închipuind sumedenie de cercuri aurii.

Pe chipul lui Schraube se citea deznădejdea. Buza de jos îi tremura :

— Omule... ! rosti în cele din urmă Kristian. Treci tu și de hopul ăsta... Ce vrei... ? Modelul era mult prea vechi... ! Practic, nici nu mai putea fi folosit.

Schraube oftă.

— N-ai fi avut decât necazuri... Fără autorizație ! întregi sfios Spinne Schnarr.

Jampoll căută și el un cuvânt de consolare :

— Și-apoi judecă și tu... Motocicletele se ieftenesc pe zi ce trece...

Schraube continuă să tacă. Își întinse apoi brațele duios, cu tandrețe, de parc-ar fi dat să apuce iarăși ZUNDAPP-ul de ghidon.

— Nu fi trist... ! îi șopti mișcată Linda.

Se apropie de băiat și-i atinse cu mâna umerii uzi.

— Nu fi trist... ! repetă ea. De dragul meu...

Erau oare lacrimi acestea care șiroiau pe fața lui Schraube, zmîngălită cu catran ? Sau erau stropi de apă ? Destul că băiatul oftă lung, sfîșietor, pentru ca apoi — învingînd necazul — să-și recîştige treptat vechea încredere în sine. Ba reuși chiar să fornăie destul de măreț :

— Vă spuneam eu de mult că mașinuța asta o să zboare ca o căprioară, înțelegi ?...

CUPRINS

Un glas tainic . . .	5
Pași în întuneric . . .	12
Interogatoriul continuă	18
Liriodendron tulpifera	26
„Ciurma“ . . .	35
Ferestruia	45
X — valoare necunoscută	52
Urmele trecutului .	66
Gardul verde	78
Furtună .	101
Harponul	111
Grijile domnului Lenz . .	120
Un cântec deasupra adâncurilor	127
Ața de la undiță	138
Scara 1 : 25 000 .	154
Moartea lui Cilly .	164
Cutremur în Yukatan	177
Față-n față	190
Semnale în turla bisericii .	196
Apare un dispărut	207
Nemaipomenitele isprăvi ale lui Spinne Schnarr	216

Un ac în carul cu fin	226
O umbră lină	236
Zundapp-ul	256
Tinda .	274
Nesiguranță	292
Zîna albă a copilăriei	306
Bocceaua din stufăriș	322
Împlinirea unui vis	338

Redactor : M. WESTFRIED
Tehnoredactor: GHEORGHE CHIRU

*Apărut : 1970. Comanda nr. 9120. Iliric
tipar înalt B de 63 g/m², 16/540×840. Coli
de tipar 22,25*

Tiparul executat sub comanda
nr. 3365 la
Întreprinderea Poligrafică
„13 Decembrie 1918”,
Str. Grigore Alexandrescu nr. 89—9,
București
Republica Socialistă România

EDITURA «ION CREANGĂ»

9.50 lei

